

Крис Удинг

Преждата на покварата

Първа глава

Въздухът, лепнещ и тежък от зноя на джунглата, гъмжеше от насекоми.

Саран Иктис Марул лежеше неподвижно върху плоската, покрита с прах скала, под сянката на надвисналото чапапово дърво, което го закриляше от безмилостните слънчеви лъчи. В ръцете си държеше дълга, тънка пушка, а немигащият му взор беше вперен в тясната клисура, която сякаш бе прорязана с гигантски нож в плътта на земята. Белите скали, осяяли дъното ѝ, бяха останали от реката, която отдавна вече не течеше тук – течението ѝ беше отклонено от чудовищните земетресения, разтърсващи необятната пустош на континента Окхамба от време на време. От двете страни на клисурата земята се издигаше вертикално като стена – масивна праисторическа скала, чийто горен край бе гъсто обрасъл с пълзящи растения, храсти и дървета, здраво вкопчили корените си във всяка цепнатина и ръб.

Мъжът лежеше на най-високата точка от скалата – там, където едно време реката се устремяваше надолу като буен водопад. Чудовищното създание, което ги преследваше от седмици, имаше само един път, ако искаше да продължи по дирите им. Пейзажът просто беше прекалено враждебен, за да му предостави някаква алтернатива. Рано или късно то щеше да мине оттук и когато се появеше – независимо дали това щеше да стане след час или след цяла седмица – Саран щеше да го очаква.

Съществуването бе убило първия от изследователите преди около половин месец – сарамирски следотърсач, когото бяха наели в един от колониалните градове на Куараал. Е, предположиха, че е бил убит, тъй като не успяха да открият нито труп, нито каквито и да е следи от насилие. Следотърсачът беше прекарал в джунглата целия си живот – или поне твърдеше, че е така. Но дори той не се бе оказал подготвен за онова, на което се натъкнаха в мрачното сърце на Окхамба.

В търсене на изчезналия мъж се отправиха двамина от местните туземци, принадлежащи на племето Кпетх – надеждни водачи, които изпълняваха и функциите на товарни мулета. Те бяха албиноси, в продължение на хиляди години обитавали непроходимите централни райони, където слънчевите лъчи не успяваха да проникнат през гъсто преплетените корони на дърветата. По някое време в миналото били прокудени от територията си и мигрирали към брега, където били принудени да

водят нощен начин на живот заради адските горещини. Въпреки това кпетханците не бяха забравили миналото си и бяха незаменими в полумрака на джунглата. Те нямаха нищо против да продават услугите си срещу куараалски пари, които им осигуряваха относително спокойствие и удобство в тази тясна ивичка земя, управлявана от теократите и разположена в северозападния край на континента.

Саран не съжаляваше за загубата им. И без това не ги харесваше. Те омърсяваха идеалите на своя народ, като взимаха пари за службата си, плюейки по този начин върху хилядолетните окхамбски традиции. Той бе открил изкормените им трупове – те лежаха проснати един връз друг, докато кръвта им бавно се просмукваше в тъмната почва на родната им земя.

Другите двама кпетханци избягаха от страх за живота си. Впоследствие създаването ги използва като стръв. Изтерзаните нещастници бяха оставени на пътя на изследователите със строшени крака, захвърлени да се пържат в жегата, докато крещяха за помощ. Навярно писъците им трябваше да привлекат останалите, ала Саран не се подлъга. Той заобиколи отдалеч двамата кпетханци и никой от спътниците му не се възпротиви.

Загубиха още четирима души – все мъже от Куараал, безпомощни пред лицето на чудовищната жестокост на прочутия с джунглите си континент. Двама бяха убити от съществото, което ги преследваше, един падна, докато пресичаха дълбока клисура, а последният се удави, когато неговата *кпаттха* се преобърна. Изглежда, управлението на плоскодънната тръстикова лодка се беше оказало твърде трудно за сегашното му състояние – треската се бе вкопчила в тялото му, – защото плавателният съд отново възвърна нормалното си положение, той вече не беше на борда му.

Девет мъртъвци за две седмици. Бяха останали само трима – и то заедно с него. Всичко трябваше да приключи сега. Въпреки че се бяха измъкнали от ужасните дебри на централна Окхамба, се намираха на дни път от срещата си – ако изобщо *щеше* да има среща при тези обстоятелства – и бяха в отвратителна форма. Уейта, последният сарамирец сред тях, продължаваше да се гърчи от същата треска, която бе повалила куараалеца – чувстваше се изтощен и на ръба на лудостта. Тсата се беше сдобил с рана в рамото си, която най-вероятно щеше да загnoi, ако не намереха подходящите билки, с които да го излекуват. Единствено Саран бе здрав. Болестите сякаш отбягваха тялото му, а силите му бяха неизтощими. Дори той обаче бе започнал да се съмнява в

шансовете им да стигнат живи до целта си, а последствията от това щяха да бъдат много по-страшни от евентуалната им смърт.

Тсата и Уейта се намираха нейде из пролома, останал от пресъхналото речно корито, притаени в лабиринта от обрасли с мъх солнокаменни скали. Дебнеха, както и той. А нейде зад тях, почти незабележими, се намираха капаните на Тсата.

Той беше роден в Окхамба, ала произхождаше от източната част на континента, където акостираха корабите на сарамирските търговци; принадлежеше към племето ткиурати и нямаше нищо общо с водещите нощен начин на живот кпетхански албиноси. Освен това Тсата бе и единственият оцелял член на експедицията, способен да ги изведе от джунглата. През последните три часа под вещото му ръководство бяха разположили всевъзможни капани – примки, клупове, замаскирани ями, намазани с отрова колове... Дори бяха заложили и последния си експлозив. Беше напълно невъзможно нещо да изпълзи от клисурата, без да задейства някой механизъм.

Ала Саран не се чувстваше спокоен. Водачът на експедицията продължаваше да бъде нащрек, макар че лежеше неподвижно като мъртвец, а търпението му изглеждаше безкрайно.

Той бе изключително красив мъж – дори и сега, когато кожата му бе изцапана с мръсотия и по нея се стичаха струйки пот, а дългата му до брадичката черна коса се беше превърнала в плетеница от мокри, сплътени кичури, залепнали за врата и скулите му. Чертите на куараалската аристокрация проличаваха в надменната извивка на устните му, в тъмнокафявите му очи и агресивния профил на носа му. Обичайната му бледност бе заличена от дългите месеци на свирепа жега в джунглата, ала лицето му бе останало незасегнато от многобройните изпитания, през които беше преминал. Въпреки неудобството, традицията и суетата му забраняваха да замени тесните, строги дрехи на отечеството си с по-подходящо за дивата среда облекло. Саран носеше официален черен жакет, който в момента бе невъобразимо намачкан, украсен от двете страни на гърдите му с филигранна сребърна бродерия, която започваше от врата и стигаше до бедрата му. Панталоните му допълваха идеално жакета с черния си цвят и сребърната бродерия, която ги украсяваше до коленете, а краищата им бяха затъкнати в промазани кожени ботуши, пристегнати на прасците, чиято повърхност се бе протрила и ожулила от дългите преходи. От лявата му китка – тази, с която сега придържаше цевта на пушката си – висеше малка иконка, изработена от платина, представляваща спирала с триъгълен щит. Това беше символът на

куараалския бог Иктис, от когото Саран бе взел средното си име.

Той отново огледа околността, без да изпуска от очи клисурата. Най-тъсната част на пролома изобилстваше от капани, а стените от двете страни бяха почти отвесни. Освен това дъното му бе осеяно с големи скални късове с близо триметрова височина, останали от древните каменни свлачища. Те се издигаха безразборно из пресъхналото речно корито, оформяйки заплетен тесен лабиринт, през който съществото трябваше да си пробива път. Освен ако не избере да се изкачи върху канарите, ала в такъв случай Саран щеше да го застреля на секундата.

По-нататък по издигания се склон, откъм неговата страна, старото речно корито се разширяваше и обрастваше с дървета от най-различен вид, които се бореха за светлина и пространство сред тъмносивите каменни стени. Саран знаеше, че трябваше на всяка цена да задържи плячката си в границите на речното корито. Изгървеше ли я веднъж сред дърветата...

Изведнъж нещо едва забележимо помръдна в далечината, на самия ръб на зрителните му възможности. Въпреки множеството часове, прекарани в бездействие, реакцията на Саран беше светкавична. Той се прицели и стреля.

Разнесе се чудовищен вой – нещо средно между писък и рев – който отекна сред стените на клисурата.

Мъжът презареди оръжието си с мълниеносно движение, издърпвайки затвора назад. Барутът в патронника щеше да му стигне за седем изстрела при нормални условия – и навярно пет при този влажен въздух. Саран въздъхна – барутът беше толкова капризно вещество.

Джунглата бе утихнала, сепната от неестествения трясък на изстрела. Саран се вгледа за друг признак на движение. Нищо. Постепенно дърветата отново започнаха да се изпълват с познатите до болка звуци и чуруликането на птичките и жуженето на насекомите се смесиха в идиотската какофония на гъмжащия живот.

– Уцели ли го? – обади се един глас до рамото му. Тсата. Говореше на сарамирски – единственият език, който и тримата спътници разбираха.

– Най-вероятно – отвърна Саран, без да отделя взор от клисурата.

– То знае, че сме тук – рече ткиуратецът, макар че от думите му не стана ясно дали това се дължеше на изстрела, или не. Той бе опитен полиглот, ала не бе достатъчно запознат с тънкостите на сарамирския, които бяха практически неразбираеми за всеки, който не беше роден в империята.

– Сега вече разбра със сигурност – измърмори пояснително Саран. Съществото бе показало смразяваща далновидност до този момент – то бе успяло да ги изпревари на няколко пъти, отгатвайки маршрута им, без да обръща никакво внимание на капаните и фалшивите следи, които изследователите оставяха. Единствено Тсата бе успял да го зърне – преди два дни, тъкмо когато влизаха в клисурата. Нито ткиуратецът, нито Саран обаче се заблуждаваха, че то ще попадне случайно в капаните им. Можеха само да се надяват, че преследвачът им просто нямаше да е в състояние да ги избегне.

– Къде е Уейта? – попита Саран, чудейки се защо Тсата беше тук, а не долу сред канарите, където трябваше да е. Понякога му се искаше жителите на Окхамба да имаха същата дисциплина като хората от Сарамир или Куараал – анархичният им темперамент ги правеше абсолютно непредсказуеми.

– Вдясно – отвърна му Тсата. – В сянката на дърветата.

Спътникът му не погледна. Тъкмо щеше да зададе още един въпрос, когато проломът бе разтърсен от глуха експлозия, от която дърветата се разтрепераха, а скалите се разлюляха. От пресъхналото речно корито се надигна гъст облак бял прах.

Когато тътенът от взрива най-накрая заглъхна, джунглата отново потъна в тишина. Отсъствието на типичните животински звуци беше зловещо; през всичките тези месеци, в които пътуваха, природните шумове се бяха превърнали в един постоянен фон, към който бяха привикнали, и тишината им действаше изнервящо.

За един дълъг миг те останаха абсолютно неподвижни, затаили дъха си. После побутнатото от обувката на Тсата камъче развали магията. Саран му хвърли ядосан поглед и забеляза, че ткиуратецът е приклепнал до него, прилепил гръб до гладката кора на чапаповото дърво, надвиснала над тях.

И двамата стояха безмълвни. Нямаха нужда от думи. Просто чакаха, докато скалният прах се слегне, след което подновиха бдението си.

Ткиуратците всъщност бяха мелези, родени от връзките между оцелелите хора, напуснали масово Куараал преди хиляда години, и туземците, на които се бяха натъкнали в източната част на континента. Тсата имаше млечно-златист загар, който го караше да изглежда ту здрав и смугъл, ту блед и жълтеникав в зависимост от светлината. Мръсната му оранжево-руса коса бе залепнала за черепа му, сплътена от кръв и пот. Той носеше семпла жилетка без ръкави, изплетена от сив коноп, и панталони от същата материя, ала там, където дрехите не покриваха тялото

му, се виждаха фрагменти от гигантската му татуировка.

Тя започваше от долната част на гърба му, а зеленият ѝ цвят изпъкваше на фона на бледата му кожа. Преплетените ѝ шарки покриваха целия му гръб и се разпростираха по раменете, ребрата, бедрата и прасците му, увивайки се около глезените му. Те събираха и разклоняваха заострените си краища в перфектна симетрия около централната ос на тялото му. По-малки камшичета лъкатушеха по врата му и пропълзяваха по скулите му, за да се увият около очните му кухини. Две тънки мустачета минаваха под брадичката му, за да се слоят с краищата на устните му. Сега очите му се виждаха напрегнато в клисурата – бледозеленикави, досущ като татуировките му.

Час по-късно и Уейта се присъедини към тях. Видът му бе болнав и изтощен – късата му тъмна коса изглеждаше безжизнена, а в погледа му искреше налудничав блясък.

– Какво правите? – попита той.

– Чакаме – отвърна Саран.

– Какво чакате?

– Да видим дали ще помръдне отново.

Уейта изруга под нос.

– Абе, вие слепи ли сте? Ами експлозивите? Ако те не са го убили, със сигурност някой от капаните го е довършил.

– Не можем да си позволим този риск – поклати глава Саран. – Не е изключено само да сме го ранили. Нищо чудно да е задействало нарочно експлозива.

– И колко време ще висим тук? – попита Уейта.

– Колкото трябва – каза му мъжът с черния жакет.

– Докато не започне да се мръква – обади се Тсата.

Саран прие тези думи без злост. Най-много се безпокоеше да не би съществото да е успяло да се измъкне от пролома под прикритието на скалите, притаявайки се сред дърветата, ала си мислеше, че в такъв случай щяха да го забележат. Спуснеше ли се здрачът обаче, то щеше да има всички предимства на тъмнината и дори зорките очи на Тсата нямаше да могат да го различат сред сенките.

– До залез слънце – поправи се Саран.

* * *

Ала въпреки насекомите, които не спираха да ги хапят, и влажния въздух, който ставаше все по-труден за дишане, бдението им не беше възнаградено. Не видяха никакъв знак от преследвача си.

Възраженията на Уейта не бяха удостоени с внимание. Саран можеше да чака вечно, а и Тсата не искаше да си тръгнат, без да се е уверил в смъртта на съществото. Той бе загрижен за безопасността на групата и смяташе, че не бива да подценяват противника си. Ала Уейта не спираше да мърмори и да се оплаква, като им предлагаше да се спуснат долу сред скалите и да видят със собствените си очи трупа на техния враг, опитвайки се да разсее страха от съществото, което единствено Тсата бе зърнал до този момент – невидимото възплъщение на отмъщението, превърнато в истински демон от въображението на Уейта.

Най-накрая, час преди залез слънце, Тсата отлепи гръб от ствола на чапаповото дърво и продума:

– Трябва да потегляме.

– Най-сетне! – въздъхна Уейта.

Саран се надигна от скалата, върху която лежеше по корем вече цял ден. В началото на експедицията им сарамирецът се възхищаваше на издръжливостта на мъжа, ала сега тя го вбесяваше. Вместо да е изтерзан от болка, облеченият в черно мъж изглеждаше толкова свеж, сякаш току-що бе излязъл на разходка.

– Уейта, двамата с теб ще се спуснем по скалите от двете страни на пролома. Знаеш къде са капаните, но въпреки това бъди извънредно внимателен. Възможно е взривът да не ги е обезвредил. – Сарамирецът кимна, ала го слушаше с половин ухо. – Ти, Тсата, ще се качиш горе на канарите. Ако онова се опита да запрати нещо по теб или да те застреля, веднага скочи долу и ела тук колкото можеш по-бързо.

– Не – присви очи ткиуратецът. – То може вече да е сред дърветата. В такъв случай ще бъде много лесна мишена.

– Ако се е измъкнало от клисурата, всички сме лесни мишени – отвърна му Саран. – Пък и ни трябва някой, който да стои горе и да наблюдава.

Тсата се замисли.

– Разбирам – рече след няколко секунди. Мъжът с черния жакет взе това за знак, че ткиуратецът приема плана му.

– Постоянно бъдете нащрек – посъветва ги Саран. – По-добре да приемем, че все още е живо и опасно, отколкото да го подценим.

Тсата провери пушката си и я зареди. Саран и Уейта скриха своите в хрсталака. Дългоцевните оръжия щяха само да им пречат в теснотията на пресъхналото речно корито. Вместо това извадиха стоманата – Уейта имаше тясна, закривена сабя, а Саран – дълъг кинжал. Едва тогава излязоха от укритието си и започнаха спускането си по стръмната

скала.

Колкото по-надолу слизаха, толкова по-ужасна ставаше жегата. Знойният въздух сред стените на пролома едва проникваше в дробовете им, а липсата на каквото и да е ветрец правеше горещината още по-нетърпима. Саран се плъзгаше изящно от скала на скала, разчитайки на инстинкта си за правилната посока. Някъде отгоре Тсата се изкачваше безшумно към най-високата точка на клисурата, за разлика от Уейта, чиито тромави стъпки стържеха по песъчливата скална стена. Сарамирецът не можеше да се придвижва тихо – липсваше му грация.

– Наближавате капаните – чу се гласът на Тсата над главите им.

Саран забави ход и потърси с очи знаците, които бяха издълбали в солнокаменника, за да отбележат местоположението на примките и ямите. Зърна един от тях, погледна надолу и прекрачи тънката като косъм корда, потрепваща на около три сантиметра от земята.

– Можеш ли да го видиш? – извика Уейта. Облеченият в черно мъж изруга ядосано наум. Представата на сарамиреца за безшумно прокрадване беше повече от жалка.

– Не още – отвърна Тсата на висок глас. Вече нямаше защо да си дава труд да говори тихо – едва ли можеха да се разкрият повече.

Саран погледна нагоре и зърна силуета на ткиуратеца, който продължаваше да се катери нагоре с изключителна предпазливост.

– Накъде да поема? – обади се отново Уейта.

– Виждаш ли голямата скала вдясно? Тази, дето е строшена на две? – попита Тсата.

Мъжът в черно тъкмо преминаваше покрай една замаскирана яма, когато си даде сметка, че не беше чул отговора на сарамиреца. Той се вцепени.

– Уейта? – извика ткиуратецът.

Тишина.

Саран усети как сърцето му учестява ударите си. Той стъпи на твърда земя и склочи пръсти около дръжката на кинжала си.

– Саран – чу се отново гласът на Тсата, – мисля, че то е тук.

Татуираният мъж беше достатъчно интелигентен, за да не очаква отговора на куараалеца. Саран погледна нагоре и го мярна за секунда, преди спътникът му да изчезне зад прикритието на скалите. Вече беше сам.

Той отметна сплъстените си кичури от лицето, ослушвайки се внимателно за каквото и да е звук от страна на съществото, който да издаде местоположението му. Уейта беше мъртъв – Саран бе абсолютно

сигурен в това. Сарамирецът не беше чак толкова глупав, че да си прави шегички в подобен момент. Това, което безпокоеше най-много куараалеца, беше *безшумната* му смърт.

Май да стои на едно място не беше особено добра идея. Ако се движеше, навярно щеше да има поне предимството на изненадата. Той се запромъква напред през лабиринта от солнокаменни скали, промушвайки се през пролуката, образувана от две големи канари. Проклетото нещо отново ги беше надхитрило, подмамвайки ги тук. И дума не можеше да става за бягство. Тогава нямаше да имат никакъв шанс.

Обзетият от тревоги Саран за малко да пропусне един знак, забелязвайки го тъкмо навреме, за да избегне задействането на капана. Той надигна глава и зърна големия камък, висящ точно над главата му. Мъжът се наведе и мина под кордата, опъната на височината на гърдите му, след което прекрачи втората нишка – тя потрепваше на нивото на глезена му непосредствено след първата.

Вече бе стигнал до отломките, които взривът бе разпилял из лабиринта. Саран се зачуди как така капанът с висящия камък не се бе задействал. Скални късове с най-различна големина се валяха наоколо. Куараалецът продължи предпазливо напред.

Тишината беше изнервяща. От звуците на джунглата, които бяха ясно доловими извън клисурата, сега нямаше и помен. Сякаш плетеницата от тесните проходи, прорязали солнокаменните скали, изолираше всеки шум от външния свят. Капки пот избиха по челюстта му. Дали Тсата беше жив, или проклетото създание бе убило и него?

Някакво камъче се изтърколи наблизо.

Саран реагира мигновено. Съществува обаче беше още по-бързо. Дори нямаше време да го види, преди инстинктите да завъртят главата му настрани. Ноктите му се стрелнаха мълниеносно напред – мъжът зърна размитите им очертания, а в следващия миг те издълбаха две повърхностни резки отстриани на врата му. Човекът в черно още не беше почувствал болката, когато последва втори удар, ала този път куараалецът вече бе успял да вдигне кинжала си. Нещото изпищя и светкавично се отдръпна назад, застивайки неподвижно за миг, преди да се хвърли отново в атака.

Два отсечени пръста, завършващи със закривени нокти, паднаха на земята между противниците сред облак бял прах.

Саран се бе привел ниско, сграбчил кинжала си така, че да заблуди врага си по отношение на ъгъла на следващата си атака. Раната на врата му започваше да пари. Отрова.

Очите му пробягаха по съществото пред него. Имаше човекоподобен вид, ала не съвсем – като че ли някакъв безумен грънчар бе взел глината, необходима за изработването на човешка статуя, и бе изваял нещо чудовищно. Лицето му изглеждаше опънато до скъсване върху издължения череп, чертите му бяха хищни, имаше черни, досущ като на акула, очи, разположени косо, и плосък нос. Зъбите му бяха идеално прави и с еднаква дължина – два реда тънки, заострени игли, още мокри от кръвта по тях, разположени в неимоверно широка уста. Издължените му крайници бяха жилести и мускулести под гладката сива кожа, а по китките, бедрата и хватателната му опашка се виждаха закърнели израсъти плът, наподобяващи перки.

Саран беше виждал Различни в Сарамир, които изглеждаха доста по-отвратително, ала те не бяха нищо повече от грешки на природата. За разлика от тях, това същество беше *направено* така, плътта му бе изваяна в утробата, за да изглежда именно по този начин и да служи на една единствена цел – да бъде съвършеният преследвач.

Сега в ръката му имаше нож – мачете със зловещо закривено острие, – ала създанието не се хвърляше в атака. То знаеше, че бе нанесло рана на противника си и в момента изчакваше отровата от ноктите му да подейства.

Саран отстъпи крачка назад – раменете му бяха отпуснати, а клепаците му изведнъж натежаха. Създанието се хвърли напред, насочило ножа си към гърлото му. Ала гръклянът на куараалеца не се намираще там, където мачетето разряза въздуха; мъжът се бе привел светкавично встрани, а кинжалът му се стрелна към тесния гръден кош на противника му. Саран изобщо не беше толкова отпаднал, както се преструваше. Изненадано, съществото едва успя да реагира; острието на мъжа проряза дълга бразда през ребрата му.

В следващия миг чудовището се нахвърли свирепо върху него със светкавична бързина, без да чака ефекта от отровата си. Човекът в черно парира удара му и замахна към шията на преследвача. Той обаче беше гъвкав като змия и кинжалът на Саран изсвистя във въздуха, поставяйки притежателя си в опасно положение. Съществото сграбчи китката му в желязната си хватка и го хвърли във въздуха; куараалецът се строполи на осеяната с остри камънаци земя, а кинжалът му се плъзна по наклонената повърхност на скалата. Мъжът се претърколи и усети как нещо тънко се впила в тялото му в мига, в който се закова на място.

Кордата.

Той рязко се отблъсна с крака и се завъртя настрани, а секунда по-

късно огромният камък се стовари на мястото, където преди малко се намираще главата му. Саран побърза да се изправи на крака, ала противникът му вече се носеше към него през облаците прах, които бе вдигнал камъкът, неуморим и безпощаден. Мъжът едва бе осъзнал, че е изгубил кинжала си, когато чудовищното създание връхлетя отгоре му, замахвайки с ножа си. Той блокира удара му, хващайки го за вътрешната страна на китката, ала в същия момент към лицето му се стрелна друг нож – неговият *собствен* кинжал, – и Саран се отдръпна назад тъкмо навреме, за да спаси на косъм носа си от сребристото острие, разсичащо въздуха. В този миг единият му крак се натъкна на нещо и мъжът полетя назад, изгубвайки равновесие. Докато падаше, дотукак нещо изсвистява във въздуха, а въздушната вълна от движението му разроши косата му. Очерганията на предметите наоколо се замъглиха, до слуха му достигна приглушено тупване и секунда по-късно куараалецът се просна възник на пода, готов за следващия удар на страховития му противник.

Ала такъв не последва. Човекът в черно погледна нагоре.

Съществуването бе надвиснало застрашително над него – безжизненото му тяло бе отпуснато, а заострените дървени колове, пронизали гръдния му кош, го придържаха изправено във въздуха. Животът на Саран бе спасен от смъртоносния капан, който куараалецът неволно беше задействал, поразявайки съществуването вместо него. Един дълъг миг той се взираше невярващо в зловещия труп над себе си, след което тялото му се разтърси от силен смях. Чудовището се поклащаше като марионетка с отрязани конци пред него – ръцете му висяха безжизнено, главата му беше клюмнала, а черните му очи гледаха изцъклено.

Когато Тсата откри Саран, облеченият в черно мъж изтупваше прахта от дрехите си и продължаваше да се смее. Ткиуратецът огледа замислено сцената.

– Ранен ли си? – попита той.

– Одраска ме с отровните си нокти – отвърна му куараалецът. – Нищо сериозно обаче. Мисля, че ще се чувствам зле един-два дена, а после ще ми мине. Тоя урод си мислеше, че отровата му ще му помогне да ме довърши по-лесно. – Саран започна да се смее отново.

Тсата, който бе запознат с изключителния организъм на спътника си, само кимна безмълвно, след което впери изпитателен взор в създаването, пронизано от дървените колове.

– Защо се смееш? – попита.

– Боже, да знаеш само колко бързо беше! – възкликна куараалецът. – Да се изправиш срещу нещо подобно – и да го *надвиеш* – е като...

просто ти действа... *въодушевяващо*.

– Браво – каза Тсата. – Обаче е малко прибързано да се радваме.

Смехът на Саран изведнъж заглъхна, превръщайки се в сподавен кикот.

– Какво искаш да кажеш? – поинтересува се той. – Та то е мъртво! Виж какво стана с твоя преследвач.

Ткиуратецът го изгледа, а блясъкът на зелените му очи беше помръкнал.

– Това не е *онзи* преследвач, който видях преди два дни – изрече той след малко.

Саран изведнъж изстина.

– Има и друг – завърши мрачно Тсата.

Втора глава

Набразденият от сини пукнатини лунен диск на Иридима още висеше ниско на север, докато изгревът разпалваше истинска огнена феерия в източната част на небето.

Горният ръб на окоето на Нуку се издигна над линията на хоризонта – ослепителна, искряща в бяло дъга, която възпламени океанската шир. Светлината озари водата и миниатюрните петънца на сарамирските кораби, плаващи на запад към континента, след което се разля и над самия бряг и гигантското парче земя, обрасло с гъсти зелени лесове. Окхамба.

Пристанището на Кисантх бе закътано в пазвата на тиха лагуна, отделена от океана посредством гигантски вал, образуван от високи древни скали. Начумерената черна грамада пазеше водите на тихото заливче от опустошителното действие на бурите, които вилнееха по източния бряг по това време на годината, докато милиардите подземни канали позволяваха на рибите да проникват в лагуната, където попадаха в рибарските мрежи. Неизброимите векове на ерозия бяха разширили тези канали до такава степен, че част от вала рухна, отваряйки толкова широка галерия, че през нея можеха да минават дори най-големите търговски кораби.

„Сърцето на Асантуа“ тъкмо навлизаше в тази галерия. Подобните му на ветрила платна бяха плътно прибрани и плавателният съд изостави ранния утринен зной, гмуркайки се в тъмния и усоеен тунел, от чийто таван капеше кондензираната се влага, а всеки звук се усилваше и изкривяваше от ехото на грапавите му стени. Начупената им повърхност беше също толкова груба, каквато е била и в онези далечни години, когато се е оформил, преди заселниците да избягат от разрастващата се теокрация в Куараал, търсейки убежище по тези места – преди още да открият с какъв първобитен кошмар са се сблъскали.

Зорки очи бдяха напрегнато, направлявайки бавното движение на „Сърцето на Асантуа“ през призрачния здрач, едва-едва разпръскван от светлината на корабните фенери. Застаналите на носа моряци крещяха заповедите си на рулевия, а от двете страни на палубата бяха застанали дузина мъже с дълги прътове, готови да променят курса на тромавия плавателен съд, в случай че се приближеше твърде близо до стените на галерията. Няколко дълги минути те плаваха из странния, затворен свят, свързващ пристанището с океана, след което крайт на тунела като че ли

изведнъж изникна пред тях и вече бяха навън, а над главите им отново се простираше необятното синьо небе. Две трети от лагуната се намираща в сянката, хвърляна от колосалния черен вал, ала западната част на залива бе обляна от златистите слънчеви лъчи. Там ги очакваше Кисантх – крайната цел на дългото им пътешествие.

Пристанището се бе разпростряло в пищната си безвкусица по полегатите гористи склонове, които се спускаха към водата – ярък конгломерат от дървени пристани, мостчета, кейове, магазинчета, наскоро боядисани бараки, кантори, складове, бордеи и какво ли още не. Мръсните улици бяха осяяни със странноприемници, ханчета и разнебитени кръчми, а покрай кейовете се поклащаха множество плавателни съдове – от големи търговски кораби до съвсем малки лодчици и *кмантхи*. Корабостроителниците кипяха от работа и ударите на чуковете на работниците огласяха околностите, съпътствани от крясъците на морските птици. Всичко в Кисантх бе боядисано в ярки, заслепяващи цветове, и всичко бе избледняло и олющено от прежуриящите слънчеви лъчи и яростта на бурите. Това бе един натруфен свят, опитващ се да прикрие атмосферата на упадък и разложение под натруфената маска на пищната безвкусица.

„Сърцето на Асантуа“ разпери за последно негодлемите си платна, докато пресичаше лагуната. Моряците бяха насочили кораба към един незает пристан, а част от екипажа продължаваше да стои в готовност с дългите прътове. Когато се приближиха, двамата мъже подхвърлиха дебелия въжета на чакащите докери, които ги уловиха и привързаха плавателния съд към кнехтовете. Същевременно платната на „Сърцето на Асантуа“ бяха свалени и корабът заприлича на паун, неохотно прибрал разкошната си опашка.

Формалностите около акостирането отнеха по-голямата част от сутринта. Кисантх беше сарамирска колония и трябваше да се изпълнят редица бюрократични процедури, преди някой от хората на борда да получи разрешението да слезе на брега. На борда се качиха неколцина облечени в роби длъжностни лица, придружени от чиновници, които започнаха да проверяват пътниците по списък, да отбелязват всеки, загинал или изчезнал по време на пътуването, както и да се информират за целта на пътуването им до Кисантх и за плановете на хората по отношение на това, къде ще отседнат, за колко време и дали нямат намерение да навлязат във вътрешността на континента. Колкото и рутинни да бяха тези въпроси, длъжностните лица ги задаваха със свирепо усърдие, възприемайки себе си едва ли не като пазители на реда в тази дива и

неподлежаща на култивиране страна – истински бастиони срещу бруталността и безумието, царящи отвъд границите на техния град. Когато най-накрая задоволят любопитството си и всичко, което ги интересува, вече е вписано в дебелия им книги, те се връщат при началника на пристанището и му предават списъка. Той отново го преглежда и го връчва на Чаросплетник, който предава информацията на свой събрат от Сарамир, преодолявайки огромното разстояние със скоростта на мисълта си, а сарамирският вестер информира началника на тамошното пристанище за успешното акостиране на търговския съд. Това бе една забележителна система – добре структурирана, ефективна, както и типично сарамирска.

Ала тя нямаше да успее да улови двамина от пътниците, които пътуваха с фалшифицирани документи и които преминаха през всички формалности, без да предизвикат каквото и да е подозрение.

Кайку ту Макаима и Мишани ту Коли си проправиха път през скупченото множество други пасажери, взимайки си довиждане и разменяйки празни обещания за по-нататъшни срещи, след което слязоха на пристана и се отправиха по тесните дървени улички. Бяха прекарали на борда на „Сърцето на Асантуа“ повече от месец и сега усещаха краката си малко нестабилни, ала за сметка на това пък се намираха в страхотно настроение. Пътешествието от Джинка, която се намираше в северозападната част на Сарамир, до Окхамба бе ограничило света им до стените на луксозната им каюта и палубата на търговския кораб. Вечно заетите моряци не обръщаха никакво внимание на пътниците, които и бездруго скучаеха – ето защо пасажерите запълниха времето си с взаимно опознаване. Търговци, емигранти, изгнаници, дипломати – всички откриха общото помежду си в това дълго пътешествие, образувайки една крехка общност, която им се струваше изключително значима, докато плаваха през океана, ала ето че сега се разпадна с главоломна скорост, когато светът им отново разшири границите си и всички пасажери си спомниха причините, поради които се бяха отправили към далечния континент. Сега всеки се връщаше към своите собствени проблеми – проблеми достатъчно значими, че да прекараш заради тях цял месец на палубата на клатушкащ се кораб – и бързо забравяше прибръзаните приятелства и необмислените обещания.

– Прекалено си сантиментална, Кайку – каза Мишани на приятелката си, когато се отдалечиха на достатъчно разстояние от пристана.

Кайку се засмя.

– Трябваше да се досетя, че ще чуя това от теб. Предполагам, че

изобцо не съжаляваш, задето пътищата ни се разделиха.

Мишани изгледа приятелката си, която беше с няколко сантиметра по-висока от нея.

– Лъгахме ги през цялото време – изтъкна сухо тя. – Наговорихме им куп лъжи за живота ни, за детството ни, за професиите ни... Наистина ли се блазниш от мисълта отново да се срещнеш с тези хора?

Кайку сви рамене по момчешки. Жестът ѝ беше малко особен на фона на излъчването ѝ – стройна, гъвкава и красива млада жена, приближаваща двайсет и шестата си жътва.

– Освен това, ако всичко се развие както трябва, ще се махнем отук след една седмица – продължи Мишани. – Трябва да използваш максимално времето си.

– Една седмица... – въздъхна Кайку, която вече започваше да се притеснява от обратното пътуване – още един кораб, още един месец наред океанската шир. – Надявам се, че този шпионин си заслужава усилията, които положихме, Мишани.

– Боговете да са му на помощ, ако не е така – усмихна се приятелката ѝ.

Те се заизкачваха по стъпалата, които щяха да ги отведат в сърцето на града, а сетивата на Кайку попиваха жадно звуците и картините, които Кисантх ѝ предлагаше. Първите им стъпки на друг, непознат континент. Всичко наоколо бе различно и ново. Въздухът беше по-влажен, по-свеж и остър в сравнение със сухия летен зной, който бяха оставили зад гърба си в Сарамир. Дори насекомите бяха различни – лениви и мрачни на фона на цвърчащите чикикии, с които беше свикнала. Небесната синева имаше по-дълбок и наситен цвят.

Самият град не приличаше на никое от местата, които Кайку бе посещавала преди – в него се съчетаваха както типични сарамирски черти, така и съвършено чужди елементи. Дървената настилка, с която бяха покрити улиците на Кисантх, скърцаше и пукаше, нагорещена от слънчевите лъчи – предназначението ѝ се изразяваше в това, да попречи на проливните дъждове да превърнат селището в кално мочурище. Във въздуха се носеше мирис на сол, боя, съхнеща влажна пръст и подправки, чиито имена бяха неизвестни на Кайку. Двете девойки се спряха пред едно дюкянче и си купиха *нитхе* от една съсухрена старица – окхамбско ястие от извадени от черупките им морски мекотели, сладък ориз и зеленчуци, завити във вкусно листо. Малко по-нататък седнаха върху широките дървени стъпала, които се изпречиха пред погледа им – след като видяха, че и другите хора правят същото – и започнаха да ядат

нитхето с пръсти. Необичайното преживяване ги накара да се почувстват отново като деца.

Бяха странна двойка – Кайку излъчваше жизненост и енергия, докато лицето на Мишани бе непроницаемо и нито една емоция не можеше да се появи там, ако тя изрично не го пожелаеше. Кайку беше естествено привлекателна – с малко носле и игриви лешникови очи, а светлокестенявата ѝ коса бе оформена в модерна прическа с изящен бретон, спускащ се над едното ѝ око. Мишани бе дребничка, обикновена, бледа и слаба. Гъстата ѝ черна коса се разливаше като водопад до глезените, сплетена в дебели плитки с помощта на ремъци от тъмnochервена кожа, които всеки, който не е потомствен аристократ, би сметнал за ужасно непрактични. Дрехите на по-високата девойка бяха семпли и не особено подходящи за жена, докато облеклото на Мишани бе елегантно и подчтено скъпо.

Момичетата довършиха обяда си и се изправиха. Не след дълго откриха подходяща странноприемница и изпратиха носачите да вземат багажа им от „Сърцето на Асантуа“. Времето, което щяха да прекарат в Кисантх, беше ограничено. На следващата сутрин Кайку щеше да се отпрати в дивата пустош, а дългокосата ѝ приятелка трябваше да остане и да уреди подробностите по обратния им път. Докато Мишани разглеждаше стаята им, по-високата девойка си намери водач и се уговори с него за предстоящото си пътуване.

После си легнаха да спят.

* * *

Съобщението, което пристигна в Лоното осем месеца по-рано, беше от първостепенна важност и най-висока секретност. Нито Кайку, нито Мишани знаеха нещо за него, докато не бяха извикани лично от Заелис ту Унтерлин – водачът на Либерата Драмач.

При Заелис бяха Кайлин ту Моритат, Сестра от Аления орден и духовен наставник на Кайку. Тя бе висока и студена жена, пременена в одеждите на ордена – дълга черна рокля, прилепнала по тялото ѝ, увенчана с яка от гарванови пера, покриваща раменете ѝ. Лицето ѝ бе нарисувано така, че да подчертае принадлежността ѝ към организацията – два симетрични тъмnochервени полумесеца започваха от челото ѝ, извираха се над клепачите ѝ и се спускаха надолу по бузите ѝ, а върху устните ѝ бяха изрисувани червени и черни триъгълници, които се редуваха като заострени зъби. Черната ѝ коса бе завързана на две дебели плитки, които се спускаха по гърба ѝ, а челото ѝ бе украсено от сребърна

диадема с малък, искрящ в синьо скъпоценен камък, инкрустиран в центъра ѝ.

Кайлин и Заелис разказаха на двете девойки за съобщението. Кодирани набор от инструкции, преминал през множество ръце от северозападния край на Окхамба чак до Сарамир, прекосявайки морската шир, а оттам – до разлома Ксарана и Лоното.

– Изпратено е от един от най-добрите ни шпиони – рече Кайлин, а гласът ѝ звучеше като нож, загърнат в коприна. – Нуждаят се от помощта ни.

– Какво можем да сторим? – попита Мишани.

– Трябва да ги измъкнем от Окхамба.

Кайку вдигна въпросително вежди.

– Те защо не се измъкнат *сами* оттам?

– Търговският стокообмен между Сарамир и Окхамба едва крета заради безбожните експортни такси, които наложи Императорът – обясни Мишани. – След увеличаването им Колониалният търговски консорциум отвърна на удара, като сложи ембарго върху всички стоки за Сарамир.

– Виж ти – промълви Кайку. Тя не се интересуваше от политика и това беше новина за нея.

– Работата е там, че шпионинът ни не може да прекоси океана и да стигне до Сарамир – изтъкна Кайлин. – Търговските връзки между двата континента не са прекъснати напълно, понеже липсата на сарамирските стоки на тамошния пазар е вдигнала до такава степен цената им, че да обезпечи съществуването на малък пазар за тях. Нито един кораб обаче не се отправя в обратния път. Търговците предпочитат да пътуват до Куараал или Итрикс. Мъчат се да издържат колкото се може по-дълго на бурята, докато парите все още текат.

Мишани, винаги невероятно проникателна, веднага отгатна накъде биеше жената от Аления орден.

– Можете да уредите пътуване до Окхамба – рече дългочосата девойка. – Но нямате кораб, който да измине обратния път. Ето защо имате нужда от мен.

– Точно така – каза Кайлин, наблюдавайки с интерес каква ли ще е реакцията на момичето. Лицето на Мишани обаче остана безизразно.

Погледът на Кайку се местеше от едната към другата, след което се прехвърли върху Заелис, който пригладяше замислено със свитите си юмурици късо подстриганата си бяла брада.

– Искаш да кажеш, че тя трябва да отиде до крайбрежието? Да се

покаже в пристанището?

– Няма да е толкова просто – на устните на Мишани изплува горчива усмивка. – Уреждането на подобно пътуване от тази част на света ще е невъзможно. Ще трябва да отида в Окхамба.

– Не! – веднага отвърна Кайку, стрелвайки Кайлин с кръвнишки поглед. – Богове! Та тя е наследница на едно от най-известните мореплавателски семейства в Сарамир. Нека тръгне някой друг.

– Именно поради тази причина трябва да пратим нея – обясни спокойно жената с изрисувано лице. – Името на рода Коли се ползва с огромно влияние сред търговците, а и тя има достатъчно връзки.

– Точно поради тази причина не трябва да отива – възрази Кайку. – Веднага ще я разпознаят. – Тя се обърна към приятелката си. – Какво става с баща ти, Мишани?

– Стараех се да го отбягвам през последните пет години – отвърна Мишани. – Ще поема риска.

– Не мога да ви опиша колко важна за нас е тази личност – тихо каза Заелис и изправи рамене. – Нито пък с каква информация разполагат. Достатъчно е да се каже, че след като ни молят за съдействие, явно не им е останала никаква друга възможност.

– Няма друга възможност? – възкликна Кайку. – Ако този шпионин е толкова добър, колкото явно си мислиш, че е, то защо не открият друг път, по който да дойдат тук? Все трябва да има *някакви* кораби, които да извършват подобни рейсове. Могат и да изберат пътя през Куарал – вярно, че това би им отнело още няколко месеца, но...

– Не знаем – Заелис я прекъсна, вдигайки ръка. – Просто получихме съобщението и това е всичко. Шпионинът се нуждае от помощта ни.

Мишани постави длан върху ръката на Кайку.

– Аз съм единствената, която може да го направи – рече спокойно дългокосата девойка.

Кайку тръсна гневно къдриците си, след което хвърли изпепеляващ взор на Кайлин.

– Тогава и аз тръгвам с нея.

По устните на високата жена се плъзна едва доловима усмивка.

– Не съм очаквала да постъпиш другояче.

Трета глава

Часовете преди зазоряване в Окхамба бяха спокойно време – тогава обичайното оживление в джунглата утихваше, а нощните създания се прокрадваха към бърлогите си, за да се скрият от светлината на настъпващия ден. Въздухът беше застоен и горещ. Ефирна мъгла лениво се стелеше между лианите, а лунногледите, които цяла нощ бяха следили движението на Иридима, разтворили нежната си сърцевина за яркия й диск, сега се бяха привели, за да предпазят чувствителните си клетки от изгарящото око на Нуку. Оглушителната глъчка на нощните часове постепенно заглъхна и тишината, която се възцари на нейно място, отекна болезнено. Природата сякаш беше изпаднала в летаргия, съдържайки дъха си в трепетно очакване на новия ден.

Кайку остави Кисантх в това състояние на почти неземеен покой, а стъпките ѝ я отдалечаваха все повече и повече от крайморското селище. То бе заобиколено от висока ограда от дървени колове, а отвъд портата започваше черен път, лъкатушещ по крайбрежната ивица на север от града. Водачът ѝ пое именно по този път, а девойката плътно го следваше.

От другата страна на стената, обгръщаща Кисантх, се простираше обширно равно поле, отвъд което започваше джунглата. В средата му, от двете страни на черния път, се издигаха два дебели стълба, издигнати в почит на Заня – сарамирската богиня на пътешествениците и просящите. Повърхността им бе отрупана с барелефи, изобразяващи различните дела на богинята в Златните владения и Сарамир. Кайку веднага разпозна повечето от тях – една сцена показваше човек, даващ последния си залък хляб на окаян просяк, който се оказваше самата богиня – впоследствие тя богато бе възнаградила благодетеля си. На друга се виждаше как Заня наказва търговците, бичуващи скитниците, дошли на пазара, а на трета – как осветява пътя на Предците, чиито кораби напускаха Куараал. Кайку промълви тихичка мантра към богинята, след което приведе глава, протягайки китки пред гърдите си – лявата длан обърната надолу, а дясната – нагоре, сякаш държеше невидимо кълбо. Водачът ѝ – жилава, застаряваща жена от племето ткиурати – се спря наблизко и зачака безмълвно, без да проявява никакъв интерес към онова, което правеше Кайку. Когато момичето се изправи, двете отново поеа по пътя и не след дълго се спряха пред гъстата растителност, делеща ги от сърцето

на джунглата.

Мястото на срещата им беше само на един ден път и Кайку предположи, че беше избрано, защото се намираше на еднакво разстояние от три града, единият от които бе Кисантх, а другите два се издигаха по протежението на реката, водеща до друго пристанище. Девојката се зачуди какъв ли щеше да се окаже този шпионин. Не знаеше нито името му, нито дали е мъж или жена, нито пък дали изобщо е сарамирец. Когато изказа възмущението си по този повод пред Кайлин и Заелис, те просто ѝ отвърнаха, че имали „сериозни причини“ да не издават нищо повече по въпроса. Кайку не беше свикнала любопитството ѝ да остава незадоволено – така то само се изостряше още повече.

Сега пътят се разделяше в две посоки, ала нито една от тях не водеше натам, където искаше да стигне Кайку. Ето защо бяха принудени да се пробиват път през дивия гъсталак с помощта на *кнага* – подобен на коса нож, използван в Окхамба за пътувания през джунглата. Теренът под краката им беше неравен, а скорошните валежи бяха направили почвата лепкава и влажна. Трябваше да изкачват скалисти склонове, да се промъкват през паяжините на гъсто сплетените увивни растения, да преодоляват кални брегове. Това обаче не попречи на Кайку да намери джунглата за очарователна и толкова спокойна в ранните часове преди зорорязане, че тя буквално се почувства като нашественик, разрушаващ хармонията на призрачно неземния свят на преплетените клонки и лиани.

Природата около тях постепенно се събуждаше за живот – обитателите на джунглата започваха да издават присъствието си. Атмосферата се изпълни с възгласите на птиците, заквакаха жаби, а от време на време някой едър силует пресичаше пътя им със смайваща бързина. С всяка следваща минута съмненията, които Кайку беше хранила по отношение на водачката си, ставаха все по-неоснователни. Възрастната жена се бе оказала по-силна, отколкото изглеждаше – в един момент мускулите на девојката взеха да я наболяват от тежкия преход, ала ткиуратската жена продължаваше неуморимо напред без никакви признаци на каквото и да е изтощение. Кайку си помисли, че е изключително издръжлива за възрастта си – определено беше преминала петдесетата си жътва. Жителите на Окхамба не водеха сметка за годините си и не се интересуваха от възрастта си.

Общуването им се свеждаше до сумтене и жестикулации. Жената говореше съвсем малко сарамирски – колкото да се договори с Кайку да я заведе там, където искаше да отиде, а пък девојката бе понаучила

няколко думи по време на дългото пътуване. За разлика от пищния сарамирски, езикът на жителите на Окхамба беше невероятно опростен – съдържаше само една фонетична азбука и един стил на общуване. Никакви времена или каквито и да е граматични тънкости. За нещастие именно тази простота издигаше сериозни прегради пред Кайку. Една дума можеше да има шест или седем различни значения в зависимост от контекста и липсата на местоимения от рода на *аз*, *ти* или *мен* правеше разбирането изключително трудно за всеки, който не беше отраснал в тази езикова среда. Жителите на Окхамба не познаваха чувството за собственост и индивидуалността им бе винаги на второ място след техния *паш* – или „групата“ в най-свободен превод. Смисълът на думата варираше в зависимост от контекста – тя се използваше също така и за раса, семейство, приятели, присъстващи, обекти на разговора, любими и дузина други комбинации с най-различни значения.

С напредването на деня жегата стана нетърпима, а въздухът се изпълни от бръмчащи насекоми, които забиваха острите си хоботчета в кожата на Кайку. Широките бежови панталони и ризата с дълги ръкави, които носеше, бяха натежали и прогизнали от пот. Те спряха за кратка почивка, по време на която водачката настоя девойката да пийне малко вода, след което извади увито в лист студено рачешко месо и нещо, което приличаше на кафяви водорасли, и раздели храната си с девойката, без да я пита. Кайку направи същото с провизиите, които носеше. Двете жени започнаха да се хранят, използвайки ръцете си.

Докато обядваха, Кайку стрелваше с очи бледозелените татуировки на водачката си, питайки се какви ли мисли се въртяха в главата на възрастната жена. Тя не бе поискала никакви пари за услугата си – ако девойката ѝ предложеше, със сигурност щеше да я обиди. Мишани ѝ бе обяснила, че след като водачката живее в границите на Кисантх, то тя възприема града като свой *паш* и следователно с готовност би помогнала на всеки, намиращ се в границите му, като същевременно очаква и другите хора да ѝ помогнат, ако ѝ потрябва нещо. Кайку бе предупредена да се държи изключително внимателно с жителите на Окхамба – те бяха готови да извършат множество неща, ала можеха да се засегнат много сериозно, ако се злоупотребе с природата им. Тукашните обитатели молеха за нещо само в един-единствен случай – ако не бяха способни да го сторят сами. Подобни отношения се струваха доста странни на момичето, ала то си мислеше, че в тях има една особена изтънченост и самоотверженост; нещо доста любопитно за хора, смятани от сарамирците за примитивни диваци.

Денят постепенно достигна своя край и когато стигнаха до Айтх Птхакатх, здрачът се бе превърнал в нощ. Двете жени се изкачиха на хълма покрай малката рекичка, която лъкатушеше надолу по склона му. На билото му не растяха никакви дървета – на тяхно място се издигаха величествените паметници, останали от древността на Окхамба, построени от един отдавна загинал народ през вековете, когато още не е имало писана история.

Кайку затаи дъх и се спря. Аурус и Иридима споделяха нощното небе за трета поредна нощ, осветявайки пейзажа с призрачното си бяло сияние. Аурус – бледа, ала обсипана с по-тъмни петна, – изпъкваше на север, докато по-малката и ярка Иридима бе надвиснала в западната част на небосвода, точно над монументите.

Те бяха шест на брой – гигантските им сенки се издуваха в мрака, а извивките на лицата им се открояваха на фона на лунната светлина. Най-голямата беше висока около десет метра, а най-малката – пет. Бяха изваяни от черен, блестящ камък, напомнящ обсидиан, разположени в кръг на хребета на възвишението, с лица, обърнати навън. Най-голямата статуя се издигаше в центъра, а каменният ѝ взор бе насочен на изток.

Водачката изсумтя на Кайку да продължат напред и момичето я послуша. Те тръгнаха през полянката и когато доближиха първата статуя, момичето почувства как по гърба ѝ пролазват тръпки. Тя изобразяваше приклепнала фигура с гротескно деформирани черти, чудовищно изпъкнала уста и полузатворени очи. Ръцете ѝ почиваха на коленете и макар че природните стихии бяха изгладили детайлите до неузнаваемост, погледът ѝ беше празен, бездушен и смразяващ, а авторитетът, който излъчваше, бе неоспорим. Кайку изведнъж се почувства страшно крехка и незначителна пред страховития взор на този отдавна забравен бог.

Останалите скулптури бяха не по-малко плашещи. Седнали или приведени, с подути коремни и странни лица, някои подобни на животни, а други – на зловещи човешки карикатури. Те стояха безмълвни и застинали на върха на хълма и се взираха в дърветата наоколо, изпълнявайки някаква незнана и неразбираема мисия.

Девојката се поколеба за миг, после постави ръка на коляното на едната от фигурите. Камъкът беше студен и неприятен. Каквато и сила да бе имало това място в миналото, тя определено не се бе изгубила напълно. То излъчваше нещо сакрално и свръхестествено, като далечен отглас от отдавна забравен спомен. Освен че нямаше никакви дървета, тук липсваха и каквито и да е животни. Кайку се зачуди дали това място

не беше обитавано от духове, подобно на непроходимите лесове и затътените кътчета в Сарамир. Доколкото бе успяла да разбере по време на презморското си пътешествие, ткиуратците не бяха особено набожни хора, ала тези статуи бяха недвусмислено доказателство, че поне в миналото в тази страна бяха съществували религиозни култове. Тежестта на столетията изведнъж се стовари върху нея като тежка мантия.

Изведнъж момичето почувства, че водачката ѝ е застанала до нея, и отлепи ръка от статуята. Даде си сметка, че е забравила причината, поради която бе дошла тук. Беше очевидно, че шпионинът още не се бе появил. Трябваше да се срещнат в полунощ на този ден – навярно просто бяха подрали.

– Нека погледнем и от другата страна на хълма – предложи тя повече на себе си, отколкото на водача. Възрастната жена я изгледа неразбиращо. Кайку посочи с ръка, за да илюстрира думите си и спътничката ѝ кимна, вирвайки брадичка по характерния за обитателите на Окхамба начин.

В този миг една дебела стрела изсвистя и се заби в гърлото ѝ. От грозната рана изригна гейзер кръв, а ткиуратката се строполи на земята.

Кайку остана вцепенена за няколко секунди – долната ѝ челюст увисна, а съзнанието ѝ отказваше да възприеме случилото се. Раменете и скулите ѝ бяха осеяни с капки кръв.

Втората стрела я извади от унеса ѝ. Девојката чу свистенето ѝ – идваше отлясно, от дърветата, и летеше право към гърдия ѝ кош.

Нейната *кана* изведнъж лумна, събуждайки се за живот. Светът се превърна в сияещи златисти нишки, в триизмерна плетеница от блеснали влакнца. Пулсиращите възли, които представляваха статуите на Айтх Птхакатх, я гледаха мрачно и напрегнато, *оживели* в света на Чаросплетието.

Кайку вдигна ръка и въздухът пред нея внезапно се сгъсти. Стрелата се спря на половин метър пред сърцето ѝ, застина неподвижно и падна на земята.

Разумът най-накрая догони инстинктите и реакциите ѝ и тя си пое трескаво дъх. Адреналинът ѝ се покачваше стремително. Едва си спомни как да овладее своята *кана*, преди тя да се развихри на воля. Ами ако непознатият враг имаше пушка вместо стрела и първо бе уцелил нея, а не водачката ѝ? Дали тогава Кайку щеше да е достатъчно бърза, за да го предотврати?

Девојката побягна. Друга стрела изхвъркна от гората, ала доста далеч от нея. Младата жена се препъна – ботушът ѝ се хлъзна в почвата и

тя падна на едно коляно, при което единият ѝ крачол се оплеска с кал. Кайку изруга и се изправи. Ирисите ѝ бяха помръкнали до тъмночервено и тя се възря в разкъсаните от движението на стрелата нишки. После – след като вече бе определила грубо местоположението на нападателя си – отново хукна да бяга, търсейки някакво убежище. Тъкмо се притаи зад един от каменните идоли, когато стрелата рикошира в обсидиановата му повърхност.

„Открий ги. Открий ги къде са“, каза един глас в съзнанието ѝ. Искаше ѝ се да се свие на кълбо под тежестта на свирепия взор на идола, да се скрие от зловещия му интерес, който бе концентрирала върху себе си с раздвижването на Чаросплетие, ала се насили да насочи вниманието си в друга посока. Това бяха древни същества, несъмнено разгневени от обстоятелството, че поклонниците им са ги изоставили, но едва ли можеха да я наранят. Девојката се зае да проверява нишките, наострила сетивата си за най-дребните неща, които можеха да издадат местоположението на незнайния ѝ враг – изпуснато дихание, потрепване на едва забележимо мускулче или учестен пулс. А той определено се движеше наоколо – тя усещаше вибрациите в Чаросплетие, предизвикани от присъствието му. Кайку се понесе след тях като хрътка, надушила заек.

Ето тук! Не, същевременно беше тук и *не беше*. Девојката откри източника на стрелите, ала отпечатъците, които бе оставил в структурата на Чаросплетие, бяха бледи, неясни и незначителни – заплетено кълбо от нишки. Можеше да се нахвърли върху нападателя си и да му причини сериозни наранявания, но така щеше да изложи и себе си на опасност. Усещаше някаква защита – нещо, на което не се беше натъквала преди. Паниката започна да я овладява. Тя не беше воин; ако изключим нейната *кана*, едва ли щеше да представлява особена трудност за някой, който си служеше толкова добре с лък. Сваляйки пушката от рамото си, Кайку презареди и зачака нападателя си, който в момента се прокрадваше безшумно из гъсталака, да се появи на мушката ѝ.

„Махай се оттук – каза си момичето. – *Скрий се някъде сред дърветата.*“

Изглежда, това не беше особено разумно. Откритото пространство между статуите и дърветата беше в нейна полза – ако някой я нападне, щеше да има време да реагира. Докато в тясното пространство между дърветата едва ли щеше да може да бяга и същевременно да следи поведението на нападателя си.

„Какъв ли е този там?“

Кайку се прицели между дърветата и натисна спусъка. Изстрелът отекна оглушително в нощния мрак, разцепвайки клоните и олющвайки кората на дърветата.

Още една стрела се понесе към нея. Девоjkата се отблъсна назад и се наведе, а металното острие издрънча в блестящата повърхност на идола, недалеч от лицето ѝ. Кайку зърна следващата стрела, изстреляна с невиджана скорост, секунда преди да се забие в ребрата ѝ.

Потресът от удара предизвика появата на искри пред очите ѝ и за малко да я накара да припадне. Тя изгуби самообладание, а нейната *кана* се надигна изведнъж – всичко, на което я бе научила Кайлин, беше забравено пред страха за живота ѝ. Силата ѝ се изтръгна от слабините и утробата ѝ, разкъса нишките на Чаросплетието и се понесе към незнайния нападател. В този миг Кайку и пет пари не даваше за защитата, която можеше да я поразии. Макар и да не знаеше точното местоположение на противника си, момичето запрати с всички сили яростта си към него – диво, отчаяно и необузвано.

Обширна ивица от джунглата буквално избухна и дърветата се превърнаха в гигантски кибритени клечки, озарявайки нощта с огнената си феерия. Детонацията запрати във въздуха купища дървени късове и буци пръст, които полетяха наоколо като димящи метеорити. Камъните започнаха да се цепят, а водата – да ври.

След секунда всичко свърши. Нейната *кана* се успокои, а пукотът на пламтящо дърво се примесваше с воя на животинките, които не бяха изпепелени на място от страховитата сила на Кайку. Тежки кълба дим увиснаха над джунглата, острата миризма на овъглена растителност и горски обитатели се разпространи във въздуха, а страховитото присъствие на каменните статуи сякаш я премаза с тежестта си.

Девоjkата се заклатушка несигурно на краката си. Едната ѝ ръка се плъзна към раната в ребрата ѝ, след което тя се отпусна на колене на земята. Пушката ѝ висеше отпуснато в другата ѝ ръка. Ирисите ѝ бяха станали аленочервени, досущ като на демон – страничен ефект от използването на нейната *кана*, който щеше да продължи още поне няколко часа. Преди всеки път, когато използваше дарбата си, бе неспособна да я контролира, а след това ставаше безпомощна като новородено – едва можеше да върви. Обучението на Кайлин ѝ помогна да се научи как да озаптява силата си, преди да я е изтощила напълно. Въпреки това пак ѝ беше необходимо известно време, преди нейната *кана* да се възстанови достатъчно, че да ѝ позволи отново да въздейства на Чаросплетието.

Този път обаче беше доста различно. Девоjkата не бе развихряла

дарбата си по такъв необуздан начин от години, ала не биваше да се забравя и фактът, че от години не се беше изправяла пред подобна заплаха.

Изведнъж някакво движение откъм дърветата по склона на хълма привлече вниманието ѝ. Кайку скочи на крака, светкавично презареди пушката си и се приготви за стрелба. Две фигури се появиха в южния край на полянката. Момичето се прицели и натисна спусъка.

– Не! – извика единият силует, накланяйки се встрани. Изглежда бе пропуснала. Без да обръща внимание на болката и на коварното мокро петно около ребрата ѝ, което ставаше все по-голямо, тя презареди. – Не! Либера Драмах! Спрете стрелбата!

Кайку се спря, ала продължи да държи на прицел мъжа, който говореше.

– Очаквайте спящата! – извика той. Това беше паролата, с която трябваше да разпознаят шпионина.

– Коя е спящата? – попита Кайку според указанията.

– Бившата Престолонаследничка – Лусия ту Еринима – прозвуча отговорът. – Която ти спаси от Императорската цитадела, Кайку.

Тя се поколеба за момент, сепната от обстоятелството, че този непознат знае името ѝ, след което сведе надолу цевта на пушката си.

– Откъде знаеш коя съм? – попита девойката с изненадващо тих глас. Започваше да се чувства отпаднала, ала очите ѝ продължаваха да блестят в яркочервено.

– Какъв шпионин щях да съм, ако не знаех? – усмихна се мъжът, приближавайки се към нея. Спътникът му се движеше на известно разстояние зад него и се озърташе напрегнато. Имаше почти същите татуировки като жената, която я бе довела дотук.

– Ранена си – отбеляза безстрастно шпионинът.

– Кой си ти? – попита го момичето.

– Саран Иктис Марул – отвърна мъжът. – А това е Тсата. Представлението, което изнесе, ще привлече вниманието на всичките ни преследвачи в радиус от трийсет километра. Трябва да тръгваме. Можеш ли да вървиш?

– Мога – рече Кайку, ала изобщо не беше сигурна в това. Стрелата продължаваше да стърчи от ризата ѝ и раната ѝ кървеше обилно, ала за щастие острието не се беше забило много дълбоко в тялото ѝ – можеше да диша, което означаваше, че дробовете ѝ не са засегнати. Искаше ѝ се да превърже раната си, но авторитетът, с който Саран изрече думите си, я накара да се подчини. Тримата се насочиха към гората и бяха погълнати от сенките, оставяйки зад гърба си мрачните пазители от Айтх

Птхакатх, трупa на водачката на Кайку и пукащата, димяща дървесина.

* * *

– Какво беше това? – попита Кайку. – Какво беше това там?

– Не мърдай – прошепна ѝ Саран, привеждайки се до нея под светлината на огъня. Той бе разкъсал единия ръкав на ризата ѝ, за да открие раненото място. Под просмуканото ѝ с пот бельо ребрата ѝ представляваха мокра червено-черна каша. Девојката несъзнателно бе прилепила останалата част от ризата към гърдите си. По принцип голотата не притесняваше особено жителите на Сарамир, ала в излъчването на този мъж имаше нещо, което я караше да се настройва отбранително.

Тя изсъска и потрепери, когато шпионинът докосна раната ѝ с един парцал, напоен с топла вода.

– *Не мърдай!* – ядосано повтори той.

Кайку стисна зъби и се застави да изтърпи тази процедура.

– Раната лоша ли е? – попита тя. Саран мълча известно време, преди да отговори.

– Не – каза накрая. Девојката си отдъхна. – Стрелата те е поодрала доста, ала не е успяла да нанесе по-дълбоки наранявания. Просто изглежда по-зле, отколкото е всъщност.

Гласовете им отекаваха в тясната пещера. Тсата не се виждаше никакъв – навярно бе поел по разни свои задачи. Именно ткиуратецът беше открил това скривалище – нисък тунел, издълбан от древен воден път в дълбините на внушителната скала, чийто вход бе скрит от гъсто израслите дървета, а извивките му позволяваха да запалят огън, който да не се забелязва отвън. Не беше особено комфортно, понеже камъкът беше доста влажен, ала поне им предлагаше спокойствие и безопасност... макар и за известно време.

Саран бе приготвил лапа от стрити листа и сега сместа тихо вреше над огъня в железното гърне. Кайку го наблюдаваше внимателно, а очите ѝ се плъзгаха по извивките на лицето му.

– *Маджкрийн* – внезапно изрече Саран с тих, но същевременно твърд глас. – Онова, което се опита да те убие. Успя да се добере дотук преди нас. Извади голям късмет, че оживя.

– Маджкрийн – повтори Кайку, произнасяйки за първи път тази непозната дума.

– Същество, създадено от Ваятелите на плът в тъмното сърце на Окхамба. Не можеш да си представиш какъв е този свят, Кайку. Там слънцето никога не греє, а нито твоите, нито моите сънародници биха

дръзнали да отидат в това прокълнато място, каквото и да им обещаеш в замяна. Вече са минали повече от хиляда години, откакто първите заселници са дошли на това място, и всичките ни поселища са разположени по бреговата ивица, където природата не е толкова дива. Още преди да дойдем тук обаче, *те* са обитавали този континент. Племена толкова древни, че навярно са съществували още преди раждането на Куараал. Скрити в непроходимата сърцевина на Окхамба, сред хиляди квадратни километри пустош, толкова враждебна, че цивилизовано общество като нашето просто не би могло да просъществува там.

– Оттам ли идваш ти? – попита девойката. Сарамирският му беше отличен за човек, който не е роден в Империята, ала от време на време в речта му се долавяше лек куараалски акцент.

Саран се усмихна малко особено.

– Да – рече той. – Макар че едва се справихме. Бяхме дванайсетима, когато потеглихме, а останахме само двамата с Тсата, и не бих казал, че сме в безопасност, докато не оставим зад гърба си този проклет континент. – Той вдигна очи от гърнето с листата и я изгледа въпросително. – Всичко уредено ли е?

– Ако нещо не се обърка – вдигна рамене девойката. – Приятелката ми е в Кисантх. От нея зависи да ни осигури безопасно завръщане до Сарамир. Надявам се да е свършила тази работа, когато се присъединим към нея.

– Чудесно – промълви шпионинът. – Не можем да си позволим да останем в което и да било населено място повече от необходимото. Много лесно ще ни открият.

– Маджкрыйните? – попита Кайку.

– Или те, или онези, които са ги изпратили по петите ни. Ето защо се нуждаех от някой, който да уреди нещата така, че да напуснем Окхамба по най-бързия възможен начин. Не съм си и представял, че ще успея да сторя онова, което сторих, без да се стурнат по петите ми.

„*И какво толкова си сторил?*“, помисли си Кайку, ала предпочете да запази въпроса за себе си.

Той добави малко вода в гърнето, след което се наведе над девойката и започна внимателно да маха парчетата от ризата ѝ, полепнали към раната.

– Сега ще те заболи – предупреди я Саран. – Научих това от Тсата, а в Окхамба повечето методи на лечение са доста грубички. – Мъжът потопа парцала в гърнето, след което го притисна плътно до раната. – Дръж това тук.

Тя го послуша. Изведнъж почувства силно парене и щипене, което се разпространи със светкавична бързина по ребрата ѝ. Момичето стисна зъби. След известно време паренето понамаля, ала болката остана постоянна – на самата граница на поносимостта.

– Този лек е доста бързодействащ – обясни ѝ шпионинът. – Само трябва да го подържиш така за около час. След като го махнеш, болката ще понамалее.

Девојката кимна. По челото и слепоочията ѝ бяха избили капки пот.

– Разкажи ми за Ваятелите на плът – рече тя. – Трябва да отвлека вниманието си от мислите за болката.

Саран се облегна назад и я изгледа изучаващо с тъмните си очи. Тя отвърна на погледа му и в същия момент си спомни, че ирисите ѝ още бяха аленочервени. В Сарамир това бе недвусмислен знак, че е Различна; повечето хора щяха да реагират на вида ѝ с ненавист и отвращение. Ала нито Саран, нито Тсата обърнаха някакво внимание на това. Шпионинът я беше разpoznал, но обстоятелството, че е под опеката на Аления орден – и следователно е Различна – не беше широко известно. Дори и в Лоното, където Различните бяха добре приети, беше най-разумно човек да не афишира открито принадлежността си към тях.

– Не мога да ти кажа какви същества обитават мрачните дълбини на Окхамба – каза Саран. – Там има мъже и жени, чиито умения и изкуства са ни напълно чужди. Между твоя и моя народ също има известни различия, ала тези същества все едно са от друг свят, Кайку. Ваятелите на плът могат да променят същността на едно бебе още в майчината му утроба, да го моделират така, както си поискат. Те взимат бременните жени, които са отвлекли от вражеските им племена, и превръщат неродените деца в чудовища, които да им служат.

– Също като Различните – промълви Кайку, – и онова, което правят Чаросплетниците – добави, а гласът ѝ бе пропит със злъч.

– Не – поклати глава шпионинът. – Чаросплетниците са нещо друго.

Девојката се намръщи.

– Ти ги защитавааш – рече след малко.

– Ни най-малко – усмихна се Саран. – Без значение колко отвратителни са методите им, изкуството на Ваятелите на плът води началото си от естествени неща. Билкарство, заклинания, призоваване на духове... Естествени неща. Те не покваряват земята, както правят Чаросплетниците.

– Този маджкрийн... аз не можах... не можах да определя къде е – каза Кайку след известно време. – Моята *кана* сякаш рикошира в него. – Очите ѝ се впериха в лицето на Саран. Годиците я бяха научили, че разговорът за способностите ѝ на Различна не беше нещо, което другите хора приемаха с лекота.

– Те имат талисмани, магически знаци – рече шпионинът. – Владееят тъмни изкуства, за които нямаме и най-малка представа. Едва ли някой знае всичко, на което са способни Ваятелите на плът... Обаче ми е известно, че снабдяват бойците си с някаква защита. Защита, която е ефективна дори и срещу такива като теб.

Той отметна един черен кичур от челото си и се загледа в огъня. Кайку го наблюдаваше изпитателно. Погледът ѝ все се връщаше към лицето му, независимо дали ѝ се искаше, или не.

– Изморена ли си? – попита я Саран след минута.

– Малко – излъга момичето. Чувстваше се направо изтощена.

– Трябва да потегляме.

– Да потегляме? – повтори тя. – Сега?

– Да не би да си мислиш, че си го убила? – попита я мъжът. – Маджкрийна, който те нападна.

– Най-вероятно – сви рамене момичето.

Шпионинът въздъхна.

– Не бъди сигурна в това – рече. – Нямах и най-малка представа с какво си имаш работа. Нищо чудно и да има и други. Ако се движим бързо, ще стигнем в Кисантх късно следобед. Останем ли тук, ще ни открият.

Главата на Кайку клюмна.

– Ще имаш ли достатъчно сили? – попита Саран.

– Ще намеря – заяви момичето, докато се изправяше на крака. – Во-ди ни.

Четвърта глава

– Многоуважаема Мишани ту Коли – поздрави я търговецът и дългосата девойка веднага разбра, че нещо не е наред. Тонът му, както и моментното му колебание, когато я видя, бяха достатъчно красноречиви, ала момичето нямаше никакъв друг избор, освен да се довери на този човек.

Слугата напусна стаята и ги остави сами. Мишани зачака търпеливо.

– Приемете моите извинения – продължи мъжът. – Не ви се представих. Казвам се Чиен ос Мумака. Отгук, моля – рече и посочи към кабинета си, откъдето се откриваше чудесен изглед към лагуната.

Дългосотото момиче го последва. Чиен беше нисичък мъж с бръснатата глава и широко лице, набит и як. Обличаше се скъпо, но не показно, а частицата „ос“ между имената му означаваше, че е бил осиновен. Тя щеше да фигурира в имената на потомците му още две поколения, и едва третата генерация щеше да има право да я промени на „ту“.

През последните десет години родът Мумака бе извървял пътя от малък морски консорциум до един от двамата най-могъщи играчи в търговията между Окхамба и Сарамир. До голяма степен това се дължеше на качествата на Чиен – той бе известен с рискованите си начинания, които често се увенчаваха с успех. Недостатъчно образован и страдащ от липса на изтънчени маниери, той без съмнение беше един забележителен търговец.

– Голяма чест е за мен да бъда посетен от наследничката на такъв благороден род като Коли – каза Чиен. Речта му не звучеше толкова официално като тази на Мишани или Кайку и издаваше сходства с начина на говорене на хората от Южните префектури. Навярно истинското му семейство е било твърде бедно, за да го изучи на красноречие.

– Баща ми ви изпраща своите поздравления – излъга девойката. Чиен беше възхитен.

– Предайте му и моите – поклони се търговецът. – Трябва да ви благодарим за много неща, госпожице Мишани. Знаехте ли, че майка ми беше рибарка от флотилията на баща ви в залива Матакса?

– Наистина ли? – демонстрира изумление момичето, макар че знаеше много добре този факт. – Мислех си, че това е само слух.

– Вярно е – кимна Чиен. – Веднъж младият син на рода Мумака бил

на посещение при баща ви в залива Матакса и благодарение на ръката на Шинту – или на Риека – се озовал лице в лице с една рибарка, в която се влюбил от пръв поглед. Не звучи ли досущ като приказка?

– Каква красива история – въздъхна Мишани, мислейки си точно обратното. – Достойна за поема или пиеса. – Последвалата женитба между селянка и представител на рода Мумака го бе осакатила политически и трябваше да изминат години, преди фамилията да възвърне уважението си. Добре че търговските им успехи в сферата на корабоплаването бяха ускорили този процес. Доста глупаво беше от страна на домакина ѝ да повдига тази тема. Майка му бе освободена от клетвата си към рода Коли и беше дадена на влюбения млад глупак срещу политически концесии, които родът Мумака продължаваше да изплаща и до днес. Дори и сега, когато бяха водещи фигури в търговията между Сарамир и Окхамба, задълженията им към рода Коли бяха облагодетелствали изключително много баща ѝ. Мишани си помисли, че ако не беше погасяването на тези задължения, родът Мумака щеше без съмнение да се превърне в монополист в сферата на търговското мореплаване.

– Обичате ли поезията? – попита я Чиен, разсейвайки я от мислите ѝ.

– Да, много харесвам Ксалис.

– Наистина ли? Не съм и предполагал, че буйните му, жестоки стихове ще допаднат на изящна дама като вас.

– Императорският двор в Аксками е не по-малко жесток от кървавите сражения, за които Ксалис е писал – усмихна му се дългокосата девойка. – Само дето раните, нанесени там, са по-незабележими и бързо загнояват.

Чиен я изгледа с присвити очи и си взе едно резенче от плодовете, намиращи се на масата. Мишани продължи:

– Казаха ми, че мога да се обърна за една услуга към вас.

– Слушам ви.

– Трябва ми кораб, с който да се върна в Сарамир.

– Кога?

– Колкото е възможно по-скоро.

– Госпожице Мишани, та вие току-що пристигнахте тук. Нима Кисантх успя да ви отблъсне за толкова кратко време?

Благородничката не беше изненадана. Очакваше той да е проверил кога е пристигнала. За мъж с неговите връзки това бе като детска игра. Горещо се надяваше презокеанските му връзки да не са толкова добри.

– Кисантх е забележително място – рече тя. – Изпълнено с живот.

Чиен я изгледа преценявашо. Дали знаеше какви бяха отношенията ѝ с баща ѝ? Официално тя продължаваше да се води като член на фамилията, ала кой можеше да каже докъде бяха стигнали слуховете за предателството ѝ?

Популярната версия гласеше, че момичето е изпратено на изток, отвъд планините, за да се грижи за тамошните интереси на могъщото си семейство. Иначе баща ѝ не беше спрял да я издирва, използвайки всички средства, с които разполагаше. Мишани не се заблуждаваше какво щеше да се случи с нея, ако я откриеха. Щеше да се превърне в затворник в собствените си владения, щяха да я принудят да демонстрира солидарност с рода Коли и да подхранва лъжата, която бяха разпространили, за да прикрият безчестието, което тя им бе стоварила с действията си. След което най-вероятно щяха да я убият.

Статусът ѝ на благородничка не беше нищо повече от една преструвка, един блъф и Мишани подозираше, че Чиен осъзнаваше това. Девойката се надяваше, че търговецът няма достъп до информацията, която би я сринала в очите му, но в държанието му се усещаше нещо странно и тя за нищо на света не би му се доверила. Трябваше да изиграе майсторски картите си, използвайки обстоятелството, че баща ѝ бе влиятелен партньор на рода Мумака и щеше да е дълбоко задължен на всеки, помогнал на дъщеря му.

– Колко скоро трябва да заминете?

– Утре – отвърна девойката. Всъщност тя не знаеше колко спешно е отпътуването им, ала беше най-добре да назове максимално скорошна дата, докато се пазареше.

– Утре значи – каза замислено търговецът.

– Може ли да стане? – попита Мишани.

– Възможно е – потри брада Чиен и се загледа към лагуната. – Ще ми струва доста пари заради незаетото с товари пространство. Може би най-рано след три дни – да, ще ми трябва поне три дни да организирам нещата.

– Не е толкова зле – рече благородничката. – Всички разходи ще ви бъдат възстановени. Имате най-дълбоките ми благодарности. – Колко удобно звучеше тази фраза – събеседникът ѝ сигурно си мислеше, че по този начин една от най-могъщите търговски фамилии му става задължена, докато момичето я бе използвало в буквалното ѝ значение. Тя имаше пари – Либера Драмах нямаше да пожали никакви средства, за да ги върне у дома – ала що се отнася до услугите, едва ли можеше да предложи нещо, което да заинтересува Чиен ос Мумака. Мишани изведнъж се

почувства зле, задето лъжеше така търговеца.

– Имам по-различно предложение – рече мъжът. – Офертата ви за възмездяване на разходите ми е много мила, ала признавам, че трябва да уредя някои дела в нашата родина, а и не ми се иска такъв благороден род като вашия да задлъжнява към мен. Искането ми може да ви се стои малко арогантно, но ви моля с все сърце да ме изслушате.

Мишани кимна и сърцето ѝ помръкна, когато разбра за какво ставаше въпрос. Знаеше, че не може да му откаже – беше в ръцете му.

* * *

Валеше.

Саран, Тсата и Кайку си пробиваха път през гъстата растителност, мокри до кости. Дъждът не беше особено силен, ала за сметка на това не показваше каквито и да е изгледи да спре. И тримата бяха наметнали типичното за Окхамба *гуатмха* – зелено пончо с качулка, което можеше да те предпази в краткотраен дъжд, но не и срещу подобен порой. Никой от тях не беше спал – не можеха да си позволят лукса да не се възползват от прикритието, което нощта им осигуряваше. В друг случай Кайку щеше да се справи без проблеми с тези трудности, но дългият месец на безделие на борда на „Сърцето на Асантуа“, раната в ребрата ѝ и ефектът от използването на нейната *кана* си казваха думата. Липсата на сън пречеше на силата ѝ да се възстанови и сега сетивата ѝ бяха притъпени, ала тя се успокои, като си каза, че двамината ѝ спътници бяха бдителни за трима.

Девојката се замисли над съдбата на водачката си. Чувстваше се натъжена от обстоятелството, че ткиуратката нито веднъж не ѝ бе казала името си. Сарамирските ритуали повеляваха имената на умрелите да бъдат огласени пред Нокту, жената на Омеча, за да може да ги запише в своята книга и да съобщи на съпруга си за добрите им дела – или липсата на такива – когато мъртвите искаха да бъдат допуснати в Златните владения. Макар че жената едва ли вярваше в това, Кайку не спираше да се самоизмъчва заради смъртта ѝ.

Саран и Тсата си говореха приглушено, докато зорките им погледи обхождаха джунглата наоколо, а пушките им бяха готови за стрелба. Бяха увидели оръжията си в дебели парцали и ивици кожа, за да предпазят барутните камери сухи. Въпреки опасенията на шпионина, Кайку бе убедена, че развихрянето на нейната *кана* бе убило нападателя на Айтх Птхакатх, ала Саран се държеше така, сякаш маджкринът, който ги следваше – ако изобщо ги следваше – имаше почти свръхестествени

способности да проследява плячката си.

Момичето се зачуди защо ли този мъж беше толкова важен за каузата на Лоното. Определено не ѝ беше особено приятно, задето още не знаеше отговора. Тя си даваше сметка, че Саран все пак е шпионин и едва ли се очакваше от него да разкрие лесно тайните си, ала обстоятелствата, че бе стигнала чак дотук, без да знае нищо, меко казано я изнервяше.

Девојката се бе опитала да завърже разговор с него на сутринта, но бе разочарована от неговата незаинтересованост. Куараалецът бе прекалено зает да наблюдава джунглата и да следи за появата на евентуални врагове, ето защо не ѝ обърна почти никакво внимание. Кайку се почувства сериозно засегната и когато най-накрая спряха, изтощението, дъждът и обидата вече бяха предопределили мрачното ѝ настроение. Ако маджкрийнът се движеше по следите им, нека дойдеше. Да става, каквото ще. В момента не ѝ пукаше за нищо – единственото, което искаше, беше да прекратят идиотския си преход и да си починат малко.

Ала причината, поради която бяха спрели, не беше отидохт, както Кайку се надяваше.

Тсата беше този, който го забеляза първи – на хълма вляво от тях, чийто хребет се извисяваше над техния маршрут. Ткиуратецът се стрелна назад и се шмугна между дърветата. Кайку присви натежалите си клепачи, ала не видя нищо друго, освен сиви сенки и плътна завеса от дъждовни капки.

– Кой е там? – попита я Тсата.

– Не мога да видя – отвърна девојката. Зачуди се защо ли питаха нея, ала не отвори уста да попита. Опита се да различи някакво движение, но безуспешно.

Саран и Тсата си размениха разтревожени погледи.

– Стой тук – нареди ѝ куараалецът.

– Къде отивате?

– Само не мърдай оттук – гласеше отговорът, след което шпионинът потъна в зелената. Тя отметна един мокър кичур от челото си и когато отново вдигна очи, ткиуратецът също беше изчезнал. Кайку усети как фатализмът ѝ изведнъж се завръща. Тя отвори уста и си пое дълбоко дъх, за да извика имената им, ала внезапно сподави зова си. Това беше най-глупавото нещо, което можеше да стори в момента.

Ръцете ѝ трескаво смъкнаха пушката от гърба ѝ и момичето зае позиция за стрелба. Липсата на видимост я плашеше – едва ли щеше да има достатъчно време да реагира срещу евентуална атака. Едва бе

оцеляла в откритото пространство на Айтх Птхакатх, а сега не можеше да разчита дори и на своята *кана* за защита – беше твърде изтощена, за да отвори Чаросплетието.

Неспирният дъжд и постоянното, дисхармонично барабанене на капките по листата заглушаваше всички околни звуци, с изключение на най-силните шумове. Девојката примигна и разтърка очи, озъртайки се разтревожено наоколо.

Щяха да се върнат. Щяха да се върнат всеки момент и тогава тя щеше хубавичко да ги нареди, задето я бяха изоставили без предупреждение. Някакво клонче изпука зад гърба ѝ и Кайку веднага се обърна по посока на движението, описвайки дъга с дългата цев на пушката си. Нищо.

В подобно тясно пространство мечът ѝ щеше да ѝ бъде от много по-голяма полза, ала тя никога не се бе славела с изключителни фехтовачески умения. По-голямата част от онова, което знаеше, бе научила по време на постоянните си игри с брат си в Гората на Юна. Двамата се надпреварваха в стрелба, езда и борба – тя беше истинско мъжко момиче, достоен противник за брат си, но дуелирането не беше сред любимите им занимания. Макар и непрактична обаче, пушката ѝ действаше успокояващо. Кайку стисна оръжието още по-здраво и напрегна слуха си.

Времето се точеше мъчително бавно. Саран и Тсата ги нямаше никакви. Кайку почувства как ледени тръпки пролазват по гърба ѝ. Напрежението да чака тук като примамка ѝ идваше в повече. Умираще от желание да разбере какво се случва.

Погледът ѝ отново се спря на сивата сянка, която Тсата бе посочил. Тя все още не бе помръднала. Спомни си какво я беше попитал ткиуратецът. „*Кой е там?*“. Какво ли означаваше това?

Трябваше да действа, да действа, а не да се крие под дъжда. Можеше да прекоси малкото разстояние, което я делеше от загадъчния обект, и да го разгледа по-отблизо. Тя хвърли един последен поглед на околните дървета и започна да се изкачва по склона, а ботушите ѝ затъваха в размекнатата кална земя.

Кожата, която беше увила около барутната камера на пушката си, вече бе подгизнала от дъжда. Кайку се надяваше, че барутът все още е сух – в противен случай оръжието ѝ се превръщаше в безполезен товар. Девојката изтри влагата от челото си и продължи напред. Сърцето ѝ беше толкова силно, че тя усещаше как гръдната ѝ кост потръпва при всеки негов удар.

Изведнъж сивата сянка се разкри пред нея – внезапен порив на

вятъра отметна пелената на дъжда, все едно беше театрална завеса, и момичето я зърна за миг. Макар и кратък, този миг бе напълно достатъчен, за да може образът да се вреже ярко в съзнанието на девойката. Сега разбра.

„Кой е там?“

Беше водачката ѝ. Тялото ѝ бе цялото омотано в лиани, сякаш бе станало плячка на някакъв гигантски паяк, и висеше от по-ниските клонови на едно огромно чапапово дърво. Главата ѝ беше клюмнала напред, очите ѝ се взираха изцъклено надолу, а ръцете и бяха плътно прилепени към торса ѝ. Трупът на възрастната жена се полюшваше под напора на вятъра, а дъждовните капки го шибаха безмилостно.

Кайку усети как паниката се вкопчва в нея. Маджкрийнът бе оставил ткиуратката като съобщение. Не само това – той беше предвидил с изключителна точност маршрута им и ги бе изпреварил. Тя отстъпи несъзнателно назад и се подхлъзна в калта. В този миг я осени смразяващо прозрение.

Маджкрийнът беше тук. Сега.

Зловещото същество внезапно изникна от лявата ѝ страна. Беше толкова бързо, че девойката едва имаше време да завърти главата си. Светът около нея сякаш застина – водните капки забавиха скоростта на падането си, а туптенето на сърцето ѝ се превърна в дълбок басов ритъм. Опита се да насочи пушката към него, ала прекрасно знаеше, че усилията ѝ са обречени. Едва успя да зърне червено-черната кожа, сляпото око и разпилените кичури коса, последвани от закривеното острие, което се стрелна към гърлото ѝ, преди да осъзнае, че на този свят едва ли имаше нещо, което да стори навреме, за да се спаси.

Кръвта опръска лицето ѝ в мига, когато почувства сблъсъка, след което девойката политна назад. Тя се строполи тежко на земята, а маджкрийнът я притисна плътно в калта. Болката беше невероятна. Кайку се опита да си поеме въздух и не можа, не можеше да диша, щеше да се задуши,

... щеше да се задуши – също както преди, в каналите, когато една мръсна, разложена ръка я бе натиснала под во...

защото въздухът не достигаше до дробовете ѝ, а в устата си усещаше вкуса на собствената си кръв. Очите ѝ бяха целите в кръв, не можеше да вижда, имаше кръв навсякъде

... духове, тя не може да диша, не може да диша, понеже гърлото ѝ е разкъсано, разпорено е като риба, нейното гърло!

После забеляза движението около нея. Саран и Тсата вдигнаха

тежестта от гърдите ѝ и отместиха безжизнения труп на нейния напада- тел. Тя разтвори уста и жадно си пое дълбоко въздух; кислородът започ- на да изпълва дробовете ѝ на малки глътки и постепенно по всяка фибра на тялото ѝ се разля невероятно блаженство. Лявата ѝ ръка се стрелна към врата ѝ и девойката въздъхна облекчено – шията ѝ цялата бе плув- нала в кръв, ала по кожата ѝ нямаше никакви наранявания. В този миг чифт здрави мъжки ръце я хванаха за раменете и я измъкнаха от калта.

– Добре ли си? – попита разтревожено Саран. – Ранена ли си?

Кайку вдигна разтрепераната си ръка, за да му даде знак да изчака малко – дишането ѝ още не се беше нормализирало. Дъждовните капки вече отмиваха кръвта от кожата ѝ, напоявайки дрехите ѝ.

– Погледни ме! – извика ѝ шпионинът, сграбчи я за брадичката и завъртя лицето ѝ към него. – *Ранена* ли си? – повтори. Гласът му звуче- ше доста разгневно.

Момичето отблъсна ядосано ръката му, вбесена от подобно отно- шение. Още няколко вдишвания и едва тогава щеше да бъде в състояние да изрече нещо.

– Добре е – обади се Тсата, ала по тона му не можеше да се разбере дали в изказването му имаше обвинение, радост или просто констатира- ше безстрастно състоянието ѝ.

– Не съм... ранена – най-накрая промълви Кайку, вперила огнен взор в Саран. Той се поколеба за миг, а после направи крачка назад, оче- видно засрамен от държанието си.

Ткиуратецът се наведе и преобърна тялото на маджкрийна по гръб. Този приличаше повече на човек от последния – гъвкавото му тяло бе покрито с груба кожа, под която изпъкваха релефните му мускули. Единствено в лицето приличаше на звяр – е, по-точно в това, което беше останало от лицето му. Едната му страна бе обгорена и почерняла от огъня, а другата беше превърната в кървава каша от куршума. Сред по- раженията се забелязваше плоският му нос и устата, осеяна с криви жълти зъби, както и косата, която изобщо не беше коса, а куп тънки, ме- сести пипалца, които растяха направо от скалпа му.

Кайку отмести поглед.

– Това е маджкрийнът, който изгори на Айтх Птхакатх – каза Тсата. – Нищо чудно, че беше толкова бавен.

– Ти ли го застреля? – попита момичето, замисляйки се над думите му. „*Бавен*“ ли беше казал? Дъждът вече напълно бе измил кръвта от лицето ѝ, ала от подгизналата ѝ коса продължаваха да се стичат розови ручейчета. Целият ѝ гръб беше в кал, такава бе ситуацията с ръцете и

краката ѝ, ала тя сякаш не забелязваше.

Тсата вирна брадичката си. Трябваше да мине известно време, преди момичето да си спомни, че жестът му означаваше кимване.

– Изоставихте ме – рече девойката изведнъж, местейки поглед от единия към другия. – И двамата ме изоставихте, а прекрасно знаехте, че това нещо е наблизо!

– Оставих те с Тсата – вдигна рамене шпионинът и изгледа намръщено ткиуратеца, който го изгледа невъзмутимо с бледозелените си очи.

– Така беше – рече татуираният мъж. – Направих го нарочно. Ако бях останал с нея, маджкийнът щеше да се нахвърли върху теб, Саран, понеже беше сам. Ала ако *всички* бяхме сами, щеше да избере или най-опасния, или най-беззащитния измежду нас. Който, и в двата случая – той посочи към Кайку – е тя.

– Използвали сте ме като *стръв*? – девойката не можеше да повярва на ушите си.

– Бях се скрил наблизо, без да откъсвам поглед от теб. Маджкрийнът изобщо не предполагаше, че ще изложим на подобна опасност някой от нас.

– Ами ако не беше уцелил? – извика му Кайку. – Можеше да ме убие!

– Можеше, но не успя – каза спокойно ткиуратецът, неспособен да разбере причината за нейния гняв.

Девойката се облещи недоумяващо насреща му, после хвърли изпепеляващ взор на Саран, който само вдигна ръце в оправдателен жест.

– Това да не е някаква извратена окхамбска логика? – изсъска Кайку. Не можеше да повярва, че някой би изложил толкова безразсъдно живота ѝ на риск. – Някаква прокълната, примитивна представа за *наш*? Да пожертваме индивида за благо на групата?

Ткиуратецът я изгледа слисан.

– Точно така – заяви той. – Бързо усвояваш нашите обичаи.

– Да бъдат проклетите обичаите ви – процеди момичето и нахлузи качулката си. – Сигурно вече сме близо до Кисантх. Да вървим.

Останалата част от пътешествието им премина в тишина. Макар че опасността беше отминала, бдителността на Тсата и Саран не намаля и на йота. Най-накрая се измъкнаха от джунглата и се озоваха точно срещу портата на Заня. Гледката на колоните накара Кайку да въздъхне от облекчение. Когато се приближиха, девойката благодари на богинята, задето се връщаше жива и здрава – така повеляваше обичаят. Когато приключи, видя, че Саран прави същото.

– Мислех си, че жителите на Куараал не гледат с добро око на нашите езически божества – рече тя.

– В момента се нуждаем от подкрепата на всички божества, които могат да ни помогнат – отвърна мрачно мъжът и Кайку се зачуди дали говореше сериозно, или ѝ се подиграваше.

Тя премина през портата и се запъти към оградата от колове, заобикаляща Кисантх. Шпионинът я последва.

Пета глава

Аксками, сърцето на империята, се наслаждаваше на топлината на късното лято.

Големият град бе разположен на мястото, където се сливаха две реки, превръщайки се в трета. Джабаза и Керин лъкатушеха през жълто-зелените равнини на север и изток от столицата, като се срещаха в самия център на Аксками. Там се издигаше масивна шестоъгълна платформа от камък, свързана със сушата посредством три елегантни моста, а в средата ѝ се издигаше огромна статуя. Тя изобразяваше Исисия – Императрицата на боговете и богиня на мира, красотата и мъдростта. По принцип сарамирските традиции повеляваха божествата да не се показват директно, тъй като се смяташе за дръзко хората да се опитват да си представят неземния им облик – художниците и скулпторите най-често прибегваха до оброчни предмети и различни животни, когато трябваше да изобразят някое същество от сарамирския пантеон. В този случай обаче традицията не беше спазена – статуята на Исисия бе изработена от тъмносин камък и представляваше жена, висока петнайсетина метра, облечена в разкошна дреха, с множество украшения в гъстата ѝ, прекрасна коса. Погледът ѝ бе насочен на североизток – към Императорската цитадела, изражението ѝ беше спокойно, а дланите ѝ бяха склучени, скрити под пищните ръкави. Под нозете ѝ Джабаза и Керин смесваха водите си и се превръщаха в Зан – могъща река, чиито води течаха далеч на югозапад.

Като политически и икономически център на империята, Аксками кипеше от живот. Речните брегове бяха осяяни с докове и складове, сред които непрестанно сновяха търговци, моряци, скитници и работници. На южния бряг на Керин цветистият безпорядък от бордеи, пушални, дюкянчета и кръчми, обсипали архипелага на Речния район, буквално гъмжеше от екстравагантно облечени гуляйджии, а на северния земята се издигаше към величествената Императорска цитадела. Там пищният блясък на различните храмове изпъкваше ярко на фона на скромните куполи на библиотеките. Обществените площади бяха изпълнени с хора, докато всевъзможни оратори и демагози излагаха ярванията си пред случайните минавачи и стълпилата се публика. Конете и манкстуи дърпах тежки каруци по Пазарния район, а опитните търговци рекламираха стоките от Новия свят под пъстроцветните си чергила. А ако на човек

му се приискаше да избяга от зноя и прахта на оживените столични улици, трябваше само да потърси убежище в многобройните обществени паркове или да посети която и да е от дузината скулптурни градини, някои от които датираха още от времето на Торус ту Винакис, втория Кръвен Император на Сарамир.

На север от Пазарния район се простираше Императорският квартал. Той бе разположен около основата на колосалната скала, увенчаваща билото на хълма, където се издигаше и самата Цитадела. Неголям по площ, той бе заселен предимно от благородни фамилии, разполагащи с големи богатства, които често се изживяваха като меценати и покровители на изкуствата. Тук, далеч от глъчката и врявата на останалата част от столицата, улиците са широки, покрай тях растат екзотични дървета, а просторните къщи се издигат сред обширни дворове, заобиколени с каменни огради. Зад някои от тях има разкошни градини, украсени с изящни мозайки, изпълнени с най-редките представители на световната флора, между които игриво ромолят водоскоци и миниатюрни акведукти.

Грейнала в златно и бронзово, на върха на хълма е кацнала внушителната Императорска цитадела. Нейните искрящи стени хвърлят своите отблясъци из целия град. Тя има формата на пресечена пирамида, а на плоския ѝ връх се издига огромният храм на Оча, който символизира, че нито един човек – дори и Императорът – не стои по-високо от боговете. Четирите полегати стени на Цитаделата представляват истинска плетеница от прозорци, балкони и статуи, от която човек го заболяват очите; безспорен шедьовър на архитектурното майсторство, единствен по своята уникалност в столицата. Преплетените скулптурни групи претворяват всевъзможни сцени от легендите и митовете на Сарамир, изобразявайки всички божества, демони и духове от пантеона. Във всеки от четирите ъгъла на Цитаделата се извисява гигантска кула, а цялото величествено здание е обградено от масивна стена, не по-малко фина, ала с множество укрепления и бойници, чиято цялост се нарушава единствено от огромната порта, увенчана с висока арка от чисто злато, инкрустирана с древни благослови.

Кръвният император на Сарамир Мос ту Батик стоеше пред едно сребърно огледало вътре в Цитаделата и се взираше в отражението си. Той беше мускулест мъж, няколко сантиметра по-нисък от идеалния ръст на широкоплещестото си тяло, което създаваше впечатлението, че е набит и много як. В момента бе стиснал зъби, едва прикривайки гнева си под четинестата, тук-таме прошарена в сиво брада. Той бързо

пооправи церемониалните си одежди с припярни движения, подръпвайки маншетите и коригирайки колана си. Ярките лъчи на следобедното слънце проникваха през стреловидните прозорци на стаята и облак пращинки танцуваха под светлината им. Обикновено тази гледка му се струваше красива, ала днес само засилваше контраста между осветените пространства и сумрака в останалата част на помещението, правейки го да изглежда още по-мрачно.

– Трябва да се контролирате повече! – изграчи някакъв глас от дълбините на стаята. – Гневът ви е очевиден.

– По духовете, Какре, как няма да съм ядосан! – извика Мос и отмести взор от огледалото, поглеждайки към прегърбената фигура, която изплуваше бавно от сумрака в ъгъла на помещението. Тя носеше изработена от всевъзможни парцали, кожа и неизвестни материали роба, съшити заедно в произволно съчетание, отричайки всички закони на логиката и хармонията. Лицето му бе скрито под орфаната качулка, под която се подаваше единствено мършавата му челюст, ала тя не помръдна, докато притежателят ѝ говореше. Това бе личният Вещер на Императора – Върховният Чаросплетник на империята.

– Няма да е хубаво да се срещнете с вашия девер в такъв вид – продължи Какре. – Така само ще го обидите.

Мос се изсмя грубо.

– Реки? Изобщо не ме интересува какво ще си помисли този книжен червей. – Императорът се завъртя рязко и обърна гръб на огледалото. – Предполагам, че сигурно вече си научил онова, за което ми докладвах?

Какре надигна глава и сиянието на окоето на Нуку освети лицето, скрито под качулката. Истинската Маска на Върховния Чаросплетник представляваше лицето на мумифициран труп – със зейнала уста и бледи, хлътнали бузи – и беше изработена от сушена кожа. Мос смяташе неговия предшественик – Върховния Чаросплетник Вирч – за достатъчно отблъскващ, ала Какре бе още по-неприятен. Едва ли някога щеше да е способен да погледне към Вещера, без да се погнуси.

– Зная за какво иде реч – простърга гласът на Какре.

– Така си и мислех – измърмори злъчно Императорът. – Май в тази Цитадела се случват малко неща, за които да не знаеш, нали, Какре? Ти научаваш всичко – дори и онова, което изобщо не те засяга.

– Всичко, което става в Сарамир, ме засяга – отвърна невъзмутимо Вещерът.

– Сериозно? Тогава защо не се поинтересуваш защо реколтата

линее с всяка изминала година? Защо не направиш нещо, с което да спреш тази поквара, която пълзи в недрата на империята ми, която кара децата да се раждат Различни, която деформира дърветата и прави планините опасни, понеже само боговете знаят какви чудовища са се навъдили там? – Императорът пристъпи до масата, взе оттам гарафата с вино и си наля пълна чаша. – Вече сме в края на лятото! Тази година се очертава да бъде още по-лоша и от предишната – освен ако богинята Еню не се намеси и не направи някакво чудо! Заплашва ни глад, Какре! В някои от по-отдалечените провинции вече са намалили дажбите на селяните! Тази реколта ми *трябва*, за да издържим срещу проклетия търговски консорциум на Окхамба!

– Вашите поданици гладуват заради *вас*, Мос! – рече злобно вешерът. – Не хвърляйте вината за собствените си грешки върху Чаросплетниците! Вие пръв започнахте търговската война, като увеличихте експортните такси!

– А ти какво би ме посъветвал? – извика му императорът. – Да остава икономиката ни да рухне?

– Не ме интересуват вашите оправдания! – каза Чаросплетникът. – Фактите говорят недвусмислено, че вината е изцяло ваша.

Благородникът пресуши чашата си и хвърли изпепеляващ поглед на събеседника си.

– Взехме този проклет трон *заедно* – изсъска той. – Това ми струваше живота на единствения ми син, ала успяхме. Аз изпълних своята част от уговорката ни. Направих ви част от империята. Дадох ви моята земя, дадох ви *права*. Това бе половината от сделката. Къде е другата половина?

– Задържахме ви на трона – отвърна вешерът, повишавайки яростно глас. – Ако не бяхме ние, вашата некадърност досега да ви е свалила сто пъти от власт. Спомнете си за колко метежи ви предупредих, колко заговори и опити за покушение над живота ви предотвратих! Пет години на слаба реколта, нестабилни пазари, политически хаос; на благородните семейства им дойде до гуша от това. – Изведнъж гласът на Върховния Чаросплетник стихна до шепот. – Те искат да се отърват от вас, Мос. Да се отърват от вас и мен.

– Точно *заради* слабите жътви започна тази ужасна бъркотия! – изкрещя Императорът, останал без дъх от ярост. – Заради тази проклета зараза! Каква е причината за нея? На какво се дължи? *Защо не знаеш?*

– Чаросплетниците не са всемогъщи, Императоре мой – промълви дрезгаво Какре, докато му обръщаше гръб. – Ако бяхме весилни,

нямаше да се нуждаем от вас.

* * *

– Ето го и него! – усмихна се Императрица Лараня, изплъзна се от нервничещите си прислужнички и се завтече към вратата на стаята, където Мос току-що се беше появил. Тя се хвърли в обятията на Императора и го целуна закачливо, после се отдръпна, пооправи косата му и погледът ѝ срещна неговия.

– Изглеждаш ядосан – каза. – Нещо не е наред ли? – След което се усмихна прелъстително: – Нещо, което да не мога да оправя?

Мос усети как лошото му настроение моментално се изпарява в прегръдките на любимата му и се наведе, за да я целуне отново – този път страстно.

– Едва ли има нещо, което да не можеш да оправиш с тази прелестна усмивка – рече мъжът.

– Ласкател! – обвини го тя и се изплъзна от ръцете му. – Закъсняваш. Освен това намачка роклята ми с непохватните си лапи. Сега прислужничките ми пак ще трябва да се занимават с мен. Всичко трябва да е перфектно за пристигането на брат ми.

– Моите извинения, Императрице – поклони се шеговито той. – Нямах представа, че днешният ден е толкова важен за вас.

Тя го зяпна с престорено недоумение.

– Мъжете са толкова невежи.

– Е, щом ще ме обиждате така, по-добре да се върна в покоите си и да се махна отгук – подразни я Императорът.

– Оставете тук и заедно се приготвяме за посрещането! – тропна с крак съпругата му. – Ако не искате от утре да сте без Императрица.

Мос се усмихна и отстъпи пред желанието ѝ. Веднага беше наобиколен от куп слуги, които взеха да го парфюмират и да доизглаждат тоалета му. Всичките тези приготовления, пищност и церемониалност му идваха в повече; той беше груб и прям мъж и изобщо не се интересуваше от разните там ритуали и древни традиции. Процесът по посрещането на високопоставен гост беше изключително сложен и многопластов. Недостатъчна подготовка и гостът можеше да се засегне, а прекалено пищното посрещане току-виж го смутило. Ето защо Императорът бе предоставил на новата си жена пълни правомощия по тези въпроси.

Когато приготовленията завършиха, Мос хвърли бърз поглед към съпругата си, която се направи, че не го забеляза. Пътищата на боговете наистина бяха неведоми – да го дарят с такова прекрасно създание,

когато приближаваше петдесет и петата си жътва. Всичко бе започнало като политически ход – Мос бе станал Император, а единственият му наследник беше мъртъв. Първата му съпруга – Онони – отдавна бе преминала детеродната възраст, така че главата на рода Батик анулира брака си с нея и се зае да си търси млада невеста. Майката на Дурун прие това решение абсолютно спокойно – женитбата ѝ с Мос не беше следствие на любов, а плод на взаимна изгода, какъвто бе случаят при повечето бракосъчетания в Сарамир. Онони остана да наглежда северните владения на рода Батик, докато доскорошният ѝ съпруг се премести в столицата и започна да се оглежда за потенциална Императрица.

Намери я в лицето на Лараня ту Танатсуа, дъщеря на баракс Горен от Джоспа – град, разположен в пустинята Тчом Рин. Скрепяването на връзките с източната част на империята бе мъдър ход, особено в този момент, когато планините, които ги разделяха, ставаха все по-опасни за прекосяване и единственият начин за комуникация бяха Чаросплетниците. Лараня бе изключително красива – тъмнокоса, смугла, закръглена и пламенна. Мос веднага я хареса и на мига забрави за кльошавите, плоски жени, които му предлагаха до този момент. Лараня го накара да измине целия път до Джоспа, за да получи съгласието ѝ за женитбата, и дори когато Императорът направи това, младата жена се държеше тъй, сякаш не той, а тя си избираше съпруг.

Може би именно тогава Лараня плени сърцето му. Той я взе със себе си в Аксками и там вдигнаха страхотна сватба. През последвалите три години пламъкът на любовта се разгоря в сърцата и на двамата, независимо от обстоятелството, че съпругата му беше по-млада от него с повече от двадесет жътви. И Мос, и Лараня бяха чепати характери, упорити и страстни, и обичаха да правят нещата по свой собствен начин; всеки от тях намери един достоен съперник в другия. Сред слугите се разпространяваха легенди за бесните им караници, ала любовта им един към друг беше не по-малко забележителна. Въпреки злощастията, които го съпътстваха на всяка крачка, откакто бе станал Кръвен Император, Мос се чувстваше благословен с Лараня. Имаше само едно нещо, което помрачаваше радостта му и нерядко стоеше в основата на конфликтите с жена му.

Макар че физическото привличане помежду им бе достатъчно силно и креватните им забавления – достатъчно чести – съюзът им не се беше увенчал с дете. Едва ли имаше нещо, което Лараня да жадува повече, от това, да го дари със син, ала все не можеше да зачене и горчивината и разочарованието от този факт постепенно започнаха да се прокрадват в

думите им. За разлика от сина си Дурун – който бе преминал през същия ад с жена си – убитата Императрица Анаис ту Еринима, – Мос знаеше, че не е неплоден. Той обаче си даваше сметка и за нещо друго – колкото и да се нуждаеше от син, сегашната му съпруга едва ли би се оттеглила толкова лесно като Онони от позицията си, за да му позволи да се ожени отново. Без значение колко му се искаше да стори това.

После внезапно чудото се случи. Преди две седмици тя му бе съобщила новините – най-накрая беше бременна! Мос вече го бе предусетил – по държанието ѝ, по червенината на бузите ѝ, тайнствения начин, по който се усмихваше, когато си мислеше, че никой не я гледа. Целият ѝ свят се бе обърнал навътре – към детето в утробата ѝ – и Императорът бе едновременно озадачен и очарован от промяната, случила се с нея. Дори и сега, когато жена му избягваше да демонстрира състоянието си, той я гледаше как несъзнателно слага ръка върху корема си, зареяла поглед в далечината, докато прислужничките ѝ се суетяха около нея. Неговото дете. Мисълта за това го накара да се усмихне широко.

Той улови ръката на съпругата си и двамата застанаха на невисокия подиум на върха на трите стъпала, загледани надолу към благородниците от свитата им и императорските стражи, изпълнили залата. После Лараня вдигна очи към неговите и се усмихна. Императорът почувства как в сърцето му се разлива приятна топлина и той си помисли за изтощителния ден, който още не беше свършил, след което съзнанието му се насочи към живота, който растеше в утробата на жена му.

Отново щеше да бъде баща, мина през ума му, докато гледаше как високите двойни врати, над които висяха алено-сребристите знамена на рода Батик, се отварят широко и братът на жена му прекрочва прага на залата, следван от свитата си. В името на детето си би изтърпял всичко – дори и посещението на своя девер.

* * *

Въглените в огнището, издълбано в средата на покоите на Какре, обливаха помещението с кървавочервеното си сияние. По настояване на Върховния Чаросплетник стените бяха оголени до камък и сега в покрития с лъскав *лач* под се отразяваше грубата тухлена зидария. Таванът на осмоъгълното помещение се губеше нейде в мрака и оттам висяха куки и вериги, някои от които стигаха чак до пода и прозвънваха лекичко при допира с него.

Странните обекти, закачени на тях, бавно се въртяха в зловещия сумрак. Някои от тях се поклащаха съвсем близко до огъня, а други едва

се различаваха от пода на стаята. Едни представляваха прости геометрични форми, а други – гротескни прояви на морбидна художественост; зловещи хвърчила, изработени от животинска или човешка кожа. Едно от тях представляваше голяма птица, ушита от кожата на жена – деформираните, ужасяващи черти изпъкваха по страховит начин около главата и човката, кухите гърди бяха разпънати между разперените ѝ криле, а дългата черна коса продължаваше да виси от скалпа на нещастната жертва. Страховито същество, сътворено от кожата на мъж, бе заело хищническа поза, разперило прилеповите си криле, а лицето му се състоеше от змийски люспи. По-близо до пода, наредени по стените като трофеи, се виждаха произведенията, върху които Какре все още работеше. Черни дупки, някога представлявали очни ябълки, се визираха сяпво в стаята, а близо до огъня се намираше желязна решетка, чиято зловеща изработка не оставяше никакви съмнения, че може да се пригоди към всяка телесна форма и размер. Камъните под нея бяха изцапани в тъмно, ръждиво кафяво.

Какре седеше с кръстосани крака до огнището и чаросплиташе.

Беше възприел облика на скат – крилато морско същество, което се носеше из безкрайната чернота на океана от нишки. Той се рееше сред водовъртежите и въртопите, насрещните течения и проливите, усещайки с периферията на сетивата си присъствието на колосалните левиати – тайнствените, неведоми обитатели на Чаросплетието.

Беше сяпв в това незрящо място, ала водата се носеше около и през него, обливаше студената му кожа и нахлуваше в устата му, за да се излее обратно през хрилете му или да отиде в стомаха му, откъдето проникваше в кръвта му. В съзнанието си той виждаше как теченията се извиват и лъкатушат, завихряйки се по начини, невъзможни за водата и въздуха, сливайки се едно с друго или пресичайки своя път в този безънен хаос.

Суровата същност на Чаросплетието не беше нещо, което човешкият разум да понесе с лекота. То изкушаваше и примащаваше – всяка година известен брой обучаващи се Чаросплетници се подаваха на ужасяващия екстаз и се изгубваха сред тъканта на съзиданието, съблазнени от поразяващата му красота. Това беше опиум, по-силен от всичко, което органичният свят можеше да произведе, и при първия си допир с Чаросплетието единствено най-силните успяваха да издържат на изкушението, без да се превърнат в безмозъчни фантоми, блажено реещи се из фибрите на вселената, докато изоставените им тела вегетираха в килиите им. Ето защо Чаросплетниците биваха обучавани да си представят

Чаросплетие то по такъв начин, че да могат да се справят с него. Някои го възприемаха като безкрайна паяжина, други – като сграда с невъобразими измерения, в която всяка врата водеше към друга, а трети – като сън, където процесът на движение от началото към края му отразяваше ефекта, който тяхното чаросплитане трябваше да постигне.

Според Какре последният подход беше най-удачен. Повече движение, повече динамика и най-важното – никога да не забавяш колко опасно беше Чаросплетие то всъщност. Дори сега, след толкова много години, той си даде сметка, че си мрънкаше разни хипнотични мантри в дълбините на съзнанието си, за да заглушава постоянното чувство на възторг и благоговение пред несравнимото му великолепие. Вещерът осъзнаваше добре, че тези чувства можеха да го тласнат мигновено към омайния плен на златистите нишки, дори и за миг да отслабеше своя самоконтрол – а поддадеше ли се веднъж, просто нямаше връщане назад.

Сега, отбелязал маршрута си в съзнанието си, той махна рязко с внушителните си криле и се понесе към течението под него, което го тласна напред със стремителна бързина. Носеше се като искра през нервните стъбълца на човешкия мозък, все по-бързо и по-бързо, докато изведнъж...

... светът разцъфна навън, зрението му се възвърна и грубите му човешки сетива замениха несъмнено по-изтънчените, с които разполагаше в Чаросплетие то. Стая; намираше се в стая с криви стени, проектирана от безмозъчна ръка, без каквото и да е чувство за симетрия. Тънки игли скулптирана скала стърчаха от пода като уродливи сталагмити, истинска гора от причудливи обелиски. По стените се виждаха няколко фенера, покрити с паяжини, които мъждукаха едва-едва, неспособни да разреят тежкия сумрак, обгърнал стаята. Какре почувства присъствието на чудовищните същества, обитаващи дълбоките мини; сетивата му доловиха мрачния делириум, в който плуваха другите Чаросплетници. Тук, в Адерач, планинския манастир, крепост и люлка на вещерите, колосалната устременост към великата цел, обединяваща всички носители на Истинските маски, отекваше по-силно от всякога.

Той беше като призрак в килията – увиснало във въздуха, прегърбено видение със замъглени очертания. Единствено Маската му се открояваше ясно – качулката и парцаливата му роба изпъкваха най-отчетливо в близост до зловещия артефакт от вещерски камък, като ставаха все по-неясни с отдалечаването си от него. Пред него стояха трима други Чаросплетници, които не беше виждал никога преди. И тримата носеха роби, съшити от всевъзможни тъкани, противно на всяка логика и

съразмерност. Те бяха отговорили на повика му и сега го очакваха тук. Щяха да го изслушат и да му дадат съвет с гласа на цялата общност на Чаросплетниците – онова обединено цяло, което дори самите Вещери в своето безумие не можеха да определят. После тримата му събратя щяха да предадат информацията, която им беше донесъл, по мрежата, така че да достигне до всички представители на зловещата организация.

Време беше да пришпори нещата.

– Върховен Чаросплетнико Какре – започна единият вещер, който носеше Маска, изработена от кост и кожа, – споделете с нас новостите относно Императора и неговите действия.

– Значи имам много за разказване – просъска Какре с пресипналия си глас.

– Жътвата отново е слаба – изрече вторият от триото – лицето му представляваше озъбен демон, изваян от желязо. – Ще има глад. Какво да предприемем?

– Кръвният Император Мос все повече губи търпение – отвърна Какре. – Той е разочарован от нас, задето не можем да спрем разпространението на покварата, убиваща реколтата. Все още няма никаква представа, че ние сме тези, които са *виновни* за нея. Надявах се, че жътвата ще е по-изобилна, ала както изглежда, промяната в почвата се развива с по-бързи темпове от очакваните.

– Това е доста обезпокоително – каза първият Чаросплетник.

– Не можем да сторим нищо, за да я прикрием – рече Какре. – Процесът вече е твърде очебиен. Неколцина успяха да проследят заразата до нейния първоизточник и с всяка година броят на онези, които ще откриват истината, ще се увеличава. Едва ли ще можем да запустим устите на всички. Ще бъдат повдигнати редица въпроси, и то от хора, натискът върху които ще бъде доста рискован ход от наша страна.

– Ако се разчуе, че ние сме виновни за глада, ще предоставим идеална възможност на всички онези, които от доста време насам търсят какъвто и да е повод да ни унищожат – обади се Чаросплетникът с желязната Маска.

– А ще могат ли? Ще могат ли да ни унищожат? – попита първият Вещер.

– Едва ли – поклати глава Какре. – Преди пет години навярно щяха да имат някакъв шанс.

– Прекалено самоуверен сте, Какре – изграчи третата фигура, чиято дървена Маска носеше изражение на ужасна мъка. – Ами Престолонаследничката? Ами онова присъствие, за което ни предупреждаваше Вирч

– онази жена, способна да въздейства на Чаросплетнето? Не сме намерили нито едната, нито другата, а ги търсим усилено от пет години!

– Няма никакви доказателства, че Престолонаследничката е жива – отвърна спокойно гостът им. – Има голяма вероятност да е загинала в Императорската цитадела и пламъците да са овъглили тялото ѝ. Може и да е умряла, след като е избягала. Ни най-малко не подценявам заплахата, която тя представлява за нас, ала сега, след като отстранихме майка ѝ и елиминирахме възможността момичето да се възкачи на престола, то представлява много по-малка опасност за нас.

– Тя продължава да разбунва недоволството на хората – възрази първият вещер. – А и да не изключваме възможността те да предпочетат да ги управлява една Различна пред Мос, когато гладът ги захване за коремите.

– Няма да позволим това – рече спокойно Какре. – Престолонаследничката и жената, която срази Върховния Чаросплетник Вирч, са заплахи, по отношение на които сме безсилни в настоящия момент. Ето защо е най-добре да ги оставим настрана. Трябва да решим какво да предприемем *сега*.

– И какво предлагате? – измърмори третият Чаросплетник.

Призрачната фигура на Какре се обърна към него.

– Не можем да си позволим да чакаме повече. Трябва да пристъпим към решителни действия. Некадърното управление на Мос ще предизвика нова гражданска война и ние не можем да останем на негова страна, без да разкрием картите си. Той вече изпълни своята цел; повече не ни е необходим.

И тримата вещери измърмориха одобрително.

– Царуването на Мос като Кръвен император е към своя край – продължи Какре. – Родът Керестин е възстановил своите сили и в момента сключва тайни съглашения с други благородни семейства. Населението е недоволено от управлението, сред хората пълзят какви ли не суеверия. Някои вярват, че на Чаросплетниците изобщо не е трябвало да се дава такава власт, че именно поради тази причина боговете са прокляли земята. Подобни настроения са особено плодотворни в селските райони, където събират все повече съмишленици. – Вещерът ги стрелна със страховития си поглед. – Трябва да се погрижим за собственото си оцеляване.

– Имате план, нали? – попита носителят на Маската, изработена от кост и кожа.

– Разбира се – отвърна му Какре.

Шеста глава

Письци.

Лан никога не си беше представял, че нещо толкова ужасяващо може да излезе от човешко гърло – че такъв писък на първичен, животински ужас би могъл да бъде издаден от интелигентно същество. И никога не си беше представял, че ще чуе подобно нещо именно от собствената си майка.

Денят беше прекрасен – малки пухкави облачета се носеха по лазурносиньото небе, което придобиваше тюркоазен оттенък в близост до линията на хоризонта. „Пеласка“ се носеше лениво по течението на Керин, а големите гребни колела от двете страни на корпуса му се въртяха бавно, но равномерно, докато корабът плаваше на запад от планините Тчамил към Аксками. Бяха напред с графика си – може би само след половин ден щяха да стигнат до мястото, където Керин се разделяше на две и южното ѝ разклонение се превръщаше в Ран – реката, чиито води течаха към пустошта на разлома Ксарана. Прекрасният ден започваше да разсейва мрачните му предчувствия, събуждайки в него увереността, че нищо лошо няма да се случи.

Пътешествието им беше доста напрегнато. Лан искаше да помоли баща си да не качват на борда онзи Чаросплетник и товара му, ала прекрасно знаеше, че думите му едва ли щяха да имат някакъв ефект. Просто нямаха избор.

Ала ето че сега майка му пишеше.

* * *

Бяха спрели в Джили – малко градче, разположено в подножието на планините, за да натоварят ценни метали и руди, които да доставят в Аксками. За лош късмет обаче тяхната баржа се бе оказала единственият плавателен съд наблизко, подходящ за нуждите на Чаросплетниците. По принцип вешерите имаха своя собствена флотилия от баржи, която използваша за неизвестните си цели. Капитаните на тези шлепове бяха странни хора със студени очи, които рядко отваряха устата си; в пристанищата човек можеше да чуе какви ли не истории за тези прокълнати мъже, сключили договори с Вешерите в замяна на богатства и власт. Откъде идваха тези богатства и власт обаче беше доста неясно – баржите едва ли изкарваха кой знае каква печалба, защото приходите от

търговската дейност, която развиваха, едва покриваха разходите по поддръжката им. През останалото време те плаваха безмълвно покрай пристанищата и рядко акостираха някъде, отправили се в изпълнението на неведомите си задачи.

И така, поради липсата на по-подходящ кораб, този Чаросплетник реквизира техния шлеп, заявявайки, че нито една от баржите на ордена му не е наблизко. Башата на Лан – Пори – прие стоически това. Господарят им щеше да е бесен, когато разбере, че един от корабите му е реквизиран, ала екипажът не можеше да стори нищо по въпроса – те бяха обикновени селяни и следователно бяха длъжни да се подчиняват на заповедите на Чаросплетниците.

Лан беше ужасен от новия им пасажер. Като повечето жители на Сарамир, и той беше присъствал на проповедите, които странстващите Чаросплетници изнасяха пред населението. Тези странни, загадъчни, страховити мъже, скрити под гротескно красивите си Маски и облечени в невъобразими роби, бяха гледка, която заслужаваше да се види. Те говореха за Различните – за злите, уродливи чудовища, които искаха да сринат устоите на империята. Обликът на тези страшилища беше най-разнообразен – някои бяха деформирани отвън и отклоненията им се забелязваха на пръв поглед, докато другите – по-опасните – изглеждаха като нормални хора, ала криеха в себе си чудовищни сили. Чаросплетниците ги учеха как да разпознават тези изроди и какво да правят с тях, когато ги открият. Незабавната екзекуция беше най-лекото наказание, което препоръчваха.

Различните стоят в корена на всяка злина, учеха Чаросплетниците. Те представляваха извращение на всичко човешко. Самото им съществуване поругаваше законите на природата. Това послание се предаваше от поколение на поколение и се бе сраснало до такава степен със съзнанието на сарамирците, както добродетелите и традициите, на които се крепеше тяхното общество.

Ала на всички подобни проповеди Лан беше само част от тълпата – можеше да си тръгне, когато пожелае. До ушите му бяха достигали разкази за чудовищните апетити на Чаросплетниците, но никой не знаеше до каква степен те бяха истина и до каква – измислица. Просто около представителите на страховития орден витаеше ореол на опасност и това бе всичко.

Сега обаче бяха принудени да съжителстват с Чаросплетник за цяла седмица, а навярно и повече. Нямаха никаква представа къде искаше да отиде техният нов пасажер. Очакваха ги седем дни, изпълнени със страх

от чудовищните прищевки и капризи на госта им, седем дни, по време на които щяха да делят тясното пространство на шлепа със зловещото същество, облечено в парцаливата роба; седем дни, през които да се чудят как да избягват погледа на ужасната му Маска от тюленова кожа с намръщени очи и зашита уста.

Дори и Чаросплетникът да не се окажеше толкова противен, оставаще въпросът за товара му. Вместо да го качат на борда в Джили, бяха уведомени, че ще го вземат някъде по пътя. Когато Пори попита къде, беше възнаграден с удар през устата за неудобствата, които създаваше.

Бяха принудени да отплават незабавно. За щастие по-голямата част от стоките вече беше натоварена – предимно бурета с барут от мините, където се използваше за взривяване. Караха ги към столицата, където растящото напрежение бе довело до покачване на цените на амуниците за огнестрелните оръжия. Май рейсът им още не беше напълно пропилян – ако Чаросплетникът се съгласеше, можеха да спрат в Аксками, където да разтоварят стоката си и да изпълнят поетата уговорка. Обаче нямаха и най-бегла представа какъв щеше да е товарът на вечерта, нито пък колко място щеше да заеме и дали нямаше да се наложи да изхвърлят част от буретата, за да освободят пространство за него.

Чаросплетникът се настани в каютата, която принадлежеше на Пори и жена му Фуира. Това не беше много неочаквано, като се имаше предвид, че тя беше най-хубавата – все пак Пори бе капитанът на „Пеласка“. Без да се оплакват, двамата съпрузи се преместиха в каютите на екипажа, където собственият им син Лан спеше редом с моряците и мъжете, въртящи гребните колела. Това, че беше дете на капитана, нямаше никакво значение по време на плаване – тогава той се превръщаше в обикновен юнга и търкаше дъските на палубата заедно с другите мъже от екипажа.

Още през първата нощ, след като се беше качил на борда, Чаросплетникът ги накара да спрат. Мястото беше много странно – високите брегове от двете страни на Керин бяха абсолютно пусти, като се изключат дърветата от Гората на Юна. Нощта беше тъмна – само една луна висеше в небето – ала моряците все пак успяха да привържат плавателния съд към брега под зеленикавото сияние на Нерин. После спуснаха подвижното мостче, както беше наредил Чаросплетникът, и зачакаха следващата му заповед. Тя се оказа доста изненадваща.

Вещерът заповяда всички да слязат долу в трюма, където ги заключи в каютите, предназначени за екипажа. Лан седеше на своята койка и слушаше безмълвно мърморенето на моряците и ругатните на баща му и

майка му, които граничеха с богохулството. Момчето не можеше да повярва, че те се осмеляват да критикуват един Чаросплетник; нито пък си мислеше, че това е нещо безопасно, дори и обектът на клетвите им да не можеше да ги чуе. Родителите му прекрасно съзнаваха, че законът ги задължава да постъпят по начина, по който бяха постъпили, ала въпреки това не можеха да сдържат гнева си. По едно време баща му се наведе към него и му рече:

– Запомни това, синко. Преди пет години никога нямаше да посмеем да кажем подобни неща. Виж как гневът на угнетения човек може да го накара да преодолее страховете си.

Лан обаче не го разбра. До преди това пътуване единственото нещо, за което си мислеше, беше, че това лято става на четиринадесет жътви. Имаше чувството, че в думите на Пори се крие нещо по-дълбоко – някаква мрачна мъдрост – ала още не бе способен да я проумее. Все пак, беше само един обикновен юнга.

Чаросплетникът ги освободи чак на разсъмване. По това време повечето моряци вече бяха заспали. Тези, които бяха останали будни, бяха чули някакви особени шумове от гората – звуци, които ги бяха накарали да зашепнат молитви към боговете и да прибегнат до знаците за защита от зли сили. Добре че палубата беше прекалено дебела, за да чуят какво бе натоварено на кораба, но нямаха никакви съмнения, че онова, което бе качено на борда, беше измъкнато от дълбините на Гората на Юна, както и че ръцете на Чаросплетника едва ли бяха единственият чифт, взел участие в товаренето. Обаче, когато ключалката щракна и хората бяха освободени, Чаросплетникът беше единственият човек на палубата на „Пеласка“, а сивата му Маска ги наблюдаваше безизразно под светлината на наскоро изгрялото око на Нуку. Въпреки дръзките им думи от предишната нощ, никой от екипажа не се осмели да попита какво се беше случило преди няколко часа, нито пък каква бе природата на онова, което беше натоварено при такава тайнственост на борда. Чаросплетникът дръпна Пори настрана и му каза нещо, след което капитанът се обърна към екипажа и заяви, че никой не трябва да слиза в товарното отделение – нещо, което моряците и бездруго очакваха да чуят. То бе заключено и единственият ключ бе в ръцете на Чаросплетника. Всеки, който се опиташе да влезе или надзърне, щеше да бъде убит.

След това вечерът се прибра в каютата си.

Следващите няколко дни преминаха без инциденти. Страховитият им пасажер си стоеше вътре и го виждаха само когато му носеха храната или изпразваха нощното му гърне. Моряците, които минаваха покрай

вратата на товарното отделение, чуваха странни звуци отвътре – драскане, стържене и тежки стъпки – ала никой не смееше да надзърне и да види какво ги издаваше. Мъжете само мърмореха някакви клетви и правеха суеверни знаци за закрила от злото, хвърляйки изплашени погледи към вратата на каютата, където се бе затворил Чаросплетникът, докато Пори не им изкрещеше да се заемат със задълженията си. Лан беше доволен. Миенето на дъските на палубата отвличаше вниманието му от страховитото същество, което спеше в постелята на родителите му, и зловещия товар, с който ги бяха снабдили. Момчето откри, че като не си мисли за тях, те сякаш преставаха да съществуват.

Окото на Нуку къпеше Керин в златистото си сияние, а въздухът бе изпълнен с облачета танцуващи мушички. Пори се разхождаше по палубата, проверявайки дали всеки изпълнява задълженията си. Жена му Фуира готвеше в камбуза, като от време на време се показваше навън, за да размени няколко думи със съпруга си или да целуне Лан по бузата, от което хлапето се засрамваше. Кривоклюни се рееха в небето и пикираха над водата, оглеждайки се за сребристи отблясъци, издаващи присъствието на вкусни риби. Часовете се нижеха лениво и спокойно и човек започваше да вярва, че това е едно най-обикновено пътуване.

Де да беше така.

Навярно Чаросплетникът я беше сграбчил, когато бе отишла да му занесе обяда. Пори изобщо не се чувстваше спокоен, като знаеше, че жена му има съприкосновение с вещера, ала тя му беше казала да не бъде глупав. Фуира носеше храната на всеки член на екипажа; нейно задължение беше да гощава и неканения им гост. Вероятно той тъкмо е приключил с чаросплитането си, изпращайки тайни съобщения или изпълнявайки някаква друга неразбираема мисия; Лан беше чувал, че някои Чаросплетници ставали доста буйни и странни след използването на загадъчните си сили. В съзнанието му изплува следната картина – майка му стои пред каютата и звънва с медната камбанка, за да поиска разрешение да влезе, след което настървеният вешер отваря рязко вратата и я завлича вътре. Той беше дребен и прегърбен, ала Фуира едва ли щеше да посмее да се съпротивлява, пък и Чаросплетниците имаха начини да заставят хората да сторят онова, което искаха.

После се разнесоха писъците.

За секунди целият екипаж се събра пред затворената врата на каютата. Мъжете бяха обхванати от страх и безсилна ярост. Лан стоеше сред тях – тялото му трепереше неудържимо, а погледът му не можеше да се отдели от преобърнатия поднос с храна, който се валише на

палубата. Искаше да се махне оттук – да скочи във водите на Керин и да престане да чува пронизителните писъци; искаше да се втурне вътре и да ѝ помогне. Вместо това стоеше парализиран от ужас. Никой не се намесваше. Това означаваше сигурна смърт.

И тъй, момчето стоеше на горната палуба, огряна от топлите лъчи на лятното слънце, и слушаше как майка му крещи като обезумяла, неспособен да си представи какво ли се случваше с нея.

– *He!* – извика баща му някъде зад него, след което моряците изведнъж го сграбчиха, опитвайки се да го удържат. – *Фуура!*

Лан се обърна и видя как четирима мъже се мъчат да изтръгнат пушката от ръката на Пори, който неистово се съпротивляваше. Гневът бе изкривил чертите на лицето му до неузнаваемост и той се бореше като бесен, но в края на краищата мнозинството надделя и оръжието бе изтръгнато от ръцете му. Обаче в мига, когато пушката бе изритана надалеч по дъските на палубата, четиримата мъже изведнъж се отдръпнаха от него, а единият изпусва силно, докато притискаше с длан китката си, където бе зейнала грозна рана. По дъските закапаха капки кръв.

– *Това е жена ми!* – изрева Пори и в ръката му проблесна закривено острие. Той изгледа свирепо своя екипаж – лицето му беше станало пурпурночервено – след което отвори с кръсък вратата на каютата, която доскоро бе споделял със съпругата си.

Изведнъж вратата се затръшна зад гърба му – Лан не знаеше дали това бе дело на баща му или на някаква незнайна сила. Той чу как баща му надава яростен вик, след което нещо тежко се блъсна във вратата, разцепвайки масивното дърво. После се възцари тишина. Майка му изпищя отново – този път писъкът ѝ беше ужасно продължителен, сякаш безконечен, а под вратата на каютата започнаха да се процеждат струйки кръв.

Лан стоеше на мястото си, неспособен да помръдне, докато Чаросплетникът отново възобнови заниманията си с майка му. Момчето се взираше като хипнотизирано в тънката струйка, която бавно се проточваше по палубата. Не можеше да повярва на очите си – потресът от онова, на което току-що бе станал свидетел, замъгляваше съзнанието му. По някое време Лан се обърна и се отдалечи. Никой от моряците не му обърна внимание, нито пък забеляза как момчето вдигна пътьом пушката на баща си. Нямаше никаква представа къде отива – беше тласкан от някакъв незнаен импулс, който го отведе пред вратата на товарното отделение. Тогава вдигна пушката и стреля в ключалката, пръскайки я на парчета.

Вътре имаше нещо – нещо, което Лан искаше да намери, ала всеки

път, когато се опитваше да си го представи, виждаше само онази тъничка струйка кръв и лицето на майка си.

Баща му беше мъртъв. Майка му бе... *порувана*.

Търсеше нещо, но какво? Нещо твърде ужасно, за да си мисли за него, ето защо насочи вниманието си в друга посока.

Товарното отделение беше задушно, тъмно и просторно. Спомняше си колко високо се издигаше укрепеният с греди таван, колко далеч се намираше отсрещната стена. Тънки ивици слънчева светлина пронизваха потъналото в сенки помещение, ала бяха недостатъчни, за да разпръснат тъмнината. Очите му постепенно започнаха да се адаптират към сумрака и той презареди пушката си. В същия момент чу над главата си забързани стъпки – моряците тичаха насам, привлечени от гърмежа на изстрела.

Нещо се размърда в здрача.

Лан присви очи и се обърна към източника на звука. Нещото отново помръдна – бавно се огъна, при което момчето успя да зърне формата му. Кръвта мигом се оттегли от лицето му.

Той пристъпи назад, стискайки здраво пушката пред себе си. Не беше само едно. *Много* бяха. Докато очите му се вираха напрегнато в сумрака, още същества започнаха да изпълзват от сенките. Издаваха тънък, вибриращ звук, досущ като ято гълъби, ала в движенията им имаше нещо хищническо и страховито, което ги караше да изглеждат всякакви, но само не и добронамерени.

Зад него се разнесоха виковете на моряците, последвани от тропеленето на краката им по стръмните стъпала на товарното отделение.

Някъде далеч Фуира изкрещя отново – отчаян вик, просмукан с агония, страх и чувство на невъзвратима загуба. Лан изведнъж си спомни защо бе дошъл тук.

Барутът. Буретата с барут, които трябваше да закарат в Аксками.

Те стояха наредени до стената – встрани от вратата, през която беше влязъл. Първите мъже, които влязоха в товарното отделение, изведнъж се заковаха на място – отчасти заради заповедта на Чаросплетника, отчасти заради пушката, която момчето държеше насочена към тях. Те му изкрещяха да се качва горе, да захвърли оръжието и да не прави глупости. Лан не им обърна никакво внимание. Вече се бе прицелил в буретата. Тук имаше достатъчно барут, за да направи „Пеласка“ на трески. Достатъчно, за да изпепели всички на борда. Включително и онзи Чаросплетник.

Това бе единственият начин да прекрати мъките на майка си.

Единственият начин.

Зад него десетки същества надаваха пронизителните си писъци – имаше чувството, че тъпанчетата му всеки момент ще се пръснат.

Той промълви кратка молитва към Омеча, после дръпна спусъка и светът се превърна в пламък.

Седма глава

Лусия ту Еринима стоеше на балкона в къщата на своя настойник, разположена в една от по-високите части на града, и хранеше с трохички малките чуруликащи птички, които кълвяха направо от шепата ѝ.

През последните пет години селището доста се беше променило. Около него бе построена масивна стена с високи стражеви кули, а на възвишенията бяха разположени топовни батареи, готови да засипят с гюлетата си долината на изток. На високия скален ръб, който скриваше разлома Ксарана от любопитни погледи, бе издигната ограда от заострени колове, а зорки очи бдяха денонощно за появата на каквито и да е вражески елементи. Тук опасността никога не се намираше далеч и обитателите на Лоното се бяха научили да бранят свободата, която бяха извоювали с цената на толкова лишения.

Два гарвана бяха кацнали на покрива на близката сграда и наблюдаваха съсредоточено момичето. Вътре в къщата, отпивайки глътки горещ, горчив чай, Заелис и Кайлин бяха седнали с кръстосани нозе на розги на пода и си говореха, загледани в девойката също като птиците.

– Бокове, колко е пораснала само! – възкликна мъжът, обръщайки се към гостенката си.

Тя се усмихна в отговор, ала червено-черните тригълници, изрисувани на устните ѝ, придадоха на усмивката ѝ свиреп хищнически вид.

– Ако бях по-цинична жена, щях да кажа, че си организирай отвлечането на някогашната си ученичка, само и само за да можеш да си я осиновиш впоследствие.

– Гледай ти! – ухили се Заелис. – Нима си мислиш, че *това* не ми е минавало през ума?

– Така ли? И как се чувстваш сега?

– Определено мога да кажа, че след като станах неин настойник, се тревожа много повече, отколкото през всичките тези години, откакто основах Либерата Драмач.

– Ти направи неоченими неща и за Лусия, и за Либерата Драмач, Заелис – каза му Кайлин и отпи от малката зелена чашка в ръката си.

Събеседникът ѝ я изгледа изненадано.

– Това е необичайно мило от твоя страна, Кайлин – рече.

Жената се усмихна.

– Понякога мога да бъда и такава.

Заелис отново погледна към балкона, където стоеше момичето. Само две седмици я деляха от навършването на четиринадесетата ѝ жътва. Семплата ѝ бяла рокля искреше под светлината на слънчевите лъчи, а русата ѝ коса, която някога беше толкова дълга, сега бе подстригана съвсем късо и разкриваше ужасния белег от изгарянето, който започваше от долната част на врата ѝ и се спускаше надолу по гърба. На настойника ѝ му се искаше тя отново да си пусне дълга коса, за да прикрие обгорената си плът, ала когато ѝ го каза, Лусия само го дари с онзи проникновен, замечтан неин поглед и не му обърна никакво внимание. Беше изключително красива като дете; сега обаче навлизаше в съзряването си, костите на лицето и тялото ѝ се удължаваха и се виждаше, че ще бъде също толкова красива и като жена – прелестна по онзи изящен, измамно наивен начин като майка ѝ – Кръвната Императрица Анаис ту Еринима. В сините ѝ очи обаче имаше нещо странно – нещо, което я правеше неразбираема не само за него, а за *всички*. Нямаше жив човек, който да я познава по-добре от Заелис, ала дори той не я бе опознал напълно.

– Аз също се тревожа – каза Кайлин накрая.

– За Лусия?

– И за нея.

– Да не намекваш за нейните... – мъжът потърси дума, която да изрази негативното му отношение – *следовници*?

Кайлин поклати глава, а дебелите ѝ черни плитки се люшнаха леко.

– Не отричам, че те представляват проблем. Доста трудно е да запазиш тайната ѝ от онези, които искат да я наранят, когато именно тези, които би трябвало да я пазят, не могат да държат устите си затворени. Ала това не ме притеснява толкова – впоследствие може дори да послужи на целите ни.

Заелис отпи замислено от чая си и попита:

– Какво те безпокои тогава?

Кайлин изведнъж се надигна от мястото си. Изправена в цял ръст, тя представляваше страховита гледка. Високата жена направи няколко крачки из стаята, след което спря и се обърна към събеседника си.

– Нямаме никакво време – изрече.

– Сигурна ли си? – присви очи Заелис.

– Усещам го – каза жената от Аления орден.

Мъжът се намръщи. Това беше доста необичайно за Кайлин. Тя бе практичен човек и по принцип не говореше отвлечени неща. Той я изчака да продължи.

– Знам как звучи, Заелис – рече отбранително, сякаш събеседникът ѝ я беше обвинил. – Иска ми се да имам повече доказателства, които да ти предоставя.

Той се изправи и залитна леко, прехвърляйки тежестта на тялото си върху единия си крак. Другият беше лошо счупен преди доста време и така и не зарасна както трябва.

– Каж ми какво усещаш тогава.

– Нещата достигнаха критичната си точка – отвърна Кайлин след известен размисъл. – Чаросплетниците бяха прекалено потайни през изминалите години. Какво според теб са спечелили от съюза си с Мос? Помисли, Заелис. Имали са идеална възможност да сторят всичко, което са искали да направят, след като Мос стана Император. От този момент нататък никой вече не застава на пътя им. Какво правят те обаче?

– Купуват земя. Купуват земя и компании, занимаващи се с речно корабоплаване.

– Легални предприятия, които... – жената махна ядосано с ръка, – не носят кой знае каква печалба. – Раздразнението в гласа ѝ беше очевидно. През цялото това време усилията на Либер Драмах да разберат нещо повече за странните покупки на Чаросплетниците се бяха оказали безплодни. Вешерите имаха защити, непосилни за обикновените шпиони, а Кайлин се боеше да използва хора от Аления орден от страх организацията да не бъде разкрита. Една пленена Сестра и всичко можеше да рухне.

– Това отдавна ни е известно, Кайлин – каза Заелис. – Какво те безпокои сега?

– Не знам – сви рамене жената. – Навярно обстоятелството, че не мога да прозра техния план. Има твърде много въпроси, чиито отговори не знаем.

– Ти беше тази, която настояваше най-много да пазим в тайна съществуването си – напомни ѝ настойникът на момичето. – Съгласихме се да се обединим, да съберем силите си и да разгласяваме присъствието си, докато Лусия не порасне достатъчно. Навярно сме били прекалено предпазливи. Сигурно е трябвало да им създаваме пречки при всеки тежен ход.

– Мисля, че ни подценяваш – поклати глава Кайлин. – Ние се крием, защото се налага. Ако разкрием картите си твърде рано, това ще означава смърт за всички нас. – Сестрата от Аления орден направи кратка пауза, замисли се за момент, след което продължи: – Чаросплетниците *като че ли* също се обединяват, ала съм сигурна, че те са знаели от

самото начало, че ще се радват на властта, с която разполагат в момента, само за известен период от време. Съзнавали са, че покварата, която вешерските им камъни предизвикват, ще отрови земята, както и че Мос ще бъде обвинен за това. Мос е техният герой – без него не само ще бъдат лишени от власт, но и ще бъдат наказани, затова се опитват да узурпират системата. Благородниците вече планират как да се отърват от тях.

– Кой обаче има силите да им се противопостави? – попита Заелис. – Единственият род, който *може* да се опълчи срещу Императора, е Керестин, и то в съюз с рода Коли. Само те биха могли да съберат армия, която да притесни Мос. Но дори и тогава едва ли ще им се удаде да го разгромят в Аксками – не и ако Чаросплетниците стоят зад него. След няколко години може би, но не и сега. Няма да се осмелят да го нападнат, каквито и своеволия да си позволи Батик. А и какъв шанс би имал някакъв наемен убиец, когато Какре пази живота му?

– Забравяш глада и лошата реколта. Самият *народ* ще се надигне срещу Мос – рано или късно – рече Кайлин, а студеният ѝ поглед пронизва мъжа срещу нея. – Не разбираш ли, Заелис? Чаросплетниците никога не са вярвали, че ще се радват на тази власт завинаги, тъй като покварата, която разяжда земята, подкопава позициите на техния благодетел. Те просто си *купуват време*.

– Имали са стотици години, за да направят това, за което ги подозираш – възрази Заелис.

– Да, но едва през последните пет са имали възможността да си разиграват коня на воля – рече спокойно жената. – В момента са оставили империята да се плъзга към разрухата, понеже нямат никаква полза от това да я спасят. Намислили са нещо, Заелис. И ако не изиграят своя ход сега, навярно после ще е твърде късно.

Наставникът на Лусия изгледа изучаващо събеседничката си. Да видиш Кайлин ту Моритат толкова обезпокоена си беше доста смущаващо – обикновено тя бе истинско възплъщение на хладното изящество.

– Може би нашият шпионин в Окхамба ще хвърли нова светлина върху този въпрос – каза домакинът, за да я успокои.

– Възможно е – разпери длани Кайлин, ала не изглеждаше много убедена. Взорът ѝ се насочи към Лусия, която не бе помръднала от мястото си. – Междувременно всички духове в Разлома стават все по-враждебни и причиняват смъртта на повече хора, отколкото можем да си позволим. Тези същества усещат промяната в земята и настървението им расте с всеки изминал миг. Превръщаме се в затворници, Заелис.

Скоро отвсякъде ще бъдем заобиколени от врагове и няма да можем нито да се движим свободно из Разлома, нито да го напуснем.

Сърцето на Заелис се сви при тези думи. Двама от най-опитните му мъже бяха изчезнали миналата седмица по време на разузнавателната им експедиция из западните части на Ксарана. Настойникът на Лусия се запита дали наистина това място нямаше да стане прекалено опасно, за да продължат да живеят тук... и какво ли можеха да сторят, ако станеше така.

– Тя може да ни помогне – каза Заелис, проследявайки посоката на погледа на Кайлин. – Тя може да усмирява духовете.

– Наистина ли? – попита мрачно жената. – Съмнявам се.

* * *

Светът беше изпълнен с шепоти за Лусия.

И това бе така, откакто се помнеше. Вятърът фучеше на тайнствения си език, дъждът барабанеше своите измислици, скалите ѝ предаваха бавните си мисли, по-бавни дори от тези на дърветата, чиито скърцащи размишления понякога се точеха с години, докато завършат. Мълниеносни като стрели, между тях профучаваха съзнанията на дребните животинки, които намираха временен покой единствено в уютата на дупките и бърлозите си.

Тя беше Различна, извращение на природата, и въпреки това стоеше по-близо до природата от всяко друго живо същество, тъй като имаше способността да дешифрира многобройните ѝ езици.

Лусия пое по тревистата пътечка, лъкатушеца покрай надвисналата скала вдясно от нея. Вляво земята изведнъж пропадеше отвесно надолу, оформяйки огромен каньон, широк близо километър. На отсрещната стена, която не беше толкова стръмна, се издигаха причудливи, закривени скални образувания, наподобяващи високи каменни колони, обагренни в пурпурно от последните лъчи на залязващото слънце. Издължените им, изкривени сенки пълзяха по склона, а жаркият въздух миришеше на препечена пръст.

Пред нея вървяха Юги и един страж от Либера Драмах, а зад нея – Кайлин и Заелис, придружени от още двама въоръжени мъже. Експедициите до края на долината, където се намираше Лоното, се бяха превърнали в доста рисковани предприятия напоследък.

Те се движеха по пътечката, криволичеца по ръба на бездната, след което се спуснаха по стръмния, обрасъл с гъсти дървета склон на дълбок пролом, на чието дъно ромолеше малко поточе. Въздухът бе изпълнен с

жуженето на пчели, които събираха нектара от редките цветя, растящи на това място. Лусия внезапно изпита завист към малките насекоми за единството на целите им, безспорната им преданост към кошера и простата радост, която изпитваха от това, да служат на своята царица.

След известно време стигнаха до една полянка с миниатюрно езерце в средата, в което се вливаше бистро поточе, извиращо от скална цепнатина. Каменистата ѝ, оранжева почва изглежда отблъскваше дърветата, ала от друга страна това позволяваше на окото на Нуку да освети сцената с ласкавите си лъчи.

– Ти – обърна се Юги към човека, вървящ редом с него. – Оставаш тук с мен. Вие двамата заемате позиции малко по-нататък из пролома. Незабавно сигнализирайте, ако забележите нещо по-голямо от котка.

Мъжете изсумтяха и се подчиниха, след което се отдалечиха. Юги се почеса по изпотената кърпа, която бе увил около челото си, за да попречи на кестеняво-русата си коса да му влиза в очите. Той дари тези, които бяха останали около него, с дяволита усмивка и рече:

– Е, пак сме тук.

Лусия се усмихна. Юги ѝ харесваше. Въпреки че задълженията му към Либера Драмах не ѝ позволяваха да го вижда толкова често като Кайку и Мишани, той всеки път се държеше като един веселяк, дори и когато не се чувстваше толкова щастлив, колкото поведението му загатваше. Момичето искаше да надзърне под маската му, ала си даваше сметка, че така само щеше да го накара да се почувства некомфортно. Едно време би задала директно въпроса си, но не и сега – мъдростта беше едно от нещата, по отношение на които бе израснала от първата им среща.

Заелис коленичи пред нея, а граправите му длани стиснаха нейните.

– Готова ли си, Лусия?

Девојката улови погледа му, след което насочи очи към малкото езерце. После разтвори пръстите му и се запъти натам, приклякайки до ръба му. Беше дълбоко едва няколко сантиметра, ала водата бе достатъчно бистра, за да се види изронената извивка на пръстта на дъното му. Докато гледаше, малка лещанка изскочи от цепнатината в скалата, подскочи два-три пъти във водата и цамбурна в потока, който продължаваше своя път из пролома, изливайки се от ръба на каньона. Рибката обаче едва ли знаеше това

Лусия се загледа в отдалечаващото се сребристо гръбче, изпитвайки съжаление, че не бе успяла да предупреди навреме бедното животинче. Неговият път беше предопределен – както и нейният.

Някога бе живяла в Императорската цитадела – затворничка в позлатена клетка. Преди пет години беше спасена от пленничеството си и дойде в Лоното, само за да открие, че то също представляваше затвор, макар и малко по-различен. В Цитаделата я задушаваша стените, а тук – чакането.

Либера Драмах бяха поели това мизерстващо селище преди единадесет години и го бяха превърнали в процъфтяващ укрепен град, използвайки постоянно увеличаващото се население за собствените си тайни цели. Това бе една перфектно организирано начинание. И представляваше всичко за нея.

– Аз знаех какво ще се случи – бе й казал Заелис веднъж. – Бях нещо като твой опекун още откакто бе малко момиченце и дори тогава знаехме, че си Различна. Ти проговори на шест месеца, и то не само пред нас. Майка ти си мислеше, че ще може да те скрие, ала аз знаех, че това е невъзможно. Тогава започнах делото си. Започнах да се движа в научните кръгове, търсейки хора, съпричастни към Различните, проучвайки мнението им по този въпрос, и когато се уверях в надеждността им, им казвах за теб. Беше изменничество, ала им казвах. Твоето възкачване на трона – възкачването на една *Различна* на престола – би подкопало позициите на Чаросплетниците, би унищожило всичко онова, за което се бореха те. Как биха могли Вещерите да служат на една Кръвна Императрица, която е Различна? А откажеха ли, това щеше да означава измяна срещу всички благородни фамилии, предани на короната. Смъртната хватка, в която държаха цял Сарамир, щеше да бъде премахната.

И ето че сега беше тук. Макар че й позволяваха да се разхожда и да си играе на воля в долината, някой неизменно я наглеждаше. Бяха възложили всичките си надежди, всичките си амбиции на Лусия. Без нея представляваха само една сбирщина предатели, опитващи се да подришат устоите на империята. Тя даваше смисъл на съществуването им. Те я закриляха, криеха и охраняваха; ревниво пазеха своята обезнаследена Престононаследничка, докато не станеше достатъчно могъща и голяма, за да се завърне, предявявайки

претенциите си към трона.

Никой не я бе питал дали тя *искаше* това. Никой – през всичките тези години.

– Всичко наред ли е, Лусия? – попита Кайлин. Девојката й хвърли бърз поглед, след което отново впери взор в езерцето.

– Сигурно й се иска да бяхме построили Лоното в близост до някой ручей, с който да си говори – обади се Юги. – Чувал съм, че тукашните

потоци псуват като каруцари.

На устните на момичето разсъфна едва забележима усмивка и тя му хвърли поглед, изпълнен с благодарност. До известна степен беше прав. Бе опасно да излиза извън границите на долината, ала това беше най-близкият ручей, който се отклоняваше от Ран, а и речта му се различаваха от старовремските брътвежи на подземните скали и води. Тя събра шепите си и загреба от езерната вода, вдигайки внимателно дланите си, без да разлее и капка.

„Слушай.“

Момичето наклони глава и затвори очи. Материалният свят постепенно утихна около нея – шумоленето на листата и чуруликането на птиците заглъхнаха, сякаш бяха изолирани от невидима преграда. Сърцето ѝ забави ритъма си, а мускулите ѝ се отпуснаха. Всяко следващо издишване я потапяше все по-дълбоко в нереалния свят. Лусия концентрира вниманието си върху усещането на водата върху дланите си, потрепването на течността и начина, по който миниатюрно количество от нея започна да прониква през порите на кожата ѝ във възглавничките на пръстите ѝ. Тя се остави водата също да я почувства в замяна – да усети топлината на кръвта ѝ, туптенето на пулса ѝ.

Всяко творение на природата имаше дух. Реките, дърветата, хълмовете, долините, морето и четирите вятъра. Повечето бяха съвсем простички – изцяло инстинктивни същества, лишени от разум, досущ като зародиши, ала същевременно също толкова ценни. Други обаче бяха стари и надарени със съзнание, а мислите им бяха тромави и неразгадаеми. Тази вода идваше чак от утробата на планините Тчамил и бе изминала стотици километри в коритото на Керин, за да се отдели след това от неговото течение по лъкатушещия на юг Ран. Големите реки бяха изключително древни, но често под необяснимите им мисли се криеха множество по-елементарни духове. Лусия още не се осмеляваше да пробва да осъществи контакт със самия Ран; това бе грандиозно тайнство отвъд нейните възможности. Ала тук, на това място, можеше да намери нещо, с което да се справи без особени затруднения, пък и упражняването на дарбата ѝ щеше да я доближи до деня, в който да успее да се свърже със самия дух на великата река.

Девојката разтвори длани и остави водата да изтече между пръстите ѝ, позволявайки ѝ да отнесе усещането за самата нея в езерцето, съобщавайки по този начин за присъствието ѝ. После положи внимателно дланите си на повърхността, долавяйки как тя се нахъдри на вълнички под допира ѝ.

Нещо се задаваше.

Нещо...

Внезапно то я връхлетя, надавайки пронизителни писъци – черна вълна на ужас, която нахлу стремително в гърлото и дробовете ѝ, опитвайки се да я задуши. Смърт, болка и зверство, просмукали се във водата. И заедно с тях – нещо ледено, нещо ледено и покварено, истинско богохулство срещу природата, зловещо същество, което впи ноктите си в нея. Нещо кошмарно се носеше по реката, *нещо кошмарно се носеше по реката*, а духовете *пищяха!*

Съзнанието ѝ изведнъж помръкна, съкрушено от невъобразимата жестокост на зверството, и Лусия падна назад върху каменистата почва на полянката, без да издаде и звук.

Осма глава

„Морски слуга“ се носеше из безкрайната чернота, а фенерите по планира и мачтата му хвърляха самотни отблясъци в бездната. Само една луна се виждаше в небето – Иридима, чиято ярка повърхност бе набраздена от сини нишки, подобно на пропукан мрамор. Дебели, плътни облаци периодично скриваха лицето ѝ, затъмнявайки звездите.

Необичайно студен вятър брулеше платната и люлееше фенерите, карайки Кайку да притиска още по-плътното блузата към настръхналата си кожа. Младата жена стоеше на предната палуба и наблюдаваше съзвездията – ниско на изток се виждаше Кучешкия зъб, а точно над главата ѝ, едва забележим под студеното сияние на Иридима, се очертаваше Човекът с косата. В северната част на небето блестяха двете червени звезди на Този, който чака – досущ като чифт зловещи очи, наблюдаващи света с хищен интерес.

Беше късно и пасажерите спяха, както и по-голямата част от екипажа. Приглушените гласове на моряците, които дежуреха на вахта, се дочуваха едва-едва от задната част на „Морски слуга“, сякаш идваха от друга вселена. Ала тази нощ Кайку не можеше да спи – утре трябваше да пристигнат в Ханзеан и самата мисъл да стъпи отново на сарамирска земя караше сърцето ѝ да пърха като птиче.

Тя усети как очите ѝ започват да се навлажняват. Богове, никога не си беше мислила, че родната земя може да ѝ липсва толкова много – особено след като се бе отнесла така с нея. Ала въпреки обстоятелството, че всичките ѝ близки бяха мъртви, а тя не беше нищо повече от един прокуденик, обречен на изолация от обществото заради Различната си кръв, Кайку обожаваше красотата на хълмовете, равнините, лесовете и планините и гореше от нетърпение да се завърне в родината си след двумесечното си отсъствие.

Погледът ѝ внезапно бе привлечен от лицето на Иридима – най-красивата и ярката от лунните сестри – и момичето изпита силен прилив на благоговение и страх. Тя отправи безмълвна молитва към богинята, както правеше винаги в подобни моменти, и си спомни за деня, когато бе докосната от Лунните деца и се беше почувствала тъй нищожна пред чудовищната им, невъобразима същност.

– Знаех си, че си ти – рече един глас зад гърба ѝ и девойката усети как страхът ѝ се заменя от приятна топлина, разливаща се по тялото ѝ.

Кайку се обърна и изгледа преценяващо новодошлия.

– Така ли? – попита тя небрежно.

– Никой друг не се скита по палубите посред нощ – отвърна й Саран. – С изключение на моряците, но техните стъпки са много по-тежки от твоите.

Събеседникът ѝ стоеше близо до нея – по-близо, отколкото трябваше – ала Кайку не направи никакъв опит да се отдръпне. След близо цял месец, през който се виждаха всеки ден, и двамата бяха престанали да крият привличането, което изпитваха един към друг. Това се бе превърнало в пикантна игра между тях – и двамата знаеха за чувствата на другия, ала никой не се решаваеше да направи първата крачка и оставяше това на отсрещната страна. Кайку подозираше, че отчасти това се дължеше на съобщението, което куараалецът носеше и мистериозния ореол, с който мисията му го натоварваше. Девойката изгаряше от любопитство да разбере повече за същността на заниманията му, но Саран отклоняваше всичките ѝ усилия да разбули загадката, с което засилваше още повече интереса ѝ.

– За дома ли си мислиш? – попита той след продължилото мълчание.

Кайку изсумтя тихо.

– Какво те очаква там? – не се отказваше Саран.

– Какво трябва да ме очаква? – сонпа му се тя. – Просто искам да се прибера вкъщи. Това е.

Той не каза нищо. Кайку осъзна, че се е държала грубо, и постави длан на рамото му.

– Приеми извиненията ми. Акцентът ти се е усъвършенствал до такава степен, че понякога забравям, че не си от Сарамир.

Мъжът се усмихна в отговор.

– Няма защо да се извиняваш. Куараал вече не е мой дом – отдавна не съм стъпвал там и не ми липсва. Сънародниците ми са страшно ограничени хора – те се боят да напуснат родните си брегове, боят се, че ако се смесят с други култури, ще оскърбят боговете, боят се, че теократите ще ги обвинят в еретичество. Аз обаче не мисля така – за мен всички хора са красиви. А някои са много по-красиви от другите.

Кайку усети как се изчервява, въпреки че Саран изобщо не гледаше към нея, докато произнасяше последните думи.

– Някога и аз разсъждавах по този начин – промълви младата жена. – Предполагам, че до известна степен продължавам да мисля така, макар и вече да не ми се удава така лесно. Мишани казва, че сърцето ми

трябва да загрубее, и е напълно права. Да мислиш прекалено много за някой друг само те прави по-уязвим. Рано или късно единият разочарова или предава другия.

– Това е мнение на Мишани, не твое – каза Саран. – Нали? Вие изглеждате по-близки от сестри...

– Дори тя ме е наранявала в миналото – и то така, както никой до този момент.

Възцари се продължителна тишина. Двамата стояха безмълвни, заслушани в диханието на морето и загледани в мрака. Искаше ѝ се да каже и други неща, ала си замълча, чувствайки, че и без това вече е разкрила твърде много. Пазеше ревниво вътрешното си пространство – така бе свикнала, а и животът я бе научил, че няма смисъл да се променя. Всеки път, когато сваляше бронята си, попадеше на неподходящия човек – ето защо единственото решение беше да не допуска никого до себе си и да отблъсква хората.

Откакто бе заживяла в Лоното, се бе впуснала в две връзки – и двете ѝ изглеждаха задоволителни навремето, ала накрая се бяха оказали празни. Бе прекарала близо три години с единия мъж, преди да осъзнае, че е с него само за да облекчи вината, която изпитваше за смъртта на Тейн – човекът, който я беше последвал в Императорската цитадела заради любовта си към нея и бе загинал там. Връзката ѝ с другия продължи шест месеца, преди той да разкрие отвратителния си характер – нещата се бяха влошили още повече поради обстоятелството, че мъжът бе неспособен да надделее над нея физически заради уменията, които бе усвоила в Аления орден. Кайку не бе забелязала трупания гняв, докато в един момент той внезапно не избухна. Партньорът ѝ я беше ударил веднъж, а младата жена използва силата на своята *кана*, за да строши костите на ръката му. За нещастие, въпреки недостатъците си, той бе опитен специалист по взривни съоръжения и доста ценен кадър за Либер Драмах, ала постъпката на Кайку сложи край на кариерата му и девойката съжаляваше повече за проблемите, които бе създадала на организацията на Заелис, отколкото за това, че го беше осакатила.

Ала имаше и още един човек – той бе влязъл под кожата ѝ преди доста време и Кайку не можеше да го прогони, колкото и да се опитваше. Споменът за него бе натрапчив като шепнещите гласове от бащината ѝ Маска, които от време на време я будеха посред нощ с коварните си съблазни.

– Липсва ми Асара – промълви разсеяно тя, зареяла поглед в тъмнината.

– Асара ту Амареча? – попита Саран.

Кайку рязко се завъртя към него.

– Познаваш ли я?

– Срещал съм я – каза шпионинът. – Не че тогава използваше това име, но, както навярно знаеш, тя никога не се придържа към една самоличност за по-продължително време.

– Къде? Къде си я видял?

Саран вдигна вежди, озадачен от явното нетърпение на събеседничката си.

– Всъщност точно в пристанището, където ще акостираме утре. Преди няколко години. Тя не ме познаваше, ала аз веднага разбрах коя е. Лицето ѝ беше различно, но бях получил сведения за пристигането ѝ. – Той се усмихна вътрешно, доволен от вниманието на Кайку. – Свързах се с нея. Все пак, и двамата сме на една и съща страна.

– Аасара не е на ничия страна – рече младата жена.

– Тя прави онова, което ѝ харесва на нея – вдигна рамене Саран. – Ала поне ти би трябвало да знаеш, че Асара помага на Аления орден и на Либера Драмах.

– *Помагаше* – уточни младата жена. – Не съм я виждала, откакто Лусия беше... – тя изведнъж замлъкна, но после се сети, че това едва ли представляваше тайна за събеседника ѝ – откакто Лусия дойде в Лоното.

– Тя се изказа много благосклонно за теб – рече Саран и закрачи бавно по палубата. Тези думи бяха произнесени по един предвзет, маниерен начин, който подразни Кайку. Тя се загледа в събеседника си и изведнъж и движенията му ѝ се сториха театрални и изкуствени. Веднага след като бе разбрал, че разполага с информация, от която тя се интересуваше, беше започнал да се надува; младата жена трябваше да демонстрира безразличие, ала вече беше твърде късно. Куараалците имаха славата на доста високомерни хора и ето че шпионинът не правеше изключение. Като много хора, природно надарени с красота, той не чувстваше, че трябва да облагороди някои черти на характера си, след като жените така или иначе пак щяха да паднат в краката му. Това вбесяваше най-много девойката – тя прекрасно *осъзнаваше* този факт и въпреки всичко продължаваше да се върти около куараалеца.

Той със сигурност се надяваше събеседничката му да го попита какво е споделила Асара за нея, но този път Кайку нямаше да играе по свирката му.

Мъжът се спря и се облегна на парапета, а луната надничаше иззад

рамото му.

– Какво представлявахте една за друга? – попита той.

Първоначално на младата жена не ѝ се искаше да му отговаря, ала тази нощ бе настроена съзерцателно, ето защо каза:

– Не зная. Никога не съм знаела каква е или каква е *била* Асара. Знаех, че е способна да... да променя облика си по някакъв начин. Знаех също, че ме е наблюдавала от доста време, чакайки моята *кана* да се прояви. Можеше да е както жестока, така и много мила. Според мен се чувстваше и самотна, ала бе прекалено заета с това, да бъде независима, за да си го признае.

– Бяхте ли приятелки?

Кайку смръщи вежди.

– Бяхме... и повече, и по-малко от приятелки. Не зная какво си е помислила тя за мен, но... част от нея продължава да живее в мен. Ето тук – младата жена потупа гръдната си кост. – Тя отне дъха на друг човек и ми го вдъхна, при което част от нея също заживя у мен. – Изведнъж Кайку осъзна, че Саран я наблюдава с присвити очи, поклати глава и се изсмя нервно. – Не че очаквам да ме разбереш...

– Мисля, че напълно те разбирам.

– Така ли? Съмнявам се.

– Обичаше ли я?

Очите на девойката се разшириха от изумление.

– Как се осмеляваш да ме питаш такива неща?

Шпионинът вдигна рамене.

– Просто питах. Звучеше тъй, сякаш...

– Обикнах онова, на което тя ме научи – прекъсна го девойката. – Тя ме накара да се приема такава, каквато съм. Една Различна. Помогна ми да спра да се срамувам от себе си. Ала не можех да я *обичам*. Не и каквато беше. Измамна, егоистична, безсърдечна – Кайку изведнъж се сепна, осъзнала, че неусетно е повишила тон. Лицето ѝ бе поруменяло. – Отговорих ли на въпроса ти? – попита след минута, изпепелявайки с поглед събеседника си.

– Напълно – отвърна невъзмутимо Саран.

Младата жена се приближи до другия край на палубата и застана там с кръстосани ръце. Асара продължаваше да е отворена рана, която отказваше да заздравее. Беше казала на събеседника си повече, отколкото бе възнамерявала. Щеше да е най-добре да си тръгне веднага, ала нещо я накара да остане.

След известно време чу приближаващи се стъпки и дланта му

докосна рамото ѝ, оставайки там. Тя се завъртя, отпусвайки ръце. Отново стоеше близо до нея, а тъмните му очи сякаш я пронизваха, натежали от скритите в тях намерения. Девојката усети как пулсът ѝ се ускорява; чувстваше как соленият вятър гали кожата ѝ. Тогава шпионинът се наведе, за да я целуне, ала момичето завъртя глава. Саран отстъпи назад, оскърбен и ядосан.

Кайку се изтръгна от хватката му, обръщайки му гръб, след което отново кръстоса ръце пред гърдите си. Усещаше смущението и обръкването му, които сякаш я боцкаха като иглички по задната част на врата, ала остана абсолютно неподвижна. Не след дълго до ушите ѝ достигна шумът от отдалечаващите му се стъпки.

Младата жена отново беше сама. Тя стоеше, подпряна на корабния парапет, и се взираше се в звездите, докато прибавяше поредната тухла в стената, обграждаща сърцето ѝ.

* * *

Пристигнаха в Ханзеан рано сутринта на следващия ден. Пристигният град бе облян в розова светлина. Далеч на изток духаше Суранануи, а могъщи урагани вдигаха във въздуха червения пясък на пустинята Тчом Рин, опитвайки се да затъмнят визора на окоето на Нуку.

Както повеляваше обичаят, моряците проведеха кратък ритуал около малкия олтар, който извадиха изпод палубата, отдавайки почит на Асантуа – богинята на морето и небето – заради безопасното пътуване. Всички жители на Сарамир присъстваха на церемонията, с изключение на Саран и Тсата.

Ханзеан не беше толкова оживен като Джинка, откъдето минаваше по-голямата част от притока на стоки и хора от Окхамба, ала корабите на рода Мумака го предпочитаха, въпреки по-дългия път, защото тук се намираще базата на цялата търговска флотилия на Чиен. Ханзеан бе най-живописният измежду западните крайбрежни градове и същевременно най-древното населено място на континента. На сто и тридесет километра на югозапад се издигаше Палексай – величественният обелиск, маркиращ мястото, където навремето бяха стъпили първите заселници. И макар че Ханзеан не бе удостоен с честта да бъде първата сарамирска столица – тази титла се падна на прокълнатата Гобинда – той си остана забележително селище, пропито със собствената си богата история.

Мишани бе идвала тук няколко пъти – преди да прекъсне отношенията със семейството си. Тихите улички и древните площи ѝ

напомнях за Императорския квартал в Аксами, само дето тук нещата изглеждаха по-истински. Сега обаче гледката на високите каменни кули и червените олуци, обрамчващи гигантския пазарен купол я изпълваха едновременно с облекчение и безпокойство. Пътешествието им си имаше цена – каква точно обаче, Мишани все още не знаеше. Чиен не бе поискал пари; вместо това беше изтръгнал от нея обещание, каквото самата учтивост я задължаваше да даде, дори и да не бе получила такава огромна услуга като осигуряването на транспорт до дома.

– Трябва да ми дойдете на гости в къщата ми в Ханзеан – беше рекъл търговецът.

На повърхността тези думи звучаха съвсем невинно; ала повърхностите, както и маските, прикриваха истината, лежаща под тях. Макар че не бяха говорили за време, етикетът изискваше от Мишани да остане поне пет дни... а през тези пет дни всичко можеше да се случи. Намираше се прекалено близо до именията на рода Коли край залива Матакса, за да се чувства спокойна.

Девојката огледа ситуацията от всички страни, търсейки скрито значение във всяко нещо. С течение на времето тя бе усъвършенствала тази своя способност, откривайки, че има безспорен усет за подобни неща.

Чиен не беше идиот; той можеше да извлече големи облаги за себе си от молбата на дъщерята на баракс Авун. Ако беше на негово място, Мишани щеше да постъпи именно по този начин. А в случай че слуховете за разрива в семейството ѝ бяха достигнали до ушите му, търговецът щеше да знае, че Мишани няма какво да му предложи, и просто щеше да я предаде в ръцете на врага ѝ срещу подobaваща отплата.

„Защо тогава му позволявам да стори това?“, запита се девојката, докато мълвеше думите от мантрата към Асантуа и почти не обръщаше внимание на ритуала, случващ се пред очите ѝ.

Защото бе дала обещанието си. Отказът ѝ да компрометира честта си я бе накарал да напусне баща си и едва ли щеше да промени характера си точно сега. Чиен знаеше, че тя не би могла да му откаже, без да го обиди; а и така девојката щеше да разкрие подозренията си. Навярно и той бе не по-малко озадачен от нейните мотиви. Какво ли е правила в Окхамба? Защо е предприела такова продължително и опасно пътуване?

Тя не му каза нищо, макар че често си говореха по време на пътешествието. Несигурността му беше нейното предимство и девојката трябваше да се възползва от нея. А по отношение на къщата му... щеше да му мисли, когато стигнеше там.

Мишани реши да не споделя притесненията си с Кайку. Приятелката ѝ изпитваше същите подозрения като нея, ала дългокосото момиче я успокои, като ѝ каза, че Чиен е човек, на който може да се разчита. Това, естествено, беше лъжа, но Кайку така или иначе не бе способна да ѝ помогне, ето защо беше по-добре да не я тревожи излишно. И бездруго приятелката ѝ имаше свои собствени задачи – тя трябваше да отведе Саран и ткиуратския му придружител до Лоното. Мишани не беше от кой знае каква полза в сърцето на Либер Драмах – сещаха се за нея само когато Заелис или Кайлин имаха нужда от съвет, или пък когато Лусия скучаеше. Сега обаче ѝ бяха възложили задачата да се отправи към Лаляра, където да се срещне с баракс Зан ту Икати, истинския баща на някогашната Престононаследничка, и дребничката девойка възнамеряваше да се отправи натам веднага след като се измъкнеше от Чиен ос Мумака.

Те акостираха на частния пристан на Чиен, след което търговецът им предложи да отидат в градската му къща и да похапнат с него, преди да се отправят на път. Саран не бе особено доволен от това, ала не възрази, а що се отнася до Кайку, тя бе щастлива да отложи с още няколко часа раздялата с приятелката си. Тсата и Чиен си размениха няколко думи на окхамбски и ткиуратецът също се съгласи. Слугите на търговеца ги настаниха в разкошни каляски и те поеа по тихите улички на древния град.

Къщата на Чиен ос Мумака представляваше тумбеста триетажна постройка, наподобяваща смачкана пагода, с изящен, покрит с раковини покрив, в четирите края на който се издигаха статуи на духове, служещи като водоливници. Тя бе заобиколена от изящна градина с разноцветни алпинеуми, каменни пейки и игриво поточе, отделена от външния свят посредством масивна ограда. Районът, където бе разположена, очевидно беше някакъв богаташки квартал, понеже околните сгради и дворовете ѝ съответстваха по размери.

Обядът беше възхитителен – задушен в гърне хлъзган, яхния от зеленчуци, печени на скара банати и – най-вкусното от всичко – плодове от джукара, които растяха само в последните седмици на жътвата и бяха изключително трудни за култивиране. По време на угощението си говореха и разменяха шеги, обединени от приятното усещане от твърдата земя под краката им. По едно време дори опитаха да се хранят с изящните лъжици, които трябваше да се държат между показалеца и палеца, ала нито Саран, нито Тсата имаха проблеми с тази техника. Мишани си каза, че мълчаливият ткиуратец навярно е доста по-образован, отколкото

си мислеше първоначално.

Най-накрая пиршеството свърши. Както се очакваше, Чиен предложи гостоприемството си на спътниците на Мишани, ала те му отказаха вежливо, което също бе в рамките на очакваното. Търговецът не настояваше повече – само им каза, че може да им предостави каляска, с която да излязат лесно от града.

Присъстващите се надигнаха от трапезата и поеха през изиящната градина към портата на имението, където ги очакваше каляската. Прохладният бриз, предвестник на настъпващата есен, бе отшумял, оставяйки след себе си влажен, тежък зной. Кайку се доближи до Мишани и я хвана за ръката.

– Ще ми липсваш, Мишани – рече тя. – Пътят до Южните префектури е доста дълъг.

– Няма да остана там завинаги – усмихна се дългокосата девойка. – Най-много месец или два, в зависимост от това за колко време ще свърша работата си. Мислех си, че вече ти е дошло до гуша от мен след тези два месеца в морето.

Кайку също се усмихна.

– Как можеш да си мислиш подобни неща? Кой ще ме пази да не правя глупости, ако те няма теб?

– Кайлин се опитва, но ти не й позволяваш.

– Кайлин се отнася с мен като с котенце – изсумтя Кайку. – Ако я слушах, трябваше да прекарвам всеки ден в зубрене и да нося само черни рокли, намацана с онзи ужасен грим, така че всички да видят, че съм от Аления орден...

– Тя вярва в теб – изтъкна приятелката й. – Повечето учители не биха се занимавали с такава непокорна ученичка.

– Кайлин гледа собствените си интереси – отвърна Кайку, присвирайки очи срещу слънцето. – Тя ме научи да обуздавам онова, което имам вътре в мен – вечно ще съм й благодарна за това – ала аз никога няма да се съглася да прекарам живота си като Сестра от Аления орден. И Кайлин просто не може да възприеме това. – Момичето внезапно сведе поглед към земята. – Пък и първо съм дала клетва на по-висша сила от нейната.

Мишани положи длан на рамото й.

– Ти направи неоченими неща за Либера Драмах, Кайку. Изигра важна роля във всички операции на братството. Всяко нещо, което правиш за тях, нанася вреда на Чаросплетниците – била тя малка или голяма. Не забравяй това!

– Не е достатъчно – измърмори приятелката ѝ. – Семейството ми продължава да бъде неотмъстено; обетът, който дадох пред Оча, все още не е изпълнен. Чаках, чаках, но търпението ми вече започва да се изчерпва.

– Не можеш да разгромиш Чаросплетниците сама – рече ѝ Мишани. Нито пък можеш да очакваш, че ще заличиш двеста и петдесет годишна история за половин декада.

– Зная – кимна другата девойка, – ала това не ми помага да се почувствам по-добре.

Сбогуваха се, след което Саран, Тсата и Кайку се качиха в каляската, оставяйки Мишани в компанията на Чиен.

– Ще влезем ли вътре? – попита галантно домакинът и гостенката му го последва безмълвно, съзнавайки с болезнена яснота, че е съвсем сама и безпомощна, впримчена в капана на собствената си представа за чест.

Девета глава

Мос седеше в Чертога на сълзите, заслушан в ромоленето на дъжда.

Никога преди не беше идвал тук. Това не беше необичайно – много от по-горните етажи на Цитаделата бяха напълно необитаеми. Тя бе построена от четвъртата Кръвна Императрица на Сарамир – Хуита ту Лилира – като израз на покаяние и опит да бъде омилоствивен Оча заради изстъпленията на нейния предшественик. Ала дори Императорското семейство нямаше нужда от сграда с подобни размери и толкова заплетена архитектура. Мос си мислеше, че даже и да бе извикал всичките си далечни роднини да живеят тук – което бе невъзможно, понеже родствениците ти трябваше да са разпръснати по цялата империя, за да управляват различните дела на рода ти – пак нямаше да могат да запълнят всички помещения. Когато големият пожар отпреди пет години унищожи голяма част от интериора, обитателите на злополучните покои просто си намериха нови и си живееха там в пълни удобства, докато течеше възстановителната работа.

Най-горните етажи, където Мос откри Чертога на сълзите, бяха най-непригодни за живеене и по техните облицовани с *лач* коридори отекваха само кухи стъпки. Лараня бе казала веднъж, че бе напълно възможно горе да живеят хора – цяла общност от изгубили се скитници – които да останат неоткрити в продължение на векове. Съпругът ѝ се бе изсмял и бе отвърнал, че тя има прекалено буйна фантазия. Макар че бяха необитаеми, тези места не бяха потънали в прах и запуснатост, и той предполагаше, че в задълженията на съветниците му влизаше и поддръжката на най-високите нива на Императорската цитадела.

Упойващият ромон на стичаща се вода го бе довел тук, докато се скиташе в търсене на уединение, помъкнал третата си бутилка вино за днес. Чертогът на сълзите представляваше обширно помещение с овална форма, а куполообразният му таван завършваше с голям отвор, посредством който дъждовните капки се събираха в центъра на покрития с плочки под. Той бе наклонен така, че водата да не се разлива по цялото помещение, а желязната решетка, откъдето се оттичаше течността, предотвратяваше наводняването на Чертога. Умело изработена система от улеи и олуци отвеждаше дъждовната вода до статуите, разположени в периферията на залата, и сълзите се стичаха от очите им, събирайки се в каменните легенчета в краката им.

Здрачаваше се, а не бяха запалени никакви фенери. Помещението беше мрачно и задушно. Дъждът беше малко необичаен за това време на годината, ала прилягаше напълно на настроението на Мос. Императорът седеше в един от столовете, разположени в кръг, и наблюдаваше как колоната от дъждовна вода оформя игрив килим от миниатюрни експлозии при сблъсъка на капките с плиткото езерце в средата на помещението. Единствената светлина, идваща от помръкващото сияние на окоето на Нуку, очертаваше челото и брадатата челюст на Мос, както и бутилката, която държеше в ръка. Той отпи шумно една голяма глътка.

– Не трябва да си сам – изграчи Какре от входа на залата. Императорът изруга ядосано.

– Бокове, ти си *последният* човек, когото искам да виждам сега, Какре – каза той. – Махай се!

– Трябва да поговорим – настоя Върховният Чаросплетник, присъпвайки във вътрешността на Чертога.

Мос му хвърли изпепеляващ поглед.

– Ела по-близо тогава. Няма да говоря с теб, докато се спотайваш в сенките.

Вещерът се подчини и се затътри към монарха, който продължи да наблюдава дъжда. Неприятният мирис на разложение и животинска кожа достигна до ноздрите му през пелената на винените изпарения, карайки го да потръпне.

– За какво искаш да говорим? – изсумтя Мос.

– Ти си пиан – презрително рече Чаросплетникът.

– Никога не съм пиан. Това ли искаше да ми кажеш? Имам си жена, която да ме хока, Какре; ти си гледай своята работа.

Вещерът вирна глава и Императорът изведнъж почувства горещата вълна на гнева му, която накара косъмчетата по врата му да настръхнат.

– Понякога сте много безочлив, мой *Императоре* – процеди Какре. – Аз не съм някой от вашите слуги, че да ме гоните или да ми се подигравате, както ви скимне.

– Да, не си – съгласи се Мос и отпи още една глътка от шишето. – Моите слуги са предани и те правят онова, което им наредя. За разлика от теб. Чудя се защо ли изобщо те търпя?

Какре остана безмълвен.

– Е, какво толкова имаш да ми кажеш?

– Новини от юг. В Зила е избухнал бунт.

Мос не каза нищо – само челото му се набръчка.

– Бунт – повтори той замислено.

– Губернаторът е бил убит. Тълпа селяци и жители от града шурмувала сградите на администрацията. Един от моите Чаросплетници ми изпрати известието, преди да убият и него.

– Убили са Чаросплетник? – Мос не можеше да повярва на ушите си.

Какре не сметна за необходимо да отговори на това. Ромоленето на дъжда запълни празнотата в разговора, докато владетелят размишляваше.

– Кой е виновен? – попита монархът след известно време.

– Рано е да се каже – изграчи Върховният Чаросплетник. – Ала селяните са били организирани. Агентите ми в Зила съобщават за увеличаване на привържениците на онзи култ, който постоянно се изплъзваше от опитите ни да разберем нещо повече за него.

– Айс Маракса? *Те* ли са били? – извика гневно Мос и запрати бутилката по една от плачещите статуи. Тя се разби с трясък в главата ѝ и дъждовната вода, събираща се в каменното легенче до стъпалата ѝ, се обагри в червено.

– Възможно е. Неведнъж съм ви предупреждавал, че могат да направят нещо подобно.

– Трябваше да го предотвратиш! – Императорът се изправи рязко на крака и блъсна стола си, който се прекатури на лъскавия под.

– Те знаят за реколтата – каза Какре с невъзмутим глас, макар че изглеждаше досущ като джудже на фона на едрия мъж. – Тук, на северо-запад, можем да замаскираме положението, ала Зила се намира на границата на Южните префектури. Там хората виждат със собствените си очи как покварата унищожава посевите им, а и всички лоши новини от изток минават през Зила на път за западното крайбрежие. Чаросплетниците са могъщи, мой Императоре, ала ние не можем да съзрем всички планове – не и когато цялата страна се обръща срещу нас. Трябваше да ме оставите да се справя с Айс Маракса още първия път, когато чухте за тях.

– Не си измивай ръцете, Какре! – вбеси се Мос. – *Ти* си виновен за това! – Той изведнъж сграбчи вещера за робата. – *Ти* си виновен!

– *Не ме докосвайте!* – изсъска Върховният Чаросплетник и Императорът усети внезапна болка, сякаш някаква гигантска стоманена ръка бе стиснала гръдния му кош. Силите му го напуснаха, а на тяхно място се възцари паниката. Пръстите му се разтвориха и той пусна робата на Вещера, гърлото му се изпълни с хрочки, а дишането му стана накъсано и повърхностно. Фигурата на Какре като че ли увеличи размерите си,

надвисвайки заплашително над него като кукловод над марионетка. Мос заотстъпва назад, подхлъзна се и попадна точно под дъждовната колона, цопвайки в плиткото езерце. Зловещият силует на вешера сякаш изпълни цялото помещение – Маската му изглеждаше мрачна и мъртвешка, а Императорът не можеше да се надигне от пода, като че ли въздухът изведнъж бе станал от олово.

– Преминаваш границата – каза му Върховният Чаросплетник, а гласът му бе мрачен и студен като гроб. – Ще трябва да научиш мястото си!

Мос извика от страх – гневът му се беше изпарил пред могъществото на Какре, а от присъщото му мъжество не бе останал и помен след онова, което бе сторил вешерът с тялото и съзнанието му. Дъждовните капки продължаваха да го обливат, мокрейки косата и стичайки се по брадата му.

– Ти имаш нужда от мен, Мос – рече му Какре. – И аз, за съжаление, имам нужда от теб. Ала не забравяй какво мога да ти сторя. Не забравяй, че мога да прекърша живота ти, когато си поискам. Мога да спра сърцето ти само с една мисъл или да го накарам да се пръсне в гърдите ти. Мога да предизвикам такива вътрешни кръвоизливи в тялото ти, че никой лекар да не е в състояние да ме обвини за това. Мога да те накарам да полудееш, преди да си успял да извадиш меча си. *Никога* вече не ме докосвай отново, или ще трябва да ти направя нещо по-сериозно следващия път.

После фигурата на Чаросплетника започна постепенно да избледнява и чудовищната енергия, изпълнила въздуха, взе да се разрежда. Мос усети, че отново може да диша нормално и си пое дълбоко дъх. Помещението отново стана такова, каквото беше – мрачно, просторно и кънтящо – а Какре отново беше една дребна, прегърбена фигура, погребана под безразборно съшити кожи и парцали.

– Ти ще се разправиш с последиците от бунта в Зила. Аз ще издиря причините за него – изграчи Вешерът и си тръгна, оставяйки Мос да лежи под дъжда – ядосан, уплашен и победен.

* * *

Императрица Лараня и по-малкият ѝ брат Реки се шмугнаха през овалната порта, прогизнали и останали без дъх от смях. Щом се озоваха в павилиона, Езел повдигна театрално вежди и каза шеговито на Реки:

– Хората ще си помислят, че никога не си виждал дъжд.

Деверът на Мос се разсмя като малко дете. Това изобщо не беше

далеч от истината.

Павилионът се издигаше в средата на голямо езеро, а тесен мост го свързваше с останалата част от покривните градини на Императорската цитадела. Стените му бяха от резбовано дърво – филигранна плетеница от изрязани растителни мотиви, през които тези, които се намираха вътре, можеха да гледат навън към водата. Езел бе запалил фенерите, висящи на колоните, заради спускащия се здрач. Павилионът можеше спокойно да побере осем души, които да се разположат удобно на пейките, така че тримата не страдаха от липса на пространство.

Реки седна и се загледа с възхищение в изящната дърворезба. Лараня го целуна по бузата и се обърна към Езел.

– Дъждът е голяма рядкост там, където сме родени – обясни тя.

– Досетих се – усмихна се младежът.

– Духове! – възкликна Реки, докато пиеше с очи развълнуваната повърхност на езерото. – Сега зная как се е чувствал Зиазтан Ри, когато е писал „Перлата на Водния бог“.

Езел го изгледа с любопитство.

– Да не би да си я чел?

Реки изведнъж се засрами, осъзнавайки, че се е надувал. Древният текст на Зиазтан Ри – който съдържаеше едни от първите наблюдения по естествена история в империята – беше изключително рядък и ценен.

– Ами... може да се каже...

– Защо не си ми казал за това? – нахвърли му се Езел. – Виждал съм преписани откъси, но никога не съм чел цялата поема.

– Помня я цялата – рече братът на Лараня, опитвайки се да звучи толкова скромно, колкото можеше. – Това е едно от любимите ми произведения.

– *Цялата*? – едва не изкрещя Езел. – Умирам от нетърпение да я чуя от началото до края.

– Ще бъде чест за мен – поклони се Реки. – Никога не съм срещал някой, който даже да е чувал за Зиазтан Ри.

– Значи не си се срещал с подходящи хора – намигна му Езел. – Ще трябва да те поразведа из двора.

– Почакай малко – намеси се Лараня, надигна се от мястото си и седна до Езел. – Езел си е мой! Няма да ти позволя да ми го отмъкнеш, за да водите разни сухарски разговори за книги и отдавна умрели хора.

– Императрицата ревнува! – засмя се младежът.

Лараня изгледа двамата си спътници. Всеки от тях заемаше особено

място в сърцето ѝ. Дори да искаха, едва ли можеха да бъдат по-различни, ала ето че си паснаха страхотно. Брат ѝ имаше сиви, напрегнати очи, а от края на лявото му око до извивката на челюстта му лицето му бе прорязано от дълбок белег. Дългата му до брадичката коса беше лъскаво черна с един бял кичур отляво – спомен от онова злополучно падане в детството му, което беше белязало и физиономията му. Бе тих, несръчен и интелигентен и създаваше впечатлението, че никога не се чувства удобно нито в дрехите, които носеше, нито в собствената си кожа.

Езел, от друга страна, имаше буен нрав и буквално преливаше от жизненост; маниерите му често бяха преувеличени и приличаше повече на обитател на Речния район в Аксками, отколкото на Императорската цитадела с ярката си очна линия, грим и боядисана в лилаво, червено и зелено коса.

– Съвсем малко ревнувам! – закачливо каза младата жена. – Просто ви искам и двамата за себе си!

– Е, вашият сан си има своите привилегии – заключи Езел, изправи се и се поклони ниско. – Аз съм на ваше разположение, Императрице!

– Тогава ти заповядвам да ни издекламираш поема за дъжда – рече Лараня и забеляза как очите на брат ѝ светнаха.

– Случайно се сещам за една поетична творба, където дъждът е ключов елемент – каза младежът с пъстроцветната коса. – Искате ли да я чуете?

– С удоволствие! – възкликна Реки. Той бе изпълнен с благоговение към Езел, който беше както член на Имперския съд, така и превъзходен поет. Императорският съветник по въпросите на културата го бе предложил за тази престижна длъжност, тъй като смяташе, че до няколко години младежът ще се превърне в бляскаво име на поетичния небосклон и връзката му с управляващата фамилия щеше да е от полза и за двете страни.

Езел застана в центъра на павилиона, прочисти гърлото си и застана неподвижно. За няколко секунди единственият звук беше ромоленето на дъжда, докато младежът се наслаждаваше на вниманието на аудиторията. После започна да говори, а думите се заизливаха от устата му като разтопено сребро. Висшият сарамирски беше един изключително сложен език и изпълняваше перфектно нуждите на поезията. Неговото разнообразие позволяваше да бъде ту остър и рязък, ту мек и звучен, а богатството на най-различни значения превръщаше говорещия в истински скулптор, в чиито ръце гъвкавата реч се превръщаше в божествена

наслада за ухото. Езел имаше невероятен талант по отношение на езика и съзнаваше това; красотата на изреченията му буквално омагьосваше слушателя.

Стихотворението, което им изрецитира, беше не толкова за дъжда, колкото за един човек, чиято жена бе обладана от ачисита – демонични изпарения, които бяха влезли през ноздрите в тялото ѝ, карайки я да се разболе. Обезумелият от мъка съпруг беше посетен от Шинту – лукавият бог на късмета – който го беше убедил да изнесе жена си от къщата и да я положи на пътя, оставяйки я там за три дни. До края на този срок Шинту щял да прогони демона. Тогава богът-хитрец помолил братовчед си Паназу да изсипе тридневен дъжд над земята, тъй като искал да подложи на изпитание вярата на мъжа. Той знаел, че жена му вече била доста изтощена от болестта и едва ли щяла да издържи на тридневната влага. След първия ден, по време на който мъжът не се отделил нито за миг от съпругата си, съселяните му, които го взели за умопобъркан, го заключили в местната тъмница, връщайки жена му обратно в леглото ѝ, където тя продължила да боледува.

Доволен, че човекът се вързал на номера му, Шинту си помислил, че всичко е приключило, и насочил вниманието си към поредната си жертва. Той напълно забравил за тази работа, ала след известно време на нея се натъкнала Нариса – богинята на забравените неща. Тя видяла колко несправедливо и ужасно било страданието на тази двойка и се обърнала към Паназу да оправи нещата, понеже и той бил изиграл роля в случилото се. Паназу, който обичал Нариса – и чиято любов впоследствие щяла да привлече вниманието на Шинту, довеждайки до раждането на копелето Суран от собствената сестра на Паназу, Аспинис – не могъл да ѝ откаже. Богът освободил жената от ачиситата и разбил със светкавица вратата на килията, където бил затворен злополучният съпруг. Освободени и излекувани, двамата отново се събрали, откривайки щастие то в прегръдките на другия.

Езел тъкмо бе стигнал до края на поемата и бе доволен да види, че в очите на Реки проблясваха сълзи, когато силуетът на Мос внезапно се открие на входа на павилиона. Поетът потръпна при вида на Кръвния Император, чието лице наподобяваше буреносен облак. Той стоеше неподвижно, от дрехите, косата и брадата му се стичаше вода и наблюдаваше навъсено сцената пред себе си. Езел замлъкна.

– Забавлявате се, а? – попита Мос. Начинът, по който зададе този въпрос, не оставяше никакви съмнения у поета, че Императорът търси повод да се заяжда. Той не харесваше младежа с пестроцветната коса и

не си даваше никакъв труд да крие това. За Езел не беше тайна и че монархът не можеше да понесе приятелството между него и съпругата му, понеже тя го търсеше само в случаите, когато Мос бе зает със своите дела.

– Да – отвърна му Лараня, стана и подаде ръка на мъжа си. – Защо не се присъединиш към нас?

Той не удостои с никакво внимание протегнатата му длан и изгледа намръщено съпругата си.

– Търсех те, Лараня, защото си мислех, че мога да намеря някаква утеха при жена си след онова, което ми се случи преди малко. Вместо това те намирам... цялата мокра, да се занимаваш с детински глупости в дъжда!

– Какво е станало? За какво говориш? – попита го Императрицата, ала загрижеността ѝ бе примесена с гняв от грубия тон, с който мъжът ѝ се бе обърнал към нея. Езел използва случая да седне тихомълком до Реки.

– Какво те интересува? – озъби се владетелят. – Важното е, че когато най-накрая те намерих, ти се оказа в компанията на този противен паун, тази пародия на мъж! – Той посочи презрително към Езел, който прие смирено оскърблението. Едва ли можеше да постъпи другояче. Ужасеният поглед на Реки се местеше бързо от поета към Императора.

– Не си изливаш гнева върху подчинените си, които няма как да ти отвърнат! – извика Императрицата. – Ако си ядосан заради мен, кажи ми го! Не съм ти някаква робиня, за да се възползваш от мен всеки път, когато търсиш *утеха*!

– Божове! – изсумтя Мос. – Трябва ли отвсякъде да ме обсипват с враждебност? Няма ли един човек, с когото да разменя блага дума?

– Горкичкият! – отвърна му саркастично Лараня. – Как да не те съжали човек, когато връхлиташ тук като банати и започваш да обиждаш приятеля ми, както и да ме излагаш пред родния ми брат!

– Тогава ела с мен! – заповяда ѝ монархът и я сграбчи за ръката. – Да си поговорим насаме, далеч от чужди уши.

Жената рязко отдръпна ръката си.

– Езел декламираше поема – отсече строго тя. – И ще остана тук, докато не свърши.

Мос хвърли изпепеляващ поглед на поета, целият разтреперан от гняв. Реки можеше да почувства как сърцето на поета тупка като обезумяло. Сестра му не беше съобразила, че като търсеше причина да

откаже на съпруга си, бе насочила гнева му към беззащитния си приятел.

– Как ли ще се почувстваш, ако любимият ти поет изведнъж се окаже без покровител? – попита ехидно владетелят.

– Тогава любимият ми съпруг изведнъж ще се окаже без жена! – отвърна на удара Лараня.

– Нима това нищожество означава толкова много за теб? Този полу-мъж?

– Този *полу-мъж* е повече мъж от теб, понеже умее да запазва самообладанието си, което е нещо задължително за благородник като теб!

Това вече беше прекалено. Мос вдигна ръка – провокиран от чистия гняв – за да я удари, когато яростта на жена му изведнъж изчезна, заменена от ледено спокойствие.

– Само го направи – изрече тя с глас, наподобяващ стържене на нокти по ръждясал метал.

Внезапната промяна в Лараня го спря. Никога преди не беше вдигал ръка срещу нея, никога преди не бе изгубвал контрол до такава степен. Разтреперан, той се вгледа в очите ѝ, мислейки си колко красива я правеха споровете, както и колко я обичаше и мразеше същевременно. После отново изгледа кръвнишки Езел – за последно – обърна гръб и се отдалечи по тесния мост, изгубвайки се в дъждовната нощ.

Реки въздъхна тежко – едва сега си даде сметка, че беше затаил дъха си. Поетът изглеждаше съкрушен, а брадичката на Лараня потрепваше дръзко, докато гърдите ѝ се издигаха и спадаха трескаво. Част от нея обаче се чувстваше адски доволна, че е успяла да надделее над съпруга си.

Атмосферата вече не беше същата и по негласно споразумение и тримата се запътиха към стайте си. По-късно Лараня съумя да открие съпруга си и те първо се караха, после се помириха и накрая правиха бясно любов, без да съзнават, че Какре ги наблюдаваше от Чаросплетие.

Десета глава

Кайку, Саран и Тсата пристигнаха в Лоното рано сутринта след изнурителната езда от Ханзеан. Бяха стигнали до разлома Ксарана по тайни пътеки и пристъпиха границите му под прикритието на нощния мрак, без да смутят никой от враждебно настроените му обитатели. Завръщането им бе очаквано с интерес от всички, които знаеха за мисията на Кайку, и по пладне изтъкнати представители от висшите ешелони на Либера Драмах и Аления орден се събраха, за да чуят какво ще им каже шпионинът. Кайку също присъстваше – по настояване на Кайлин и Саран. Младата жена бе доволна. Мисълта, че информацията, която носеше куараалецът, е твърде деликатна, за да бъде споделена с нея, не спираше да я човърка отвътре, ала ето че след като бе дала два месеца от живота си – и едва не го беше изгубила – за да доведе тук този мъж, загадката най-накрая щеше да бъде разбулена.

Срещата се проведе на последния етаж на полукръглата сграда, която представляваше неофициалното седалище на организацията. Тя се издигаше на една от най-високите тераси на Разлома, а най-горното ѝ ниво представляваше обширно помещение с плосък покрив, поддържан от масивни колони, оброчени от висок до кръста парапет от ковано желязо. Традиционните ниски маси от черно дърво бяха отрупани с малки чинийки и гарафи с най-различни вина, спиртни и топли напитки. Кайку седеше редом с Кайлин и още две жени, облечени в одеждите на Аления орден, които тя не беше виждала преди, ала самата специфика на организацията предполагаше непрекъснати пътувания на Сестрите и като че ли само Кайлин беше неизменно тук. Един от най-големите ѝ страхове беше някой да не научи точния брой на жените от Ордена, ето защо държеше да бъдат максимално разпръснати, така че да не бъдат избити накуп в случай на бедствие. Недалеч се виждаше Заелис, придружен от Юги – неговата дясна ръка – който ѝ се усмихна окуражаващо. Тя отвърна на усмивката му. Тсата седеше сам в далечната част на помещението.

Кайку се загледа в него за известно време. Какво ли правеше и той в Лоното? Защо бе придружил Саран чак дотук? Какви ли бяха отношенията им? Въпреки че гневът ѝ от безсърдечния начин, по който бе изложил на риск живота ѝ, се бе посмекчил през изминалия месец, тя не бе успяла да научи много за него, а и шпионинът отказваше да хвърли

светлина по въпроса, казвайки, че това си е работа на Тсата и само ткиуратецът може да задоволи любопитството ѝ. Младата жена не можеше да каже дали дипломатичността на Саран се дължеше на уважение към различните вярвания на спътника си или просто я дразнеше.

После мислите ѝ се насочиха от Саран към Лусия. Искаше ѝ се да бе имала повече време, за да се срещне с бившата Престолонаследничка преди това мероприятие, ала предполагаше, че желанието ѝ щеше да се сбъдне по някое време по-късно. Когато бе попитала Заелис за здравето ѝ, той бе смотолевил нещо набързо и веднага беше сменил темата, без да отговори всъщност на въпроса ѝ. Навярно Мишани щеше да сметне това за подозрително, но Кайку упрекна себе си и си каза, че трябваше да бъде по-настойтелна.

Възцари се тишина и Саран се изправи, заставайки с гръб към парапета от ковано желязо. Силуетът му се очертаваше на ярката слънчева светлина и Кайку си каза, че най-накрая щеше да научи за какво бе рискувала живота си.

– Само малцина от вас ме познават – започна той с чист и ясен глас, а куараалският му акцент беше сведен до минимум. В стегнатите си, тъмни дрехи той изглеждаше досущ като пълководец, обръщаш се към своите бойци. – Ето защо ще ви се представя. Наричам се Саран Иктис Марул и съм шпионин на Либера Драмах от няколко години. Целта ми е да откривам всичко, до което мога да се докопам, за Чаросплетниците. Мисиите ми са ме водили до четирите страни на Близкия свят – Сарамир, Окхамба, Куараал и далечния Итрикс. А сега, ако ми позволите, ще ви разкажа какво открих при последното си пътешествие.

Той замлъкна и започна да оглежда аудиторията. Кайку си помисли, че се държи доста театрално, ала после ѝ хрумна друго – нима Саран не съзнаваше, че като разкрие посланието си пред толкова много хора, се излага на голяма опасност занаяпред? Колкото повече хора знаеха, че той е шпионин, толкова повече се увеличаваха шансовете да бъде предаден и разкрит. Младата жена се запита на какво ли се дължеше безразсъдството му – едва ли беше чак толкова самовлюбен, че да рискува живота си в замяна на един кратък миг на слава.

– Сарамир е забравил своята история – рече той. – Били сте толкова горди от заселването на този континент, че изобщо не сте обърнали внимание на онова, което унищожавате. С избиването на аборигените угати сте заличили хилядолетия от паметта на тази страна. Другите земи обаче помнят. В Окхамба племената са просъществували векове, недокоснати от друга цивилизация. В Куараал потисническата доктрина и

пренаписването на историята от Теократите не успяха да унищожат напълно следите от тъмните дълбини на миналото и човек може да ги издири, стига да знае къде да търси. Дори и в Итрикс, където постоянните вътрешни войни толкова често променяха епицентъра на властта, историческите свидетелства са толкова много и са така разпръснати, че е невъзможно да бъдат напълно унищожени. Историята се запазва. Дори тук. И ми се струва, че ще е най-добре да не я забравяме, тъй като не знаем дали някакво минало събитие няма да рефлектира върху настоящето и да го промени.

Някои от присъстващите се размърдаха неспокойно при дръзката постъпка на Саран – да се осмелява да ги укорява за тяхната история! Кайку обаче забеляза, че на Кайлин очевидно ѝ беше приятно, защото на изрисуваните ѝ устни бе разцъфнала усмивка.

– Ще бъде кратък и ще започна с добрите новини – продължи шпионинът, прокарвайки пръсти през косата си, хвърляйки надменен поглед към Заелис. – Сигурен съм, че по-късно ще имам възможността да дам по-подробен отчет на тези, които проявят по-дълбок интерес. Във всичките си пътувания из Близкия свят търсех три неща: първо, доказателства за наличието на покварата, която се разпространява из вашата земя, което, както вече знаем, е страничен ефект от вещерските камъни; второ, информация за самите Чаросплетници или каквито там аналози имат; и трето, сведения за наличието на вещерските камъни, тъй като те са източникът на силите на Чаросплетниците.

Мъжът започна да крачи напред-назад, а красивият му профил изпъкна, очертан от слънчевите лъчи.

– Радвам се да ви съобщя, че по първите два пункта не открих нищо. Никъде не намерих следи от болести по растенията, за които да няма естествено обяснение, както и не открих нищо, което да бъде описано като Чаросплетник, с изключение на малцина, обитаващи далечни колонии на други континенти. Определено има индивиди, чиито способности са необичайни за повечето хора; например нашите собствени жреци, които умеят да общуват с духовете на земята ни. Многоуважаемата Кайку ту Макаима, която присъства тук в момента, стана свидетел на уменията на Ваятелите на плът от Окхамба; в дълбините на джунглата обаче има неща, много по-ужасни от тях. В Куараал имаме така наречените Отшелници, а в Итрикс – Муд-Таалите. Придобиването на тези дарби обаче става посредством естествени (или спиритуални) процеси. Дори Различните, които са рожби на покварата, плъзнала заради Чаросплетниците, не участват активно в нейното разпространение. – Той

направи кратка пауза. – Не открих никакви Различни извън вашите брегове. Видях много сакати и уродливи хора, ала проблемите им си имаха своето естествено обяснение.

Кайку го гледаше внимателно, а мислите ѝ се насочиха към стройното тяло, което се криеше под тесните му черни дрехи. Защо го беше отблъснала? Спокойно можеше да спи с него за една нощ и да се позабавлява малко – това нямаше да означава нищо. В следващия миг обаче вниманието ѝ отново се върна към думите му.

– От което можем да заключим, че заразата е отговорна за появата на Различните – продължи Саран. – До този момент само предполагаме, че може да е така, ала сега вярвам, че най-накрая е доказано. Извън Сарамир няма никаква поквара и, следователно, никакви Различни. Ала има вещерски камъни.

Това предизвика оживление сред аудиторията. Кайку използва паузата в доклада, за да лапне една пикантна кнедла. В следващия миг Кайлин се наведе към лявото ѝ ухо.

– Много добре владее публиката – прошепна ѝ тя.

– Защото търси внимание – вдигна рамене девойката. – Това ласкае самолюбието му.

Кайлин се засмя изненадано и хвърли изпитателен поглед на послушничката си. Кайку не ѝ обърна внимание.

– Добре де, ако вещерските камъни са отговорни за покварата в земята, как така в чужбина има вещерски камъни, а няма зараза? – попита някой.

– Защото още не са *открити* – обясни Саран, вдигайки ръка. Събралите се хора си засушукаха. – Те лежат дълбоко под земята. Спящи. Чакащи. Очакващи да бъдат събудени.

– И какво ги събужда? – попита същият човек.

– Кръвта – обади се Кайку. Смяташе да го каже тихичко, само на себе си, но за нейна изненада го произнесе така, че всички присъстващи го чуха.

– Точно така – кимна шпионинът, докато ѝ се усмихваше обезоръжаващо. – Кръвта. От всички нас, които сме се събрали тук, единствено Кайку е виждала вещерски камък. Тя е била свидетел на човешкото жертвоприношение, което го храни. Видяла е сърцето.

Младата жена изведнъж се почувства смутена. Разказът за промъкването ѝ в манастира, закътан сред планините Лакмар във Фо, бе посрещнат с доста скептицизъм от членовете на Либерата Драмах. Мнозина бяха казали, че онова, което бе видяла в залата, където държаха

вещерските камъни, е просто халюцинация. Изтощението и гладът, съчетани с обстоятелството, че бе носила Маската на баща си в течение на дни (а всички знаеха, че Маските застрашаваха разсъдъка на онзи, който ги сложи), караха по-здравомислещите да отдадат тази сцена на въображението на девойката. Въпреки всичко обаче, Кайку знаеше какво бе видяла със собствените си очи и твърдо стоеше зад него. Тя бе съзряла каменните кълнове, бе зърнала яркочервените вени и пулсиращото сърце на камъка. Каквото и да представляваха вещерските камъни, те бяха нещо повече от безжизнена материя. Бяха живи – също като дърветата. И *растяха*.

– Откъде знаеш, че там има вещерски камъни, при положение че още не са открити? – попита Юги.

– Със сигурност зная за един, който е бил намерен в Куараал преди петстотин години или повече – отвърна шпионинът. – Споменат е в ръкописите, които откраднах от подземията на библиотеката на Акуира и после донесох тук, излагайки на голяма опасност живота си. Тези ръкописи разказват за един инцидент в затътената провинция, при който обитателите на някакво малко миньорско селище внезапно започнали да се държат странно и агресивно. Когато били изпратени войници, за да потушат безредиците, по-голямата част от тях били избити. Оцелелите разказвали за страховити изблици на лудост от страна на миньорите и твърдели, че жителите на градчето можели да преместват предмети, без да ги докосват, и да убиват хората от разстояние без помощта на никакви оръжия. Теократите изпратили още по-голяма военна част, за да смаже безбожниците, и най-накрая надделели, ала с цената на големи загуби. В мините под селището открили олтар, върху който се извършвали човешки жертвоприношения. По-късно войниците казали, че били привлечени от олтара – той сякаш зашепнал в ушите им нечестиви изкушения и обещания, – но вярата им се оказала достатъчно силна, за да устоят, и те взривили олтара с експлозивни, след което запечатали мината. – Мъжът отметна назад черната си коса. – Сигурен съм, че онова, което са открили, е било вещерски камък.

– Значи все пак могат да бъдат разрушени? – попита Заелис.

– Ако на този разказ може да се вярва, да – отговори му шпионинът.

– Ти каза, че със сигурност знаеш за *един* вещерски камък – обади се друг от присъстващите. – Означава ли това, че според теб може да има и други?

– Помислете над следното – започна облеченият в черно мъж. –

Както ни е известно, в Сарамир има четири находища на вещерски камъни и Чаросплетниците са построили свои манастири върху всяко от тях. Две в планините Тчамил – едно под Адерач и едно под Игарач на границата с пустинята Тчом Рин. Едно в планините Лакмар на остров Фо. Четвъртото се намира в планините до езерото Ксемит. Знаем за наличието на вещерските камъни там благодарение на усилията на Кайку и баща ѝ Руито – това са епицентровете на пълзящата в земята поквара. Четири само в Сарамир. Защо нашият континент да е единственият, където ги има?

– А защо не? – контрира го Юги. – След като не знаем какво представляват и как са се озовали тук, кой може да каже със сигурност как са разпространени на различните континенти?

– Така е – усмихна му се Саран, – ала аз *открих* какво представляват те. – Той обърна гръб на аудиторията, хвана се за парапета и погледна надолу, след което се завъртя театрално и изрече: – Това, което ще ви разкрия, едва ли ще ви хареса.

Кайку несъзнателно изправи гръб и вирна глава, докато сред събралите се хора се разнесе приглушен ропот.

– Открих сведения за огън, дошъл от небето – каза Саран, а на красивото му лице бе изписано мрачно изражение. – Преди много, много хиляди години, в Куараал, когато езикът ни е бил още млад. Чудовищен катаклизъм от пламтящи скали, унищожавачи цели градове, разкъсвачи плътта на земята... Езерата, където падали тези скали, завирали и се изпарявали. Моят народ вярва, че това било наказание свише – той наклони леко глава. – Открих фрагменти от същия мит в Окхамба, където няма писмена история, а само устно предавани легенди. Предания за опустошение и гибел. Същото е и в Итрикс – там писмените доказателства са доста, понеже те първи са въвели азбуката. Дори и в Сарамир могат да се открият свидетелства за тази катастрофа – в примитивните рисунки, останали от аборигените угати. Всяка древна култура от Новия свят има своя собствена версия за случилото се и, както е видно, всички варианти си съответстват. – Погледът на шпионина изведнъж помръкна. – Тогава, следвайки съвета на един човек, когото срещнах в Итрикс, аз се върнах в Окхамба и навлязох дълбоко в сърцевината на континента, където открих ето това.

Той пристъпи бързо до една от масите и вдигна оттам някакъв свитък, който приличаше на парче пергамент. После коленичи върху рогозката в центъра на залата и го разгъна. Всички присъстващи впериха жадно взор в предмета.

– Внимателно – каза мъжът в черно. – Това е на повече от две хиляди години, и представлява копие на още по-древен документ.

Тези думи изтръгнаха тежка въздишка от събралите се. Онова, което бяха взели първоначално за пергамент, се беше оказало някаква животинска кожа, обработена по отдавна забравен начин, понеже изглеждаше в доста добро състояние за респектиращата си възраст.

– Естествено, после ще го дам на Сестрите от Аления орден, за да удостоверят автентичността му – рече Саран. – Ала съм твърдо убеден, че не става въпрос за фалшификат. Ваятелите на плът от племето, от което го откраднах, също бяха убедени в това. Десет души платиха с живота си, за да мога да ви го донеса тук. – Той погледна към Тсата, ала бледозелените очи на ткиуратеца останаха безизразни.

Кайку придърпа напред стола си, за да може да вижда по-добре. Самото изображение бе достатъчно, за да я обезпокои. Главните персонажи представляваха неопределени, стилизирани същества, които можеха да са както танцуващи хора, така и разгонени животни. На преден план се виждаше голям огън, чиито пламъци бяха избледнели от времето, ала все още се виждаха. Младата жена се зачуди какви ли методи бяха използвали създателите на артефакта, за да съхранят кожата в толкова добър вид през всичките тези столетия. Ако не беше обещанието на Саран да я предостави на Аления орден за удостоверяване на оригиналността ѝ – това нямаше да представлява никаква трудност за Сестрите, които с лекота щяха да определят датировката ѝ – Кайку едва ли щеше да повярва, че ценният артефакт наистина е толкова древен.

Тя премести поглед от изображението в центъра към периферията му, където се виждаха най-различни причудливи шарки, търсейки ключа към загадката. В най-горната му част се виждаше блестящата долна половина на слънчевия диск, а под него, разположени в полукръг, се виждаха луните.

Луните!

– Луните са четири – изрече Юги, преди някой друг да е могъл да реагира.

Младата жена усети как нещо дълбоко в нея се преобръща. Изведнъж ѝ прилоша. Юги беше прав. Виждаше се Аурус – най-голямата от тях; Иридима с осеяната си с пукнатини повърхност; Нерин, малката зелена луна и една четвърта – със същата големина като Нерин, ала чисто черна и осеяна с тъмночервени ивици, сякаш бе надрана. По кожата на Кайку пролазиха тръпки. Тя се намръщи, смутена от реакцията си, след

което забеляза, че Кайлин я наблюдава заинтригувано, сякаш бе доловила дискомфорта на момичето.

– Точно така – кимна Саран. – Открих сведения за същество, наречено Арикарат в Итрикс, и Арикураа в Куараал. Предположих, че става въпрос за две различни версии на една и съща дума, но нямах представа за значението ѝ. Въпреки обстоятелството, че тези думи се използват винаги във връзка с историите за другите лунни сестри, не се досетих. Все пак, според източниците ми, това същество беше от мъжки род. После попаднах на един древен итриксиански мит за сътворението, където се казваше, че Арикарат бил роден от същата субстанция като другите луни, и изведнъж всичко придоби смисъл. – Мъжът наклони глава. – Арикарат е бил четвъртата луна. Той е изчезнал преди хиляди години. Лунните сестри, както е видно, са имали брат.

Ако Саран бе очаквал буря от опровержения и словесни атаки, останата разочарован. Сарамирският пантеон винаги бе имал само три луни, а генеалогията на божествата беше нещо, с което децата бяха запознани още в най-ранна възраст. Да се приеме онова, за което говореше той, означаваше да се направят на пух и прах вярванията, вкоренени дълбоко в сърцата на хората от хилядолетия. Присъстващите изглеждаха смаяни... ала това бе всичко. Неколцина казаха на висок глас, че тази идея е безумна, ала скоро замлъкнаха, не получили подкрепа от останалите. Кайку се чувстваше така, сякаш всеки момент щеше да рухне от стола, смазана от чудовищен, свръхестествен ужас, който постепенно спускаше черната си пелена над съзнанието ѝ.

– Добре ли си? – попита я Кайлин.

– Не зная – отвърна младата жена. – Нещо... има нещо в разказа на Саран, което ме тревожи.

– Мислиш, че се заблуждава ли?

– Не, мисля, че е *прав*. Сигурна съм в това. Ала не зная *защо* съм толкова сигурна.

Заелис се изправи.

– Мисля, че разбирам – рече той, а твърдият му, ала същевременно мелодичен глас веднага прикова вниманието на всички. – Ти смяташ, че четвъртата луна... Арикарат? – Шпионинът кимна утвърдително. – Смяташ, че Арикарат е била унищожена по някакъв начин, когато светът е бил млад, и че отломките от нея са засипали земята. И че тези отломки са вещерските камъни.

– Точно така – съгласи се шпионинът.

– Това е безумна теория, Саран.

– Имам доказателства – отвърна куараалецът невъзмутимо. – Някои неща трябва да бъдат подложени на по-прецизен оглед, ала това ще отнеме доста време. Нося и пергаменти, които ще трябва да преведем от мъртви езици...

– Ще ми позволиш ли да видя тези доказателства?

– Разбира се. Убеден съм в автентичността им. Всеки, който пожелае, ще може да се запознае по-отблизо с тях.

Заелис се обърна към присъстващите и скръсти ръце зад гърба си.

– Тогава ще чуете преценката ми, след като изследвам по-отблизо предоставените от Саран доказателства – заяви той. – Приканвам и вас да сторите същото. – Той отново се обърна към шпионина и поглади бялата си брада. – Само едно нещо ме озадачава.

– Кажй – подкани го куараалецът.

– Ако отломките от луната са засипали целия Близък свят, защо находищата от вещерски камък се намират само в планините? Защо няма такива в пустините и долините?

Човекът в черно се усмихна. Очакваше този въпрос.

– В пустините и долините също *има* подобни находища – каза той. – Просто гледаш на нещата от погрешен ъгъл. Първо би трябвало да се запитае откъде *знаем* за находищата от вещерски камък. Единствено благодарение на Чаросплетниците. Как обаче самите Чаросплетници ги *откриват*? Не зная отговора на този въпрос. Зная само, че допреди пет години на Вещерите не им беше позволено да притежават своя собствена земя в Сарамир; единствените места, които можеха да обитават, бяха планините, където земеделските закони не важат поради липсата на отглеждана реколта. Изобщо не им е било лесно да копаят под земята в търсене на нещо, заровено толкова дълбоко, и същевременно да запазят това в тайна. Съвсем другояче стои въпросът с планините, отвъд невидимите им прегради, които нашите шпиони не могат да преминат. Причината, поради която единствените находища на вещерски камъни, които са ни известни, се намират под манастирите на Вещерите, се дължи на това, че това са единствените находища, до които Чаросплетниците са могли да достигнат.

– Ала вече не е така – каза Заелис.

– За съжаление – продума Саран. – Сега Чаросплетниците се сдобиха със земя навсякъде из Сарамир и я пазят ревниво. Те издигат върху земите си причудливи постройки и дори благородните семейства не знаят с какво се занимават там. Аз обаче *зная*. Те дълбаят земните недра в търсене на вещерски камъни.

Всички присъстващи бяха притихнали, приковали погледите си в него. Идеята не беше нова, ала в съчетание с онова, което Саран бе разкрил за естеството на вещерските камъни, внезапно придобиваше страховит смисъл.

– Защо им е да търсят нови вещерски камъни? – попита Заелис. – Би трябвало да имат достатъчно за изработката на Маски.

– Не зная – вдигна рамене Саран. – Това, което мога да кажа със сигурност, е, че търсят нови находища. И това не е най-лошото. – Той отново се завъртя мелодраматично, за да се обърне с лице към аудиторията. – Помислете малко над следното, което ще ви кажа. Още от момента, в който са се появили, Чаросплетниците са се инфилтрирали в обществото, превръщайки се в неизменна част от него. То плаща ужасна цена за способностите им, но не може да се отърве от тях. Сега те вече са част от самата империя и е още по-трудно да бъдат изтръгнати от позициите, в които са се вкопчили. Всички знаем, че Вещерите трябва да бъдат премахнати; всички знаем, че те жадуват колкото се може по-голяма власт. Ала аз ви питам: ами ако Чаросплетниците искат да намерят всички находища на вещерски камък? Ами ако искат да узурпират властта над цял Сарамир? Дори и да предизвикат хаос из целия континент, пак няма да можем да ги ликвидираме. Същевременно никоя друга страна няма да позволи на Чаросплетник да премине границата ѝ; куаралците съвсем основателно не могат да ги понасят и се отнасят с недоверие към уменията им. Тогава какво?

– Ще нахлуят с агресия – каза Кайлин и се изправи в цял ръст. Всички погледи се насочиха към нея. Тя пристъпи напред и застана до Заелис – висока тъмна кула срещу жарките лъчи на обедното слънце. – Това ли искаше да чуеш, Саран Иктис Марул? Май стигна прекалено далеч.

– Може да е така – усмихна се той, – а може и да не е. Не знаем нищо за мотивите на Чаросплетниците, освен това, на което ни е научила историята; знаем, че те бяха агресивни и алчни още докато зависеха изцяло от милостта на аристократичните семейства; съвсем скоро благородните фамилии ще зависят от милостта на вещерите и тогава нищо няма да е в състояние да ги спре. Както и нищо няма да е в състояние да спре една окупаторска армия, подпомогната от Чаросплетници. Никоя страна не разполага със защита срещу подобна опасност. – Той отново погледна към Тсата. – Това няма да е заплаха само за Сарамир; това е сянка, която скоро ще се спусне над целия Близък свят. Искам да си дадете сметка за тези неща.

Привършил с изказването си, шпионинът се приближи до татуирания ткиуратец и седна до него. Присъстващите се разшушукаха, ала скоро замлъкнаха, когато Заелис вдигна ръка и заговори:

– Информацията на Саран хвърля обезпокоителна светлина и върху едни други новини, които получих тази сутрин. Номору, изправи се, ако обичаш.

Човекът, който отвърна на подтика му, беше млада жена на около двадесет зими. Тя бе кльошава, жилеста и не особено привлекателна, с навъсено изражение и къса, несресана кестеняво-руса коса. Бе облечена в прости селски дрехи, а ръцете ѝ бяха обсипани с татуировки, подобни на тези, носени от бездомниците и просяците.

– Номору е един от най-добрите ни разузнавачи – представи я Заелис. – Тя тъкмо се завърна от западната част на Разлома – там, където водите на Зан навлизат в него. Разкажи им какво видя.

– По-скоро това, което *не видях* – рече Номору. Говореше бавно и провлачено, с множество гласни от нисшия сарамирски. Всички присъстващи мигом разбраха, че е израснала в Бедняшкия квартал на Аксками и съответно претеглиха предразсъдъците си. – Познавам този район. Познавам го добре. Не е лесно да прекосиш Разлома надлъж, не и с всички онези работи тук и там. Не бях минавала отдавна оттам. От години. Абе, трудничко си е.

Личеше си, че не се чувства особено приятно да говори пред толкова много хора. Обаче, вместо да се притесни, тя заговори ядосано, без да знае накъде да насочи гнева си.

– Там имаше едно мочурище. Често се ориентирах по него. Този път обаче... този път не можах да го намеря. – Жената погледна към Заелис, който ѝ кимна да продължи. – Знаех си, че е някъде наблизо, ама не можех да го намеря. Сякаш се въртях в кръг. Все едно не бях аз. А познавам района много добре.

Кайку изведнъж разбра какво ще последва и сърцето ѝ се сви.

– Тогава си спомних. Някой беше разправял за такива неща. За някакви места, дето искаш да стигнеш, ама не можеш. Тя беше – жената посочи невъзпитано с пръст към Кайку, сякаш я обвиняваше в нещо. – Объркват те и не знаеш накъде вървиш. Слагат ги около места, които не искат да намериш.

Тя направи кратка пауза, през която изглежда свирепо аудиторията, след което изръмжа:

– Вещерите са в Разлома.

Единадесета глава

Бараксите Григи ту Керестин и Авун ту Коли вървяха един до друг по прашния черен път между гъсто засадените високи камакови стъбла. Небето беше ясно и лазурносиво, а окоето на Нуку ги наблюдаваше благосклонно от висините. Настроението на Григи обаче далеч не беше лъчезарно.

– Виж това – каза той на спътника си, след което се протегна и прекърши с две ръце едно от стъблата. От счупеното място избликна облак прах.

Авун се приближи и разгледа отблизо повърхността на стъблото. Тя бе набраздена от тънки черни жилчици, ала мъжът нямаше нужда от тях, за да разбере, че растението е болно. Добрият камаков бамбук беше толкова здрав, че го използваша за скеле при строителни дейности; този бе трошлив и за нищо не ставаше.

– Цялата реколта ли е така? – попита Авун.

– Част от нея може да бъде спасена – изсумтя Григи. – Достатъчна част, ала ако слухът, че останалите стъбла са заразени, се разпространи... Е, предполагам, че ще мога да я продам чрез някой посредник, но цената няма да бъде и половината на тази, която искам. Сякаш боговете са ни прокълнали.

Другият мъж го изгледа невъзмутимо.

– Не можеш да се преструваш, че не си знаел, че ще стане така.

– Така е, прав си – рече спътникът му. – всъщност част от мен даже се надяваше на това. Ако жътвата бе добра тази година, някои от съюзниците ни щяха да размислят дали са взели правилно решение относно това на коя страна да бъдат. Отчаянието не може да създаде трайни политически връзки, а и те най-лесно се разпадат, когато времената се променят. – Той захвърли встрани стъблото, което продължаваше да държи в ръката си, с отвратена физиономия. – Обаче не ми харесва и да гледам как хиляди ширети на пазара за стоки отиват на вятъра... Най-вече пък моите пари!

– Така само заздравяваме още повече позициите си – рече Авун. – Все пак бяхме подготвени за онова, което стана, за разлика от някои други благородници, които нямаша нашия късмет. Сега единствената им алтернатива срещу глада е да разкарат Мос и да сложат на трона някой, който знае как да управлява империята.

Григи му хвърли многозначителен поглед. Имаше нещо, което събеседникът му беше премълчал – нещо, за което никой от двамата не говореше, освен ако не беше крайно наложително. Възкачването на Григи на престола беше едната част от плана; другата бе да премахнат Чаросплетниците от апарата на властта. Не че изпитваха някаква особена неприязън към Вещерите – както всяка аристократична фамилия, и те използваша преимуществата, които им осигуряваха Чаросплетниците – ала усещаха настроенията сред народа и знаеха как се чувстваха обикновените хора. Селяните си мислеха, че Вещерите са отговорни за злините, които бяха сполетели империята, и че изравняването на статута на Чаросплетниците с този на благородните семейства представляваше грубо оскърбление срещу традицията и боговете. Авун не знаеше дали е така, или не е, но това и бездруго не беше толкова важно. След като Григи станеше Кръвен Император, трябваше незабавно да елиминира Чаросплетниците, или онова, което се случваше на Мос, щеше да сполети и него.

Това обаче беше опасна игра – да кроиш нещо срещу Вещерите под носа им. Все пак, Авун и Григи, подобно на останалите благородници, също разполагаха с Чаросплетници, и кой знаеше какво можеха да научат те за своите покровители?

Двамата повървяха още малко, докато черният път не излезе от камаковите насаждения и не свърна наляво по очертанията на невисок хълм. Под тях се виждаха като на длан плантацията на рода Керестин – обширни светлокафяви участъци се редуваха със зелени поля, а между тях се виждаха ниски, продълговати плевници и дворове, където работниците оставяха сечивата и инструментите си. Мъже и жени, безполови под широкополите ракитови шапки, пазещи ги от палещите слънчеви лъчи, се движеха бавно между редовете, заети да издигат мрежи около здравите стъбла, за да ги предпазят от тръстиковите кълвачи, които бяха голяма напаст за камаковите насаждения. Оттук горе всичко изглеждаше нормално и дори идилично, а неопитното око изобщо не би забелязало пораженията от покварата в земята.

Григи въздъхна тежко. Беше се примирил със загубите, ала въпреки това те продължаваха да го натъжават. Огромното му телосложение и респектиращо тегло бяха красноречиво доказателство, че не обичаше разсипничеството. В сарамирското висше общество беше нещо напълно обичайно да се приготвя повече храна от необходимото; пируващите си избираха от разнообразните блюда, ядяха, колкото си искаха, и зарязваха останалото. Григи никога не успя да усвои този урок – любовта му

към вкусните ястия и нежеланието му да остави нещо на трапезата след себе си го бяха направили дебел като прасе. Той носеше обемисти роби и пурпурно кепе, а черната му коса под него бе сплетена на плитка. Дебелото му, месесто лице изглеждаше още по-напращяло на фона на тънката му, проскубана брадичка.

Ако човек го погледнеше отстрани, едва ли щеше да си каже, че това е един изключителен баракс; да не говорим пък за единствения сериозен претендент за престола след разгромяването на силите на рода Амача. Той по-скоро изглеждаше като някакъв изнежен, разглезен благородник, чийто висок, момичешки глас и любовта му към историята и поезията още повече засилваха тази илюзия. Всъщност лакомията беше единственият му порок. За разлика от много други аристократи, той не се увличаше от опиати, кървави спортове, куртизанки и прочие привилегии, които предоставяше високопоставеното му положение. Под дебелия слой тлъстини лежах железните мускули на масивен скелет, висок над метър и осемдесет, наследство на един безпощаден режим от тренировки по борба и вдигане на големи каменни тежести. Също като своя спътник Авун, чиито мудни, вяли маниери криеха мозък, остър като бръснач и неумолим като ятаган, той често бе подценяван от противниците си, които смятаха, че слабостта на характера, довела до подобно напълняване, на всяка цена предполагаше и слабост на ума.

Ако имаше някакъв недостатък, това беше онзи, който целият му род споделяше – Григи бе озлобен от неочаквания обрат на съдбата, довел до детронирането на баща му и превръщането на рода Еринима в управляваща династия преди повече от десетина години. Ако не бе станало така, родът Керестин все още щеше да е начело на империята. Тази озлобеност го бе накарала да предприеме необмисленото нападение над Аксками преди пет години; необмислено, защото, въпреки перфектната си позиция спрямо рода Амача, той не бе предвидил, че жителите на града ще се обединят срещу настъпващата сила, както и стана; те успяха да го задържат пред стените на столицата достатъчно дълго време, за да могат войските на рода Батик да преминат през източната порта, отмъквайки трона за техния господар.

Сега обаче жителите на Аксками навярно съжаляваха за глупостта, която бяха направили, помисли си мрачно той. Сигурно вече горчиво се разкайваха, задето бяха пуснали Мос, а не него в престолния град...

Но ако съдбата бе решила да прогони рода Керестин от Императорската крепост, сигурно пак съдбата щеше да го върне там. Баща му беше мъртъв, както и двамата му по-големи братя – мантията на водачеството

бе преминала у него и ето че той се бе показал достоен представител на рода Керестин. Благородници и армии се събираха под знамената му, подкрепяйки единствената алтернатива на ужасното управление на Кръвния Император Мос. Този път, закле се Григи, нямаше да се провали.

Те се разхождаха бавно под топлите слънчеви лъчи, а не след дълго пътеката ги отведе до резиденцията на Керестин. Семейството му притежаваше няколко такива имения и той и Авун използваша това като база за дипломатическите си посещения, които предприемаха сред благородниците от Южните префектури. Префектите вече ги нямаше – Чаросплетниците бяха казали, че са ненужни, изтъквайки, че няма смисъл от независими губернатори, управляващи отдалечените райони, когато внезапната комуникация, осигурявана от вешерите, позволяваше на тези области да бъдат контролирани директно от столицата. Богатите наследници на префектите обаче бяха останали и сега с ужас и мъка наблюдаваха как земите, където бяха израснали, биват опустошени от покварата в земята. Те бяха готови да сключат съглашение с Григи, стига само той да спре разпространението на заразата. Разбира се, едрият мъж от рода Керестин нямаше никаква представа *как* точно щеше да направи това, ала докато наследниците на префектите откриеха истината, вече щеше да е станало прекалено късно.

– Какви са известията от дъщеря ти, Авун? – попита по едно време Григи, знаейки, че другият баракс нямаше да промълви и дума, ако той не заговореше първи.

– Корабът ѝ трябва да е пристигнал преди няколко дни – отвърна хладно събеседникът му. – Очаквам съвсем скоро да ми съобщят, че са я пленили.

– Сигурно това ще бъде голямо облекчение за теб – рече Григи. Той знаеше цялата истина за разрыва между Авун и неговата дъщеря; дори бе подпомогнал съюзника си в създаването на фалшивата димна завеса около случая. – Да си я върнеш обратно, искам да кажа.

Баракс Коли присви устни.

– Смятам да направя така, че да елиминирам всяка възможност да направи нещо подобно занаят – рече той. – Когато се завърна в залива Матакса, ще се разправа с нея.

– Сигурен ли си, че е в ръцете ти?

Авун се усмихна.

– Зная всеки неин ход от момента, в който е пристигнала в Окхамба – каза бараксът. – Осведомителят ми е изключително надежден. Не

смятам, че ще възникнат някакви трудности. Тя се намира в сигурни ръце.

* * *

Когато Кайку пристигна в кабинета на Заелис, Кайлин вече беше там. Стаята беше малка, с дебели дървени стени, които заглушаваха звуците от другата част на къщата. Едната стена бе отрупана с полици, на които се виждаха множество книги, а върху ниската масичка в ъгъла се валяха четки и недоизписани свитъци пергамент. Капаците на прозорците бяха вдигнати, за да пропускат лъчите на следобедното слънце, а въздухът беше зноен и душен. Чуваше се чуруликането на птичките, накацали по близките покриви. Заелис и Кайлин бяха застанали до прозорците и лицата им изглеждаха неестествено тъмни на фона на ярката слънчева светлина.

– Как така не се досетих, че ти ще си *първият човек*, който ще ни предложи услугите си? – каза кисело Сестрата от Аления орден.

Кайку обаче не обърна внимание на думите ѝ.

– Заелис... – започна тя, при което белобрадият мъж веднага вдигна ръка.

– Зная – рече благо той. – Разрешавам ти.

Младата жена се смути.

– Май напоследък съм доста предсказуема – каза тя.

Заелис се засмя.

– Приеми извиненията ми, Кайку. Не се съмнявай, че съм ти изключително благодарен за добрата работа, която свърши за нас през изминалите години; радвам се, че продължаваш да си все така ентузиасирана.

– Просто ми се иска да се отнасяше със същата жар и към обучението си – намеси се Кайлин, смръщвайки вежди.

– Става въпрос за нещо по-важно – отвърна Кайку. – Трябва да отида. Аз съм единственият човек, който може да го направи. Единственият, който знае как да използва Маската.

Високата жена от Аления орден килна глава настрана.

– Веднъж и аз да се съглася – рече тя.

Кайку изобщо не очакваше подобна реакция от страна на Кайлин. Беше се настроила за спор, а част от нея дори *искаше* да ѝ забранят да стори онова, което бе намислила. Богове, само мисълта за онова, което я чакаше, я изпълваше с ужас. Само по себе си прекосяването на Разлома беше достатъчно изпитание – с отвратителния му терен и враждебни кланове – а какво да кажем за Чаросплетниците, които я очакваха

накрая... Тя обаче нямаше избор, не и пред очите на Оча, пред когото бе положила обет за възмездие. Не ѝ се искаше да се излага на подобен риск, ала бе длъжна да го направи.

Заелис пристъпи към нея, отдалечавайки се от прозореца.

– Разломът Ксарана винаги е бил наше убежище – рече той. – Тази местност ни крие и закриля от Чаросплетниците в продължение на години... Ако Лоното бъде изложено на опасност, можем да изгубим всичко. Юги и Номуру ще те придружат; разбери какво крият Чаросплетниците в другия край на Разлома.

Девојката кимна утвърдително, след което погледна към Кайлин.

– Няма да се опитвам да те разубеждавам – обърна се тя към послушничката си. – Прекалено си твърдоглава. Някой ден ще осъзнаеш каква сила притежаваш и ще си дадеш сметка как си я прахосвала поради небрежността си. Тогава ще се върнеш при мен и аз ще те науча как да управляваш онова, което притежаваш. Дотогава обаче върви по своя път, Кайку!

Младата жена се усмихна, изненадана от тази бърза капитулация. Тъкмо щеше да отвори уста, за да попита нещо, когато Заелис заговори отново:

– Всичко е свързано, Кайку. Чаросплетниците в Разлома, странните постройките, които са издигнали из цял Сарамир, откритието на Саран, случилото се с Лусия... Трябва да действаме, ала не зная в коя посока да нанесем своя удар. – Той погледна към Кайлин. – Понякога си мисля, че стоим скрити твърде дълго, докато враговете ни заздравяваха позициите си.

Ала девојката бе чула нещо, което я беше смразило.

– Какво се е случило с Лусия? – попита тя.

– Ох – въздъхна белобрядият мъж. – Май ще е по-добре да седнеш.

* * *

Мишани лежеше будна в спалнята за гости в градската резиденция на Чиен ос Мумака и се вслушваше в нощта.

Стаята бе просторна и семпло обзаведена, но на девојката ѝ харесваше. Няколко саксии с миниатюрни дръвчета и цветя украсяваха високите тесни маси. Молитвени нанизы висяха от тавана и прозвънваха тихичко, когато се удряха един в друг, раздвижвани от нежния бриз. Ако капациите на прозорците бяха отворени, Мишани щеше да може да се наслади на красивата гледка на градината, ала в момента разноцветните алпинеуми не я интересуваха. Момичето бе напрегнало слуха си, но не

за да чуе по-добре далечния зов на бухала, цвърченето на чикикиите или проскърцването на някоя каруца; вниманието ѝ бе насочено към звуците вътре в къщата – нечии потайни стъпки, тихо изсъскване или преместване на някой параван, последвано от студения звук на изваждан от ножницата кинжал.

Това бе последната нощ, която щеше да прекара в къщата на окхамбския търговец. Каквото и да станеше.

Бе спала съвсем малко през тези четири дни. Когато окото на Нуку се издигнеше в небето, почти успяваше да забрави за опасността, в която се намираше; Чиен бе отличен домакин и момичето дори бе започнало да харесва компанията му. Закусваха, обядваха и вечеряха заедно, докато музикантите му свиреха за тях, разхождаха се из градината и си говореха за най-различни неща. Обаче, когато се спуснеше здрачът и тя останеше сама, страхът се завръщаше. Тогава дългочосата девойка започваше да си задава множество въпроси, отговорите на които я безпокояха. Защо Чиен така щедро ѝ предложи превоз от Окхамба до Сарамир? Защо каляската, която ги докара от пристанището, бе минала по толкова сложен и объркан маршрут? Защо любезният ѝ домакин никога не я извеждаше извън стените на имението си? Та в Ханзеан имаше театър, градът беше средище на най-различни изкуства и предлагаше множество интересни преживявания за всеки негов гост. От друга страна, Мишани се чувстваше облекчена, че търговецът не я развежда из града, защото всяка публична поява беше опасна; Чиен навярно също осъзнаваше това и именно поради тази причина девойката се чувстваше разтревожена.

Ако домакинът ѝ играеше роля, маската му щеше да падне тази нощ. Вечерта, както повеляваха обичаите, Мишани го бе уведомила за намеренията си да потегли на сутринта на следващия ден. Едва ли беше особено възпитано да бърза да си отиде след минимума от пет дни, изискван от етикета, ала нервите ѝ бяха достатъчно обтегнати, за да ѝ пука за това. Ако се измъкнеше без проблеми от тази ситуация, нямаше да срещне Чиен никога повече. Той бе прекалено навътре в морската търговия, за да си позволи подобен риск. Домакинът ѝ не изглеждаше засегнат, но Мишани не забравяше, че търговецът имаше желязно самообладание и беше почти невъзможно да се разчете какво всъщност се криеше под маската на учтивостта му.

Тази нощ, реши момичето, нямаше да спи изобщо. Тя бе помолвила една от прислужничките да ѝ приготви отвара от ксатамчи – обезболяващо със страничен ефект на силен стимулант, което обикновено се

взимаше рано сутрин при особено болезнен менструален цикъл. Жената я бе предупредила, че гостенката няма да може да мигне цяла нощ, ако изпиеше отварата толкова късно през деня, но Мишани й каза, че е готов да поеме риска и само ксатамчито ще облекчи страданията й.

Прислужницата не преувеличаваше. Мишани никога преди не беше вземала ксатамчи или нещо подобно – цикълът й протичаше съвсем спокойно – ала сега разбра защо жената я бе посъветвала да се въздържа от този цяр. Никога през живота си не се бе чувствала по-далеч от съня и целият й организъм беше в необичайна активност въпреки късния час. Бездействието от лежането върху спалната й розогка й действаше изнервящо и девойката изгаряше от желание да излезе навън и да започне да се разхожда из градината.

Тъкмо обмисляше дали да направи това, когато чу някакво приглушено тупване, идващо, както й се стори, от другата страна на хартиения параван в далечния край на стаята й. В градината имаше някой, каза си девойката, и този някой без съмнение идваше за нея.

Мишани напрегна слуха си, докато продължаваше да лежи неподвижно, заслушвайки се за други шумове. Сърцето й биеше като обезумяло и тя усещаше налягането на пулса си в слепоочията си. Шепот – кратка заповед, изсъскана от един човек на друг, което означаваше, че похитителите й бяха най-малко двама. Най-малко. Младата жена се вцепени в очакване хартиените паравани да бъдат отместени от незнания ръце и изведнъж й се прииска горещо незнанията пришълци да изчезнат тъй безшумно, както бяха дошли, да променят решението си и да я оставят да си лежи там, където беше.

Тя затвори очи, преструвайки се на заспала, когато се случи неизбежното. Съвсем тихичък звук от приплъзване на дърво върху дърво – бавно и внимателно, за да не се събуди. Ласките на галещия бриз от градината, понесли аромата на дърветата от градината. Зловонието на матучоуловото масло, само няколко вдишвания от което караха човек да изпадне в безсъзнание.

Проскърцването на кожа, докато единият от тях пропълзяваше до леглото й.

Младата жена внезапно изпищя, напрягайки дробовете си до краен предел, отмятайки с рязко движение одеялото си, докато същевременно запращаше с другата си ръка шепа червен прах към лицето на натрапника. Той отстъпи объркан назад и малките кристалчета – изтъркващи соли за крака, които девойката предвидливо бе внесла тайно в стаята си – проникнаха в очите и носа му. Похитителят изкрещя от болка, когато

веществото полепна по устните и езика му и започна да се разтваря от влагата. Втората сянка в помещението всеки момент щеше да се нахвърли отгоре ѝ, ала Мишани вече бе скочила на крака. Тя бе облечена с ежедневна роба, вместо с нощница, и острият ѝ кинжал проблесна на призрачната лунна светлина.

– Кажете на господаря си Чиев, че няма да ме получите толкова лесно! – изсъска тя, изненадана от увереността в гласа си, след което закрещя с пълно гърло: – *Нашественици! Нашественици!* – колкото ѝ глас държеше. Само боговете знаеха дали това щеше да произведе някакъв ефект – Мишани се съмняваше, че някой ще ѝ се притече на помощ, при положение че именно господарят на този дом бе изпратил похитителите – обаче девойката нямаше никакво намерение да се остави да я отвлечат в нощта, без да уведоми за това колкото се може повече хора.

Този, който не беше заслепен, се втурна към нея, без да обръща никакво внимание на виковете на другаря си. Носеше кърпа, воняща на матучоулово масло, от което младата жена заключи, че я искаха жива. Това ѝ даваше предимство.

Тя отстъпи назад и замахна бясно с кинжала си, който изсвистя във въздуха. Мишани не беше боец; никога през живота си не се беше сблъсквала с физическо насилие, с изключение на една-единствена плесница от баща ѝ, и не знаеше как да постъпи в конкретния случай. Похитителят изруга, когато острието се вряза в месестата част на китката ѝ, след което блъсна ръката ѝ настрани. Оръжието издрънча на пода. Макар и не особено масивен, противникът ѝ беше по-едър и по-силен от нея, и младата жена не можеше да се надява, че ще го победи. Тя се опита да побегне, ала той я сграбчи за китката; инерцията обаче запрати момичето напред и то се препъна в полите на робата си, след което се претъркули, раздирайки хартиения параван; накрая се приземи се върху дървените стъпала, водещи до градината на градското имение на Чиев.

Мишани се размърда под купчината изпокъсана хартия, опитвайки се да се освободи от дървените рамки на параваните. Болката от падането бе предизвикала сълзи в очите ѝ. В следващия момент нечии ръце разчистиха шумолящия хаос, под който бе погребана, и тя успя да зърне своя противник. Бе облечен в разбойнически дрехи, косата му бе разчорлена, а лицето – мургаво и изкривено от гняв. Тя се изправи и хукна уплашено към вътрешността на градината, а от дробовете ѝ се изтръгна нов писък, с който момичето се опитваше да разбуди обитателите на къщата. Само след няколко крачки обаче похитителят я настигна и я блъсна напред, при което Мишани се строполи в една цветна леха, а китката

й изпука в някакъв камък. Мъжът се надвеси над нея и стисна и двете й ръце в желязната хватка на едната си длан, докато младата жена риташе и се гърчеше бясно под него.

– *Разкарай се от мен!* – изкрещя тя през стиснатите си зъби, усещайки как един от ритниците й все пак бе попаднал в целта. Непознатият изсумтя и притисна стомаха й с коляно, изкарвайки дъха й, след което притисна кърпата, напоена с матучоулово масло, към лицето й. Девојката затаи дъх и замята неистово глава, ала неумолимата му длан, притискаща парчето плат, не се отделяше от лицето й. Мишани усещаше отвратителната смрад в ноздрите и по устните си, а белите й дробове буквално горяха от липсата на кислород. Младата жена не спираше да се съпротивлява, но крехкото й тяло просто нямаше онази сила, която й бе необходима, за да се освободи.

Тогава изведнъж от къщата се разнесе силен вик, последван от звука на тичащи стъпки. Кърпата незабавно бе махната от лицето й, коляното се отдръпна от стомаха й и Мишани загълта жадно нощния въздух, облещила очи от ужас.

Ала човекът, който я държеше, я бе пуснал само за да извади нож, чието острие вече се приближаваше към гърлото й. Някакъв дълбок, примитивен инстинкт, по-бърз от мисъл, я накара да присвие колене и да го срита, при което противникът й загуби равновесие и размаха машинално ръце, за да не падне назад. Бе успяла да забави прерязването на гърлото си с няколко секунди. В следващия миг обаче една стрела се заби в окото му и мъжът залитна настрани, цопвайки в плиткото изкуствено езеро в основата на алпинеума.

Младата жена се изправи на крака и вдигна ножа на похитителя, размахвайки го заплашително към сенките, които тичаха към нея. Задъхана и разчорлена, Мишани се вираше напрегнато в мрака, опитвайки се да различи силуетите на хората, които нахълтаха в градината.

– Госпожице Мишани! – извика Чиен, който бягаше най-отпред. Зад него се виждаха трима стражи, единият от които бе въоръжен с лък. Когато чу името си, девојката вдигна ножа на нивото на гърлото си, предизвиквайки домакина си да направи крачка напред. Той се закова на място и протегна помирително ръце пред себе си. – Госпожице Мишани, това съм аз – Чиен.

– Зная кой сте – продума тя с неумолим глас. – Назад!

Търговецът изглеждаше смутен.

– Но това съм аз! – повтори той.

– Хората ви се провалиха, Чиен – рече Мишани. – Ако искате да ме

убиете, ще трябва да го сторите сам.

– Да ви убия? – домакинът ѝ беше смяян. Някакъв страж извика зад гърба ѝ. Чиен погледна зад рамото ѝ. – Има ли и други? – попита я той.

– Колко си наел?

Тялото на втория нападател бе извадено от езерцето. Беше мъртъв. Отрова, каза си момичето. Очевидно работодателят му не искаше да остави никакви следи.

– Госпожице Мишани – започна оскърбено Чиен. – Как изобщо можете да си помислите такова нещо за мен?

– Хайде, Чиен – присви очи тя. – Не ми се правете на ударен.

– Но аз наистина нямам нищо общо с това! – почти проплака търговецът.

Мишани се огледа наоколо. Нямаше никаква възможност за бягство; стражите бяха навсякъде. Бе невъзможно да се измъкне оттук. Ако искаха да я убият, спокойно можеха да я застрелят.

– И защо трябва да ви вярвам, Чиен?

– Оставете този нож и ще ви кажа *защо*. Но не и тук. Нашите взаимоотношения са си наша работа.

Младата жена изведнъж се почувства страшно уморена. Тя захвърли настрани ножа с обидно небрежен жест, след което хвърли на търговеца унищожителен поглед.

– Добре. Да вървим тогава.

* * *

– Сега вече можем ли да прекратим този маскарад? – попита Мишани, когато останаха сами.

Намираха се в счетоводния кабинет на Чиен – мрачно помещение с масивни мебели и множество лавици, претъпкани с навити на руло ръкописи и дебели, подвързани в кожа книги. Гербът на рода Мумака висеше на една от стените – извита пиктограма от злато, изписана върху сив фон. Чиен запали фенерите и стаята изведнъж се оживи от мекото им сияние.

– Няма никакъв маскарад, госпожице Мишани – каза домакинът ѝ, докато нагласяше фитила на една от лампите. – Ако исках да ви убият, можех да го направя по много начини и с далеч по-изтънчени средства. А ако исках да ви предам на баща ви, също щях да го сторя без никакви проблеми.

– Тогава защо продължавате да играете тази игра? – попита тихо младата жена. Макар и кална, мокра и раздърпана, самоувереността ѝ се

бе възвърнала и тя изглеждаше страховито за толкова дребничка жена. – Собствените ви думи ви опровергават. Знаете за разрива между мен и баща ми. Знаели сте от самото начало. Ако не сте искали да ми причините никакво зло, защо тогава настоявахте да ви дойда на гости? Прекрасно знаехте как се чувствах през тези дни – нима ви доставяше удоволствие да ме измъчвате? Как не ви е срам? Правете с мен каквото искате, след като държите всички карти; ала стига с тези преструвки, Чиен, че започна да става досадно.

– Вие очевидно сте забравили кой съм аз и коя сте вие, след като ръсите оскърбления с такава лекота! – възмути се търговецът, отдавайки се на гнева си. – Преди да си изхабите отново дъха, за да ме наречете безчестен, поне си дайте труда да ме изслушате. Наистина *знаех* за настъпилата промяна в отношенията ви с баща ви, както и това, че той иска да ви върне при себе си. Знаех също така и че пристигането ви в Окхамба не е останало скрито за търговците, работещи с баракс Авун. Успели сте да отплавате от Сарамир, без да ви забележат, макар че само боговете знаят какъв късмет сте имали, че да се изплъзнете от погледа му; обаче още на мига, в който сте стъпили в Кисантх, са ви набелязали. Щели са да изчакат, докато се върнете в Сарамир, да видят с кой кораб сте пътували, след което са щели да ви проследят и отвлекат. Това бяха хора на баща ви. Аз нямам нищо общо с тях. Всъщност заради вас се изправям пред сериозен риск и най-вероятно сега баракс Авун ме смята за негов враг!

Мишани беше доволна, задето го бе разгневила. Знаеше как да го изкара от равновесие; бе научила това по време на тези пет дни, които бяха прекарали заедно.

– Продължавайте – рече тя. Беше й станало интересно.

Чиен си пое дълбоко дъх и започна да крачи из стаята.

– Бях уредил каляска, която да ни вземе от пристанището и да докара вас и вашите приятели тук, преди хората на баща ви да могат да се доберат до вас. Заплетеният маршрут през ханзеанските улици беше предохранителна мярка, в случай че ни проследят; мислех, че сте забелязали това. Местоположението на моята резиденция не е широко известно. – Той махна неопределено с ръка. – Знаех, че приятелите ви щяха да са в безопасност, но не и вие. Бяхте ми казали, че ще се отправите на юг – не можех да допусна това. Не и докато не откриех какви хора е наел баракс Авун. Щяха да ви нападнат, преди да сте изминали и десет километра по Големия път на подправките. – Домакинът й я погледна в очите. – Ето защо реших да останете тук, под моята закрила, докато

хората ми научат повече за опасностите, които ви грозят.

– Това ли наричате *закрила*? – попита спокойно Мишани. – Едва не ме убиха, Чиен. Мисля, че при тези обстоятелства е напълно разбираемо, ако доверието ми към вас се е пропукало.

Търговецът сведе очи към пода.

– Абсолютно права сте. Нямам представа колко се срамувам от себе си, госпожице Мишани. Не съм ви измъчвал, нито предал. Просто се опитах да защита живота ви и се провалих.

Дългокосата девойка му хвърли хладен поглед. Обяснението му звучеше правдоподобно, ала въпреки всичко тя не можеше да се отърве от чувството, че има нещо гнило в цялата работа. Защо обаче Чиен щеше да си прави труда да си измисля тази версия? Та нали, ако искаше да ѝ направи нещо лошо, вече щеше да го е сторил? Защо бе убил собствените си хора? Мишани предположи, че това е било трик – убивайки похитителите ѝ, търговецът щеше да спечели нейното доверие; беше се нагледала на подобни действия в императорския двор – ала какво щеше да му донесе това? Младата жена се замисли дали да не го попита защо изобщо я *закрила*, обаче се отказа. Всеки отговор можеше преспокойно да е лъжа. Имаше ли изобщо нещо, което тя да е в състояние да направи за него? Какво щеше да *спечели* той от нейната благосклонност? Та тя нямаше никаква политическа власт и Чиен прекрасно знаеше това.

– Не ви казах преди – продължи домакинът ѝ, – защото се страхувах, от реакцията ви. Ако бяхте разбрали, че зная за разрива между вас и баща ви, щяхте да се опитате да избягате оттук на секундата. Така само щяхте да попаднете още по-бързо в ръцете им.

Мишани се замисли за намеренията на похитителите. В началото се бяха опитали да я отвлекат, ала накрая – да я убият. Очевидно заповедите бяха прости – доведете я жива, ако е възможно, в противен случай я ликвидирайте. Бащината ѝ жестокост изобщо не я изненадаваше.

Чиен я наблюдаваше изпитателно – едрото му лице беше спокойно, а сиянието на фенерите осветяваше едната половина на гладко избръснатия му череп.

– Госпожице Мишани – заговори след кратка пауза той, – ако искате ми вярвайте, ала възнамерявах да ви кажа всичко това на сутринта, за да предотвратя заминаването ви. Оказа се, че съм избрал прекалено късен час. Хората на баща ви ви откриха и за малко да отнемат живота ви. – Той пристъпи към нея. – Ако има нещо, което мога да сторя, за да изкупя вината си, задето не успях да ви защита, само го назовете.

Мишани го изгледа преценяващо. *Вярваше* на думите му, макар че

това да означаваше, че му се доверяваше. Ако Чиен беше съюзник на баща ѝ – или дори да не беше – със сигурност имаше нещо, което да иска от нея; нещо, за което тя не подозираше, че може да му даде. Усилията му да ѝ обясни сложността на ситуацията го правеха още по-озадачаващ от всякога. Дали това не беше някакъв изтънчен капан, или пък нещо, надминаващо и най-параноичните ѝ догадки? Дали наистина търговецът ѝ казваше цялата истина за хората на баща ѝ?

Нямаше значение. Важното беше, че сега Чиен ѝ бе длъжник, а тя имаше отчаяна нужда от него.

– Отведете ме на юг – рече девойката.

Дванадесета глава

Лоното празнуваше. Пътеките между къщите гъмжаха от гуляйджии, излезли навън в следобедната жега. Сутрешните ритуали бяха приключили, обедните ястия бяха сготвени и излапани и сега хората бяха плъзнали по улиците, весели, доволни и част от тях – пияни. В градовете нощта щеше да е изпълнена с фойерверки, ала в Разлома беше прекалено опасно беше прекалено опасно да излагат на риск безопасността си заради подобни забавления. Въпреки това щеше да има големи огньовете на открито, а гуляите и веселбата щеше да продължи до ранни зори.

Жътвената седмица беше започнала.

Това беше най-значимото събитие от сарамирския календар – прощалното сбогуване с лятото, празникът на жътвата. Тъй като жителите на империята отчитаха възрастта си по броя на жътвите, които бяха преживели, а не по датата, на която бяха родени, всички остаряха с по една година на този ден. В последния ден от Жътвената седмица отиващият си сезон щеше да бъде изпратен с пищна церемония, а следващият изгрев щеше да ознаменува началото на есента.

Сега долината бе отрупана с маси, шатри и рогозки – след залез слънце се очакваше грандиозна гошавка. Специално за нея бяха поръчани газелови гуцери от Тчом Рин, лапинт от Новоземие, змиорки от езерото Ксемит, сенковинки, кокомач и слънчочорен, както и огромно количество разнообразни вина, твърд алкохол и всевъзможни други напитки. Празнуващите щяха да си разменят подаръци, да подновяват брачните обети с партньора си, да се обявяват годежи.

Кайку и Лусия се разхождаха по претъпканите, спечени от безмилостните слънчеви лъчи улички, а в устата си още усещаха вкуса на страхотните блюда, които Заелис беше сготвил – настойникът на някогашната Престононаследничка се бе оказал невероятен готвач. Освен тях, на вкусните ястия се бяха насладили Юги и още дузина други обитатели на Лоното. Нито Кайлин, нито Саран или Тсата бяха сред тях. Отсъствието им не направи впечатление на никого, макар че от време на време Кайку поглеждаше крадешком към входа на помещението, очаквайки появата на стройния куараалец. Саран обаче така и не се появи и девойката предположи, че просто той и ткиуратският му спътник не зачитаха Жътвената седмица.

Двете приятелки се изкачиха на една от по-високите тераси, върху които бе изградено поселището. Времето бе приятно топло и за миг тя успя да забрави за всичките си притеснения, докато се наслаждаваше на празничната атмосфера, царуваща навред. По-късно Лусия щеше да се събере с връстниците си – въпреки спокойствието, което излъчваше, около нея витаеше особен магнетизъм, който я бе направил изключително популярна сред децата в градчето – ала сега представляваше идеална компания за Кайку, която бе настроена съзерцателно и емоционално. Невероятно дете. Младата жена не можеше да си представи какво би правила, ако...

Лусия усети изпълнения с нежност поглед на Кайку върху себе си и се усмихна.

– Стига си се тревожила – рече тя. – Само припаднах, и толкова.

– Била си в безсъзнание *два дни!* – отвърна събеседничката ѝ. Богове, цели два дни! Когато научи за необичайното ѝ преживяване с речните духове, Кайку направо обезумя от притеснение и се успокои едва когато се увери с очите си, че момичето се е съвзело напълно. Самата мисъл за ужасните неща, които можеха да произтекат от подобно вмешателство в неизвестното, изпълваше с ужас младата жена и тя бе преизпълнена с благодарност към боговете за бързото възстановяване на Лусия.

– Нещо лошо се беше случило по реката – каза момичето, без да хвърли светлина върху станалото. – Духовете бяха уплашени. Техният страх се предаде и на мен.

– Просто искам да си по-внимателна – каза ѝ Кайку. – Още си малка. Имаш достатъчно време да научиш какво можеш и какво не можеш да правиш.

– Днес навършвам четиринадесет жътви! – запротестира бившата Престононаследничка. – Вече не съм малка!

Бяха стигнали до дървено мостче, свързващо две тераси. По средата му се спряха, облегнаха се на невисокия парапет и се загледаха в долината под краката им.

– Ала ти продължаваш да се тревожиш – рече Лусия. Тя бе изключително чувствителна и бе почти невъзможно да скриеш истината от нея.

– Онова, което ми каза Заелис, ме тревожи – призна младата жена.

Лицето на момичето помръкна. И двете знаеха за какво ставаше дума. Заелис бе поздравил повереничката си с възстановяването ѝ и я бе попитал кога ще може отново да се заеме с духовете. Кайку бе

реагирала веднага и може би малко остро му беше казала, че дъщерята на някогашната Кръвна Императрица Анаис ту Еринима не е някакъв инструмент, който да се наточва периодично, докато стане достатъчно опасен за враговете им. Момичето беше преживяло травма, чийто характер бе неизвестен, смъмри тя настойника ѝ – как можеше изобщо той да постъпва толкова безсърочно с нея? Думите ѝ помрачиха празничното настроение на пируващите, ала Юги светкавично разсея напрежението с един от типичните си шеговити коментари. Младата жена съзнаваше, че навярно проявяваше прекалена загриженост към дъщерята на Заелис, ала въпреки това продължаваше да се безпокои за малката си приятелка.

– Не го слушай – бе казала тя. – Ясно ми е, че Заелис ти е като баща, ала само ти знаеш възможностите си, Лусия. Решението да се изложиш на риск трябва да бъде единствено твое.

Бледосините очи на някогашната Престолонаследничка бяха зареяни в далечината. Погледът на Кайку се спря върху белезите от изгарянията по задната част на вратлето ѝ и тя изпита познатото чувство за вина. Нейна бе заслугата за появата им. Искаше ѝ се Лусия да не ги демонстрира толкова открито.

– Трябва да узнаем – каза тихо момичето. – Трябва да разберем какво се е случило по реката.

– За боговете, Лусия! – извика Кайку. – Много добре знаеш, че с духовете шега не бива. Нищо не може да оправдае риска, на който се излагаш по този начин. – Тя замлъкна за момент. – Заелис е изпратил шпиони, които да проучат какво е станало. Поне ги изчакай да си свършат работата.

– Може да нямаме толкова време – отвърна бившата Престолонаследничка.

– Това твои думи ли са, или на Заелис?

Момичето не отговори. Младата жена си даде сметка, че едва ли се държеше по най-добрия възможен начин, ето защо си пое дълбоко дъх и заговори нежно:

– Съзнавам отговорността, която трябва да носиш, Лусия. Ала не забравяй, че понякога дори и най-яките гърбове се пречупват под тежестта на очакванията. Не позволявай на никого да те насилва да правиш неща против волята ти. Даже и на Заелис.

Момичето се обърна към нея, а на лицето му бе изписано замечтано изражение. Беше чула всяка дума, макар и отстрани да изглеждаше, че умът ѝ витае другаде. Част от нея се бе заслушала във вятъра и гарваните, които я гледаха, накацали по покривите.

– Спомняш ли си деня, в който Мишани дойде да те види в Императорската цитадела? Когато ти донесе заразената нощница? – попита младата жена.

Събеседничката ѝ кимна.

– Какво си помисли, когато тя ти я предложи?

– Помислих си, че ще ме убие – отвърна момичето.

– Щеше ли да я вземеш? – продължаваше Кайку. – Щеше ли да я облечеш, след като знаеше какво представлява?

Лусия бавно завъртя глава към празнуващото селище. Група пияни мъже се заклатушкаха по моста към тях, пейки неприлични песни. Кайку се намръщи.

И двете стояха безмълвни.

– Лусия, ти не си нечия жертва – рече ѝ младата жена. – Проблемът е, че си прекалено самопожертвувателна, прекалено добра. Недей да бъдеш пионка в чуждите ръце. Ако не осъзнаеш това сега, каква ще станеш след години, когато хората ще те гледат с още повече надежда в очите си? – Кайку въздъхна и прегърна момичето през рамо. – Ти си ми като сестра. Ето защо не мога да не се тревожа за теб.

На устните на Лусия разцъфна усмивка и тя отвърна на жеста на младата жена, прегръщайки я с двете си ръце.

– Ще се опитам – рече след малко. – Ще се опитам да бъда повече като теб. Да бъда твърдоглава и устата.

Внезапно Кайку я отблъсна от себе си, преструвайки се на обидена.

– Неблагодарно чудовище! – извика тя и замахна наужким към момичето, което побягна, заливайки се в смях. Засмяна, младата жена се затича след нея.

* * *

Над разлома Ксарана се бе спуснала нощта. Навред горяха огньове и хартиени фенери, чиято светлина разпръскваше задушния мрак. Голяма част от хората вече бяха станали от трапезите, отстъпвайки мястото си на други, и бяха отишли да гледат представлението на актьорите на импровизираната сцена. Други се бяха отдали на танци – оркестър от шестима музиканти се грижеше за доброто настроение на празнуващите, свирейки стари народни мелодии. Зачервена от виното, горещината и смеха, Кайку тъкмо си отдъхваше след един селски танц, който изискваше много енергия и жар, когато към нея се приближи Юги.

– Точен, както винаги – усмихна ѝ се той. – Мога ли да имам честта? – Той улови ръката ѝ, канейки я да му партнира за следващия танц.

Младата жена щеше да се съгласи, но точно в този момент зърна облечената в черна кожа фигура, застанала отвъд очертанятия на островчето светлина, което разпръскваше най-близкият фенер. Мъжът се бе облегнал на един от големите пилони, увенчани със знамена, и я наблюдаваше съсредоточено.

– Приеми извиненията ми, Юги – рече Кайку, докато целуваше мъжа по наболата буза. – Ала трябва да се видя с един човек.

С тези думи тя го остави и се приближи до мястото, където стоеше Саран.

– Танцуваш ли? – попита го флиртуващо тя.

– Не, за съжаление – отвърна мъжът. – Куараалците нямат толкова хлабави стави като твоите сънародници – добави сухо той.

Трябваша й няколко секунди, за да разбере, че това е шега.

– Къде се изгуби? – попита го Кайку. Тонът ѝ беше едновременно неуверен и подканващ, ала това я правеше още по-привлекателна за него.

– Това не е мой празник – вдигна рамене Саран. Безлунната нощ пречеше на младата жена да види ясно лицето му.

– Не, исках да кажа къде се изгуби през последните дни? Не съм те виждала след събранието. Толкова бързо ли ме забрави? Можеше да ми кажеш едно „довиждане“ все пак! – укори го тя. – Духове, утре сутринта се отправям на експедиция през Разлома!

– Зная – рече шпионинът. – Тсата идва с теб.

– Така ли? – Кайку бе изненадана. – Ами ти?

– Още не съм решил – продума той. – Мисля, че ще бъде доста трудно – каза след известно време. – Ето защо не се включих.

Девојката го изгледа преценяващо, после му подаде ръка.

– Хайде да се разходим – предложи.

Събеседникът ѝ се поколеба за момент, после я пое. Двамата тръгнаха обратно към града. Вляво от тях се простираше потъналата в мрак долина, а вдясно хората продължаваха да се веселят под светлината на огньовете и хартиените фенери. Кайку и Саран поеха по тънката граница по средата, където празничната глъчка се срещаше с безмълвната тъмнина.

– Част от мен... – започна младата жена, след което замлъкна и отново продължи: – Част от мен е доволна, че се отправям на тази мисия. Струва ми се, че прекалено дълго бездействах. През изминалите години направих доста неща за Либерата Драмач, ала тези малки крачки напред не ме удовлетворяват. – Тя погледна към Саран. – Още по-малко пък

Оча.

– Боговете са търпеливи, Кайку – рече й шпионинът. – Недей да подценяваш Чаросплетниците. Веднъж вече извади късмет. Повечето хора, забъркали се с тях, не получават втори шанс.

– Да не би да усещам *загриженост* в думите ти? – подразни го тя.

Куараалецът пусна ръката й, свивайки рамене.

– Е, и? – попита. – Какво те интересува моята загриженост?

– Извинявам се – отвърна девойката. – Не исках да те засегна. – Бе забравила колко уязвима е гордостта му. Двамата продължиха напред.

– Страх ме е заради Маската – каза по едно време Кайку. – Минаха пет години, откакто я сложих за последен път, ала тя продължава да ме зове. – Тя неволно потрепери. – А ако искаме да се промъкнем през невидимата преграда на Чаросплетниците, ще трябва да я сложа отново.

– Студено ти е – рече изведнъж Саран, свали наметалото си и загърна раменете й с него. Изабщо не й беше хладно, ала въпреки това не се възпротиви. Докато закопчаваше катарамата на врата й, Кайку вдигна ръката си и я сложи върху неговата. Куараалецът застина неподвижно, удължавайки мига.

– Защо не използвате някоя Сестра, която да открие преградата? – попита шпионинът, когато отдръпна ръката си. – Защо трябва ти да вършиш тази работа?

– Кайлин се бои да изложи на риск напълно обучена Сестра – вдигна рамене младата жена. – Опасява се, че в подобен случай Аления орден ще бъде изложен на опасност. Пък и няма да е безопасно за този, който ще сложи Маската. Чаросплетниците не знаят нищо за Ордена, а Маската е тяхно изобретение и пробивът на преградата с нейна помощ едва ли ще бъде забелязан от тях.

– Но ти не можеш да си сигурна, че този път Маската ще ти свърши работа – изтъкна събеседникът й. – Ами ако е направена така, че да функционира единствено в пределите на Фо?

– При всички положения поне трябва да опитам – въздъхна девойката.

Саран намести зад ухото си един черен кичур. Кайку го наблюдаваше отстрани, изучавайки извивките на фигурата му под тесните дрехи. Един глас в съзнанието й я предупреди да бъде предпазлива, ала тя не му обърна никакво внимание. Приятното опиянение от виното бе концентрирало съзнанието й единствено в настоящето и момичето изабщо не мислеше за евентуалните последици от действията й.

Куараалецът улови погледа й, но тя не отмести очи.

– Защо Тсата трябва да идва с нас? – попита изведнъж, изпитала внезапната нужда да каже нещо. После, осъзнавайки, че това е нещо, което открай време възбуждаше любопитството ѝ, добави: – Какво представява той за теб?

Саран се замисли, оставайки безмълвен за известно време. Кайку не можеше да каже дали мълчанието му се дължеше на обстоятелството, че въпросът ѝ го затрудняваше, или събеседникът ѝ постъпваше така просто за да си придаде повече театралност. Най-накрая мъжът заяви:

– Нищо. Нищо повече от спътник. Срещнах го в Окхамба и той реши да ме придружи в сърцето на континента, воден от някакви свои цели. Поради същата причина дойде и в Сарамир. Нямам никаква представа защо са го помолили да ви придружи, но мога да гарантирам, че ще ви бъде от голяма полза. От всички хора, с които съм скитал по време на различните си мисии из Близкия свят, няма никой, на когото бих поверил с по-голяма готовност живота си.

Вече бяха стигнали до покрайнините на селището. Тук земята се бе нагънала така, че оформяше естествена стена около него, в която бяха издълбани порти, а от външната ѝ страна се издигаха подемни съоръжения, които се прибираха по време на война, за да попречат на неприятеля да се промъкне вътре.

Те поеха нагоре, избирайки не толкова оживените пътечки. Покрай тях хората се целуваха, пееха или се караха, опиянени от виното и празничната атмосфера. По някое време Кайку отново улови ръката на Саран. Кавалерът ѝ леко потрепери и момичето се усмихна тайничко на себе си.

– Имаш ли някакви съмнения? – попита тя. – По отношение на това, което си открил?

– За четвъртата луна ли? – вдигна вежди шпионинът. – Никакви. Заелис също е убеден в това, след като му показах доказателствата и Сестрите удостовериха автентичността им. Мислех си, че идеята ще се стори твърде налудничав за твоите сънародници; все пак вие сте единствените хора от Близкия свят, които продължават да боготворят луните. – Той отметна един кичур от челото си с женствено движение. – Ала се оказва, че не съм бил прав. Само през последните хиляда години толкова богове са били забравени, изгубвайки се безвъзвратно в древността; напълно естествено е да не сте чували за някой, който е загинал дълго преди изграждането на вашата цивилизация.

– Може и да не е загинал – промълви Кайку. – Може би точно там е проблемът.

Саран изсумтя скептично.

– И какво те кара да мислиш така?

Девојката вдигна рамене.

– Нищо конкретно. Просто... имам някакво лошо предчувствие. Бях докосната от Лунните деца; знаеш ли за това? Не пряко, всъщност – те бяха дошли да помогнат на Лусия.

– Зная – рече сухо Саран.

– Всички тези неща за Арикарат, как да ти кажа... – запъна се младата жена. – Карат ме да се чувствам зле. – Момичето не можеше да намери по-точна формулировка – усещаше леко гадене в стомаха си, някакво безпокойство, също като предупредителното потреперване на земята преди земетресение. Дали щеше да се чувства така, ако не се беше сблъскала с неведомата същност на тези духове? Не знаеше.

– Има и нещо друго – продължи след малко. – Моят приятел Тейн загина, вярвайки, че всичко, което върши през живота си, е по волята на неговата богиня Еню. Аз положих обет за възмездие пред Оча и утре се отправям отново на път, за да изпълня клетвата си. Самите лунни деца също се намесиха, вземайки страната на Лусия. И ето че сега ти ми казваш, че източникът на силата на Чаросплетниците, истинската причина за злочестината и мъката на тази земя, всъщност са останките от някаква отдавна забравена луна. – Тя машинално направи знака против богохулство, преди да продължи. – Започвам да вярвам, че съм се натъкнала на някаква игра на боговете, независимо дали искам, или не; че сме се превърнали в част от някакъв конфликт, чиято природа сме неспособни да съзрем. И че всички ние можем с лекота да бъдем пожертвани в името на неznайните цели на обитателите на Златните владения.

Саран се замисли за момент над думите ѝ.

– Мисля, че се уповаваш прекалено много на своите богове, Кайку – каза той. Някои хора приписват собствената си смелост на волята на божествата си, а други използват вярата си като извинение да бъдат лоши. Внимавай, Кайку! Един ден желанията на сърцето ти могат да се окажат доста различни от онова, което боговете ти искат да сториш.

Кайку беше доста изненадана да чуе подобни думи от устата на един куараалец, израснал с теократската доктрина. Щеше да му отговори, ала изведнъж се оказа, че бяха стигнали до къщата, която девојката споделяше с Мишани. Тя се издигаше на една от средновисоките тераси на Лоното – малка и непретенциозна постройка, чиято грубовата фасада бе прикрита от пълзящи растения и саксии с цветя. Кайку и Саран се спогледаха за секунда, след което младата жена отвори вратата и

двамата влязоха вътре.

Прагът, който пристъпиха, не беше само физически. Кайку още не беше затворила вратата, когато компаньонът ѝ я прегърна и долепи устни до нейните. Девојката отвърна на целувката му с не по-малка жар, а ръцете ѝ погалиха косата и лицето му, преди да се спуснат по мускулестия му гръб. Саран я притисна към стената и младата жена почувства как по тялото ѝ се разлива приятна топлина, докато устните им се сливаха и раздалечаваха, само за да се срещнат отново. Кайку разтвори бедра и почувства твърдата издутина, пулсираща в слабините му. Предупредителният глас бе изгикан в ъгълчетата на съзнанието ѝ – момичето нямаше никакво намерение да спира онова, което щеше да се случи.

Пръстите ѝ вече се суетяха около тесния му жакет, опитвайки се да се преборят със странното куараалско закопчаване. Кайку се засмя на своята несръчност, ала кавалерът ѝ ѝ помогна и не след дълго дрехата бе свалена, разкривайки голата плът под нея. Саран беше строен и мускулест като атлет, без грам тлъстина по себе си. Нежните пръсти на девојката се плъзнаха по стегнатия му корем и той потръпна от удоволствие, след което зарови устни в косата ѝ, целувайки захапвайки лекичко едното ѝ ухо, докато тя обсипваше с целувки врата и гърдите му.

Кайку го придърпа към едно диванче и двамата се търкулнаха отгоре му. В къщата цареше мрак – фенерите не бяха запалени, а капациите на прозорците бяха спуснати, заглушавайки глъчката на празнуващите. Устните им се сляха отново и девојката прокара пръстите си по долната част на гърба му. Кавалерът ѝ свали блузата ѝ с грациозни движения и я захвърли на пода, след което съблече и долната ѝ риза. Нетърпеливите му движения подействаха малко разочаровашо на Кайку, която обичаше бавните и продължителни ласки. Ръцете му вече разкопчаваха панталоните ѝ, ето защо младата жена се търкулна с партньора си на пода, възсядайки хълбоците му.

Девојката целуна нежно челото му, а Саран обгърна гърдите ѝ с ръце, докосвайки с устни едното ѝ зърно. Допирът на езика му я накара да потрепери от наслада и Кайку се изви назад като котка, докато същевременно протягаше дясната си ръка зад себе си, погалвайки ерекцията му. Дишането на обикновено съдржания и хладнокръвен куараалец бе станало учестено и повърхностно и момичето със задоволство отбеляза, че това се дължеше на нея. В следващия миг партньорът ѝ захапа лекичко връхчето на гърдата ѝ и тя отметна главата си назад, премрежила очи от наслада.

Внезапно Саран премести центъра на тежестта си и се завъртя, така

че той да застане отгоре. Лицето му бе почервено, а напрегнатото му изражение го караше да изглежда почти грозен. Възбудата ѝ изведнъж повяхна, подкопана от нещо неприятно, което тя съзря в очите му – животинска похот, надхвърляща обичайната страст при съвкуплението между мъж и жена.

– Саран... – започна Кайку, без да знае какво щеше да каже, без да знае дали това бе просто нещо моментно, което щяха да преодолеят и забравят след минута, или пък думите ѝ щяха да сложат край на ласките им. Не ѝ се искаше да го нарани, ала щеше да го стори, ако се наложеше.

Той заглуши думите ѝ с груба целувка, от която устните я заболяха, и на нея ѝ се стори, че в целувката му сякаш имаше нещо различно. Не толкова страст, колкото...

Глад.

Нейната *кана* се размота като скупчени на кълбо змии, отприщвайки се като огнена река от слабините и утробата ѝ. Преди да осъзнае какво се случва, пламтящите вълни обляха тялото ѝ, след което Кайку бе връхлетяна от усещането, че нещо се опитва да изтръгне вътрешните ѝ органи, запращайки ги през гърлото ѝ към устата на Саран. В следващия миг проблесна бяла експлозия и партньорът ѝ беше запратен в другия край на помещението, където се фрасна в срещуположната стена, свличайки се на земята.

Беше също като последния път. Кайку се бе сблъсквала с този глад и преди.

– Не... – промълви девойката, а от очите ѝ избликнаха сълзи, докато се изправяше. Бе прикрила голите си гърди с блузата си, а бретонът ѝ се бе разрошил, падайки над челото ѝ. – Не, не и не! – Кайку повтаряше това като някаква мантра, сякаш отрицанието можеше да изцели раната от предателството, с което току-що се беше срещнала.

Саран се изправи на крака, а на лицето му бе изписано мъчително изражение.

– Кайку... – започна той.

– Не, не, НЕ! – изкрещя младата жена и сълзите потекоха надолу по бузите ѝ. Устните ѝ трепереха. – Това ти ли си? Ти ли си?

Мъжът не продума нищо – само поклати леко глава, но не за да отрече, а по-скоро защото я молеше да не отговаря на въпроса ѝ.

– Асара? – прошепна девойката.

Чертите на лицето му се изкривиха от болка и тази реакция бе напълно достатъчна на Кайку, за да разбере истината. Тя рухна на колене

и зариди с глас, докато тялото ѝ се тресеше конвулсивно.

– Как можа? – проплака момичето, след което яростта ѝ изведнъж взе превес и тя изкрещя: – *Как можа?*

В погледа на куараалеца се четеше огорчение, ала нямаше никакво съмнение, че това бяха очите на Асара. Шпионинът отвори уста да каже нещо, но не последваха никакви думи. Вместо това той взе жакета си и се изгуби в топлата нощ, оставяйки Кайку да риде на земята.

Тринадесета глава

Окото на Нуку изгря над разлома Ксарана, а лъчите му си запроби- ваха път през облаците, осеяли източния хоризонт. Утринна мъгла пъл- зеше из котловините на Лоното – гъста и непрогледна в най-дълбоките падини, ефирна и рехава около по-високите места. Градът бе призрачно тих и по кривите улички не се мяркаше нито една жива душа, с изклю- чение на обичайните стражи, патрулиращи из града с тежките си коже- ни доспехи. Жътвената седмица бе започнала преди два дни – първата нощ всички обитатели на Лоното се бяха веселили до зори, ала през вто- рата празненството бе далеч по-умерено; въпреки това хората още дълго щяха да си почиват в постелите си.

Кайку седеше на тревата, зареяла поглед в източния хоризонт. Ли- цето ѝ беше бледо, а очите ѝ – мътни и кръвясали от прекараната без- сънна нощ. Девојката избощо не обръщаше внимание на тримата си спътници – те сякаш не съществуваха за нея. В момента те затягаха ре- мъците на раниците си, зареждаха пушките си и говореха съвсем тихо, сякаш се бояха да нарушат спокойствието на утринта. Тсата, Юги и Но- мору – навъсената разузнавачка, чийто рапорт бе довел до тази експеди- ция. Сега те трябваше да прекосят Разлома, отправяйки се към мястото, където Зан навлизаше в западния му край, за да проучат аномалията, от- крита от Номору. За да се изправят отново срещу Чаросплетниците.

Кайку определено трябваше да се чувства другояче. След толкова време на бездействие, перспективата да се сблъска с Чаросплетниците – убийците на семейството ѝ, за които бе положила обет за възмездие пред Оча – би пробудило нещо в нея. Ако не възбуда, то поне страх или тревога. Вместо това обаче имаше чувството, че сърцето ѝ е мъртво в гърдите ѝ – досущ изтлял въглен от угаснал огън.

Защо не се бе досетила за Саран? Как така не можа да разпознае първопричината за привличането, което изпитваше към него? Богове, бе стояла на носа на кораба на Чиен и му беше *разказвала* как Асара я бе върнала обратно към живота, как това действие ги бе обвързало по един дълбок, съкровен начин и как тази връзка ги караше да се стремят една към друга. А всъщност през цялото това време е говорила на самата Асара.

Духове, колко я мразеше само! Мразеше лъжите ѝ, хитруването ѝ, непоносимия ѝ егоизъм. Мразеше я, задето беше повярвала, че е Саран,

задето тази проклета жена я бе накарала да говори за Асара, докато същевременно я наблюдаваше зад тъмните си куараалски очи. Ала най-много я мразеше, задето бе позволила Кайку да съблазни Саран, да прави любов с него, мислейки си, че той е истинска личност, а не някакъв си *фалшификат*. Нямаше никакво значение, че не бяха довели до край акта си; предателството се таеше в намеренията, а не в резултата, и беше неоспоримо.

Едва сега младата жена си даде сметка, че желанието ѝ да спи с куараалския шпионин не се дължеше единствено на плътско влечение. Тя се бе разкрила пред него и любовните ласки нямаше да бъдат просто забавление, а потвърждаване на чувството, което – както си мислеше Кайку – съзряваше между тях. Естествено, тя не си призна това пред себе си – младата жена не можеше да бъде честен съдник на собствените си чувства. Единствено благодарение на безмерното си огорчение тя осъзна колко много надежди бе възлагала на Саран, ала вече бе прекалено късно.

Беше се разкрила пред някого, беше станала уязвима и отново я бяха наранили жестоко. Загледана мрачно в далечината, Кайку си обеща, че никога вече няма да допусне това да се случи отново.

– Време е, Кайку – каза Юги, поставяйки дланта си на рамото ѝ.

Тя надигна бавно глава и се загледа отнесено в него, сякаш изобщо не го виждаше. После се изправи уморено на крака, вдигна раницата и пушката си и ги нарами.

– Готова съм – рече, обръщайки се към тримата си спътници.

* * *

Преминаха през укрепленията на границата на Лоното и се насочи-ха на запад. Окото на Нуку вече се бе издигнало високо над облаците и лъчите му обливаха каньоните и долините на разлома Ксарана. За един продължителен период от време никой не продума нищо. Номеру ги поведе по тесните ръбове, спускащи се до най-дълбоките клисури – това бе единственият начин да прекосят незабелязани Разлома. Кайку, Тсата и Юги заслизаха по сипеите и стръмните канари и не след дълго бяха погълнати от сенчестия, хладен здрач.

Западната страна на Лоното бе защитена от гъст лабиринт от про-цепи и тунели, известен като Плетеницата. Тук, преди столетия, същите потоци, които открай време бяха текли на изток от ръба на долината, за да изваят земята, където бе построено селището, се бяха обърнали на запад, разяждайки древните скали. С течение на времето скалите

ерозираха, а честите земетресения, които разтърсваха Разлома, бяха довели до появата на тунелите. Сега тези потоци бяха пресъхнали, ала следите от съществуването им прорязваха пейзажа като лабиринт от объркани задънени улици, водещи надолу в дълбините. Ако пътешествениците се движеха по върха на Плетеницата, щяха да напредват значително по-бързо и лесно, обаче там щяха да са лишени от каквато и да е възможност за прикритие – един от участъците представляваше плоска скала, широка около километър и половина – и вероятността да бъдат забелязани от километри бе огромна.

– Това е краят на нашата територия – обяви Номору, след като се промъкнаха през една тясна цепнатина и излязоха от Плетеницата. Това беше първото нещо, което някой от тях казваше, откакто бяха потеглили. Пред тях се простираше полегатото дъно на някакво широко дефиле. Вертикалните му стени се издигаха почти на тридесет метра над главите им – обрулени от времето, грапави скали, чиято повърхност бе покрита с редки хрусталаци, а самото дъно представляваше естествена градина, която накара Кайку да затаи дъх. Истински рай от пъстри цветя и живописни дървета, обагрен в алено, пурпурно и зелено, осеян с малки езерца, охранявани от ромолящия ручей. Чуруликащи птички пърхаха около гнездата си в короните на дърветата, а във въздуха се стелеше ефирна мъгла.

– Оттук нататък вече няма да сме в безопасност – добави следотърсачката, а грозните гласни на нисшия ѝ сарамирски сякаш оскверниха красотата на това приказно място. Въпреки това всички съзнаваха истинността на думите ѝ. Разломът гъмжеше от банди, всяка от които ревниво охраняваше своята територия, и Лоното водеше непрекъсната война, за да държи отворени пътищата си към външния свят.

Четиримата пътешественици поеха напред с удвоена бдителност. Номору отново избираше най-трудните маршрути, защото най-непроходимите пътища често се оказваха и най-сигурните. След по-малко от час Кайку изгуби всякаква представа за посоката, в която се придвижваха. Младата жена не отделяше поглед от жилавата фигура, пристъпваща най-отпред, обвинявайки я за това изпитание; после обаче си даде сметка колко несправедливо беше това. Ако не беше Асара, тя щеше да приетства с радост тази експедиция. Ако не беше Асара...

Липсата на разговори отново я беше навела на мрачни мисли. Юги бе необичайно съдържан, а Тсата... Тсата и бездруго почти не си отваряше устата. Само слушаше и наблюдаваше, изнервяйки този срещу себе си с чуждоземското си любопитство. А дали *той* знаеше? Дали знаеше,

че Саран не беше онзи, за когото се представяше? Ами Заелис и Кайлин? Та те *би трябвало* да знаеха. Поне Кайлин – тя разпознаваше Различните веднага щом ги зърнеше. Всички Сестри владееха тази способност.

Изведнъж ѝ се прииска да се изправи срещу Заелис и Кайлин и да ги попита защо никой не ѝ беше казал истината. След това обаче си каза, че навярно имаха своите основания – все пак Асара беше шпионин и едва ли беше тяхно право да разкриват самоличността ѝ. Кайку не беше говорила пред никого за Асара, като изключим Мишани, нито пък бе споменавала нещо за влечението си към Саран. Защо изобщо да се намесват? Освен това така само щеше да налива вода в мелницата на Кайлин, която не спираше да я увещава да се посвети изцяло на Аления орден. Ако се беше отдала на обучението си, вместо да скита по широкия свят, щеше сама да разпознае Асара, и то на момента.

Още не можеше да повярва, че някогашната ѝ прислужница е способна на това. Пък и как би могла? Нямаше никаква представа за реалните умения на Асара. Беше я виждала да променя леко чертите на лицето си, както и цвета на косата си, включително и да накара татуировката на ръката си да избледнее. Добре, да не забравяме и ужасните следи от изгаряния по тялото ѝ, от които не остана и помен. Ала да смени не само формата на тялото си, но и своя *пол...* това се струваше невъзможно на Кайку. Що за създание би могло да направи това? Що за същество?

„А какво ли създание би могло да изкриви нишките на реалността, за да създаде огън или да прекършива чуждите умове? – запита се безжалостно младата жена. – Тя е не по-малко невъзможна от теб. Светът се променя по-бързо, отколкото можеш да си представиш. Вещерските камъни преправят Сарамир и онова, което някога е било невъзможно, вече е реалност.“

– Какво си се умислила, Кайку? – обади се Юги. – Личи си от километър.

Младата жена се усмихна извинително и като че ли живна малко.

– Каж ми нещо, Юги. Пътешествието ще бъде дълго и ако някой не ме развесели, просто ще падна и ще умра.

– Съжالياвам – вдигна рамене мъжът. – Хуморът ми нещо се е изчерпал. Снощи не се чувствах хич добре, ала вървенето поне избистри главата ми.

– Да не би да си преял? – вдигна вежди девойката.

– Едва ли. Не съм хапвал нищичко. Може би затова ми е толкова

зле.

Кайку се засмя тихо. Номору, която вървеше пред тях, се обърна внезапно и ги изгледа навъсено.

– Изглеждаш притеснена – каза Юги със загриженост в гласа. – Има ли нещо общо с Маската?

– Не – отвърна девойката и това беше съвсем вярно; напълно бе забравила за Маската, обсебена от мислите за болката, която Асара ѝ беше причинила. Тя лежеше увита в раницата ѝ; предметът, който баща ѝ бе откраднал и заради който бе умрял. Кайку изведнъж усети как Маската се вира в нея. Пет години бе стояла скрита в раклата в къщата ѝ, без момичето да я сложи дори един-единствен път; защото тя много добре знаеше как действаша Истинските Маски, как превръщаха в роб човека, който ги носеше, как го пристрастяваха към еуфорията на Чаросплетието, дарявайки го с огромна сила в замяна на разсъдъка му. Копнежът да стори това ни най-малко не беше намалал; едва забележим, ала неизменен гъдел в най-тъмните кътчета на съзнанието ѝ, пробуждащ се всеки път, когато се сетеше за Маската. Тя отново я зовеше.

* * *

По някое време следобед пътешествениците спряха под една надвиснала канара, за да се подкрепят. Дефилето бе останало зад гърба им и вече от няколко часа се спускаха по огромен полегат склон, осеян с порутени скали, които стърчаха от земята като гигантски каменни цветя, чиито венчелистчета бяха украсени с кварц, варовик и малахит. Откакто бяха поели по склона, се движеха на прибежки от едно укритие до друго и макар че така напредваха по-бързо, отколкото през дефилето, нервите им се бяха обтегли до крайност. Тук вероятността да ги забележат беше много голяма.

– Защо минаваме оттук? – попита Юги. – Не бързаме толкова много.

Номору смръщи вежди, очевидно засегната от тази реплика.

– Аз съм водачът – сопна се тя. – Познавам тези земи.

Дясната ръка на Заелис обаче не се отказваше.

– Добре, обясни ми тогава. И аз ги познавам, макар и не толкова добре като теб. Южно от тук има сравнително закътан проход, който...

– Не можем да минем оттам – бе категорична жената.

– Защо? – обади се Тсата. Кайку го изгледа изненадано. Това беше първата дума, която ткиуратецът бе казал този ден.

– Това няма значение – отсече следотърсачката и тръгна напред.

Тсата остана неподвижен, изучавайки я съсредоточено. Кожата му, която изглеждаше жълтеникава на разсъмване, сега грееше в златисто на светлината на следобедните слънчеви лъчи, а бледозелените му татуировки, пълзящи по ръцете и лицето му, създаваха впечатлението, че Разломът му е като роден дом.

– Ти познаваш тази местност – проговори той след миг. – Трябва да споделиш знанията си. Ако ги задържиш за себе си, ще бъде лошо за нашия *паш*.

– *Паш* ли? – Номору се беше обърнала към тях, вдигнала недоумяващо вежди.

– Групата – поясни Кайку. – Четиримата пътуваме заедно, което ни прави *паш*. Нали така? – завъртя се момичето към Тсата.

– Един вид *паш* – поправи я ткиуратецът. – Ала не единственият. В случая обаче имах точно това предвид.

Водачката им разпери гневно ръце. Кайку забеляза нейните собствени татуировки, когато ръкавите на дрехата ѝ разголиха кожата ѝ – преплетени форми и спирали, извиващи се около най-различни образи и пиктограми, символизиращи клетвите, дълговете и задълженията на носещия ги. Това бе традицията на просяците, крадците и другите представители на низшите съсловия от Бедняшкия квартал в Аксками – те изписваха историята си с мастило по телата си. Нуждата ги принуждаваше да извършват услуги един на друг и в повечето случаи честната им дума бе достатъчна; ала понякога, когато ставаше въпрос за по-важни дела, възникваше и необходимостта от по-силна гаранция. Татуировките представляваха външен израз на поетите ангажименти – обикновено се рисуваха наполовина и биваха завършени едва след изпълнението на мисията. Клетвопрестъпниците бързо биваха разкривани и не оцеляваха дълго, след като всички останали им откажеха помощта си.

Колко беше странно, помисли си Кайку, че нуждата от чест и достойнство се увеличаваше с намаляването на парите и имуществото. Тя се запита дали Номору не беше клетвопрестъпница, ала значението на татуировките бе непонятно за нея и всички думи, които разчиташе, бяха изписани на жаргона на нисшия сарамирски, който тя не владееше.

– Териториите се променят – каза накрая следотърсачката, смекчавайки тона си. – Границите обаче не са точно определени. Пазят ги разузнавачи, понякога и бойци, но няма постоянна охрана, нито пък укрепления. Ето защо ви прекарвам точно оттам. Няма друго място, откъдето да се промъкнем по-лесно. – Тя кимна с глава към осеянния със скали склон. – Това място е бойно поле. Погледнете терена. Това е ничия

земя. Прекалено много духове бродят тук.

– Духове? – попита Кайку.

– Появяват се през нощта – обясни водачката. – Мнозина са били убити тук. Местата помнят. Ето защо го прекосяваме през деня. – Тя се обърна към Юги. – Проходът, за който говориш, беше превзет преди месец. Имаше битка – един спечели, а друг загуби. – Жилавата жена се усмихна, оголвайки зъбите си. – Едно време беше безопасен. Сега ще те убият, преди да си го доближил. – После изгледа въпросително Тсата. – Доволен ли си? – попита.

Ткиуратецът вирна брадичка към нея. Номору се намръщи, понеже не знаеше, че това е начинът, по който окхамбите изразяваха съгласието си. Кайку не я просветли. Водачката им вече бе решила, че не харесва мъжа с оранжево-русата сплъстена коса.

* * *

Късметът им изневери късно вечерта на същия ден.

Навъсеното небе приличаше на кървавочервен съсирек, осяян с тъмносини язви и полуприкрит под булото на прозрачните облаци. Нерин и Аурус бяха увиснали в западната част на небосклона – едва забележимият зеленикав полумесец на по-малката се подаваше иззад масивното восъчно лице на по-голямата сестра. Номору ги водеше по един висок скалист гребен, издигащ се високо над околните чукари и клисури. Назъбената му повърхност ги принуждаваше да се катерят мъчително по едната страна на всяко препятствие, само за да се спуснат след това по стръмния му склон. Тъкмо бяха достигнали до края на гребена, когато Номору внезапно вдигна ръка, изкривявайки пръстите си в типичния за Сарамир знак, който всички жители на континента научаваха още като деца. Четиримата пътешественици се притаиха до скалата.

Кайку напрегна слуха си, ала не можа да чуе нищо, с изключение на далечни животински крясъци и приглушеното жужене на насекоми-те. Досега не се бяха натъквали на каквито и да е признаци на човешко присъствие – било заради уменията на Номору, или поради чист късмет. Сега присъствието на неznайната опасност стегна мускулите й, изпълни тялото й с адреналин и прогони мрачните мисли.

Юги се надигна леко, държейки пушката си готова за стрелба.

– Усещаш ли нещо? – прошепна той.

– Не съм се опитвала – отвърна тя. – Още не се осмелявам. Ако е Чаросплетник, веднага ще ме забележи. – Кайку премълча най-дълбокия си страх – никога досега не се беше изправяла срещу Вещер на бойното

поле на Чаросплетнето. Единствената Сестра, която бе правила това, беше Кайлин, и девойката се боеше, че някой ден това щеше да се случи, независимо дали го искаше, или не.

Точно тогава забеляза, че Тсата е изчезнал.

Ткиуратецът се беше притаил до канарата вдясно от нея. На някакво първично ниво той съзнаваше от кой ъгъл можеше да бъде забелязан и къде беше прикрит. Скалистите зъбери вдясно пазеха фланга му и той щеше да чуе, ако някой се опиташе да се промъкне оттам; отвъд тях обаче имаше закътани места, където можеше да се скрие стрелец с пушка или лък. Татуираният мъж реши да заобиколи канарата отляво, докато същевременно Номору минаваше отляво; така щеше да се срещне с разузнавачката от другата страна. Логиката, която го ръководеше, се основаваше на хилядолетен опит в джунглата. Един следотърсач можеше да бъде ухапан от змия, да падне в капан, да си счупи крака, да бъде пленен или да се окаже неспособен да предупреди останалите от своя *паиш*, в случай че враговете установяха местоположението им. Докато двама разузнавачи, всеки от които се движи по различен маршрут, бяха значително по-трудни за обезвреждане и ако единият беше сполетян от нещастие, другият можеше да му се притече на помощ. Пък и – най-важното – така бе по-безопасно за самата група.

Тсата не спираше да се учудва на неразбираемите мисловни процеси на чужденците – били те сарамирци, или куараалци. Толкова много биваше премълчавано; толкова много оставаше в сферата на намеците и загатванията. Например флиртуването – той бе наблюдавал как Саран и Кайку се навъртат един около друг на кораба на Чиен. Защо просто не можеха да си кажат онова, което и двамата знаеха, да си признаят директно желанието, което изпитваха един към друг, а трябваше да го правят по такъв косвен начин? Чужденците се държаха толкова потайно, толкова затворено, и кътахта силата си, вместо да я споделят, криейки се зад думи и действия, водени от желанието да облагодетелстват себе си, а не своя *паиш*. Вместо една задружна общност те имаха една неуравновесена култура, състояща се от множество социални нива, където мястото на отделния индивид зависеше единствено от това, дали произлиза от заможна или бедно семейство. Всичко това изглеждаше толкова абсурдно!

Тсата изпитваше известна симпатия към Саран, защото куараалецът бе склонен да пожертва всички мъже, които го придружаваха в джунглите на Окхамба, само и само да се измъкне жив оттам. Ткиуратецът напълно го разбираше – шпионинът работеше за благото на един по-голям

паи – този на Либера Драмах и всички жители на империята, докато останалите участници в експедицията бяха там единствено заради парите или славата. Единствено мотивите на Саран бяха безкористни. Дори куараалецът обаче се държеше потайно и се мислеше за „водач“ на групата им, макар че Тсата не бе взел никакви пари и се бе присъединил към куараалеца по своя собствена воля.

Един поглед се оказа напълно достатъчен, за да види, че скалистите зъбери блокираха пътя му, пречейки му да заобиколи канарата отдясно. Ето защо ткиуратецът реши да се изкатери върху нея. Това щеше да е доста рисковано, ала просто нямаше друг начин. Той се изстреля като пружина от приклепналата си позиция и само след миг вече беше горе, прилепил тялото си към грапавата повърхност на камъка. В джунглите на отечеството му оранжево-русата му коса и зелените му татуировки му служеха като перфектен камуфлаж, ала сега имаха точно обратния ефект. Той бързо пропълзя към другата част на скалата, опитвайки се да се слее с оскъдната растителност, покрила повърхността ѝ.

Светлината постепенно чезнеше от небосклона, заменена от бледозеленикавото сияние на луните. Тсата се приближи до края на канарата и погледна надолу. От дясната стена на гребена, по който се движеше, стърчеше тесен перваз, следващ извивките на стръмния склон, който завършваше сред малка полянка, заобиколена от три страни от надвиснали скали.

Ткиуратецът ги чу и долови мириса им още преди да ги е видял. Те вървяха по перваза и не след дълго щяха да излязат точно там, където стояха Юги и Кайку.

Бяха двамина. Носеха черни дрехи и кожени брони, а лицата им бяха неестествено бели от силния грим, с червени кръгове около очите. От телата и дрехите им се излъчваше силна миризма на ритаси – цвете с пет венчелистчета, което сарамирците запалваха по време на погребалните си церемонии. Пушките им изглеждаха старинни и тежки, а на коланите им се полюшваха закривени саби.

Тсата праметна пушката на гърба си и измъкна своята *китха* от колана си. Тя представляваше типично за Окхамба оръжие, използвано за близък бой в джунглата, където по-дългите хладни оръжия са мъчно-подвижни и само се закачат в околните растения. То се състоеше от кожена ръкохватка, снабдена със стоманен предпазител за пръстите, и две закривени в противоположни посоки остриета, излизаци от горния и долния му край. Обикновено *китха* се използваше по двойки – едно за блокиране на противниковите удари и едно за атака, което правеше

четири свистящи остриета, способни да нанесат чудовищни рани. Ефективната им употреба изискваше изключително жесток боен стил и неслучайно сарамирците имаха свое собствено название на това приспособление – куки за изкормване.

Безшумен и бърз като котка, ткиуратецът скочи на скалния перваз. Двамата мъже, концентрирани върху собственото си безшумно придвижване, изобщо не усетиха, че се промъква зад гърба им. Бяха лесни жертви.

Тсата ги връхлетя светкавично, обезглавявайки с лекота единия, след което заби *кнтхата*, която държеше в лявата си ръка, в гърлото на другия. Ударът не беше достатъчно силен, за да отреже главата му, ала въпреки това зловещото острие разряза дебелите мускули и заседна в горната част на гърба му. Докато първият мъж рухваше на земята, ткиуратецът ритна в гърдите своята жертва и изтръгна оръжието си от тялото ѝ. Рукна фонтан гореща кръв, а Тсата отстъпи назад и се загледа в строполяващия се човек, чието тяло още не можеше да осъзнае, че вече беше мъртво.

Доволен, че е предпазил по-голямата част от своя *паи*, ткиуратецът веднага насочи мислите си към Номору. Той избърса кръвта от остриетата, за да попречи на мириса на кръв да издаде присъствието му пред евентуалния неприятел, след което се запромъква по перваза в посоката, откъдето бяха дошли мъжете с белосаните лица.

Откри я на закътаната полянка. Беше притисната до скалата, с лице към него. Пред нея стояха други двама – единият бе притиснал ножа си до брадичката ѝ, а другият се оглеждаше напрегнато наоколо с пушка в ръце. Съзнавайки, че още не беше достатъчно тъмно, за да остане незабелязан, Тсата се огледа набързо за други врагове, ала не откри такива. Очевидно това не бяха истински воини, колкото и да се правеха на такива.

Първостепенната му задача бе човека с ножа. Искаше му се да се нахвърли изневиделица върху него, ала рискът за разузнавачката беше прекалено голям. Вместо това ткиуратецът изчака, докато никой от двамата не гледаше към него, и взе на мушка набелязаната жертва. Тъкмо преценяваше каква бе вероятността да застреля мъжа, без той да намушка инстинктивно Номору, когато жената го забеляза и очите ѝ едва забележимо потрепнаха. Нито един от двамата непознати не ѝ обърна внимание. Само след миг обаче тя се вторачи съсредоточено в ткиуратеца. Човекът с ножа се намръщи, щом видя това, ала не отклони погледа си. Тогава жената първо присви очи, а после ги ококори широко.

– Стига си се пулила, глупачке! – изсъска мъжът с ножа. – Не съм идиот. Хич няма да ме накараш да се обърна – след което я зашлеви през лицето. За да направи това обаче, трябваше да отдели ножа от гърлото ѝ, и Тсата използва точно този момент, за да натисне спусъка. Пушката изтрещя оглушително и куршумът пръсна черепа му, разпилявайки мозъка му.

Последният оцелял се обърна с вик, вдигайки оръжието си; ала ткиуратецът вече беше до него и разпаряше гърлото му със своята *кнтха*. Пушката му гръмна, докато падаше, а вторият удар на Тсата проби дупка в черепа му.

Ехото от изстрелите отекна из Разлома, изгубвайки се в сгъстващия се здрач.

Тсата и Номору се спогледаха, след което следотърсачката се наведе и взе от земята пушката и кинжала си, които нападателите ѝ бяха отнели.

– Ще дойдат всеки момент – рече тя. – Още от тях. Трябва да се махаме оттук.

Четиринадесета глава

Виковете на преследвачите им отекваха сред назъбените възвишения.

След като се върна с Тсата, Номору ги поведе в североизточна посока, надолу по един стръмен склон. Четиримата бяха изподраскани и натъртени от бясното спускане, ала водачката им беше безмилостна. След като повече от час бяха поддържали убийствено темпо, единственото, за което си мечтаеше Кайку, беше само да спрат някъде, за да може да си поеме дъх. Жилавата жена обаче беше неумолима.

Четиримата пътешественици се спускаха все по-надолу и по-надолу в недрата на Разлома, докато не стигнаха до кръгла полянка, изглеждаща абсолютно не на място сред безжизнените скали, които я обграждаха. Юги и Кайку веднага се хвърлиха на тревата, без да чакат разрешението на Номору, ала водачката им бездруго възнамеряваше да направят кратка почивка на това място.

– Богове, направо мога да заспя тук! – възкликна дясната ръка на Заелис.

– Не можем да останем тук – беше категорична разузнавачката. – Само си отдъхнете малко.

– Няма да останем тук? – Кайку не можеше да повярва на очите си. – Та ние пътуваме от сутринта!

– Защо да се претрепваме от бързане? – попита Юги. – Онези са далеч.

– Обаче са открили следите ни – обади се Тсата. – В момента си сигнализират един на друг. И се приближават все повече към нас.

Юги се почеса по тила.

– Колко досадно! Някой знае ли какви са точно тези нахални хора?

Номору кръстоса ръце пред малките си гърди.

– Не зная как се наричат. Принадлежат на някакъв култ към Омеча, но не като тези от градовете. Тези са много брутални. Мислят си, че смъртта е смисълът на живота. – Тя махна пренебрежително с ръка. – Кървави жертвоприношения, жестоки ритуали, по време на които осакатяват жертвите, оброчни самоубийства. Те очакват с нетърпение своята собствена смърт.

– Значи Тсата ще ги изненада приятно – усмихна се Юги, обръщайки се към ткиуратеца, който се засмя. Никой от присъстващите не го

беше чувал да се смее; татуираният мъж сякаш бе лишен от каквото и да е чувство за хумор. Звучният му смях им поддейства изненадващо; някак си бяха очаквали, че изблиците му на веселост ще бъдат по-различни от тези на сарамирците.

Номору изобщо не оцени остроумието на Юги. Беше разгневена, задето се бе наложило да я спасяват, а обстоятелството, че бе спасена от Тсата, още повече я вбесяваше.

– Не трябваше да са тук – рече тя. – Само преди седмица тук имаше други хора. Щяхме да се промъкнем покрай тях и нямаше да ни обърнат никакво внимание.

– Може би точно затова вече ги няма – подметна Юги. – Смъртолюбците са ги изклали, преди да се усетят.

Водачката им му хвърли изпепеляващ поглед.

– Не исках да минаваме по този път – изсумтя тя.

Кайку, която тъкмо дъвчеше парче пикантен хляб, вдигна очи и рече с пълна уста:

– Защо? – след което преглътна и попита: – Какво му има на този маршрут?

Очите на Номору проблеснаха злокобно и тя сякаш щеше да каже нещо, но в крайна сметка само махна с ръка.

– Нищо – рече след известно време. – Просто знам, че не трябваше да минаваме оттук.

– Номору, ако знаеш нещо за това място, трябва да ни го кажеш! – смръщи вежди Кайку. Сдържаният ѝ тон прозвуча по-обезпокояващо, отколкото ако беше извикала.

– Не знам! – натърти следотърсачката. – Разломът гъмжи от най-различни слухове. Чувала съм какво ли не. За мястото, накъдето сме поели, се разказват лоши неща.

– Какви неща? – попита Кайку.

– Лоши неща – повтори Номору.

– Ще ни последват ли тук? – намеси се Юги, опитвайки с различна тактика.

– Не и ако имат малко акъл в главата си – изсумтя жилавата жена, уморена от въпросите им. – Хайде! Трябва да потегляме! Преследвачите ни се приближават!

Юги се надигна неохотно, след което подаде ръка на Кайку, помагйки ѝ да направи същото. Краката ги боляха, но не толкова, колкото сякаш да ги болят на следващия ден.

– Веднага! – изсъска нетърпеливо Номору и ги поведе надолу по

тесния затревен склон.

Той завършваше при широко, плоско тресавище, заобиколено от черни гранитни скали, които се издигаха почти вертикално нагоре. По тях се стичаха хиляди тънки ручейчета, а въздухът бе невероятно студен; пътешествениците усетиха как кожата им настръхва, докато се спускаха. По повърхността му се стелеше призрачна мъгла, а безмълвието на мястото се нарушаваше единствено от спорадичното грачене на някакво незнайно същество.

Теренът под краката им изведнъж стана хлъзгав, а застоялата вода вече стигаше почти до стъпалата им. Докато се спускаха по склона, Юги бе изразил съмнения дали изобщо ще могат да преминат от другата страна на тресавището, ала Номору не му беше обърнала никакво внимание. Виковете на преследвачите им, напомнящи мрачни, свещени песнопения, бяха достатъчно красноречив отговор.

Четиримата поеха през мочурището и мъглата се обви около глезените им, пропълзявайки нагоре към коленете им. Стъпалата им вече бяха мокри и обувките им джаваха при всяка крачка, а гъстата кал се вкопчваше упорито в тях, опитвайки се да ги погълне. Движеха се в колона по един – най-отпред вървеше Номору, а най-отзад – Тсата. Ткиуратецът държеше пушката си готова за стрелба и често поглеждаше нагоре към полянката, където очакваше да се появят силуетите на преследвачите им.

– Тук сме прекалено изложени на показ – промълви той.

– Точно затова трябва да се движим бързо – каза изнервено Номору, след което залитна и изруга. – Ако се отдалечим достатъчно, няма да могат да ни сторят нищо.

Беше малко късничко за спорове, ето защо пътешествениците продължиха да следват разузнавачката, стареейки се да не се отклоняват встрани от стъпките ѝ. По едно време Кайку стъпи прекалено вдясно и кракът ѝ хлътна до коляното в противната киша; добре че Юги веднага я прихвана. Тя му благодари и отново продължиха напред.

Изведнъж Тсата изцъка с език – толкова силно, че Кайку подскочи от изненада.

– Ето ги – рече той.

Номору погледна назад. На хребета на възвишението се виждаха четирима мъже и една жена – двама от мъжете имаха пушки. Докато следотърсачката се взираше в тях, единият стрелец се прицели и натисна спусъка. Ехото от гърмежа потъна в мрачните води на тресавището и Кайку и Юги автоматично се приведоха, ала за щастие изстрелът не

беше точен. Куршумът не засегна никого.

Разузнавачката светкавично свали пушката от гърба си пристъпи към мястото, където стоеше Юги. За първи път Кайку забеляза колко нелепо изглеждаше оръжието в сравнение с жената, която го носеше. Докато Номору бе мършава, кокалеста и мърлява, пушката й приличаше на произведение на изкуството. Прикладът бе покрит с черен лак, металните части бяха украсени с изящни златни пиктограми, а самата цев бе гравирана със сребро.

– Не се бойте – обърна се следотърсачката към Кайку и Юги, които отново се наведоха, щом втори изстрел проряза призрачната тишина. – Не могат да ни сторят нищо. Извън обсега им сме – добави, докато се прицелваше.

– Тогава защо ще си хабиш куршумите? – попита я Юги.

Номору натисна спусъка; оръжието изтреща и един от мъжете падна, прострелян в челото.

– Защото не са извън *моя* обсег – каза кокалестата жена, презареди и стреля отново. Още един от преследвачите им рухна покосен.

– Богове... – промълви възхитено Юги.

Останалите двама мъже и жената бързо отстъпиха назад към полянката, изгубвайки се от поглед.

– Ето им нещо, над което да помислят – каза Номору, докато преметаше пушката на гърба си. – Да вървим!

Тя отново зае челното място в колоната и пое с бързи крачки напред. Тримата й спътници я последваха безмълвно.

Не мина много време и Кайку започна да усеща нещо особено. В началото беше прекалено незабележимо, за да му обърне внимание, и тя го отдаде на безпокойството си. Постепенно обаче възелът в стомаха й растеше, докато накрая косъмчетата по ръцете й настръхнаха. Тя погледна към останалите, ала нямаше никакви видими признаци, че споделяха тревогата й. В съзнанието й се загнезди нереалното усещане, че по някакъв начин е била отделена от спътниците си – сякаш се бе превърнала в призрак, неспособна да ги докосне или заговори.

Източникът на това усещане се намираше в тресавището – излъчваше го самата земя, по която пристъпваша. Сякаш тя постепенно се пробуждаше около тях – някакво неведомо, древно съзнание, просмукано със злонамереност.

– Почакайте! – каза тя и спътниците й спряха. Намираха се по средата на мочурището – далеч от каквото и да е убежище – ала злокобното усещане продължаваше да се засилва. Колосално, отвратително зло,

което сякаш се процеждаше от въздуха. – Богове, почакайте! Тресавището... има нещо в тресавището... – гласът ѝ беше писклив и тънък, като че ли бе изпаднала в транс, а погледът ѝ бе зареян нейде в мрака.

Сякаш предупреждението ѝ послужи като някакъв сигнал, защото изведнъж неспойно откъде задуха силен зловонен вятър, от който пълзящата покрай глезените им мъгла се вдигна във въздуха и започна да танцува около главите им. После вятърът утихна тъй внезапно, както се беше появил, ала изпаренията не се слегнаха; белезникава, гъста пелена, която превърна света около тях в неясна сянка. Видимостта им изведнъж намаля драстично и тръпките на страха пропълзяха по кожата на всички тях.

– Какво си чувала за това място, Номору? – внезапно попита Тсата.

– Това беше единственият път, по който можехме да минем – оправда се жената. – Нали ги знаете какви неща разправят хората. Не мислех, че...

– *Какво си чувала?*

Ткиуратецът рядко повишаваше тон, ала сега гневът му бе достигнал критичната си точка. Номору се държеше като пълен темерут – изчезваше когато ѝ скимне, подхвърляше им трохички информация, вместо да сподели знанията си с тях и така да спечели доверието им. Това беше недопустимо за Тсата. А ето че сега действията ѝ застрашаваха целия *паш* и това вече минаваше всякакви граници. Ако се наложеше, ткиуратецът бе готов дори да я заплаши, за да изкопчи от нея онова, което знаеше.

Продължителен миг на безмълвие, сблъсък на волите на двамата. Най-накрая Номору беше тази, която отстъпи.

– Демони – промълви тя. – *Рику-шай*.

В мъглата нещо изпраща – все едно две кухи пръчки бяха ударени силно една в друга. Звукът се извиси до кресчендо и после заглъхна. Юги издиша напрегнато, изругавайки под нос.

– Това беше единственият път, по който можем да минем – рече водачката им. – Не повярвах на мълвата.

Юги прокара пръсти през косата си, оправи кърпата на главата си и я изгледа с отращение.

– Само ни изкарай оттук – каза.

– Не знам кой път може да ни изведе от *това място!* – извика кокалестата жена.

– Налучкай тогава! – изкрещя ѝ най-довереният човек на Заелис.

– Ето този – рече спокойно Тсата. Отново бе възвърнал

самообладанието си.

– Те се приближават! – каза Кайку, оглеждайки се уплашено. Ирисите ѝ бяха помръкнали, ставайки пурпурночервени.

Не губеха повече време. Номору ги поведе забързано напред, следвайки указанията на Тсата. Мъглата не беше достатъчно гъста, за да им пречи да виждат близките обекти, ала видимостта им бе ограничена до пет-шест метра; отвъд това разстояние светът размазваше очертанията си и заприличваше на неясно петно. Движеха се из кишата с големи, бързи крачки, а очите и ушите им бяха нащрек за най-малкия признак на опасност. Пращането започна да се чува от всички страни – ритмичен звук, който беше ту бавен и зловещ, ту бърз и агресивен. Мъглата осуетяваше всичките им надежди да определят местоположението му. Присъгпваха със заредени пушки, давайки си сметка, че желязото в куршумите им беше единственото оръжие, с което разполагаха срещу демоните, както и че не можеха да им сторят нищо друго, освен да ги възпрат за известно време.

– Кайку – каза Юги, който вървеше зад гърба ѝ. Девојката изобщо не го чу; погледът ѝ бе зареян нейде отвъд онова, което те можеха да видят. – Кайку! – извика той и сложи ръка на рамото ѝ. Тя се обърна рязко, като че ли внезапно я бяха извадили от дълбок сън. Очите ѝ гледаха трескаво, а тялото ѝ трепереше. Беше си спомнила за едни други демони и за ужаса, който бе преживяла в техните ръце.

– Кайку, нуждаем се от теб! – каза Юги и я изгледа съсредоточено. Тя сякаш не го забелязваше. Мъжът се усмихна неочаквано и отметна косата от лицето ѝ. – Нуждаем се от теб, за да ни защитиш. Ще можеш ли?

Младата жена остана неподвижна за известно време, след което изведнъж кимна. Юги се усмихна по-широко и я потупа окуражаващо по рамото.

– Добро момиче – каза той.

– Хайде! – изкрещя Номору пред тях. – Стига сте се мотали!

Кайку се намираше в друг, различен свят. Бе се плъзнала в Чаросплетнието и в момента се носеше между царството на усещанията и неземната бродерия, невидима за човешкия взор. Изострените ѝ възприятия обаче я натоварваха с доста повече усещания от обикновения страх, с който трябваше да се преборят спътниците ѝ. Тя се сблъскваше с чудовищната необятност на демоничните съзнания, с неизмеримите пътеки на техните мисли, които заплашваха да я смажат. Младата жена се опита да се противопостави на това, да спре опасното си плъзгане по

острието на бръснача към зеещата бездна, която я очакваше, ако се опиташе да проумее неведомото. Кайку се беше сблъсквала с нещо подобно, когато бе надзърнала в света на Лунните деца, ала тогава ситуацията бе доста по-различна. Тогава девойката бе зашеметена от собствената си незначителност на фона на техните колосално непроницаеми съзнания. Рику-шаите изобщо не се доближаваха до могъществото на тези ужасяващи духове, ала *омразата*, която струеше от тях, беше чудовишна. И сега вниманието им бе насочено към тях.

Сарамирските предания разказваха, че демоните са нечисти души, прокълнати да имат телесна форма заради ужасните оскърбления, които нанесли приживе на боговете; нито живи, нито мъртви, осъдени завинаги на мъките на чистилището. В този миг обаче Кайку разбра, че това не беше вярно – сънародниците ѝ със сигурност грешаха, понеже тези същества бяха толкова различни от хората, че беше абсолютно невъзможно да повярва, че някога са стъпвали по земята, обичали са, усмихвали са се и са плакали. Просто не бе възможно.

Взорът ѝ проникна през мъглата и девойката видя през лениво поклащащите се златисти нишки как демоните се надигаха от тинята, а силуетите им изпъкват като черни, заплетени възли сред кристалната чистота на Чаросплетието. Младата жена не можеше да различи подробностите, но телата им бяха змиевидни и завършваха с остри опашки. От коремите им излизаха по шест тънки крайника, които се извиваха нагоре и настрани, след което се спускаха надолу, благодарение на заострената колянна става. Те пълзяха бавно напред, пристъпвайки внимателно с изкривените си крака, докато същевременно костите в гърлата им се удрияха една в друга, издавайки онова противно прашене, посредством което общуваха.

– Три са – каза Кайку, залитна и хлътна до бедрото в зловонната вода. Тсата я улови под мишниците, преди да е потънала по-дълбоко, и я вдигна с лекота, сякаш беше перце. – Три са – повтори девойката.

– Къде? – попита ткиуратецът.

– Вляво от нас.

Юги веднага погледна натам, ала не видя нищо друго, освен сивото було на мъглата. Междувременно Номору се бе отдалечила доста напред, ето защо мъжът с кърпата около челото ѝ извика:

– Номору, почакай!

Мършавата жена се обърна към тях, а в същия миг и тримата се втурнаха към нея. Водачката ги посрещна с дъжд от ругатни и продължи с бързи крачки напред.

– Далеч ли сме от края на тресавището? – попита Юги.

– Много – кимна Кайку. Усещаше как демоните пълзят бавно към тях, сякаш нарочно им даваха преднина. Пътешествениците вървяха от изгрев слънце и това си личеше по уморените им стъпки и честите им залитания. Рику-шаите само трябваше да изчакат, като внимават да не пропуснат момента. Плячката им беше в кърпа вързана.

В момента, в който осъзна това, Кайку спря. В миналото беше бягала от други демони – от неумолимите шин-шини. Беше прекарала цели дни и нощи, криейки се от Различните в планините Лакмар във Фо. Беше се промъквала из коридорите на вечерския манастир, трепереща от страх Чаросплетниците да не я разкрият. Винаги бягаше, промъкваше се и се криеше от съществата, които бяха по-силни от нея. Това обаче беше в дните, преди Кайлин да я научи как да използва своята *кана*, преди обучението да превърне дарбата ѝ от опасна и саморазрушителна сила в оръжие, което да владее до съвършенство. Тя вече не беше беззащитна.

– Какво ще *правим* сега? – извика Номору?

Кайку не я удостои с внимание. Вместо това обърна лице към сивата мъгла и демоните, които се приближаваха към тях с мудната си, изнервяща походка. Ирисите ѝ станаха кървавочервени, а внезапно появилият се вятър разроши косата ѝ и прошумоля из дрехите ѝ, разпръсквайки за миг призрачната мъгла.

– Аз няма да бягам – изрече с непоклатим тон девойката. – Трябва да се бием.

Нейната *кана* изригна внезапно от нея – милиони влакнести нишки, които политнаха в златистата диорама на Чаросплетие, невидими за очите на спътниците ѝ. Когато се връзаха в най-близкия рику-шай, Кайку изпита усещането, че се потапя във вледеняваща, зловонна смола. За части от секундата – макар че в света на Чаросплетие сякаш минаха минути – тя имаше чувството, че ще се задуши, обгърната от непроницаемата чернота на демона, ала после инстинктите ѝ надделяха и тя се ориентира. В началото съществото бе обгъркано и неподготвено за атаката, но това преимущество вече бе изгубено и двамата антагонисти се вкопчиха един в друг при равни условия.

Нищо от обучението на Сестрите не би могло да я подготви за това. Нито един от тренировъчните двубои не можеше да се сравни със схватката с друго същество сред златистите нишки на Чаросплетие. Някаква част от нея си мислеше, че просто ще разкъса демона на парчета, че ще разреде нишките на съществото му, обгръщайки го в пламъци, както бе направила с онези нещастници, които бяха пресекли пътя ѝ в дните,

след като силата ѝ се пробуди; духовете и демоните обаче не бяха толкова лесни за преодоляване.

Сблъскаха се сред невъобразим хаос от нишки, които се разкъсваха на части и се извиваха една към друга, подобно на кълбо змии, преследващи опашките си. Демонът се опитваше да проследи фибрите, водещи към тялото ѝ, където можеше да ѝ нанесе значително по-сериозни щети; тя енергично му се противопоставяше, докато същевременно се мъчеше да направи същото. Изведнъж вече се намираше навсякъде – съзнанието ѝ като че ли се беше разпаднало на хиляди фрагменти и проследяваше хиляди малки сблъсъчета. Младата жена прибягна до триковете, на които Кайлин я беше научила, откривайки с изненада, че ги използва така, сякаш ги владееше открай време. Тя оформяше примки, които стопяваха преимуществото на рику-шяя, създаваше орфани ями в тъканта на бойното им поле, които забавяха противника ѝ, и го подлъгваше по лъжливи пътеки, опитвайки се да го впримчи в капан. Същевременно изпращаше залпове от стрели, заредени с нейната *кана*, опитвайки се да разруши вътрешните защити на демона.

Въпреки всичко никой не успяваше да вземе надмощие. Каквото и да правеха, двамата противници все се оказваха в патова ситуация, независимо от обстоятелството, че единият или другият набираще известна преднина. Постепенно Кайку привикна към схватката, движенията ѝ станаха по-уверени и тя усещаше как опознава врага си все повече и повече. Ако демонът още от самото начало бе хвърлил цялата си сила срещу нея, навярно щеше да я разпердушини на пух и прах; сега обаче тя бе овладяла прийоми и тактическите му ходове, които не бяха много и често се повтаряха. Кайку си даде сметка, че е по-бърза и ловка сред нишките на Чаросплетиеото от демона, и че само липсата ѝ на опит му бе позволил да ѝ се противопостави за толкова дълго време.

Девојката започна да си мисли, че ще може да победи.

Тя стегна нишките, които управляваше, в здрав възел, и се понесе стремително напред, повличайки противника си след себе си. Тя издигна демона до зашеметяващи висини, вкопчвайки в него куките и примките си; объркан от светкавичната атака, той не можа да реагира съвременно. Обсипвайки го с бързи удари, тя съумя да отвлече вниманието му от мястото, което трябваше да защитава, и го омота с различни нишки, премествайки изцяло фронта на битката, след което се гмурна мъниеносно надолу. Рику-шяят, осъзнавайки, че е бил заблуден, веднага се хвърли подире ѝ. Кайку обаче се движеше с максимална бързина и врагът ѝ не можеше да я догони. Тя връхлетя върху защитите му като

огромна приливна вълна, разгръщайки пълните възможности на своята *кана*; в следващия миг вече беше вътре, интегрирайки се с фибрите и влакната на физическото тяло на демона, разстилайки се по мускулите и кръвоносните му съдове, прониквайки във всяка част на нечовешкото му съзнание.

Нямаше време за изтънченост. След като се вкорени дълбоко в него, тя разкъса на парчета черния възел на съществуването му.

Демонът нададе чудовищен вой, докато Кайку го раздираше отвътре. От устата му изригна огнено кълбо, а крайниците и коремът му се издуха до пръсване, след което експлодираха в пламтящи късове хрущяли, сухожилия и кости. Младата жена почувства яростта и агонията, които я заляха, докато изваждаше своята *кана*, след което нишките на Чарсплетието се разтърсиха, сякаш пометени от внезапен ураган.

Кайку примигна и изведнъж пред очите ѝ отново изплува сивата мъгла, след което зрението ѝ се фокусира и тя забеляза тримата си спътници, които се вираха като хипнотизирани в огненото зарево, пламнало изведнъж от едната им страна. Усещането за триумф, което изпита, внезапно бе помрачено от ритмичния галоп на приближаващите се демони. Бе сразила единия, ала гибелта му беше разгневила неговите спътници и сега те едва ли щяха да продължат да дебнат плячката си. В следващия миг призрачната мъгла се разтвори, очертавайки две чудовищни сенки, които се приближаваха със светкавична бързина. Девојката още не бе успяла да подготви своята *кана* за предстоящия сблъсък, когато рикушаите се нахвърлиха върху тях.

Бяха високи над два метра, а гърбът и страните на туловищата им бяха покрити от костни плочи, служещи като броня, обсипани с всевъзможни шипове, гребени и израстъци. В зловонието, което излъчваха, се примесваше миризма на тиня и блатиста растителност. Плоските им глави бяха защитени с подобни костни плочи, които пазеха мътножълтеникавите им очи и челата им, а когато чудовищата разтвориха челюсти, пътешествениците забелязаха, че отвътре устата им е покрита с мъртешки бяла ципа.

Те се врязаха в групата, преди пътешествениците да могат да реагират. Кайку се хвърли настрани и опашката на единия демон профуча на сантиметри от главата ѝ. Младата жена се подхлъзна на туфа дълги, подобни на мъртешки ръце треви и падна с цял ръст в лигавата тиня. Демонът светкавично се изправи на четири крака, вдигайки във въздуха предния си чифт крайници, досущ като богомолка, пронизвайки я със зловещия си взор. В същия миг изтрещя пушка и куршумът проблесна

по бронята на създаването. То отстъпи назад, а Кайку усети ръката на Юги, който я изправи на крака.

Девојката надигна глава тъкмо навреме, за да забележи другия рику-шай иззад рамото на спасителя ѝ. И това същество бе застанало в позата на богомолка, и докато Кайку го наблюдаваше ужасена, то внезапно нанесе такъв светкавичен удар на Тсата с единия си преден крак, че ако беше мигнала, девојката нямаше да го забележи. Ткиуратецът полетя назад и се строполи върху тинестата могилка. В следващия миг чудовището вече гледаше към тях.

– Юги! Зад нас! – извика Кайку, ала беше твърде късно. Дългата опашка на демона се стовари върху ребрата на мъжа и той рухна върху нея, а мускулите му внезапно се отпуснаха. Младата жена го улови инстинктивно и в този момент чу друг изстрел. Тя положи тялото на Юги върху брода, по който вървяха, и погледна нагоре. Демонът, който го беше ударил, се гърчеше в агония от раната в шията си, където куршумът на номеру бе пробил бронята му.

Първият рику-шай обаче отново надвисваше над тях; вдигнал високо предните си крайници и разтворил грозната си паст, осеяна с дълги изпочупени зъби, от чийто горен ред се проточваше жълтеникава слюнка. От гърлото му се разнесе зловещо прашене.

Девојката разполагаше само с една секунда, за да действа, ала тя ѝ бе напълно достатъчна. С отчаяни усилия на волята тя мобилизира своята *кана* и изведнъж яркият свят на Чаросплетие то избухна около нея, докато енергията ѝ се концентрираше в тънък лъч. Той прониза защитите на демона, подобно на игла, минаваща през плат; младата жена бе хвърлила цялата си сила в този удар, разголвайки отбраната си. Рикушайят не се оказа достатъчно бърз, за да отговори с ефективна контраатака и Кайку се заби дълбоко в сърцевината му, раздирайки го на късове.

Взривната вълна опърли изцапаното ѝ с кал лице. Някъде далеч зад нея се чуваха ругатните на Номеру, докато разузнавачката изпращаше куршум след куршум в бронираното му тяло. При всеки изстрел чудовището се сгърчваше от болка, ала след това отново се впускаше в атака; амуниците на кокалестата жена обаче не бяха безкрайни.

Кайку се обърна към демона и изкреця. Чудовището завъртя грозната си муцуна и видя как девојката върви с уверени стъпки към него, лицето ѝ е мрачно, а очите – пламнали в алено. От гърлото на създаването се откъсна добре познатото прашене и то внезапно побягна, потъвайки в призрачната мъгла.

Номору натисна спусъка за един прощален изстрел, ала той само

изщрака тихо. Барутът ѝ бе свършил. Тя хвърли безизразен поглед към спътницата си, след което коленичи до Тсата и го завъртя.

– Заеми се с другия – нареди на Кайку.

Девојката се подчини. Атмосферата постепенно се разведряваше, а мъглата започна да се топи. Демоните бяха изчезнали, ала тя се чувстваше ужасно изморена, а тялото ѝ трепереше от напрежението и внезапния отлив на адреналин.

Юги лежеше по корем, а ризата му бе разкъсана там, където чудовището го бе ударило с опашката си. Кайку коленичи до него със свито сърце, свали раницата му, после го завъртя и го разтърси за раменете. Когато това не доведе до никакъв ефект, тя го разтърси отново. Главата на мъжа висеше отпусната надолу.

Недоумението ѝ започна да прераства в тревога. Та той не беше ранен сериозно! Какво му ставаше? Младата жена не разбираше нищо от билкарство или лечение; нямаше никаква представа какво да направи. Пелената на изтощението се оказа недостатъчна, за да скрие ужаса, който се надигна в нея. Юги беше неин приятел. Защо не се събуждаше?

„*Омеча, безмълвни жътварю, не взе ли вече достатъчно от мен?*“ – помоли се горестно тя. – „*Остави го да живее!*“

– Отрова – каза един глас зад рамото ѝ. Кайку се обърна и видя Тсата, който се беше привел до нея. Лицето му бе окървавено от дълбока рана, а дясното му око бе затворено. Когато говореше, ожулените му устни издаваха мляскащ звук.

– Отрова ли? – попита младата жена.

– Демонска отрова – обади се Номору. – Рикун-шаите имат шипове в опашките си.

Кайку се загледа в лицето на легналия мъж, което постепенно придобиваше тъмнопурпурен цвят.

– Можеш ли да му помогнеш? – попита боязливо тя, обръщайки се към Тсата.

Той сложи пръстите си на гърлото на Юги, мъчейки се да напипа пулса му.

– Умира – рече ткиуратецът след малко. – Твърде късно е да отстраним отровата.

Мъглата се бе слегнала почти до земята и в някаква периферна част от съзнанието си девојката осъзна, че са прекосили три четвърти от тресавището. От култистите нямаше и помен.

– Ти трябва да я извадиш – каза изведнъж Номору. На Кайку ѝ трябваша няколко секунди, докато разбере, че следотърсачката се

обръща към нея.

– Не зная как – прошепна тя. Не се доверяваше на силата вътре в себе си до такава степен. Внезапно съжали за всички години, през които бе пренебрегвала съветите на Кайлин да се обучава и да овладее всички аспекти на своята *кана*. Използването ѝ като оръжие беше едно нещо, а като лек – съвсем друго. Почти бе убила Асара, а впоследствие и Лусия – все заради липсата на контрол над дарованието си. Не ѝ се искаше и смъртта на Юги да лежи на съвестта ѝ.

– Ти си послушничка – настоя Номору. – Послушничка на Аления орден.

– Не зная *как!* – отвърна безпомощно младата жена.

Изведнъж Тсата я сграбчи за колана и я притегли към себе си, изпелявайки я със здравето си око.

– *Onitai ce!*

И Кайку се опита.

Тя се доближи към Юги, преди страхът да я парализира отново, постави ръцете си на гърдите му и затвори очи. Когато златистите нишки на Чаросплетието се появиха пред зора ѝ, девойката се гмурна сред трептящите фибри на тялото му. Можеше да усети отровата, да я *види* как превръщаше златистите влакна на неговата плът в черни. Бавният ритъм на сърцето му пулсираше около нея.

Не знаеше нито откъде да започне, нито какво да стори. Нямахше никакви познания по биология и токсикология. Беше ѝ напълно неизвестно как да обезвреди отровата, без да унищожи и Юги заедно с нея. Нерешителността ѝ я парализираше. Съзнанието ѝ се реши в диорамата на тялото на най-доверения човек на Заелис.

„Учи се от онова, което те заобикаля. Приеми неговата форма.“

Думите, които изникнаха в съзнанието ѝ, бяха на Кайлин. От един урок, преподаден ѝ много, много отдавна. Ако нищо не се получи, просто се отпусни и остави потокът на Чаросплетието да ти покаже как да постъпиш.

Тялото на Юги представляваше машина, работела ефикасно над тридесет години. То знаеше какво трябва да се направи. Кайку трябваше само да се вслуша в него.

Девойката започна да си повтаря една мантра – така трябваше да се успокои. Постепенно втвърдената форма на съзнанието ѝ започна да се разпада, да се разтапя като лед във вода. Кайку се изненада колко лесно нейната *кана* се подчиняваше на нарежданията ѝ. Това, което преди броени мигове изглеждаше невъзможно, сега ѝ се струваше нещо

обикновено. Тя си позволи да бъде погълната от матриците в тялото на Юги и остави природата да направлява инстинктите ѝ. Откри, че знае по-добре какво да стори на подсъзнателно ниво, отколкото на съзнателно, ето защо остави своята *кана* да я ръководи.

Отровата се разпространяваше като злокачествен тумор – дори и от най-дребните частици покълнаха черни разклонения, разпространяващи заразата. Кайку се движеше из фибрите на Юги с прецизността на хирург, защитавайки сърцето от бързото разпространение на нашественика, пречиствайки замърсената кръв, която минаваше през мускула при всеки негов удар. Умственото напрежение да поддържа Юги жив, докато неутрализираше отровата, бе неописуемо; добре че поне нейната *кана* функционираше така, сякаш разполагаше със свое собствено съзнание.

Преследваше отровата. Блокираше пътя ѝ, завързваше я на възел, улавяше я в примки. Внимателно отстраняваше заразените участъци и ги изпращаше другаде, след което ги изхвърляше в тресавището. Издигаше бариери, през които отровата не можеше да премине, след което ги събаряше, когато опасността отминеше. На два пъти си помисли, че е победила, само за да открие, че тъничко камшиче от заразата се е промушило навън и отново пуска разклонения. Изтощението заплашваше да я срине, ала волята ѝ не се предаваше. Нямахме да го остави да умре. *Нямаше да допусне това.*

После неочаквано всичко свърши. Очите ѝ се отвориха, пламнали в червено, и тя отново се намираше сред тресавището. Тсата я наблюдаваше с нещо като възхищение в погледа си; дори в изражението на Номору личеше почит. Юги отново дишаше нормално, възвърнал обичайния си тен, заспа дълбоко. Чувстваше се объркана; трябваше да мине известно време, докато осъзнае къде се намира и какво се беше случило.

„Богове, помисли си Кайку. Изобщо не съм разбирала. Изобщо не съм виждала каква сила имам вътре в себе си и какво мога да правя с нея. Защо не позволих на Кайлин да ме обучи?“

Бе преизпълнена от възторг, какъвто не беше чувствала никога преди. Беше спасила живота на Юги. Но не като го бе измъкнала от опасност или като го бе защитила в битка, а като го беше възвърнала от прага на смъртта. Кайку прекрасно съзнаваше колко опасна би могла да бъде еуфорията на Чаросплетнето, ала това бе съвсем различен екстаз, много по-чист. Бе използвала силата си да изцерява, вместо да разрушава; нещо повече – беше сторила това, без изобщо да знае *как*. Никой никога не я беше учил на това. На лицето ѝ разцъфна усмивка и девойката

започна да се смее от облекчение и радост. Едва след известно време разбра, че едновременно с това и плачеше.

Петнадесета глава

Кръвният Император Мос се събуди с вик от съня си. Погледът му запари трескаво из стаята, а силните му пръсти се впиха в златните чаршафи. Постепенно осъзна, че е буден, ала сънят продължаваше да го измъчва – унижението, мъката и гневът бяха забили куките си дълбоко в съзнанието му.

Беше ужасно горещо. Може би часът бе малко след пладне, помисли си той. В императорската спалня цареше нетърпима задуха, въпреки вдигнатите капаци на прозорците. Помещението бе проектирано да бъде просторно и прохладно – подът му бе облицован с *лач* и балконът му се извисяваше високо на североизточната стена на Императорската цитадела, – а вместо това се бе превърнало в пещ.

Мос лежеше гол в огромното легло, разположено в центъра на спалнята. Четирите масивни стълба, на които се крепеше разкошният балдахин, бяха изработени от бивните на гигантски животни от Итрикс. Помещението миришеше на кисела пот, а в устата си Кръвният Император усещаше вкуса на старо вино, примесен с лошия му дъх. Съпругата му не беше до него и по отсъствието на парфюма ѝ мъжът заключи, че не бе спала в постелката му предната нощ.

Спомените мудно започнаха да нахлуват в съзнанието му. Жътвената седмица едва бе започнала. Спомняше си празненството, музикантите... и виното – много вино. Неясни лица, смях и веселба... Главата го болеше ужасно.

Кавга. Разбира се, имаше някаква кавга – напоследък често се караха за какво ли не. Чувството му за вина не беше избледняло напълно – онзи момент в павилиона, когато за малко не я беше ударил, се връза болезнено в паметта му. Ала после се бяха сдобрили и дори празнуваха заедно през нощта. Усещайки, че временното им примирие е доста крехко, той даже изтърпя ужасната ѝ компания, пренебрегвайки своите далеч по-интересни сътрапезници заради противните натруфени приятелчета на жена му.

Естествено, че и Езел, и брат ѝ Реки бяха там. Книжният червей си беше намерил другарче, с което си приказваха за разни незначителни неща, които автоматично изключваха Мос от общуването. Какво знаеше той за древните философи? Какво го интересуваше винажката скулптура? Като изключим опитите на Лараня да го въвлече в разговора, той

почти не отвори устата си по време на гощавката. Мълчеше и се гризеше вътрешно от яд. Те го игнорираха – него, Кръвния Император на Сирамир. Е, не биваше да забравя удовлетворението, че присъствието му все пак караше Езел и Реки да се чувстват неловко. Спомни си колко силно бе пожелал жена си, обаче не можеше да я моли да дойде в постелята му – не и пред тези пауни, с които се събираше. Това обиждаше чувството му за мъжественост. Тя трябваше да легне с него, когато ѝ кажеше – хич нямаше да я врънка! Богове, та той беше Кръвен Император! Всъщност той се боеше от нейния отказ, дори и ако ѝ заповядаше; Лараня бе прекалено своенравна, за да е сигурен, че ще му се покори.

Внезапно изпита желание да се махне оттук, но му се щеше и тя да дойде с него. Не му се искаше да я оставя при тези женчовци. По някое време през нощта, в един миг на пиянско проникновение, осъзна, че всъщност се боеше от Езел. Страх го беше какво може да направят, докато го нямаше.

Изгревът беше последното нещо, което си спомняше. Тогава, неспособен повече да стои буден под тежката пелена, която алкохолът бе спуснал над сетивата му, той заяви гръмко, че ще си ляга, взирайки се многозначително в Лараня. Пауните се сбогуваха с него, както повеляваше етикетът, а съпругата му го целуна бързо по устните с думите, че съвсем скоро ще отиде при него.

Обаче не дойде. Тя не дойде, а сънищата на Мос бяха необичайно ярки и отвратителни. Въпреки че си спомняше само един от тях, не можеше да се отърси от чувствата, които кошмарите му бяха пробудили. В съня си бе влязъл в една от стаите в Императорската цитадела и бе открил там жена си – пръстите ѝ бяха впити в голия гръб на мъжа, който се клатеше ритмично над нея, пъшкайки и стенойки досущ като Мос в подобна ситуация. Кръвният Император бе абсолютно безпомощен да се намеси или дори да види лицето на човека, с когото Лараня му изневеряваше. Немоощен и жалък. Също както в онзи миг, когато Какре се бе надвесил над него.

Мос прехапа устни и се замисли. Първо Върховният Чаросплетник, а после и собствената му жена? Да не би да се бяха наговорили да го унижават? Гласът на разума му нашепваше, че Лараня най-вероятно се намира там, където я беше оставил – на трапезата, в компанията на онези женчовци, празнуваща с онзи неизтощим глад за живот, който така му харесваше у нея. Ала нямаше как да разбере какво се бе случило в онези часове след разсъмване – ето защо сънят продължи да го измъчва, докато очакваше с нетърпение завръщането на жена си.

* * *

Жителите на Ашики бяха започнали да се боят от настъпването на нощта.

Жътвената седмица се оказа прокълнато време за тях. Вече никой не празнуваше. Те представляваха съвсем малка общност и отскоро живееха в Разлома – предимно учени и техните семейства, пожертвали личните си спестявания, за да наемат войници, които да ги охраняват. През последните няколко години все повече и повече хора се преселваха в разлома Ксарана, за да избягат от угнетяващата атмосфера на градовете и чувството за предстоящи размирици. Погледът на Чаросплетниците проникваше навсякъде, но не и тук, и учените и мислителите, основали Ашики, се страхуваха повече от евентуално преследване заради радикалните си идеи, отколкото от историите, които се разказваха за Разлома.

Не бяха чували достатъчно истории.

Пристигането им в Разлома беше благословено с добър късмет. Направлявани от Заня, Шинту или двамата, те достигнаха до уединена долчинка, намираща се близо до източния бряг на Ран, недалеч от големите водопади. В началото се постреснаха малко заради лошата поличба – там се натъкнаха на костница, пълна с мъртъвци – ала понеже бяха прагматични хора, скоро разбраха какво се е случило тук и си дадоха сметка, че това ще е идеалното място за бъдещото им поселище. Две враждуващи племена се бяха избили взаимно върху спорната си територия, а оцелелите се бяха разпръснали. Земята нямаше господар и учениците я взеха за себе си.

Те не знаеха какви щастливци са. Повечето нови групи, пристигащи в Разлома, не изтрайваха и седмица, преди някоя друга сила да ги погълне. Голямата битка обаче бе разчистила терена в радиус от километър и половина и заселниците съумяха да останат незабелязани в живописната си долина, докато строяха своите укрепления и домове.

Това беше първата Жътвена седмица, която щяха да прекарат в Разлома, ето защо, въпреки всички трудности, те се чувстваха като първопородци и се гордееха със себе си.

На втората нощ от празничната седмица обаче хората започнаха да изчезват.

Заблудени от привидната си безопасност, жителите на Ашики си бяха позволили да отслабят бдителността си по време на празненството и на следващата сутрин четирима души бяха изчезнали безследно.

Първоначално отсъствието им не разтревожи никого – заселниците си казаха, че навярно са се напили и са заспали нейде наоколо. След залез слънце семействата и приятелите им се обезпокоиха, ала това не попречи на останалите жители на Ашики да продължат да празнуват със същата жар. Изчезналите най-вероятно си бяха намерили уединено местенце, където да се отдадат на любовни ласки, или просто бяха решили да си отдъхнат сред природата. Напълно естествени неща.

През тази нощ изчезнаха още шест души. Някои от тях – докато спяха в леглата си.

Този път вече всички обърнаха внимание на случилото се. Учените изпратиха отряди, които да претърсят околните райони. Когато те се завърнаха, наброяваха с двама мъже по-малко.

Сега, докато се спускаше нощта след четвъртия ден от Жътвената седмица, никой не спеше. Безмълвните демони и духове, отвлекли съгражданите им, ги бяха изпълнили със смъртен страх. Обитателите на Ашики се бяха сгъчкали в домовете си, чакайки с ужас какво ли щеше да им донесе денят. Не знаеха, че демонът им бе приключил с делото си и вече си бе тръгнал. Чудовището беше взело всички жертви, от които се нуждаеше.

* * *

Създанието, което Кайку познаваше като Асара, седеше замислено в една воняща на мускус пещера, все още в облика на Саран Иктис Марул. Девојката обаче едва ли би го разпознала, защото цялото му тяло бе подуто, а осеяната му с изпъкнали червени вени кожа висеше, набръчкана на тлъсти гънки, сякаш цялата ѝ еластичност се беше изпарила. Тесните му куараалски одежди лежаха захвърлени до него, недалеч от друг комплект дрехи, които бе откраднал за целите на настоящата си мисия. Някога мускулестата му и атлетична фигура сега изглеждаше отпусната и затлъстяла и преливаше над сгънатите му колене. Очите му бяха покрити с бяла ципа, зад която плуваха тъмните точки на ирисите му. Компонентите на тялото му се пренареждаха в прецизния генетичен танц, променяйки се постепенно, така че нито една телесна функция да не бъде нарушена. Самата структура на тялото се видоизменяше и Саран се прераждаше в собствената си кожа.

Пещерата беше влажна и вътре беше тъмно като в рог. Ако човек запалеше огън, навярно щеше да изглежда дори уютна, защото в центъра ѝ имаше малко езерце, заобиколено от сталагмити, обсипани с жълти и зелени минерали. Той обаче стоеше на тъмно, защото не се нуждаеше

нито от светлина, нито от топлина. Бе избрал това място заради неговата недостъпност, след като предварително се беше уверил, че наблизко няма никакви поселища. Предишният му обитател бе убит и изхвърлен преди няколко дни от Саран, но вонята на мускус щеше да продължи да отпъжда дивите зверове. Въпреки това Саран бе барикадирал входа с камъни – за всеки случай.

Щеше да бъде уязвим, докато промяната не приключеше. Мускули-те му бяха достигнали до точката, в която едва можеше да ги помръдва, а освен това беше сляп и глух. Съвсем-сам в мрака, единствената му компания бяха собствените му мисли, докато потъваше в летаргичния унес, в който щеше да прекара по-голямата част от своята трансформация.

Асара се бе превъплътила в Саран Иктис Марул със съвсем невинни намерения. Това бе крайно наложително, за да изпълни успешно своята мисия в Куараал. Заради строгите патриархални закони на Теокрацията на жените им беше забранено да пътуват между провинциите без специално разрешение, а чужденките изобщо не се допускаха през границите на страната. Единственият реалистичен изход от тази ситуация беше да приеме облика на куараалец. Това не беше нещо ново за Асара – тя бе прекарала няколко години като мъж в онези времена, когато все още търсеше отчаяно вечно изплъзващата ѝ се самоличност. Този път преображението ѝ се стори значително по-лесно и тя се чувстваше далеч по-добре в мъжкото си тяло. Притесняваше я единствено чувството, че понякога се държеше така, както смяташе, че трябва да се държи един представител на силния пол, вместо да бъде максимално естествена. В подобни моменти прекаляваше с прекомерната сериозност или театралничене, което сигурно изглеждаше смешно отстрани.

Тя запази този облик при последната си експедиция в Окхамба. От една страна, вече бе свикнала достатъчно с това тяло, а от друга, по този начин щеше да събере много по-лесно мъже за опасната си мисия в джунглата; така нямаше да има смехотворни прояви на мъжество и неуспешни опити да бъде прелъстена. Да не говорим за презрението, което изпитваха мъжете към всяка жена, която се отправяше на рисковано пътешествие, или пък закрилата, която щяха да ѝ предлагат. Силният пол беше предсказуем като деня и нощта.

Обаче имаше и още една, много по-важна причина. Да промени отново тялото и пола си означаваше да открадне дъха – и следователно живота – на страшно много други хора. Ковачницата на превъплъщени-ята, органът, който според нея се намираще някъде между стомаха и

гърба ѝ – Асара си го представяше като намотано кълбо – трябваше да бъде зареден с достатъчно гориво, за да извърши подобна сложна трансформация. Не че тя изпитваше чувство за вина от това, което правеше – Асара отдавна бе привикнала към убийствата и мимолетните угризения, които я обземаха всеки път, когато отнемеше нечий живот, не надхвърляха съжалението, с което някой касапин заколваше поредното банати. Тя обаче бе доживяла до осемдесет и шестата си жътва благодарение на своята предпазливост, а десетки смъртни случаи за кратък интервал от време щяха да направят оцелелите изключително подозрителни. Понякога те отдаваха гибелта на жертвите ѝ на някаква мистериозна чума – на Спящата смърт, за която бяха чували, че заразените от нея внезапно падали мъртви, без никакъв видим белег по тялото си, сякаш дъхът им просто спирал. Друг път обаче започваха да търсят изкупителна жертва и ако я откриеха по средата на превъплъщението ѝ, щяха да я разкъсат на парчета.

Обикновено не променяше цялото си тяло, освен ако това не бе абсолютно наложително. Този път обаче бе направила изключение.

Побиха я внезапни тръпки на отвращение. Тази форма, тази кожа вече беше омърсена. Саран Иктис Марул щеше да бъде заличен, а заедно с него и част от спомените му.

Откъде можеше да знае, че ще изпратят Кайку, за да се срещне с него? Защо точно нея – от всички жители на Лоното? Макар че бяха разделени от пет години, проклетото привличане към нея не изчезваше, независимо от облика ѝ, а ето че сега се засили от простия факт, че в момента беше мъж, а Кайку беше все така красива, както и преди. Искаше ѝ се никога да не беше спасявала живота на девойката. Цената се бе оказала прекалено висока.

С течение на времето обаче си каза, че можеше да не ѝ разкрива истината. Промяната на облика ѝ си беше нейна привилегия и Саран нямаше чувството, че ще я измами, ако я излъжеше за миналото си. После, когато Кайку му беше казала какво мисли за Асара, решението му узря окончателно. Девойката никога не трябваше да научава истината.

После дойде моментът на любовните ласки; ала тялото му го предаде, както бе направило и тялото на Асара преди време. Желанието да отнеме дъха ѝ, да проникне вътре в нея бе по-силно от онова, което можеше да ѝ предложи любовният акт. На някакво първично ниво той искаше да я *погълне*, да възвърне изгубената част от себе си и да асимилира цялото ѝ същество. Отново бе изгубил контрол.

Бе разрушил всичко. Познаваше Кайку прекалено добре; тя бе

изключително упорита в гнева си, както и във всичко друго. Никога нямаше да му прости. Лъжата, която му изглеждаше благородна навремето, сега му се струваше отвратителна в очите на Кайку. Колко беше жалка – непрекъснато променяше облика си, като се надяваше, че така ще изтрие предишните грешки. Създание без сърцевина, без душа, което крадеше своята същност от другите, а отвътре бе празно и банално.

Накрая Саран бе отишъл при Кайлин и обсъди следващата му мисия, която щеше да изисква нов облик. Сестрата от Аления орден се изненада от въодушевлението, с което куараалецът прие тази задача.

Вече не можеше да понася това тяло. Беше време да се промени.

* * *

Заелис откри Лусия в компанията на едно момче на нейните години под надвиснала скала, стърчаща от полегатия склон на долината. Беше пладне и застиналото в средата на небето око на Нуку обливаше света с ослепителните си лъчи. Зноят бе нетърпим. Момичето лежеше по корем и четеше, а момчето се бе изпънало по гръб. Няколко малки животинчета щъкаха наоколо – двойка катерички търсеха лешници, гарван подскачаше наблизко, дебнейки за опасност, а едно черно лисиче седеше до храстите, загледано в децата, които се излежаваха безгрижно.

Щом ги забеляза, Заелис се спря. Сърцето му се успокои. Все едно наблюдаваше картина, на която бе изобразена детска идилия. Лусия се държеше досущ като малко момиченце – по едно време тя се обърна към момчето и му каза нещо за книгата, която четеше, а той избухна в смях, сепвайки катеричките. На устните на някогашната Престолонаследничка бе разцъфнала прелестна, безгрижна усмивка. Заелис се зарадва, след което изведнъж изпита тъга. Подобни моменти бяха толкова редки за Лусия, а ето че сега той идваше да разруши тази идилия. За малко да се обърне, мислейки си да поговори с нея по-късно, ала после си каза, че работата бе по-важна от неговите или нейните чувства. Белебладият мъж отново се запъти нагоре по склона.

Когато се приближи, осъзна, че познава това момче. Казваше се Флен; беше син на един от професионалните войници, които служеха в Лоното. Баща му беше член на Либерата Драмач. От всички жители на Лоното Лусия предпочиташе най-много компанията на това момче; или поне така твърдяха информаторите му. Предпазливостта го бе научила да държи под око бившата Престолонаследничка, защото никой не знаеше откъде можеше да изникне опасността.

Даде си сметка, че вече не харесва това момче. Беше предупредил

Лусия да не демонстрира способностите си пред хората и да не се разкрива пред тях. Въпреки че никой не знаеше дали дъщерята на Анаис ту Еринима е жива, все пак съществуваше известен риск. Ала ето че тя пренебрегваше съветите му по отношение на този хлапак. Какво ли го правеше толкова специален?

„Внимателно, Заелис – каза си той. – Момчето е само на четиринадесет жътви. Съвсем малка е още. Без значение какво си мислиш.“

Флен го забеляза, макар че животните – а и самата Лусия – го бяха зърнали преди доста време. Момчето се изправи на крака и се поклони по привичния за младите момчета начин, с кръстосани ръце зад гърба.

– Господарю Заелис – поздрави го то.

– Флен – кимна белобрадият мъж. – Мога ли да разменя няколко думи насаме с Лусия?

Момчето погледна към приятелката си, сякаш да я попита за разрешение; Заелис много се подразни от това. Тя обаче продължи да си чете книгата, сякаш бе сама.

– Разбира се – рече Флен. Той се поколеба за момент, сякаш искаше да каже още нещо на Лусия, ала после се отказа и ги остави, поемайки към селището.

– Благоден, Заелис – рече някогашната Престолонаследничка, без да надига глава от книгата. Виждаха се за първи път днес – момчето бе излязло от къщата, преди той да се събуди.

Настойникът ѝ седна до нея, протягайки напред ранения си крак. Когато се налагаше, можеше да сяда с кръстосани крака, ала коляното го наболяваше. Тя го изгледа през рамо, присвивайки очи заради ослепителните слънчеви лъчи, и зачака той да заговори.

Белобрадият мъж въздъхна. Общуването с нея не беше никак лесно.

– Как се чувстваш? – попита.

– Чудесно – отвърна момчето. – А ти?

– Лусия, трябва да използваш по-официален тон – намръщи се настойникът ѝ. Речта ѝ се превръщаше в хибрид между момичешкото и женското говорене, което бе нещо нормално за възрастта ѝ; диалектът ѝ обаче, който бе пропит с най-различни влияния от езика на жителите на Лоното, не изглеждаше подходящ за едно дете на Кръвна Императрица.

– Мога да се изразявам доста по-изтънено, Заелис – рече Лусия, – ала предпочитам да го правя само когато се налага. – Тонът ѝ беше самоуверен и тайнствен – досущ като този на Кайлин.

Заелис изостави темата. Изведнъж му се прииска изобщо да не я беше подхващал.

– Виждам, че отново общуваш с дивите обитатели на долината – каза, сочейки към черното лисиче, което ги наблюдаваше с ококорени очички.

– Те сами идват при мен – независимо дали им говоря, или не.

– Означава ли това, че вече си се възстановила от инцидента с речните духове? – попита възрастният мъж, разсеяно потривайки с юмрук късо подстриганата си брада.

– Веднъж вече ти казах. Да.

Заелис се загледа в далечния край на долината, докато се чудеше как да формулира следващото си изречение; Лусия обаче го изпревари.

– Искаш да се опитам отново – каза тя.

Настойникът ѝ завъртя глава към нея и кимна; на лицето му бе написано мрачно изражение. Нямахме смисъл да увърта – момичето бе твърде проникателно.

– От това няма да има никаква полза – добави. – Каквото се е случило по реката, отдавна вече е забравено... поне от духовете, с които мога да установя контакт.

– Зная това – рече Заелис, макар и да не беше съвсем сигурен, докато някогашната Престолонаследничка не му го каза. – Но нещо се е случило там, Лусия. Изпратих шпиони да проучат случая след онова, което стана с теб. Жителите на речните градове говорят само за това.

Момичето го изгледа съсредоточено с проникателните си сини очи, а мълчанието ѝ го накара да продължи.

– Някакъв шлеп е бил унищожен по Керин – каза настойникът ѝ, размърдвайки се нервно. – Най-вероятно е пренасял експлозиви, които са се възпламенили и са го взривили на парчета. Били са открити... – той се поколеба, чудейки се дали трябваше да ѝ казва това – били са открити късове от телата на хората, които са били на шлепа. Както и части от някакви други същества. Плавателният съд е пренасял и други неща, когато е експлодирал, и те не са били с човешки произход.

Лусия продължаваше да мълчи.

– Кайлин смята, че нещата са достигнали критичната си точка. Все по-слабата реколта, войските на рода Керестин, откритието на Саран, съществото, което си усетила в реката, Чаросплетниците в Разлома. Започвам да ѝ вярвам. Наистина нямаме никакво време.

Той съзнателно пропусна бунта в Зила, макар че шпионите му бяха разбрали доста отдавна за него. Искаше да държи делата на Айс Маракса колкото е възможно по-далеч от ушите на повереницата си.

Мъжът сложи длан на коляното ѝ.

– Също така си дадох сметка, че всъщност нямаме ясна представа за онова, срещу което сме се изправили, а невежеството ни може да ни унищожи. Трябва да разберем какво се случва *сега* – рече. – Трябва да узнаем с какво си имаме работа. Първоизточникът на всичко това.

Сърцето ѝ помръкна, когато усети неизбежността на онова, което щеше да последва.

– Лусия, нуждаем се от теб, за да ни кажеш. Трябва да отидеш до Алскайн Мар и да се свържеш с един от великите духове. Трябва да разберем истината за вешерските камъни. – Заелис погледна към нея, а лицето му беше изкривено от болка. – Ще го сториш ли?

„*Ти не си пионка тук*“, долетяха до нея думите, които Кайку бе изрекла през първия ден на Жътвената седмица. Сега те изведнъж ѝ се сториха кухи, лишени от съдържание и чупливи под теглото на необходимостта. Момичето знаеше в дълбините на душата си, че срещата с духовете, обитаващи Алскайн Мар, щеше да я изложи на смъртна опасност, ала как можеше да откаже? Тя дължеше живота си на Заелис и го обичаше. Той нямаше да я моли за подобно нещо, ако помощта ѝ не беше от изключително значение.

– Ще го сторя – отвърна Лусия и слънчевият ден сякаш помръкна изведнъж.

Шестнадесета глава

Жътвената седмица отмина, ала тази година за Мишани нямаше веселби. От седем дни язدهа през сарамирската провинция, а за несвикналия с подобни дълги преходи това си беше доста сериозно изпитание. Ала въпреки болките, изтощението и липсата на сън, тя изобщо не се оплакваше. Въпреки че бе заобиколена от мъже, на които не вярваше, въпреки че препускаше тайно на юг към далечната си цел, въпреки че собственият ѝ баща се бе опитал да я убие, тя беше хладнокръвна и спокойна. Просто си беше такава.

Бяха напуснали Ханзеан скоро след опита за покушение над живота ѝ, планирайки заминаването си така, че да съвпадне с началото на жътвените церемонии, за да се измъкнат незабелязани. Чиен бе настоял да я придружи в качеството си на ескорт, за да изкупи срама си, задето бе допуснал да я нападнат в собствения му дом. Мишани очакваше подобно нещо. Каквито и да бяха плановете му за нея, младата жена бе сигурна, че търговецът щеше да пожелае да присъства, когато настъпеше моментът на осъществяването им.

Пътуването им изобщо не се оказа безопасно, въпреки присъствието на осмината стражи, яздещи редом с тях; търговецът се излагаше на значителен риск с присъединяването си към групата. Преходът по вода бе изключен, понеже всички плавателни съдове се следяха от хората на баракс Авун. А ако се опитаха да ги издирят от Ханзеан, щеше да им е доста трудно, тъй като никой освен Мишани нямаше представа за крайната им цел.

Секретният характер на пътуването им обаче си имаше своите недостатъци. Мишани бе свикнала да се вози в каляска, ала тъй като не можеше да се движат по пътищата, трябваше да яздят сами и да лагеруват под звездите. Чиен се опитваше да ѝ създаде всевъзможни удобства, носейки специално за нея чаршафи и елегантна палатка, която сумтящите стражи трябваше да разпъват всяка вечер, но Мишани все пак беше дете на баракс и бе привикнала към определени охолства. Дългосотото момиче не споделяше готовността на Кайку да се раздели с комфорта, ала не можеше да стори нищо друго, освен да се примири с положението. Поне багажът ѝ от пътуването до Окхамба беше с нея – това означаваше, че разполагаше с достатъчно дрехи и парфюми, с чиято помощ да понесе по-леко тежкия преход.

Първоначално пътуваха няколко дни на юг, преди да свърнат на югоизток и да достигнат до Големия път на подправките под Бараск. Тази легендарна пътна артерия бе дълга над хиляда и петстотин километра и се простираше от Аксками до Суана в Южните префектури. Пътешествениците не се бяха осмелили да поемат по шосето, свързващо Ханзеан и Бараск – един от най-големите пътища, водещи началото си от крайморския бряг – и дори когато стигнаха до Големия път на подправките, не тръгнаха по него, а започнаха да го следват на известно разстояние, движейки се малко на запад от него. Едва след като северните краища на Гората на Ксу изникнаха вляво от тях, ездачите излязоха на пътя, за да преминат по моста Пирика над водите на Зан. Там бяха предупредени за размириците в Зила; местните даже им казаха да се върнат обратно, ако имат тази възможност, и да потърсят друг маршрут, който да ги отведе до целта им.

Малцина се вслушваха в това предупреждение, защото просто нямаше друг път. Огромната страховита гора се простираше на изток – обитавана от духове, древна и зловеща – докато на запад беше брегът. Нямаше пристанища, откъдето да се качат на някой пътнически кораб, освен ако не се върнеха в Ханзеан, а заобикалянето на гората щеше да удължи пътя им с още хиляда и петстотин километра, което си беше чиста лудост. Повечето пътници избираха да слязат от пътя и да продължат на юг, движейки се в периферията на гората, след което минаваха на изток от Зила. Лишени от възможност за избор, Мишани и спътниците ѝ също се спряха на този маршрут.

Когато започна да се здрачава на седмия ден от пътуването им, избраха да лагеруват на четиридесет километра от разбунтувания град, в близост до разположени в полукръг черни скали, стърчащи от плоската равнина. Беше последният ден на лятото и в Аксками последните празненства от Жътвената седмица навярно бяха в разгара си, а жителите на столицата посрещаха радостно есента. Надяваха се, че бивакът им не се набива на очи сред тези на другите пътници, принудени също като тях да лагеруват далеч от Зила.

Мишани седеше с кръстосани крака до огъня, застанала с гръб към черните скали, и наблюдаваше как войниците приготвят палатката ѝ. На земята до нея лежеше тъничка книжка. Беше написана от майка ѝ. Чиен ѝ я беше подарил – последният том от поредицата на Мураки ту Коли за дръзкия романтик Нида-джан и приключенията му в двора. Творбата на Мураки бе станала изключително популярна сред благородните семейства, а историите му бяха започнали да се разказват от уста на уста и

сред слугите и селяните. Прислужнички умоляваха своите господари и господарки да им четат разказите за Нида-джан, които бяха написани на висш сарамирски. Писменият му вариант, който беше задължителен за аристократите, жреците и учените, бе неразбираем за по-нисшите съсловия. Те разказваха историите на своите приятели, украсявайки ги тук-там, а те на свой ред правеха същото и за *своите* приятели.

Нида-джан бе всичко онова, което майката на Мишани не беше – дързък и самоуверен авантюрист, лишен от сексуални задръжки, достатъчно обигран, за да се измъкне от всяка заплетена ситуация, било то с думи или с бой. Майка ѝ беше тиха, срамежлива и изключително интелигентна жена със силно изразено чувство за морал; тя живееше в света на книгите си, защото там можеше да създаде вселена, различна от истинската, която често бе прекалено груба и жестока за жена с подобна чувствителност.

Мишани бе наследила външността на майка си и характера на баща си. Мураки беше самотна жена, прекалено интровертна, за да общува с тези около себе си, и въпреки че беше приятна компания, човек лесно забравяше за присъствието ѝ. Когато Авун започна да води дъщеря си в императорския двор, майка ѝ съвсем изчезна от сцената. Докато Мишани прекарваше цялото си време в Аксками с баща си, Мураки стоеше в имението им в залива Матакса и пишеше. Мишани изобщо не се съобрази с чувствата на майка си, когато заживя в разлома Ксарана. Мураки ги показваше толкова рядко, че на дългосотото момиче просто не му хрумна, че може да ги засегне.

Прочела книгата, Мишани бе овладяна от дълбока тъга. Историите не бяха типичните за Нида-джан; бяха просмукани от меланхолия и трагизъм – нещо доста необичайно за неударжимия герой. Ставаше въпрос за откритието на дръзкия авантюрист, че една от неговите любовници от двора му е родила син, който е бил държан в тайна от него; той бе научил за това едва на смъртния одър на жената, когато тя му бе признала истината. Обаче момчето заминало на изток и изчезнало преди няколко месеца. Тласкан от желанието да го открие, Нида-джан се бе отправил на път; когато приятелите му бяха казали, че начинанието му е безнадеждно, той ги бе изоставил, продължавайки сам напред. Смелият персонаж беше преминал през най-различни опасни приключения, докато се опитваше да открие местонахождението на детето си. Накрая се беше изправил срещу огромен демон със сто очи, бе ослепил врага си с помощта на огледала и го бе сразил; ала докато умираше, чудовището го беше проклело да се скита безутешно по света до момента, в който не

открие сина си и той не го нарече „татко“.

Книгата оставяше Нида-джан така – прокълнат и изтерзан, без да знае как ще завърши пътешествието му. От всеки ред струеше усещането за загуба. Навсякъде си проличаваше копнежът на родителя по изчезналото му дете. Майка ѝ може и да беше интровертна, ала не беше студена. Тя бе изляла скръбта си върху страниците и на Мишани изведнъж ѝ домъчня ужасно за нея. Прииска ѝ се да изтрие всички онези години, през които бяха разделени, да прегърне майка си и да ѝ каже колко съжалява, задето никога не са били особено близки, че едва сега е разбрала как се е чувствала тя.

Изведнъж бремето на годините, които бе прекарала в криене и страх да не я разпознаят, се стовари върху душата ѝ. Прииска ѝ се да заплаче и със сигурност щеше да го направи, ако беше сама.

Погледът ѝ бе зареян в безлунното небе, когато Чиен седна до нея. Въздухът, макар и топъл, ѝ се стори неестествено ясен и трошлив, а сиянието на звездите беше студено и пронизващо.

– Мислиш за майка си, нали? – попита я търговецът след известно време.

Мишани предположи, че догадката му се дължеше на книгата, която лежеше до нея. Не ѝ се искаше да му отговаря, ето защо смени темата.

– Сивата пеперуда се е показала тази вечер – рече, сочейки нагоре. Спътникът ѝ вдигна глава.

– Не я виждам.

– Едва различима е. Повечето нощи изобщо не може да бъде забелязана.

– Виждам само Гмуркащата се птица – каза Чиен, преброявайки деветте звезди от съзвездието с дебелия си пръст.

Мишани наклони замислено глава.

– Там е – рече. – Скрита за някои и видима за други. Това е част от мистерията ѝ.

Търговецът отново се помъчи да различи Сивата пеперуда, заинтригуван от думите на девойката.

– Смяташ ли, че е поличба? – попита след малко.

– Не вярвам в поличби – отвърна Мишани. – Просто ми се стори близка до настроението ми в момента.

– Как?

Дългокосата девойка погледна към него.

– Не си ли спомняш легендата за това, как боговете са създали

нашия свят?

Лицето на Чиен остана безизразно.

– Госпожице Мишани, аз съм осиновен. Осиновените деца не се обучават в тънкостите на религията, а академията не заемаше важно място в бизнеса на баща ми. Зная за гоблена, но не съм чувал нищо за пеперудите.

Дългокосото момиче му хвърли преценяващ поглед. Изглеждаше й искрен, ала тя подозираше, че се преструва на невеж, за да стимулира разговора им. Чиен просто не беше от хората, които могат да мълчат, когато имат компания. Всеки път, когато беше с нея, той трябваше да говори, и младата жена усещаше как се гърчи отвътре в редките мигове на взаимно мълчание.

– Легендата разказва, че боговете били отегчени и Йору им предложил да изтъкат голям гоблен, за да се развлекат – започна Мишани. – Това било преди да стане пазител пред портите на Златните владения, преди Оча да разкрие аферата му с Исисия и да го прогони.

– Това го зная – усмихна се Чиен.

– Всички богове и богини щели да ушийт по някаква част от него – продължи младата жена. – Обаче нямали от какво да го направят, ето защо Мисамча отишла в градината си и събрала гъсеници. Докоснала ги и те веднага направили коприна. Богинята я намотала на кълбета и ги раздала на боговете, за да може всеки да изтъче своя дял. Когато приключили с работата, всички се съгласили, че това бил най-прекрасният гоблен, който били виждали някога – просто нямало друг с подобна украса и толкова много изящни детайли. И, понеже всички богове и богини го били харесали толкова много, Оча решил да го дари с живот, за да могат да гледат как шедьовърът им расте. Всеки бог или богиня бил отразен в любимата си същност. Някои имали физически облик – море, слънце, дървета, огън и лед. Други приели не толкова конкретна форма – любов, смърт, възмездие, чест. Така бил сътворен светът.

– Ти ми разказа за гъсениците – каза Чиен, – ала не разбрах нищо за пеперудите.

Мишани отново вдигна поглед към нощното небе, където проблясваше Сивата пеперуда – седем мъждукащи звезди, обрамчващи черна бездна.

– Боговете искали гобленът да е свършен. След сътворението на света гъсениците се преобразили в красиви пъстри пеперуди. Всички... с изключение на една, която била сива и грозна. Защото нищо не е свършено – нито онова, което боговете създават, нито самите богове.

Дългокосата девойка обърна взор към огъня и пламъците озариха нежното ѝ лице.

– Коприната на тази гъсеница била покварена, ала боговете вече я били използвали заедно с нишките на другите гъсеници. Там били всички злини на света – всичката завист, злоба, омраза, тъга, глад и болка. След като боговете съзрели какво са сторили, били ужасени; ала вече било прекалено късно да променят нещата. Оттогава насетне започнали да обичат по-малко света. – Тя направи кратка пауза. – Нарекли коприната на тази гъсеница Превъздателката на покварата, след което поставили образа на Сивата пеперуда в нощното небе, за да напомня на хората.

– Да ни напомня? – смръщи вежди Чиен. – За какво да ни напомня?

– Да ни напомня никога да не отслабваме бдителността си. Да ни напомня, че дори боговете не могат да създадат нещо съвършено, което да е застраховано срещу покварата, а хората са още по-податливи на грешки. Престанем ли да внимаваме, злото ще се промъкне в нашия живот, ще ни прояде отвътре и ще ни унищожи. – Тя погледна към Чиен, а в очите ѝ се четяха умората и меланхолията ѝ. – Не мисля, че напоследък сме особено бдителни.

Търговецът се загледа недоумяващо в нея, ала младата жена не се впусна в по-нататъшни обяснения. Мъжът започна да си играе с полите на наметалото си – сигурен знак, че се чувстваше неловко. Мълчанието им продължи, докато търговецът най-накрая не проговори.

– Зила вече е зад нас – рече той, – и пътят на юг отново се разширява. Май вече е време да ни кажеш къде искаш да отидеш. Трябва да знаем, за да преценим дали трябва да се отбиваме някъде за провизии и за да можем да изберем най-добрия маршрут.

Мишани се съгласи; в крайна сметка, Чиен едва ли бе в състояние да стори нещо, дори и да искаше да я предаде.

– Трябва да отида в Лаляра – каза младата жена. – Там можете да ме оставите и аз ще смятам, че дългът ви към мен е изпълнен, както подобава.

– Не и докато не се уверя, че сте стигнали безопасно до крайната си цел, госпожице Мишани – настоя Чиен. – Докато не видя, че сте под грижите на някой, който е в състояние да поеме отговорността за благополучието ви.

Девойката се засмя.

– Много сте внимателен, Чиен ос Мумака, но в Лаляра няма никой, който да отговаря на тези ваши изисквания. Делото ми засяга само мен и не мога да ви кажа нищо, защото съм обвързана с обещания, които не

мога да наруша.

Реакцията му я изненада приятно. Мишани очакваше спътникът ѝ да се оскърби – понякога се държеше досущ като малко дете – ала ето че само се усмихна едва забележимо и каза:

– Тогава ще започна да ценя още повече тези последни дни, които прекарвам във вашата компания.

– Както и аз – отвърна младата жена. Думите ѝ бяха плод не толкова на искреността, колкото на вежливостта, ала въпреки всичко не можеше да отрече обстоятелството, че харесваше Чиен. Не беше особено разумно да се привързва към потенциален противник, ала точно тази неизвестност правеше отношенията им особено интересни. Той беше интелигентен и остроумен, а и Мишани не можеше да отрече, че се възхищаваше на успеха, който търговецът бе постигнал. Той бе преодолял обстоятелството, че е осиновен от опозорено семейство, и бе превърнал рода Мумака в голяма икономическа сила благодарение на собствените си качества.

Обаче, въпреки всичко това, за младата жена щеше да е голямо облекчение да се отърве от него. През цялото това време живееше в страх да от момента, в който скритите му намерения щяха да се проявят.

Събеседникът ѝ се извини и отиде да размени няколко думи с подчинените си, оставяйки Мишани насаме с мислите ѝ. Те бързо полетяха към онова, което щеше да стори, веднъж след като пътищата им с Чиен се разделяха.

Трябваше да се срещне с баракс Зан ту Икати, истинския баща на Лусия. И, ако нещата се развиеха добре, трябваше да му съобщи, че дъщеря му е жива – и че Мишани знае къде се намира тя.

Задачата беше доста деликатна и щеше да постави дипломатическите ѝ умения на сериозно изпитание – може би най-сериозното през живота ѝ. Рискът беше неизмерим, а бремето на отговорността, която бе поела – огромно. Младата жена нямаше да се осмели да му разкрие, че знае нещо за Лусия, докато не се увереше, че бараксът ще постъпи така, както те искаха. Ако не изиграеше както трябва ръката си, щеше да се превърне в заложничка на Зан; а след като я разпитаха, най-вероятно щяха да я подхвърлят на личния му Чаросплетник. Бащата на Лусия можеше да поиска да доведат дъщеря му при него, или пък да изпрати войски в Лоното, което щеше да е катастрофално.

Ако се вярваше на слухове, той бе станал още по-мрачен и затворен в себе си през последните години. Бараксът бе изоставил семейните дела, оттегляйки се в едно от именията си, разположено северно от

Лаляра. Хорската мътва твърдеше, че е нажален заради смъртта на своята приятелка – и любовница, както разправяха мнозина – Анаис ту Еринима, бивша Кръвна Императрица на Сарамир. Мишани обаче знаеше по-добре.

Заелис бе станал свидетел на момента, когато Зан беше видял Лусия за първи път в градините на Императорската цитадела. Тогава и бащата, и дъщерята бяха разбрали на мига онова, което Анаис бе крила през всичките тези години.

Ала дори баракът да искаше да възвърне дъщеря си, беше пропуснал възможността. Кръвната Императрица бе убита, а малката Престононаследничка беше изчезнала сред възникналия хаос. Въпреки че трупът ѝ не беше открит, се предполагаше, че момиченцето е загинало в пожара след експлозиите, разтърсили Цитаделата в онзи ужасен ден. Зан нямаше и най-бегла представа, че членовете на Либерата Драмач бяха спасили дъщеря му.

Заелис бе оставил на Мишани решението дали дали да му каже, или не. Това беше тежко бреме. Обаче не можеха да държат Лусия в тайна завинаги, а ако успееш да привлечат Зан на тяхна страна, щяха да се сдобият с могъщ съюзник. Подготовката за момента, в който някогашната Престононаследничка щеше да се появи на бял свят, щеше да отнеме доста време; тя изискваше години и Мишани играеше изключително важна роля в тази игра. След Зан тя щеше да отиде на посещение при рода Еринима, които също бяха заинтересована страна – все пак Лусия беше тяхна наследница, която смятаха за мъртва, а кръвните връзки бяха по-силни от всичко.

Ала първо трябваше да приключи със Зан. Едва тогава щеше да мисли за рода Еринима.

Настъпилото раздвижване в лагера я извади от мислите ѝ. Неколцина от стражите бяха скочили на крака около огъня и се взираха в тъмнината над главата ѝ, отвъд наредените в полукръг черни скали. Младата жена усети някакви вибрации в земята и секунда по-късно звукът достигна до ушите ѝ. Копита, чаткаши по равнината.

Приближаваха се бързо. Всеки миг щяха да бъдат тук.

Първият залп от куршуми повали четирима от осмината мъже, които препусаха заедно с нея и Чиен. Огънят пречеше на хората на търговеца да различат враговете в заобикалящия ги мрак, докато същевременно ги превръщаше в лесни мишени за нападателите им. Мишани потърси закрилата на скалите секунда преди шест коня да ги прескочат, единият от които се приземи тежко на сантиметри от нея, точно върху

рогозката, където бе седала. Нападателяте им се врязаха в лагера, размахвайки мечовете си, и съсякоха още един от стражите; после минаха през палатката на Мишани, сривайки я със земята, и отново се изгубиха в мрака.

– *Изгасете този огън!* – изкрещя Чиен. Той разрита горящите съчки, след което яростно започна да ги тъпче. Един от оцелелите стражи изля котле вода върху огъня, намокряйки и ботушите на господаря си, докато останалите двама мъже се прицелваха с пушките си. Неиде отвъд полезрението им враговете им презаредиха оръжията си, готови да дадат втори залп. Светлината изведнъж помръкна при потушаването на пламъците и над лагера се спусна мрак.

– Госпожице Мишани? Ранена ли сте? – извика търговецът, ала младата жена не отговори. Вече се беше покатерила върху ниските скали от другата страна на бивака им, търсейки подходящо скривалище. Сърцето ѝ бумтеше в гърдите като обезумяло, изпълвайки я със същия страх, който бе почувствала, когато похитителите се бяха вмъкнали в градската къща на Чиен. Дали тези мъже бяха същите като онези? Нея ли търсеха? Мишани подозираше, че е така.

– Мишани! – извика отново Чиен, а гласът му бе пропит с отчаяние. Тя изпита внезапен импулс да му отговори, ала не ѝ се искаше да разкрива местонахождението си. В момента спътниците ѝ се намираха на открито и това ги превръщаше в лесни мишени за нападателите. Трябваше да използва това предимство.

Изведнъж дочу някакво нервно изпръхтяване и изведнъж си спомни за конете. Бяха завързани за един кол недалеч от бивака. Дори ги виждаше, стига да напрегнеш зрението си – призрачни сини форми, които потропваха нервно. Ако Шинту бе милостив към нея, седлата все още щяха да бъдат на гърбовете им; Чиен бе наредил на стражите да разпват палатката ѝ, преди да са разседлали жребците. Презрението ѝ към спането на открито можеше да ѝ спаси живота.

– Мишани! – извика за трети път търговецът. Младата жена отбеляза със задоволство, че така спътникът ѝ привличаше вниманието върху себе си. През една пролука в скалите забеляза, че Чиен и оцелелите стражи са заели позиции, насочили пушките си навън. Ала ездачите не ги нападаха. Изгасянето на огъня бе направило задачата им доста по-трудна. Мишани благодари на лунните сестри, задето бяха решили да не излязат в небето тази нощ, след което започна да пълзи към конете.

Шестте метра, които трябваше да прекоси, ѝ се сториха като цял километър, и тя тръпнеше от ужасното предчувствие, че всеки момент

ще усети внезапния удар на куршума и светът ще престане да съществува за нея. Противно на очакванията ѝ обаче този миг така и не настъпи. Тя изхлузи поводите на жребеца си от кола и се качи на седлото с такава безшумна грация, че изненада дори и себе си.

В този момент започна втората атака.

Неприятелите ги връхлетяха от три страни, яздейки по двойки. Единият мъж от всяка двойка носеше пушка, а другият – меч. Те стреляха, докато галопираха стремително към скалите, а хората на Чиен им отговориха със същото. Дали защото късметът им се усмихна, или понеже враговете им мереха лошо, защитниците се представиха по-добре – никой от тях не беше ранен, докато те бяха успели да повалят един кон, който прегази ездача си. След това обаче дойде ред на мечовете и стоманата закънтя срещу стомана на фона на виковете на сражаващите се. Мишани, която бе застинала неподвижно от началото на второто нападение, защото се страхуваше да привлече вниманието върху себе си, заби пети в хълбоците на животното и то се понесе внезапно напред, оставяйки я без дъх. Прохладният вятър развя косата зад гърба ѝ като вимпел и младата жена се гмурна в гъстата тъма.

Тогава изведнъж – очите ѝ още не можеха да се нагодят към мрака – около нея изникнаха други коне, които препречиха пътя ѝ, а някаква ръка сграбчи юздата на жребеца ѝ, който се закова на място. Конете на хората около нея също спряха, а ездачите им насочиха пушките си към нея. Мишани забеляза как още мъже тичат към лагера и сърцето ѝ се сви при мисълта за Чиен. Той и стражите му бяха обречени да загубят.

Някакъв висок, широкоплещест мъж – същият, който бе спрял коня ѝ – я загледа преценяващо. Тя не можеше да различи лицето му, ала въпреки това му хвърли изпепеляващ поглед.

– Госпожица Мишани ту Коли – произнесе той по онзи гърлен начин, характерен за жителите на Новоземие. – Я виж ти!

Седемнадесета глава

Град Зила се издигаше на южния бряг на река Зан, мрачен и неприетлив. Беше разположен до устието на голямата река, където водите, започнали осемстотинкилометровото си пътешествие от планините Тчамил, се вливаха в океана. Не беше красиво място, защото първоначално то му предназначение имаше военен характер – Зила трябваше да е бастион срещу народа угати, които владееха земята, преди настоящите обитатели на Сарамир да я отнемат от тях, и охраняваше шийката между крайбрежието и Гората на Ксу, докато първите заселници строяха град Бараск на север. Макар и да беше на повече от хиляда години, макар че стените му многократно бяха срутвани и наново издигани, Зила продължаваше да има същото мрачно излъчване, каквото имаше и в самото начало. Той бе студен и потискащ.

Градът бе построен върху билото на висок хълм, чиито стръмни склонове се издигаха полегато от юг, за да се спуснат почти отвесно към речния бряг на север. Заобикаляше го непристъпна стена от черен камък, зад която се гушеха увенчаните с червени керемиди покриви на сградите, а в центъра му се издигаше неголямата цитадела. Улиците на селището наподобяваха концентрични окръжности с неправилна форма, а всички постройки бяха изградени от здравата местна скала, което бе доста необичайно на фона на лекия камък и дървесината, използвани в архитектурата на повечето региони на империята. Двете порти на града бяха затворени и по-голямата част от жителите му се бяха отдръпнали зад защитата на стените, докато правеха последните приготовления за приближаващата буря. Зила се готвеше за бой.

Императорските войски се приближаваха.

Беше ранна утрин, освежена от приятен, топъл дъждец, когато Мишани и мъжете, които я бяха пленили, стигнаха до подножието на хълма, където се издигаше градът. Там вече ги очакваха дузина войници, строени в редица.

Ездачите скочиха от конете си.

– Баккара! – извика предводителят им и килна леко главата си настрани. Това бе типичен за Сарамир поздрав, използван между възрастни с еднакъв социален статус. – Вече се чудех дали ще се върнеш навреме. Затваряме последната порта по пладне.

Човекът, към когото се беше обърнал – онзи същият, който бе

спрял жребца ѝ, водачът на отряда – направи крачка напред и го потупа приятелски по рамото.

– Да не би да си мислиш, че ще се оставя да ме заключите отвън и да пропусна забавлението? – извика той. – Пък и вътре има повече храна, отколкото в цял Сарамир, приятелю! Гладен войник битка не прави.

– Трябваше да се досетя, че ще бъдеш там, където е кльопачката – каза другият усмихнато. После, забелязвайки Мишани, добави: – Виждам, че си донесъл не само провизии. А този там е имал и по-добри дни – каза, загледан в Чиен, който се поклащаше окървавен на седлото си.

– Нямаше да види никакви дни повече, ако не бяхме пристигнали навреме – рече Баккара, хвърляйки бърз поглед към търговеца. – Разбойници. Успяхме да спасим само тези двамата.

– Е, надявам се, че изпитват гореща благодарност към теб – каза мъжът, погледна многозначително към Мишани и смигна на другаря си. – Поне единият от тях.

Младата жена го дари с такъв леден поглед, че усмивката бързо се изпари от лицето му. Баккара се засмя гръмко.

– Опасна е, нали? – избоботи той. – Няма да ти се отрази добре, ако ѝ се подиграваш. Това са благородници, да те предупредя аз.

Посрещачът им изгледа намръщено Мишани.

– Влизайте тогава – извика на отряда. – Аз ще се погрижа за конете ви.

Мишани и Чиен поеха по каменните стъпала, водещи до портите на Зила, заедно с придружаващите ги войници. Раните на търговеца правеха изкачването му доста трудно, но Баккара нареди на двама от хората си да му помогнат. Въпреки това напредваха бавно.

Младата жена погледна към надвисналите зъбери на Зила. Водеха ги в един обхванат от размирици град, който съвсем скоро щеше да бъде връхлетян от войските на империята. Тя не знаеше дали да благодари на Шинту, бога на късмета, или да го прокълне.

Мъжете, които ги бяха нападнали, несъмнено бяха изпратени от баща ѝ, макар че тя премълча това пред Баккара. Не ѝ се вярваше разбойниците да изберат група, в която има деветима въоръжени мъже, когато биха могли да нападнат който си искат от десетките невъоръжени пътешественици, ношували из равнините миналата нощ. Освен това действаха прекалено целенасочено и бяха твърде малко на брой. Разбойниците никога не нападаха враг, който ги превъзхождаше по численост.

Нямаше никаква представа как бяха успели да ги проследят толкова далеч, ала това, което я смущаваше най-много, бе, че бяха съумели

отново да се доберат толкова близо до нея. Ами ако беше в палатката, когато я овършаха с конете си? Беше повече от ясно, че баща ѝ вече не го беше грижа дали ще се върне при него жива или мъртва. Мишани усети как при тази мисъл ножът на мъката разряза бавно корема ѝ. Беше ужасно да признае подобно нещо пред себе си.

Тогава се бяха появили хората на Баккара. Навярно Мишани можеше да се измъкне незабелязано от тях, ала сега вече това нямаше кой знае какво значение. Те избиха наемниците на Авун благодарение на численото си превъзходство, намесвайки се точно навреме, за да спасят живота на Чиен. Всичките му стражи обаче бяха мъртви. След което, вместо да ги освободят, помолиха двамината оцелели да ги придружат. Молбата им бе поднесена като въпрос, ала нито Чиен, нито Мишани се заблуждаваха, че спасителите им щяха да ги пуснат, ако бяха отказали. Те бяха пленници. Освен това търговецът се нуждаеше от спешни медицински грижи, които навярно щеше да получи в Зила. Мишани се съгласи, за да си спести унижението да бъде вързана и закарана в града насила.

Въпреки очевидната им цел обаче, Баккара и хората им изобщо не я третираха като пленница. Те се оказаха доста разговорливи и девойката научи редица неща по време на съвместната им езда. Повечето бяха жители на Зила, селяни или занаятчии. Задачата им беше да съберат провизии от пътешествениците, запътили се на юг, за да попълнят запасите на града с оглед на предстоящата обсада, ала без да прилагат насилие, както изрично ѝ подчертаха. Разузнавачите им бяха докладвали за няколко военни части, които щели да бъдат пред стените на Зила идната вечер, за да потушат бунта, и войниците бяха едновременно уплашени и въодушевени от тази перспектива. Нещо бе запалило необичайния им плам, ала Мишани не можеше да определи какво; приличаха ѝ повече на хора, които знаят за какво се борят, отколкото на отчаяни селянци, разбунтували се заради глада и нищетата.

Най-много време обаче Мишани прекара в компанията на не по-малко разговорливия им водач Баккара. Той беше огромен мъж с мургав тен, малки тъмни очи, хлътнали, покрити с четинеста брада бузи и сплескан нос. Черната му коса беше пристегната на плитки, завързани с цветни връзки, и разкриваше ниското му чело, спускайки се назад по тила му. Макар че приближаваше петдесетата си жътва, той беше достоен противник и за два пъти по-младите от него мъже, а в гласа и погледа му се четеше безспорен авторитет. Именно от него Мишани научи откъде бяха разбрали коя е всъщност и защо подчинените му се отнасяха

толкова оптимистично към неизбежната заплаха.

– Не ми е навик да спасявам благородни дами – бе отвърнал с широка усмивка на въпроса ѝ той. Яздеха в малките часове на нощта и светът около тях изглеждаше нереален и призрачен; Мишани имаше чувството, че бяха единствените живи същества в цялата вселена.

– Тогава какво ви накара да нарушите традицията и да ме отвлечете? – попита остро тя.

– Чак пък да ви отвлечем! – засмя се Баккара. – Не виждате ли състоянието, в което се намира вашият мъж? Нима бихте искали да продължи да язди така, докато стигнете до целта на пътуването си?

– И двамата знаем, че нямаше да ни позволите да продължим по пътя си – каза младата жена. – Що се отнася до Чиен, не ме е грижа за него. И той изобщо не е мой *мъж*.

Спасителят ѝ се изхили.

– Ще бъда откровен с вас – рече. – Ако на вашето място беше някой друг, щяхме да го пуснем веднага. От една страна, не дай си Оча, да ви се случи нещо лошо – никога не бих ви пуснал сам-самичка да яздите на юг. Нещата там са още по-лоши. А от друга, вие сте прекалено ценна, за да ви оставя, и Кседжен направо ще ме убие, ако постъпя така. Навярно ще имаме нужда от вас в Зила. Боя се, че ви водим натам.

Младата жена вече се бе досетила за какво иде реч, преди още Баккара да спомене името на Кседжен и да потвърди опасенията ѝ.

– Вие сте Айс Маракса – рече тя.

Мъжът изсумтя утвърдително.

– Не сте ли късметлийка? – попита саркастично.

Мишани се засмя.

– Вие сте нещо като легенда за Айс Маракса, госпожице, както съм сигурен, че знаете – продължи едрият мъжага. – Та вие сте една от тези, които спасиха нашия малък месия от челюстите на смъртта.

– Простете, ала нещо не ми звучите като фанатизиран поклонник, както бих очаквала от човек във вашето положение – каза девойката, с което породила истински взрив на гърлен смях от страна на компаньона си.

– Само почакайте да видите Кседжен – рече той, когато се успокои. – Навярно той ще оправдае повече очакванията ви. Аз вярвам в Лусия – заяви изведнъж с по-тих глас. – Това, че не пея хвалебствени химни, не означава, че силата на вярата ми е по-слаба.

– Ала навярно разбирате, че за мен е малко трудно да видя нещата от вашата гледна точка – обясни му Мишани. – За вас Лусия може да

представява някакъв идеал, който да боготворите, но за мен е като помалка сестра.

– *Боготворите* е силна дума – поправи я събеседникът ѝ. – Тя не е богиня.

– В това съм абсолютно сигурна – каза младата жена. Баккара ѝ се струваше доста особен – хем беше член на Айс Маракса, хем нещо във вярата му сякаш го притесняваше. Странно.

– Обаче е нещо повече от човек – продължи войникът. – В това пък аз съм абсолютно сигурен.

Мишани откри, че се опитва да си спомни всичко, което беше чувала някога за Айс Маракса по време на разговорите си със Заелис и Кайлин. Отдавна бе престанала да обръща внимание на тази организация, смятайки я за напълно безобидна. Ала ето че по време на двумесечното ѝ отсъствие привържениците на Айс Маракса се бяха осмелили да заявят открито на света за своето съществуване. Младата жена изобщо не бе очаквала, че са способни на подобен ход; все пак публичността бе онова, от което поддръжниците на Лусия най-много се бояха.

Първоначално Айс Маракса не представляваше нищо повече от една

особено радикална и ентузиазизирана част от новопоявилата се Либердрамач. Преданията за спасителя, който ще спре покварата в земята, бяха особено популярни сред селячеството още преди името на Лусия ту Еринима да се разпространи сред тях. Това бе естествена реакция срещу нещо, което не разбираха – покварата в земята, която не можеше да бъде спряна. Въпреки че Либердрамач държеше на секретността, сред редиците ѝ се намираха хора с по-дълги езици и мълвата се разпространи. Историята за затворената в Императорската цитадела Престононаследничка се сля с множеството неясни пророчества, надежди и суеверия, пасвайки си перфектно. В техните очи образът на малкото момиченце, способно да общува с духовете, се превърна в единствената им надежда срещу разпространението на заразата. Те вярваха, че боговете са изпратили Лусия, за да се пребори със злото, разяждащо сарамирската земя. Защо иначе Еню, богинята на природата, ще позволи на една Различна да се роди в императорското семейство. Изведнъж селяните бяха започнали да говорят не за някакъв бог или герой, който да ги спаси, а за едно мъничко момиченце.

Обаче групировката, която впоследствие щеше да се превърне в Айс Маракса, все още представляваше само една по-фанатизирана фракция на Либердрамач. До момента, в който Престононаследничката бе

спасена.

Появата на емблемата им в Лоното се оказа онази искра, от която се нуждаеха. Необикновената аура на момиченцето и невероятното ѝ бягство от смъртта ги убедиха, че месията, за когото си мечтаеха, най-накрая беше при тях. Те започнаха да надават гласове, че секретният характер на организацията не е правилното решение; че новината за спасението на Лусия трябва да се разпространи по всички кътчета на империята, за да съберат максимална подкрепа за деня, когато Лусия щеше да ги поведе. Вярата на повечето селяни бе рухнала с пожара в Императорската цитадела и известията, че детето е живо, щяха да удвоят радостта им.

Заелис категорично бе забранил това и впоследствие разколническата фракция бе утихнала. Няколко месеца по-късно привържениците ѝ напуснаха Лоното без предупреждение, вземайки със себе си някои от най-изтъкнатите членове на Либерата Драмах. Скоро след това шпионите на Заелис докладваха за появата на организация, наречена Айс Маракса – буквално „следовници на чистото дете“ на висш сарамирски – която разпространяваше обезпокоителни слухове нашир и дълж.

Това бе разгневило не на шега Заелис и Кайлин изпрати своите Сестри, за да проучат доколко новопоявилата се групировка застрашава интересите на Либерата Драмах. Оказа се, че положението не беше чак толкова лошо – отцепниците бяха запазили в тайна местонахождението на Престолонаследничката, което бе известно само на малцина избрани. Останалите привърженици на Айс Маракса знаеха единствено, че момиченцето е скрито на сигурно място и предаваха тази информация на другите хора. Това не действа особено успокояващо на Заелис, който продължаваше да ги смята за безразсъдни и безотговорни; ала с течение на годините стана ясно, че делата на организацията се изчерпваха с разпространението на благата вест, че Престолонаследничката е жива и се намира на сигурно място. Ето защо Мишани започна да ги смята за безобидни.

Сега, докато портите на Зила се отваряха пред нея и тя влизаше в града, който съвсем скоро щеше да бъде подложен на тежка обсада, ѝ се искаше да бе обръщала повече внимание на фанатизираните следовници на Лусия, защото недоглеждането ѝ можеше да ѝ струва скъпо.

* * *

Имението на рода Коли бе разположено в западната част на залива Матакса, върху обширна скала, надвесена над синьото море. Под нея се простираха безкрайни бели плажове и прелестни лагуни, а около

наколните селища, които се издигаха в самата вода, се поклащаха множество лодки и гемии. В далечината се виждаха няколко огромни скали, щръкнали вред вълните – масивни варовикови образувания, обрасли с мъх и храсталаци, около които рибарите залагаха своите мрежи.

Фамилната къща на рода Коли се издигаше до самия ръб на скалата. Тя представляваше цилиндрична сграда, боядисана в коралов цвят, увенчана с широк купол. От двете ѝ страни бяха построени изящни крила, където се намираха помещенията за слугите и конюшните, а тази част от скалата, която гледаше към морето, бе издълбана така, че оформяше огромна терасовидна градина, чиято най-ниска част надвисваше над самите води. На най-горното стъпало се издигаше елегантна оранжерия с високи арки и резбовани колони, където майката на Мишани обичаше да пише.

Сигурно и сега седеше там, помисли си баракс Авун, макар че не можеше да я види от най-ниската тераса, където се бе разположил в компанията на баракс Григи ту Керестин. Без съмнение съчиняваше по-редната от историите си, каза си с отвращение той. Споделяше семейните си проблеми с цялата империя. Страшно се беше разгневил, когато научи за какво се разказваше в последната ѝ книга; така тя само осигуряваше храна за безчетните клюкари в Сарамир. Хората и без това приказваха достатъчно за изчезналата им дъщеря, за да добавя и тя нови съчки в огъня. Обаче Мураки пишеше онова, което искаше да пише, и не му позволяваше да я цензурира.

Въпреки това опасността все още можеше да бъде неутрализирана. Ако всичко се развиваше както трябва, скоро щеше да получи дъщеря си обратно – по един или друг начин – и щяха да измислят такава история, с която да сложат край на целия този позор. Ако всичко се развиваше добре...

– Бокове, положението изобщо не е толкова лошо! – възкликна Григи. Той се бе излегнал на удобния диван и съзерцаваше просторния залив. – Тук можеш да забравиш за всичките си проблеми, да забравиш за покварата в земята, да забравиш за целия свят. Окоето на Нуку все още грее над нас, а морето все още се вълнува и разпенва. Проблемите ни изглеждат толкова незначителни, когато ги погледнеш от тази височина.

Авун му хвърли поглед, изпълнен с презрение. Дебелият му събеседник беше пиян. Помежду им имаше маса, осяяна с остатъците от храната, която Григи беше унищожил, заедно с празни гарафи за вино. Домакинът беше доста съдържан по отношение на ястията и напитките, ала за сметка на това компаньонът му ядеше за трима. Не беше спрял да се

тъпче цял следобед.

– На мен изобщо не ми изглеждат малки – отвърна му хладно Коли. – Морето може още да се вълнува, но рибата се изражда. Храната, която току-що погълна, се купува с тази риба, а и рибарите ми започнаха да заделят нещо за себе си, за да изхранят семействата си. Да крадат от мен, за да се запасяват. Страх ги е от задаващия се глад. – Той погледна към далечните скали в източната част на залива. – Лесно е да се престо-риш, че всичко е наред. Освен това е и глупаво.

– Няма нужда да си толкова мрачен, Авун – каза Григи, разочаро-ван, задето събеседникът му не споделяше ведрото му разположение на духа. – За боговете, прекрасно знаеш как да развалиш настроението на един човек.

– Просто не виждам нищо, което да ме зарадва.

– Значи не виждаш възможностите, които предстоящият глад ни предоставя – каза дебелият баракс. – Няма по-свиреп воин от човека, който се бори за своя живот и живота на семейството си. Единственото, което трябва на хората, е личност, зад която да се обединят. И тази лич-ност ще бъде аз! – Той вдигна непохватно бокала си, разливайки част от виното върху плочите на терасата.

– Ето я и бараксинята – каза Авун, посочвайки към яркооцветеното корабче, което тъкмо навлизаше в залива, пробивайки си път между ри-боловните съдове.

Григи заслони очите си с ръка и напрегна взор.

– Имаш ли й доверие? – попита скептично.

Домакинът кимна.

– Тя ще бъде там, където трябва, когато удари часът.

Следобедът се бе оказал доста ползотворен. Емира, младата барак-синя на рода Зирис, ги бе посетила по нейна молба. Говореха си за мно-го неща – за надвисналия глад, за Кръвния Император, за тежкото поло-жение на собствените й хора. После, по един изключително хитър и зао-биколен начин, тя попита Григи ту Керестин дали възнамерява да пре-дяви претенции към трона и дали би приел помощта на рода Зирис, ако беше така.

Нищо ново под слънцето, помисли си дебелият благородник. Вина-ги ставаше така. Благородните семейства непрекъснато сключваха съю-зи едно с друго, надявайки се, че онзи, когото бяха подкрепили, ще се сдобие с власт. Когато аристократите видяха, че Мос е неспособен да управлява собствената си страна, започнаха сами да се стичат под зна-мето на Григи. А обстоятелството, че баракс Коли, който беше могъщ и

лукав играч, бе дясната му ръка, засилваше още повече позициите му.

Григи не хранеше никакви илюзии, че победата им ще е лесна и бърза. С Чаросплетниците на своя страна и Императорската крепост под свое командване, той бе почти непобедим. Каквато и подкрепа да получеше от страна на благородните семейства, завземането на престола щеше да е изключително трудна задача. Веднъж вече бе шурмувал стените на Аксками и искаше да е абсолютно сигурен в силите си, когато се наложеше отново да стори това.

Ала ето че днес Авун му поднесе разрешението на този проблем.

– Имам един нов приятел – беше казал той, докато се разхождаха из къщата му тази сутрин. – Изключително близък с Императора. Открих го неотдавна.

– Нов приятел? – вдигна вежди Григи.

– Този човек ми каза, че съвсем скоро нещо ще се случи. Трябва да сме готови.

– Готови?

– Трябва да съберем силите си, за да можем да стигнем до Аксками за един ден, ако се наложи.

– За един ден! Но това е абсурдно! Ще трябва да уведомим всички семейства, да съберем войските си тук...

– Тогава ще го направим, когато удари часът. Щом моментът узрее, ще трябва да действваме светкавично, а съюзниците ни трябва да са готови да направят същото.

Дебелият благородник се почеса по главата, нагласяйки кепето си.

– Това е доста сериозно, за да го взема на доверие, Авун – рече. – Кажи ми кой е този твой приятел.

– Какре. Личният Чаросплетник на Императора.

Осемнадесета глава

– Време е, Кайку – каза Юги.

Здрачаваше се. На изток небето имаше мек пурпурен оттенък – предвестник на приближаващата нощ. Единствената луна, изгряла сред букета от звезди, беше Иридима и нейният сърп се открояваше все по-ясно на фона на смрачавания се небосклон. Топлият есенен ден преливаше в топла нощ, а появилият се прохладен ветрец разпръсна тежкия зной на предишните часове.

Бяха достигнали до целта на пътешествието си – невидимата преграда, издигната от Чаросплетниците. Номору бе обявила, че приближават мястото, където се бе заблудила по време на предишната си експедиция; час по-късно се върнаха на същото място, въпреки че се бяха движили неотклонно в западна посока. Ако това не беше достатъчно, сетивата на Кайку бяха започнали да припукват; тя бе сигурна, че знае точното местоположение на преградата. Девојката полагаше всички усилия, за да държи своята *кана* под контрол – изобщо не ѝ се искаше да се опита да премине бариерата без помощта на бащината си Маска.

Четиримата пътешественици се притаиха в една долчинка за няколко часа, за да изчакат спускането на нощта. Кайку прекара това време облеганата на едно дърво, загледана в празните очи на червено-черната Маска, която държеше в ръцете си. Когато Юги се обърна към нея, тя едва го чу. Мъжът трябваше да разтърси рамото ѝ, за да я извади от унеса ѝ; младата жена го изгледа ядосано, след което чертите ѝ се смекчиха и тя му се усмихна нежно. Мъжът се поколеба за момент, после се отдалечи настрана.

Изведнъж мислите ѝ се върнаха към момента, когато Юги лежеше полумъртъв сред онова тресавище. Битката за извличането на отровата на демона от тялото му се бе врязала до най-малките подробности в съзнанието ѝ – всяка нишка, всяко влакънце и всеки възел бяха отбелязани в паметта ѝ с блестящи линии. Триумфираща усмивка разцъфна на устните ѝ и настроението ѝ се подобри. В следващия момент обаче погледът ѝ попадна върху Юги, който нарамваше раницата си, и усмивката ѝ веднага помръкна.

След като се бе събудил, Юги сякаш беше *по-различен*. Кайку бе почувствала нещо още докато беше вътре в него – нещо едва забележимо, ала тъмно и неизразимо грозно. Младата жена нямаше никаква

представа какво е – знаеше само, че е било дълбоко скрито и че най-вероятно припадъкът на Юги го бе освободил от оковите му. Тя се загледа в мъжа, когото бе спасила, и се замисли.

Той се престори, че не е забелязал, ала буквално усещаше как очите ѝ прогарят дупки в гърба му. Сблъсъкът му с демоните го беше отрезвил. Близостта на смъртта му бе напомнила за предишния му живот, преди да се присъедини към Либерата Драмах. За дните на кръв, остра стомана и кланета. Той започна да си играе с мръсната кърпа, завързана около челото му; спомен от онези времена, които отчаяно се опитваше да забрави, ала никога не можеше.

– Това ще свърши ли работа? – попита скептично Номору, сочейки към червено-черния предмет в ръцете на Кайку. Въпросът на разувачката го върна към действителността. Пътешествието им през Разлома хич не беше лесно, но оттук нататък щеше да става още по-зле.

– Съвсем скоро ще разберем – отвърна младата жена и си сложи Маската.

По някакъв ужасен начин изпита усещането, че се е завърнала у дома. Маската затопли кожата ѝ и Кайку имаше чувството, че започва леко да се разтапя, за да се нагоди към малките промени, случили се с лицето ѝ от последния път, когато я бе носила. Изведнъж сякаш отново беше малко дете, а баща ѝ я люлееше в скута си. В следващия момент в главата ѝ прозвуча успокояващият шепот на Руито и очите ѝ се навлажниха. Тя примигна, за да върне обратно сълзите. Маската ѝ напомняше за баща ѝ, защото бе ограбила част от мислите и индивидуалността му, докато я бе носил. Той бе убит заради това парче дърво. Истинските Маски бяха жестоки господари, които непрекъснато ограбваха този, който ги носеше, в замяна на силите, с които го даряваха. Постепенно притежателят на Истинска Маска се пристрастяваше до такава степен към нея, че не можеше да живее без изработения от вещерски камък предмет. Така се превръщаше в Чаросплетник. Девојката никога не трябваше да забравя това.

„Духове, а какво ли би станало, ако Сестра от Аления орден се превърне в Чаросплетник?“

– Изглеждаш глупаво – обади се Номору, а тонът ѝ бе лишен от хумор. – Какво се опитваш да постигнеш с това нещо?

Кайку ѝ хвърли презрителен поглед. Изобщо не се чувстваше глупаво. Даже напротив – Маската прилепваше перфектно към кожата ѝ и това ѝ харесваше.

– Това *нещо* ще ни прекара през невидимата преграда – отвърна ѝ

девойката. – Трябва да побързаме. Не искам да нося тази Маска и един миг по-дълго от необходимото.

Докато потеглях, си помисли, че тези думи й прозвучаха малко изпразнени от съдържание. Беше ги произнесла не защото ги мислеше наистина, а понеже се чувстваше длъжна да ги каже.

* * *

Когато се изправиха пред преградата, нощта бе покрила всичко с тъмния си плащ. Докато преваляха едно невисоко възвишение, от двете страни на което се издигаха големи канари, Кайку усети как Маската започна да се затопля.

– Тук е – прошепна младата жена. – Вържете се за мен.

Тсата извади въжето, което носеше, и изпълни инструкциите ѝ. Не беше ясно доколко ткиуратецът вярваше в необходимостта от това, което правеха, ала се подчини на волята на мнозинството, без да се оплаква.

Кайку запристъпва колебливо, протегнала ръка пред себе си. Маската ставаше все по-гореща и температурата ѝ непрекъснато се повишаваше. Девойката си каза, че ако продължаваше така, лицето ѝ щеше да изгори; в този момент обаче пръстите ѝ докоснаха бариерата и тя се разкри пред очите ѝ.

Младата жена ахна от изумление. Блещукащата, изплетена от златистите нишки на Чаросплетиеото бродерия се простираше от двете страни, шест метра висока и също толкова дълбока, следвайки неравните контури на Разлома. Истински водовъртеж от сияйни спирали и завъртулки, които се въртяха и извиваха една около друга, приемайки нови форми в хаотичния си вихрен танц. Кайку стоеше като хипнотизирана, неспособна да откъсне поглед от изключителното произведение на Чаросплетниците. – Какво става? – попита Юги. – Това ли е преградата?

Младата жена си даде сметка, че той питаше за причината, поради която бяха спрели – бариерата бе невидима за всички, с изключение на нея. За един кратък миг изпита самодоволната радост, че беше единствената, посветена в това чудо; после, изненадана от себе си, побърза да прогони тази мисъл.

– Хванете се за ръце – нареди, подавайки ръка на Юги. Останалите последваха примера ѝ.

Тя пристъпи напред и светът на Чаросплетиеото я погълна. Когато това ѝ се случи за първи път, на остров Фо, бе изкушена да се зарее завинаги в неизразимата красота на златистия свят около нея. Този път

обаче бе подготвена. Само след няколко крачки преградата остана зад гърба ѝ и тя задърпа Юги след себе си; въпреки това не можа да потисне неприятното усещане, когато неземната прелест се изтръгна от нея и светът изведнъж ѝ се стори сив, блед и посредствен.

Мъжът, чиято ръка държеше, премина заднишком през бариерата, залитайки като пиян. Той пусна Номору, която беше следващата в редицата, и се строполи тежко на земята. Изведнъж въжето, завързано за кръста му, се обтегна рязко – следотърсачката го бе задърпала в противоположната посока. Кайку вече можеше да я види – преградата бе изчезнала от погледа ѝ в мига, в който беше преминала през нея. Номору бе впримчена в невидимата зона на дезориентацията и се опитваше отчаяно да се върне в посоката, откъдето бяха дошли, очевидно неспособна да разбере защо не можеше да направи това. Тсата бе изпаднал в същото състояние – на лицето му бе изобразено досущ детинско объркване.

– Издърпай ги – каза Кайку на Юги и въпреки че мъжът продължаваше да изглежда объркан, изпълни заръката ѝ. Разузнавачката и ткиуратецът преминаха с неуверени, залитащи крачки през невидимата бариера и се озоваха от другата страна.

Трябваша им около десетина минути, за да се съвземат от преживяното. През това време Кайку свали Маската я пхна обратно в торбата си. Тя се загледа в спътниците си, които се пулеха недоумяващо един в друг като идиоти, сякаш бяха напълно неспособни да проумеят къде се бяха озовали. Нищо чудно, че никой не можеше да проникне през преградата без помощта на Маска. Невидимата бариера беше истински шедьовър на манипулацията.

Когато се свестиха, Номору все още не можеше да си спомни района, който уж се предполагаше да познава като петте си пръста. Ето защо групата се поведе от Кайку, а чувството за посока на разузнавачката продължаваше да е замъглено и тя изобщо не можеше да се ориентира.

– Трябва да се махнем оттук – каза Кайку. – Не съм убедена, че е безопасно да преминаем бариерата, дори и да сме с Маска. Може да сме задействали нещо, което да вдигне тревога.

След тези думи те се отправиха напред, придържайки се към вътрешната част на преградата. Кайку разчиташе на сетивата си да я предупредят, в случай че се приближеше прекалено до бариерата, и те потънаха сред тъмните котловини и ридове на разлома Ксарана, докато Иридима ги наблюдаваше отгоре с половин лице.

* * *

Когато се отдалечиха от мястото, откъдето бяха влезли във владенията на Чаросплетниците, Номору им извика да спрат.

– Безнадеждно е – каза. – Никога няма да се доберем дотам в тази тъмница.

Останалите се съгласиха уморено. За известно време им се струваше, че напредват; после обаче нощното небе беше забулено от облаци, които скриха сиянието на звездите и лунния сърп, и сега едва можеха да виждат изобщо. Скитаха се из разни неравни оврази, деряха ги бодливи храсти и най-вероятно обикаляха в кръг. Безсилието им се увеличаваше и от обстоятелството, че не знаеха точно какво търсят. Търсенето на доказателства за Чаросплетническа активност беше изключително трудна задача, усложнена допълнително и от факта, че пътешествениците нямаха ясна представа за същността на тези доказателства. В момента се спускаха по едно отдавна пресъхнало дере, осеяно с буренаци и покрито със спечена кал, чиито стръмни стени се издигаха над главите им.

– Трябва да направим почивка – каза Юги. – Можем да продължим на разсъмване, а ако това ви се струва прекалено късно, поне да изчакаме небето да се проясни.

– Не съм уморена – рече Кайку. – Аз ще стоя на пост.

– Ще ти правя компания – неочаквано каза Тсата.

Те хвърлиха раниците си на дъното на дерето. Номору и Юги разгънаха рогозките си и заспаха на секундата.

Кайку седна с гръб към стръмния склон на дерето, обгръщайки коленете си с ръце. Ткиуратецът се разположи безмълвно срещу нея. Тишината беше призрачна; дори жуженето на насекомите бе заглъхнало. Младата жена дочу далечното гракане на някаква птица, която не можа да разпознае.

– Не трябва ли някой от нас да се качи на върха, за да потърси... – каза и млъкна, осъзнавайки, че нямаше ни най-малка представа какво ли ги дебнеше в мрака.

– Не – отвърна Тсата. – Ние не можем да виждаме надалеч, ала там може да има същества, които да ни видят в тъмното. По-добре да останем скрити.

Младата жена кимна безмълвно. И бездруго не ѝ се искаше да се качва горе, пък и тук се чувстваше защитена.

– Искам да поговорим – внезапно каза ткиуратецът. – За Чаросплетниците.

Кайку затъкна зад ухото си един непослушен кичур.

– Добре.

– Научих за тях от Саран, ала все още не зная как твоите сънародници ги възприемат.

Споменаването на Саран накара Кайку да присвие очи. Това беше нещо, което срещата с привържениците на култа към Омеча и рикуншаите бе изтрила изцяло от съзнанието ѝ.

– Не мисля, че разбирам за какво говориш – каза девойката.

– Тогава нека ти кажа как виждам нещата, а ти можеш да ме поправиш впоследствие. Така става ли?

Младата жена вирна брадичка, след което осъзна смутено, че е използвала окхамбски, а не сарамирски жест.

– Някога вашата цивилизация е била отдадена на голямото изкуство и наука, на прекрасната архитектура, дългите пътища и чудесните къщи – започна Тсата. – Чел съм вашите истории. И въпреки че не споделям любовта ви към каменните градове, нито пък ми допада това, че се тъпчете там в такива количества, че понятието *паш* става безсмислено, съзнавам, че вие мислите по различен начин от мен и мога да приема това. Мога да приема дори ужасното разделение между благородници и селячество, както и това, че знанието се къта у едни, за да държи другите в покорство и невежество. Това за мен е лошо, понеже противоречи на природата на моя народ; ала ако продължавам да говоря за това, ще трябва да стоим тук много по-дълго, а аз искам да говорим за Чаросплетниците.

Кайку бе изненадана от прямотата – която граничеше с грубост – и красноречието на Тсата. Рядко беше чувала ткиуратецът да произнася повече от две-три изречения наведнъж, ала очевидно тази тема толкова го вълнуваше, че не можеше да я отмине с присъщото за него хладнокръвие.

– Когато са се появили Чаросплетниците, твоите предци са ги приели веднага – продължи татуираният мъж, а бледозелените му очи бяха вперени в мрака. – Те са били изкушени от силата, която са могли да придобият с Чаросплетник на тяхна страна. Вашите благородници до такава степен са били свикнали с това, да третират по-нисшите хора като инструменти, че сигурно са си казали, че могат да използват и Вещерите по същия начин, без да знаят какъв опасен инструмент представляват те. За да бъдат приети Чаросплетниците във вашия свят, е бил сключен договор; договор, с чиито условия твоите предци са се съгласили. – Той наведе глава. – Алчността ги е погубила. Може би в началото са имали

благородни подбуди; може би са си мислели, че с Вещерите на тяхна страна могат да разширят империята, да я направят по-велика и още по-непобедима. Ала понякога цената е прекалено висока, без значение какъв е крайният резултат.

Кайку забеляза, че събеседникът ѝ е свил дланите си в юмруци, а жълтеникавата му кожа е опъната до крайност около кокалчетата му.

– Вие сте поканили Чаросплетниците във вашите домове и сте ги нахранили с децата си.

Това я потресе. Ала въпреки че си пое дъх, за да възрази, откри, че просто не може. В края на краищата той беше прав. Всяко благородно семейство, разполагащо с Чаросплетник, трябваше да го снабдява с всичко, което той пожелаеше, по време на пристъпите, обземащи Вещерите след излизането им от Чаросплетнието. Младата жена знаеше за някои от ужасните извращения, на които тези чудовища бяха способни. В резултат от употребата на техните Маски, те губеха всякаква съвест и задръжки пред лицето на ирационалната им, първична похот и животински нужди. Нищо не изглеждаше твърде извратено на фона на демоничните потребности на Вещерите. Изнасилвания, убийства, изтезания... това бяха само част от нещата, които един Чаросплетник вършеше, за да задоволи чудовищните си апетити. Младата жена беше чувала и за други. Говореше се, че Вещерът на рода Керестин бил канибал. Този на рода Нира ядеше човешки и животински изпражнения. Сегашният Върховен Чаросплетник обичаше да одира жертвите си и да прави скулптури от тях. Макар че не всяка чаросплетническа мания беше опасна за околните – някои рисуваха или халюцинираха в течение на часове – повечето от тях бяха кръвожадни и човешките животи, отнети заради тях, бяха стотици. А и колкото повече остаряваха, толкова по-агресивни и свирепи ставаха.

Кайку изведнъж се почувства засрамена, спомняйки си възторга, който бе изпитала в Ханзеан, въодушевлението, че се връща в родината си. Сарамир бе едно изключително красиво място и тя се чувстваше щастлива, че живее тук, ала отечеството ѝ бе построено върху костите на безброй хора. Преди появата на Чаросплетниците заселниците бяха изстребили до крак всички от народа угати – аборигените на Сарамир – а те наброяваха милиони. Нищо от това не беше новост за Кайку – и все пак тези неща ѝ изглеждаха толкова далечни и толкова несвързани с нея, че тя не можеше да се идентифицира с тях – ала поднасянето на тази информация по такъв директен начин ѝ напомни колко тънка беше маската на цивилизацията – крехка коричка, върху която стъпваха

изнежените ходила на аристократите, докато отдолу вреше и кипеше морето на хаоса и насилието.

Ала ткиуратецът не беше свършил.

– Ти не си виновна за престъпленията на предците си – каза той, – макар че, както изглежда, твоето общество често наказва синовете за греховете на бащите им. Ала ето че сега Чаросплетниците ви отнемат и земята, на която живеете. В това е голямата ирония. Твоите сънародници вече са зависими от тях до такава степен, че не могат да се отърват от Вещерите, дори и да унищожат всичко красиво, което някога сте обичали. Инвестирали сте толкова много в това да направите империята си по-могъща и по-силна, че сте разрушили основите, върху която се крепи тя. Построили сте толкова висока кула, че сте започнали да взимате тухли от основата ѝ, за да има какво да слагате на върха. – Той се наведе по-близо към Кайку. – Вие убивате земята с вашата алчност.

– *Зная* това, Тсата – рече младата жена. Започваше да се ядосва; обвиненията на ткиуратеца сякаш бяха насочени лично към нея. Макар и да съзнаваше, че татуирианият мъж не владееше увъртанията и вежливостта на нейното общество, държанието му беше доста грубо. – За какво, мислиш, сме дошли тук? Повече от всичко искам да ги *сразя*.

– Така е – каза той. – Ала дали подбудите ти са правилни? Саран ми каза, че искаш да си отмъстиш. Сега жителите на Сарамир се надигат, защото храната им намалява; до този момент обаче покварата си пълзеше необезпокоявано, понеже всеки си мислеше, че някой друг ще я спре. Никой от вас не се бори за благото на мнозинството, Кайку. Вие встъпвате в битката едва когато е засегнат личният ви интерес.

– Такива са хората – вдигна рамене девойката.

– Моят народ не е *такъв* – възрази ткиуратецът.

– Сигурно затова още живеете в джунглата, а зверовете изяждат децата ви – отвърна му Кайку. – Навярно цивилизацията се крепи на егоизма.

Тсата не се засегна.

– Навярно е така – рече. – Обаче нямам намерение да сравнявам твоята култура с моята, нито пък да претеглям качествата на моя и твой народ.

– На мен ми се струва, че правиш точно това – поклати глава Кайку.

– Просто ти казвам как изглеждат нещата през моите очи – рече татуирианият мъж. – Нима откровеността ви кара да се чувствате толкова неудобно?

– Няма нужда да ми посочваш недостатъците на моя народ. Може би мотивите ми не са достатъчно безкористни за твоя вкус, ала не можеш да отречеш факта, че поне *правя* нещо срещу Чаросплетниците. Зная, че нещата не са наред, и се опитвам да ги променя. Затова не ми налагай своята представа за това кое е правилно и кое – не.

Тсата я гледаше безмълвно. Тя се поуспокои малко и започна да рови с пета в пръстта.

– Нямам какво да ти кажа за Чаросплетниците – призна накрая тя. – Ти си запознат отлично със ситуацията.

– Може ли да се каже тогава, че те са продукт на вашата култура? – попита ткиуратецът. – Всеки от вас се стреми към лично облагодетелстване, вместо да мисли за добруването на общността и поради това не правите нищо против злото, докато не ви засегне лично.

– Може би си прав – каза девойката. – Не зная. Знам обаче едно – че причината да приемем Чаросплетниците до голяма степен се дължи на невежеството ни. Ако благородните семейства имаха доказателства, че Вещерите са виновни за заразата в земята, те щяха да се опълчат срещу тях и да ги унищожат. Убедена съм в това.

– Не е така, Кайку – обади се Юги. Двата погледнаха към него и видяха как се изправя. Той нагласи кърпата около челото си и им се усмихна извинително. – Трудно е да се спи, докато вие бистрите света.

– Какво искаш да кажеш? Защо да не е така? – намръщи се младата жена.

– Може би не трябва да ти казвам, ала май няма голямо значение – рече мъжът, докато се протягаше. – Много от нещата, които са известни на ръководството на Либера Драмач, не се знаят от останалите хора. Едно от нещата, които проверихме, беше теорията на баща ти за вечерските камъни. Когато се уверихме в истинността ѝ, ние... ами, запознахме с нея някои аристократи. Много деликатно. Първоначално само с намеци и загатвания, ала когато това не доведе до нищо, им показахме доказателства. – Той се почеса по врата. – Използвахме посредници, естествено. Либера Драмач не се е излагала на риск.

Кайку махна припряно с ръка, подтиквайки го да премине към същината на въпроса.

– Те не предприеха нищо. Нито един от тях. – Мъжът се изсмя горчиво. – През цялото време Чаросплетниците са били измъчвани от страха какво ли би станало, ако аристократите се обърнат срещу тях. Е, ние се опитахме да форсираме този процес, и изобщо не ни обърнаха внимание. Нищо не се получи.

Младата жена изглеждаше поразена.

– Но как така? Нали са видели какво правят Чаросплетниците?

Юги сложи длан върху голото рамо на Тсата.

– За съжаление нашият чуждоземен приятел е прав – поклати глава той. – Просто не е в техен интерес. Ако едно или даже дузина благородни семейства предприемеха действия срещу Вещерите, щяха да изгубят своите Чаросплетници, а така другите фамилии, които *имат* Чаросплетници, ще ги размажат. Има твърде много вражди, твърде много стари рани. Винаги ще се намери някой, който да иска да се издигне по-високо в йерархията, готов да сграбчи всеки удобен шанс, който му се предостави. Защото хората са егоистични. Единственият начин да се извърши фундаментална промяна е ако *всички* решат да променят нещата *по едно и също време*. – Той вдигна рамене. – А това може да стане само при някаква гигантска катастрофа.

– Така е – присъедини се Тсата. – Ще трябва да изчакате, докато положението стане толкова ужасно, че да е в интересите на всеки да се размърда. Тогава обаче може да е прекалено късно.

– Значи хората трябва да измрат, преди нещо да се промени, така ли? – попита Кайку.

Юги и Тсата я изгледаха безмълвни. Момичето само си беше отговорило.

* * *

Небето се проясни малко преди разсъмване и те отново се отправиха на път. Номору най-сетне бе възвърнала чувството си за ориентация и ги поведе към центъра на района, който Чаросплетниците бяха скрили от останалия свят. Разумно беше да се предположи, че каквото и да беше онова, което търсеха, най-вероятно се намираше там.

Не бяха изминали много път, когато земята пред тях изведнъж пропада и те се озоваха на стръмния склон на дълбоко дере, на дъното на което блестяха мрачните води на река Зан. Съскащият шум на течението й нарушаваше призрачната тишина.

– Водопадите пред нас ли са? – попита Юги.

Номору изсумтя утвърдително.

– Натам – каза тя, обръщайки се на юг. Кайку се съмняваше, че раззнавачката знаеше накъде точно да вървят, ала когато си се изгубил, всички пътища са еднакво добри.

Небето започваше да изсветлява, когато Юги изведнъж се закова на място. Всички бяха нащрек за каквито и да е признаци на живот, ала до

този момент не бяха забелязали нищо. Дори животните сякаш отбягваха тези места.

– Какво има? – прошепна Кайку.

– Вижте това дърво – рече Юги.

Пътешествениците го послушаха. Пред тях, на едно каменисто възвишение, се издигаше уродливо дърво с голи и изкривени клони, някои от които бяха извити като тирбушони под най-различни странни ъгли. То стоеше прегърбено там като някакъв злокобен пътепоказател, безмълвно предупреждение за нещата, които можеха да им се случат, ако продължат напред.

– Покварено е – каза Юги, ала коментарът му бе излишен; всички бяха забелязали това.

– Открили са още един вещерски камък – промълви Кайку. – И са го пробудили.

– *Пробудили?* – подигравателно попита Номору. – Става дума за *камък*, Кайку!

– Така ли смяташ? – отвърна ѝ саркастично девойката. – Тогава защо Чаросплетниците го кърват толкова ревниво?

Водачката им изсумтя недоволно и продължи напред. Останалите я последваха.

Малко след разсъмване откриха онова, което търсеха. Положението беше много по-лошо, отколкото очакваха.

Стръмният склон, по чийто ръб вървяха, се отделяше от реката, в резултат на което между него и източния бряг на Зан се оформяше обширна ивица земя, обрасла с гъста трева. Самият ръб бе осяян с множество начупени скали и поради тази причина пътешествениците гледаха да се движат по-далеч от него, за да не пропаднат; това обаче ограничаваше видимостта им. Едва когато пред тях се изпречи масивното туловище на огромна черна скала, надвиснала над тревистата долина, Номору се приближи до нея, възнамерявайки да огледа обстановката. Пътешествениците видяха как в момента, когато достигна до нея, разпознавачката изведнъж се просна на земята, след което им направи знак да се приближат. Небето сивееше, а самотната луна постепенно потъваше зад стърчащите зъбери на разлома. Спътниците ѝ пропълзяха по корем до мястото, където лежеше Номору, и погледнаха надолу.

Кайку изруга тихо.

В далечния край на тревистата равнина, съвсем близо до речния бряг, се извисяваше масивна конструкция, наподобяваща черупката на някакъв чудовищен бръмбар. Тя бе покрита с големи метални плочи с

бронзов цвят, а около основата ѝ се виждаха по-малки могили, подобни на новородени животинчета, скупчени около виметата на майка си. Странни колела, от които стърчаха метални шипове, се въртяха мудно, а тежките вериги, закачени на големи макари, се губеха в тесните шахти, прорязани в земните недра. От трътлестите комини се издигаше гъст и мазен черен пушек, а вездесъщата доскоро тишина бе разрушена от металическото потракване и дрънчене от вътрешността на съоръжението.

Пътешествениците се вираха ужасени в зловещата постройка. Никога преди не бяха виждали нещо подобно – нещо толкова странно и загадъчно, че сякаш бе дошло от друг свят. Самият му вид изпълваше сърцата им с вледеняващ ужас.

Това обаче не бе всичко. Имаше и друга, по-непосредствена заплаха, чиято същност далеч не беше толкова непроницаема. Тревистата равнина гъмжеше от Различни.

Бе невъзможно да се определи точният брой на съществата, защото те нито бяха подредени в някакъв строй или последователност, нито пък можеше да се каже къде свършваше тялото на едно създание и започваше това на другото. Задачата се затрудняваше и от многообразието на формите, съставляващи тази фантазмагория от гротески, родени сякаш от въображението на безумец. Бяха хиляди, а може би даже десетки хиляди. Стълпотворението покриваше равнината от основата на стръмния склон чак до бреговете на Зан. Те бяха затворени на групи в огромни метални клетки, където някои същества се мятаха безутешно, други спяха, а трети се биеха ожесточено.

Някаква длан докосна рамото ѝ и Кайку се обърна, за да види как Номору ѝ подаваше далекоглед. Устройството му беше много просто – две стъклени лещи, обгърнати от конична тръба от втвърдена кожа – ала важното беше, че вършеше работа. Девојката го пое с благодарствена усмивка; това беше първият път, когато водачката им доброволно им предлагаше нещо. Навярно мащабите на онова, което бяха видели, я бяха накарали да забрави обичайната си неотзивчивост.

Кайку долепи далекогледа до окоото си и гледката долу изведнъж се отвори с всичките си отблъскващи подробности. Всички живи същества, които девојката успя да разгледа, бяха ужасно деформирани. Издължени, тъмни тела, напомнящи тези на дивите котки, които обитаваха джунглите, завършваха със странни муцуни с кучешки и гущероподобни черти; демонични създания, които някога навярно са били малки маймуни, висяха от решетките на клетките си, а от страховитите им усти се подаваха огромни жълтеникави зъби; изгърбени, подобни на

глигани четириноги с гигантски бивни и грозни зурли се ровеха в пръстата, а телата им представляваха стегнати възли от обрасли с четина мускули. Младата жена изтръпна, щом забеляза в един кафез големи птици с дебели и деформирани, наподобяващи зурли от рогово вещество, и прилепови черни криле, покрити с мръсни черни пера, чийто размах навярно надхвърляше два метра. Това бяха гнусоврани – Кайку ги беше видяла за пръв път преди няколко години, когато беше на остров Фо.

Ала, както изглеждаше, този хаос не бе лишен от известна закономерност. Присъствието на гнусовраните я наведе на тази мисъл и девойката разгледа отново цялата равнина, търсейки потвърдението ѝ. Нито едно от Различните същества не беше уникално; различаваха се няколко типа, които се повтаряха отново и отново. Същите форми, същите белези. Това не бяха произволни следствия от въздействието на вещерския камък, а обособени видове. Макар и да изглеждаха ужасно, тези създания не бяха уроди.

– Не там – каза ѝ нетърпеливо Номору, завъртайки върха на далекогледа. – Погледни нататък!

Кайку я изгледа начумерено, раздражена от нахалството ѝ, след което долепи око до приспособлението. Когато направи това, кръвта ѝ изстина.

Сред стълпотворението се движеше някаква фигура, която очевидно не се притесняваше от близостта на тези зверове. Отначало девойката я взе за Чаросплетник; обаче, ако беше така, тя не приличаше на никой Вешер, който Кайку бе виждала преди. Беше висока – поне два метра и нещо – и извънредно кльощава. Пристъпваше с изправен гръбнак, за разлика от Чаросплетниците, които колкото повече се изпълваха със зло, толкова повече се изгърбваха. Робата ѝ не беше съшита от безброй различни парцали, а чисто черна, с голяма качулка; и въпреки че носеше Маска, овалната ѝ повърхност беше съвършено гладка, с изключение на двата отвора за очите.

– Какво е това? – прошепна дрезгаво тя. – Някакъв нов вид Чаросплетник?

– Не зная – отвърна Номору.

Юги взе далекогледа и погледна.

– Какви са всичките тези същества? – попита той, докато взорът му обхождаше цялата равнина. – За какво ще ги използват?

– Някакъв вид менажерия – подхвърли Кайку. – Колекция от Различни хищни видове?

Номору се изсмя горчиво.

– Така ли си мислиш?

Изражението на Тсата беше мрачно.

– Това не е менажерия, Кайку – рече той, – а армия.

Деветнадесета глава

По същото време, когато Кайку и спътниците ѝ наблюдаваха стълпотворението от Различни край река Зан, Лусия и придружителите ѝ пристигнаха в Алскайн Мар. Това беше на двеста и петдесет километра в източна посока, в другия край на разлома Ксарана, недалеч от река Ран. Някога, в дните преди катаклизъм да обезобрази земята и да погълне Гобинда, Алскайн Мар е представлявал възхитително подземно светилище. После обаче покривът му се срутил, входовете му се продънили и безброй души били погребани живи там от земните трусове. Сега беше кошмарно място, обитавано от нещо древно и зло, и дори най-свирепите племена от Разлома гледаха да стоят далеч от него. В Алскайн Мар господстваше страховит дух, а духовете охраняваха ревниво своята територия.

И сега Лусия трябваше да отиде там. Сама.

Ескортът ѝ се състоеше от най-опитните воители от Либера Драмах, придружени от Заелис и Кайлин. Беше рисковано предводителят на Либера Драмах, главата на Аления орден и момичето, на което бяха възложени всичките си надежди, да пътуват заедно, ала Кайлин настоя да дойде, а пък Заелис не можеше да допусне осиновената му дъщеря да се изправи пред това изпитание без подкрепата му. Той продължаваше да се измъчва от чувство за вина и най-малкото, което можеше да стори, бе да придружи някогашната Престолонаследничка, докъдето можеше.

Кайлин побесня, когато водачът на Либера Драмах ѝ каза какво бе направил. Макар че беше съобщил на момичето, че той и Кайлин искат от нея да отиде в Алскайн Мар, всъщност идеята бе изцяло негова. Високата жена яростно му се противопостави, щом разбра за намерението му.

– Това е голяма глупост, Заелис! – изкрещя му тя. Намираха се в кабинета на къщата му в Лоното. – Много добре знаеш какво се случи последния път, и въпреки това сега я изпращаш срещу неизмеримо по-голям дух! Какво те е прихванало?

– Да не би да си мислиш, че взех това решение лесно? – отвърна ѝ белобрадият мъж. – Да не би да си мислиш, че идеята да пратя дъщеря си в бърлогата на това *нещо* ми харесва? Необходимостта движи ръката ми, Кайлин!

– Никаква необходимост не може да оправдае риска, на който

излагаш живота й! Тя е смисълът на всичко, за което някога сме се борили!

– Ще *изгубим* всичко, за което сме се борили, ако Чаросплетниците открият Лоното – каза Заелис. – Лесно ти е на теб – ти имаш Аления орден. Можеш да изчезнеш за цял ден, да се скриеш, да загърбиш всичко това. Аз обаче имам отговорност към онова, което съм започнал. Всеки мъж и жена в този град са тук заради направеното от мен; дори онези, които не са част от Либерата Драмач, идват тук заради идеалите, които ние възплъщаваме. – Той наведе глава. – И ме възприемат като техен водач.

– Ще дойде ден, когато ще възприемат *Лусия* като техен водач, Заелис – отбеляза събеседничката му. – Не си ли мислил за това? Как тогава се осмеляваш да подлагаш на такъв риск живота й?

– Налага се – отвърна мъжът, а чертите на лицето му се изкривиха.

– Изчакай да се върнат разузнавачите – посъветва го Кайлин. – Може би напразно се тревожиш.

Белобрадият мъж поклати глава.

– Каквото и да открият те, това няма да промени факта, че Чаросплетниците са в Разлома. Та те могат да са тук от години, не разбираш ли? Разбрахме за преградата им единствено благодарение на Номору. Колко ли наши следотърсачи са минали оттам и изобщо не са забелязали, че са били заблудени? – Той погледна обвинително жената пред себе си. – Точно ти ми каза как действат тези прегради.

Кайлин наведе глава и гарвановите пера от яката й се размърдаха.

– Прав си. Природата на тези изобретения е такава, че повечето хора ще си помислят, че сами са се заблудили.

– Замисли се тогава какво ли още могат да крият Чаросплетниците под носа ни – рече Заелис. – Открихме тази преграда само благодарение на чист късмет. Изведнъж се оказа, че сме напълно беззащитни пред врага, с който се борим. Мислехме си, че сме се скрили добре от тях. Колко наивни сме били! Едва сега разбирам, че *те* ще ни открият – дали случайно, дали преднамерено, рано или късно. А може вече и да са ни открили. Трябва да разберем какво имаме насреща си и само духовете могат да ни кажат това.

– Сигурен ли си, Заелис? – повдигна вежди Кайлин. – Какво знаеш ти за духовете?

– Зная онова, което ми е казала *Лусия* – отвърна й белобрадият мъж. – А тя е убедена, че си струва да опитаме.

Високата жена го изгледа равнодушно.

– Естествено. Тя ще направи всичко, за което я помолиш. Дори и това да я убие.

– За боговете, Кайлин, не прави нещата по-лоши, отколкото са! – извика събеседникът ѝ. – Вече съм решил. Отиваме в Алскайн Мар.

Предводителката на Аления орден се обърна и пое към изхода. На прага обаче се спря и каза:

– За какво си създал всичко това? Ти съгради Либера Драмач от нищото. Един човек вдъхнови всички останали. Ала кой вдъхнови теб?

Заелис не отговори. Знаеше, че въпросът е подвеждащ, и не искаше да бъде подведен.

– Кое е по-важно за теб сега? – попита го жената. – Момичето или тайната армия, която предвождаш? Лусия или Либера Драмач?

Спомените отекваха болезнено в главата му, докато си пробиваха път към рухналото светилище. Пътуваха през нощта, а болният крак на Заелис и несвикналата на подобни преходи Лусия ги забавиха доста. Чак на разсъмване се приближиха до овалната падина, широка над километър и половина, зейнала на върха на голямо плато. Покрай източния ѝ край течаха водите на река Ран, а в центъра ѝ зееше дълбок отвор. Там се намираще Алскайн Мар.

Спряха на ръба на пропастта и веднага забелязаха наредените около нея душеяди. Те тракаха силно под напора на вятъра, а знаците, изрисувани на олющената им повърхност, се блъскаха в скалата. Душеядите представляваха суеверни артефакти, останали от народа угати – елипсовидни камъни, изписани със заклинания, благослови и проклетия. Преданията разказваха, че когато някой дух се приближавал до душеяд, той се ужасявал от звука на заклинанията, а благословите и проклетията го отблъсквали и отвърщавали; ето защо духът се връщал там, откъдето бил дошъл. Поради очевидната им неефективност хората бяха спрели да ги използват преди стотици години и така душеядите се превърнаха в любопитен елемент от сарамирския фолклор. Кайлин забеляза обаче, че тези тук не бяха много стари – вероятно нямаха повече от петдесет години. Кой ли ги бе поставил и защо? Какво ли бе искал да постигне с тях? Навярно си беше мислил, че чрез този древен ритуал ще затвори завинаги древния дух от Алскайн Мар? Обичайните правила на цивилизацията не важаха за разлома Ксарана.

Разположиха се отвъд падината. Докато слънцето се издигаше в небето, Лусия се сви на рогазката си и заспа – продължилият цяла нощ преход се бе оказал доста тежък за нея. Стражите се подкрепиха със сухата храна, която носеха, хвърляйки предпазливи погледи към

безмълвното плато. Тук не ги застрашаваше никаква човешка опасност – никой не се осмеляваше да пристъпи близо до Алскайн Мар – ала дори най-невъзприемчивият човек можеше да усети присъствието на духа, и то караше кожата им да настръхва. От време на време периферното им зрение улавяше бързи движения сред храстите, ала когато провери-ха, не откриха нищичко.

Заелис и Кайлин седнаха един до друг. Белобрадият мъж се загледа угрижено в спящото момиче, а жената се зае безмълвно да изучава отвора в центъра на падината.

– Все още не е късно да се върнем обратно, Заелис – рече Сестрата.

– Недей – вдигна ръка той. – Решението е взето.

– Човек може да променя решенията си.

Белобрадият мъж сбърчи чело.

– Не и това.

Високата жена не каза нищо. Изведнъж ѝ се прииска Кайку ту Макаима да беше тук. Тогава навярно щяха да убедят Заелис. После ѝ хрумна безумната идея да използва Чаросплетнето, за да му повлияе, ала Лусия веднага щеше да разбере. Дори и настойникът ѝ да не узнаеше, това щеше да е ужасно предателство в отношенията им.

Ето защо тя продължи да се взира безмълвно в Алскайн Мар.

– Какво става с Асара? – обади се след известно време Заелис. – Чу-вала ли си нещо за нея? Може да ни потърбва съвсем скоро.

– Замина – рече Кайлин. И двамата продължаваха да говорят за нея като за Асара, макар че прекрасно знаеха за образа на Саран, в който тя бе посетила Лоното последния път. Самоличността на шпионина, когото бяха изпратили да претършува Близкия свят за следи от Чаросплетници, никога не е била тайна за тях, но и двамата не знаеха за всичките ѝ превъплъщения. – Тръгна си малко преди Кайку. Подозирам, че са се скара-ли за нещо.

Заелис вдигна въпросително вежди.

– Когато мога, винаги наглеждам своята ценна ученичка – вдигна рамене събеседничката му. – Както и да е, не мисля, че ще видим Саран Иктис Марул скоро. Асара отново променя облика си.

– Говорила ли си с нея? Къде е отишла?

На червено-черните устни на Кайлин разцъфна лека усмивка.

– Изпълнява една моя поръчка. Успях да я убедя, че това е... в неин интерес.

– Поръчка? – повтори белобрадият мъж. – Каква поръчка, Кайлин?

– Това си е наша работа – каза събеседничката му.

– За боговете! Изпратила си някъде най-добрия ми шпионин и дори не искаш да ми кажеш защо! Какво си намислила?

– Тя не е *твоя* шпионин – поправи го Сестрата. – Ако изобщо се подчинява на някого, то това съм аз. В чужбина е, по въпроси на Аления орден.

– Не се ли предполага, че Либерата Драмач и Аления орден работят заедно – напомни й Заелис. – Що за сътрудничество е това?

Кайлин се изсмя тихо.

– Ако беше така, Лусия изобщо нямаше да е тук сега. Щях да забраня това, стига да имах силата. Не, Либерата Драмач управлява в Лоното и ти добре го знаеш. Ние не ти дължим нищо. Може да ти помагаме, но не сме ти задължени. Освен това имам и други интереси, за които трябва да се погрижа, преди да му дойде краят на всичко това.

* * *

Лусия се събуди следобед, хапна малко и започна да се подготвя за онова, което трябваше да се направи. През това време не промълви и дума.

След малко премина пръстена от душеяди и застана до ямата в центъра на падината. Следобедното слънце огряваше гърба ѝ, ала по задната част на вратлето ѝ и между лопатките – там, където бяха белезите от изгарянията – мъртвите ѝ нерви не усещаха нищо. Погледът ѝ беше зареян и далечен, фокусиран върху изящните облачета на източния небосклон, където прозрачната синева постепенно се обагреше в пурпурно.

Тя постепенно се отпусна и се заслуша. Вятърът шепнеше своите безсмислици в ушите ѝ, а мудните, вяли мисли на хълма бяха почти неразбираеми. Наблизо нямаше никакви животни – инстинктите ѝ бяха прогонили от съществуването, което живееше на дъното на тази дупка в земята. Бившата Престолонаследничка също го усещаше – навсякъде около нея, макар и концентрирано предимно под земята; досущ като далечния рев на някакъв колосален звяр, който хем бе заспал, хем ги усещаше. Въздухът сякаш бе опънат до скъсване и подлъгваше окото, създавайки илюзии за нечие движение.

Заелис дойде при нея заедно с Кайлин и се опита да ѝ се усмихне окуражаващо, ала нещо не се получи. Тогава Сестрата погали косата ѝ с изненадваща нежност и ѝ каза:

– Запомни, Лусия. Никой не те кара насила да направиш това.

Момичето не каза нищо. Кайлин ѝ кимна разбиращо и се отдръпна назад.

– Готова съм – заяви им дъщерята на покойната Анаис, макар че изобщо не се чувстваше така.

Неколцина от придружаващите ги стражи донесоха люлката, която бяха сглобили, докато момичето спеше. Тя представляваше лек стол, изплетен от камаков бамбук и снабден със сложна система от въжета, благодарение на който щяха да спуснат момичето в пещерата. След като я завързаха добре за седалката, двама от стражите я вдигнаха внимателно и я занесоха над отвора на бездната, докато трети сграбчи въжето, завързано за люлката.

Заелис погледна надолу, а зад очите му се водеше последната битка на нерешителността му. После обаче приклепна и се обърна към повереницата си:

– Върни се жива и здрава!

Тя само го погледна с красивите си очи, без да каже нищо.

– Спускайте! – извика един от стражите на другарите си и Лусия започна да потъва в пропастта.

Първите няколко метра не бяха лесни. Момичето трябваше да се отблъсква от грубата влажна скала, в резултат на което само след минути ръцете и краката ѝ бяха изподраскани и ожулени.

После отворът се разшири и тя увисна в бездната над Алскайн Мар – мъничка фигурка, която се поклащаше на фона на огромните мащаби на подземния терен. Реалността на ситуацията изведнъж я връхлетя с цялата си сила и в съзнанието ѝ нахлу ужасът от настоящата ѝ задача, съпътстван от неверието, че баща ѝ бе позволил това да се случи. Тя осъзна, че до последния момент се бе надявала той да промени решението си, да ѝ каже, че не трябва да прави това, че няма да я обвини, ако се откаже. Обаче нищо подобно не се случи. Той дори не ѝ бе дал възможността да размисли. Как можеше изобщо да ѝ причини подобно нещо?
Как?

Светлината от окоето на Нуку се бе ограничила до един-единствен сноп лъчи, който се спускаше отвесно от отвора над главата ѝ, озарявайки светлите ѝ коси. Под нея се виждаше водата – повърхността на голямото езеро блестеше там, където слънчевите лъчи го осветяваха, и Лусия можеше да види рухналите арки и могъщи колони, осеяли дъното. Голям брой от тях стърчаха над водите, подобни на причудливи каменни острови, а провисналите от отвора на пещерата лози и увивни растения се поклащаха лениво около тях.

По-голямата част от стените и куполите на светилището продължаваха да се издигат, макар че бяха минали повече от хиляда години, след

като земята се бе продънила отгоре му. Лусия затаи дъх при вида на колосалните сводове, напомнящи за някогашното великолепие на храма. Огромните пиктограми, с които бяха изрисувани стените, бяха написани на непознат за момичето език, а формата им предполагаше мрачно и сериозно съдържание. Бившата Престононаследничка не можеше да определи точните размери на колосалната пещера, защото отвъд светлия сноп лъчи започваше царството на мрака и тя бе способна да различи единствено смътните силуети на гигантските съоръжения, издигащи се в здрача.

Изведнъж се почувства съвсем мъничка и сама. Сама... като изключим присъствието, което я чакаше в Алскайн Мар.

Лусия погледна надолу и видя голям порутен купол, който се изви-сваше точно под нея. Макар че нямаше страх от високото, тя се боеше да не би въжето да се скъса и да полети към острите зъбери на каменната развалина. Стражите продължиха да размотават постепенно въжето, спускайки я все по-надолу, докато люлката ѝ не премина през една пролука в купола, достатъчно широка, за да се провере безпрепятствено оттам. Минута по-късно седалката ѝ се удари в каменния под. Момичето бързо развърза предпазните въжета, сякаш се боеше да не би люлката да се издигне внезапно, запрашайки я в черната вода.

– Лусия? – извика Заелис от светлия кръг над главата ѝ. – Добре ли си?

Гласът му прокълът като някакво богохулство сред неестествената тишина, царяща в пещерата, а въздухът сякаш изведнъж се сгъсти и помръкна. Изглежда, другите също го бяха усетили, защото момичето чу как стражите възкликнаха уплашено, а Кайлин извика на Заелис да млъкне. Белобрадият мъж очевидно се вслуша в думите ѝ, понеже не се обади отново.

Светлината постепенно се възстанови, ала напрежението във въздуха си остана. Лусия си пое дълбоко дъх, а ръцете ѝ трепереха. Тя погледна към малката, крехка люлка, която беше единствената ѝ възможност да се измъкне оттук, и осъзна колко далеч се намираше от всяка възможна помощ. Застанала в малкото островче от светлина, тя беше просто едно беззащитно момиче на четиринадесет жътви, облечено с протрити панталони и бяла блузка.

„*Ти не си нечия жертва, Лусия.*“ Думите на Кайку, произнесени в първия ден на Жътвената седмица. Ала ето че сега беше тук, в леговището на някакво чудовищно същество, като девица, предложена на митичен демон от собствения си баща.

Опита се отново да се успокои. Гласовете на другите духове, които чуваше всеки ден – животните, земята, въздухът – изобщо не се чуваха тук. Това я изнервяше. Никога не се бе чувствала толкова самотна и изоставена – отсъствието на всички гласове, с чието присъствие беше свикнала, само засилваше впечатлението за изолираност.

Обитателят на светилището почти не проявяваше интерес към нея. Ако искаше да го пробуди, трябваше да действа изключително *внимателно*.

Тя се приближи до края на площадката и коленичи на студения каменен под. Постави длани на повърхността му и наведе надолу глава, напрегайки слуха си.

Процесът на активна комуникация с духовете не беше прост като общуването между хората. Лусия не се затрудняваше да намери общ език с животните, ала повечето духове нямаха никаква представа за това как хората възприемат света. Просто не съществуваше общ речник, благодарение на който хората и духовете да се разберат един друг, понеже не споделяха един и същи сетива. Лусия трябваше да се свърже с тях на едно подсъзнателно ниво, след което всяка от страните да се слее със същността на другата. Оформяше се колебливо, неясно единство, напомнящо връзката между зародиша в утробата и неговата майка.

Лусия почувства камъка под пръстите си и го остави и той да я почувства. В началото усещанията бяха изцяло физически – студеният му допир до кожата ѝ, натискът на плътта ѝ върху твърдата повърхност. После постепенно започнаха да се изострят, докато момичето потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в своя транс – тя зърна в съзнанието си безкрайността на порите и гънките по кожата на дланите ѝ, след което усети микроскопичните пукнатини и пластове в камъка, върху който бе застанала на колене.

Вече бе напълно отпусната. Дишаше бавно и спокойно, а сърцето ѝ биеше лениво и приглушено.

Лусия остави споделеното усещане да се разпространи отвъд точката на контакта, разширявайки границите на своята чувствителност, така че да обгърне цялото ѝ тяло: стремителният поток на кръвта ѝ, мрежата от капиляри по скалпа ѝ, мъртвата плът на белезите ѝ, преплетените мускули по гърба ѝ. Тя се разтвори пред камъка, споделяйки с него знанието за своите оформящи се яйчници и утроба, които скоро щяха да станат плодородни, за постепенно удължаващите се кости на крайници-те ѝ, за всички процеси на живот и растеж в организма ѝ.

Едновременно с това момичето потъна още по-дълбоко в

същността на камъка, плъзгайки се по неговата древна, тежка памет. Тя почувства неговата структура, неговия произход – къде се е оформил и къде са го издялали; научи всичко за безчувственото му, лишено от възприятия съществуване. По принцип в камък, откъснат от родната си планина, нямаше истински живот, ала нещата, които се бяха случили тук, бяха оставили своя отпечатък върху него.

Тогава изведнъж цялото светилище се пробуди около нея. Тя замалко не бе изхвърлена от транса си, когато възприятията ѝ бяха пометени от пороя спомени, връхлетели върху тях. Цялата структура на древния храм, хилядолетия на съществуване се разкриха наведнъж пред нея и тя усети гордостта и могъществото на това място, почувства горчивината му, заедно беше изоставено и запустяло. То не бе забравило дните, когато стотици мъже и жени се молеха в залите му и изгаряха своите жертвени дарове на олтарите му. После Лусия узна за продължителната пустота и идването на новия обитател, възвърнал могъществото на това място, макар че дните на някогашното величие бяха безвъзвратно отминали.

Тя се понесе предпазливо напред, опитвайки се да проучи обитателя на пещерата, да го накара да почувства присъствието ѝ. Въпреки състоянието на транс, в което бе изпаднала, усещаше сковаващите нокти на страха. Дори смътните впечатления, които получаваше от древния дух, бяха зашеметяващи и страховити и тя се чувстваше като насекомо, бръмчащо край хълбоците на исполински звяр.

Постепенно съществото, обитаващо Алскайн Мар, се пробуди.

Лусия веднага усети промяната около нея. Пещерата потъна в непрогледен мрак, който мигновено затъмни сиянието на окоето на Нуку, и до ушите ѝ достигна ужасеното възклицание на Заелис, когато пропъзлялата тъмнина я скри от погледа му. Топлинката на слънчевите лъчи, проникващи през отвора, внезапно се стопи и температурата рязко се понижи. Момичето започна да трепери, а дъхът ѝ заизлита на малки облачета пара. Изплашена, Лусия се оттласна назад, отскубвайки се от транса, опитвайки се да възвърне самообладанието си.

Духът обаче я последва. Докосването ѝ го беше пробудило и той нямаше намерение да я пусне, без да научи нещо за същността на натрапника в убежището си. За секунда момичето бе пронизано от връхлиташ ужас, след което неведомото същество погълна съзнанието ѝ, помитайки я като жестока приливна вълна.

За един кратък миг Лусия съзря необятната му, неведома му за човешкия ум свирепа същност. После умря от шока.

* * *

И продължи да живее.

Очите ѝ се отвориха. Лежеше с лице към земята на пода на порутения купол. Лицето и гърдите я боляха там, където ги беше ударила при падането си. Мракът бе заменен от бледосиньо призрачно сияние.

Тя се надигна на ръце.

Странната светлина идваше от дълбините на езерото. Цялата пещера бе обляна от нея. Водната повърхност бе набраздена от малки вълнички. Над главата ѝ обаче мракът беше непрогледен и отворът, през който бе проникнала в Алскайн Мар, бе забулен в тъмнина.

Когато разсъдъкът ѝ постепенно се възвърна, тя осъзна, че духът от светилището все още беше в нея. Усещаше присъствието му. Изпращаше ѝ вълни от информация, примирие и нещо, което тя интерпретира като извинение. Бе умряла... ала само за броени мигове. Духът я беше убил по случайност след което беше абсорбирал същността на момичето и отново бе активирал биологията ѝ, поправяйки щетите, които бе нанесъл на психиката ѝ. Макар и да беше умряла, това бе продължило само няколко секунди, през които кръвта не бе спряла да циркулира из тялото ѝ.

Лусия с изумление установи, че *общува* с духа. Или по-скоро той общуваше с нея. Момичето прекрасно съзнаваше, че е отвъд възможностите ѝ да накара толкова различно същество да я разбере, и никога не бе очаквала, че такъв могъщ дух ще се окаже способен да се опрости достатъчно, за да слезе на нейното равнище. Ала ето че като беше погълнал същността ѝ, обитателят на Алскайн Мар бе придобил представа за нейните възможности и ограничения, след което бе установил контакт.

Тя запълзя колебливо към ръба на площадката. Когато стигна там, коленичи, погледна надолу към водната повърхност... и го видя.

Дъното на езерото беше изчезнало. Водата беше кристално ясна, ала под повърхността ѝ се виждаха единствено безкрайни дълбини, откъдето се излъчваше и странното сияние. И там долу, от някаква невъобразима дълбочина, могъщият обитател на пещерата отвърна на погледа ѝ.

Нямаше форма. Беше като някаква вдлъбнатина във водата, трептяща на ръба на зрението на момичето, повече намек за някакво присъствие, отколкото физическо същество. Неиде вътре в него две овални образувания, наподобяващи очи, я гледаха съсредоточено. Побиха я тръпки. Съществуващото потрепваше в унисон с едва забележимите движения на

водата, като ту се местеше, ту оставаше на същото място. Струваше ѝ се малко и същевременно огромно. Лусия не можеше да се довери на гледната си точка; имаше чувството, че само да се протегне, ще докосне повърхността на езерото, а в следващия момент то ѝ изглеждаше по-отдалечено от луните в небесната шир. Тя остана загледана в него, защото знаеше, че духът искаше точно това.

Благоговение, радост и суров ужас се боричкаха вътре в нея. Никога не беше вярвала, че е способна да установи контакт с подобен могъщ дух; ала ето че сега, когато вече се бе свързала с него, не можеше да каже с каква сила точно си имаше работа. Обитателят на Алскайн Мар бе в състояние да унищожи съзнанието ѝ за миг, стига да поискаше; можеше да я задържи вечно тук за свой компаньон; а можеше и да направи нещо, надминаващо въображението на всеки смъртен. Лусия продължаваше да е зашеметена и потресена от исполинската мощ на първото му докосване, от мигновеното потапяне в дълбините на смъртта и нямаше никаква представа дали ще се окаже достатъчно силна, за да се справи с онова, което щеше да последва.

Ала друг изход нямаше. Тя трябваше да зададе своите въпроси. Момичето бавно разпери ръце и допря длани до студената повърхност на езерото. След това си пое дълбоко дъх и издиша, цялата разтреперана, без изобщо да забелязва малкото облаче бяла пара, което се отдели от устните ѝ.

И започна.

Двадесета глава

– Няма да се върна! – беше категорична Кайку. – Не още. Не и докато не узнаем нещо повече за тези създания тук долу.

– Точно защото не знаем *нищо* за тях, трябва да се върнем – възрази й Юги. Той погледна към Тсата, който бе пропълзъл до ръба на плоския камък, за да огледа по-добре. – Нямаме представа на какво са способни. И определено не сме подготвени, ако намекваш да проникнем в тила им. Какво си намислила, Кайку?

– Не може просто да се върнем в Лоното само с новината за армията от Различни, скрита в Разлома – рече Кайку. – За какво са тук? Каква е целта им? Либера Драмач или нещо друго? Имаме нужда от отговори, а не от доклад, който само ще повдигне още въпроси.

– Говорете по-тихо! – изшътка им Номору.

Останаха да наблюдават Различните и странните, подобни на Чаросплетници същества, още няколко часа, преди да се оттеглят от ръба на скалата, стърчаща над тревистата равнина. Притеснени да не бъдат забелязани на ярката дневна светлина, пътешествениците се притаиха в една камениста падина, разположена под своеобразна стряха от надвиснали скали, засенчващи слънцето. Въпреки относителната лекота, с която бяха проникнали толкова навътре във владенията на Чаросплетниците, и четиримата бяха неспокойни. Липсата на каквито и да е стражи се обясняваше с невидимата бариера, през която бяха преминали; също както в манастира във Фо, където Кайку бе успяла да проникне навремето, Вещерите вярваха, че бариерата им е непреодолима, поради което не считаха за необходимо да поставят допълнителна охрана. Въпреки това обаче пътешествениците се опасяваха, че късметът им съвсем скоро

ще им изневери и че трябваше да сторят нещо по въпроса.

– Ако останем и се опитаме да научим повече, рискуваме да ни заловят или убият – изтъкна Юги и прокара пръсти през косата си, пригладвайки кърпата си. Тъмните кръгове под очите му и наболите бузи му придаваха измъчен вид; той обаче продължаваше да се държи като темен предводител и гласът му излъчваше авторитет. – Тогава нашите хора няма да получат никакви отговори и никой няма да ги предупреди за онова, което кроят Чаросплетниците.

– Но какво кроят всъщност? – попита Кайку. Тя беше необикновено развълнувана. – Какво изобщо знаем ние?

– Знаем, че имат орда от няколко вида Различни същества – вдигна рамене Юги. – Предимно хищници и свирепи създания. Освен това са чистокръвни, а не някакви уроди. Това означава, че или са ги подбрали внимателно от естествената им среда, или са били специално развъдени, за да станат такива. Ето какво са пренасяли тайно Вещерите със своите баржи. Ето какво е почувствала Лусия в реката.

– Държат ги под контрол – рече Номору. Тя бе седнала на склона на дерето и почистваше елегантната си пушка. – Можеше да се бият един друг, но не го правят. Значи са под контрол.

– Възможно ли е? – попита Юги. – Възможно ли е Чаросплетник да въздейства на толкова много същества едновременно?

– Не – отвърна Кайку. – Дори Сестра не би могла да управлява толкова много съзнания. Даже и сто Сестри не биха могли да се справят, а те са много по-... *способни* от мъжете, когато става въпрос за въздействие върху Чаросплетнието.

– Може да грешиш – изгледа я скептично Номору. – Може пък Чаросплетниците да *умеят* да го правят.

– Не греша – поклати глава девойката. – Щях да го усетя, ако беше така. Каквото и да става тук, сигурно е, че не Чаросплетниците контролират тези създания.

– Кой тогава? Тези облечени в черно същества? – предположи Юги. Бяха забелязали още десетки от тях, бродещи сред Различните зверове. – Те ли командват менажерията?

– Може би – вдигна рамене Кайку. – А може би не.

– Не можеш ли да разбереш?

– Не и чрез метода, за който си мислиш. Нямам представа на какво ще се натъкна – каза младата жена. – Ако ме усетят, докато използвам своята *кана*, последствията ще са ужасни. За всички нас.

– Какво ще кажете за онази постройка? – обади се Номору. – Имате ли някаква идея какво представлява?

– Мина – отвърна Юги. – Не е ли очевидно? Обстоятелството, че поквартира в земята е налице и тук, говори, че нейде наблизо има вещерски камък. Също така означава и че отдавна е буден, щом заразата вече е успяла да плъзне.

– Според мен наличието на съоръжението е достатъчно доказателство, че Чаросплетниците са тук от доста време – изтъкна Кайку. – Въпреки това още не са направили никакъв опит да нападнат Лоното. Значи можем да предположим, че...

– Прекалено близо е до реката – прекъсна я Номору,

продължавайки предишната си мисъл. – Как можеш да построиш мина на такова място? Та тя ще се наводни!

Тсата ги слушаше безмълвно. Това му беше ясно от самото начало, ала простата логика не беше за жителите на Сарамир; те много обичаха да усложняват нещата. След като бяха поспорили достатъчно, за да нацешат езиците си, той реши, че вече е дошъл моментът да се намеси.

– Имам решение на проблема – рече.

Останалите го изгледаха изненадано. Бледозелените очи на ткиуратеца пламтяха като изумруди.

– Двама от нас остават и проучват – каза, – а двама се връщат.

– Само Номору знае обратния път – изтъкна Юги.

– И аз го знам – усмихна се татуираният мъж. За човек като него, прекарал целия си живот из непроходимите джунгли, относително откритият терен на Разлома не представляваше кой знае какъв проблем. Можеше лесно да открие маршрута, по който бяха дошли, както и да избегне опасностите, на които се бяха натъкнали.

– Никой няма да остава – рече Юги.

– Аз оставам! – заяви Кайку.

– Без теб не можем да преминаем бариерата – каза довереникът на Заелис.

– Тогава ще ви прекарам отвъд и после ще се върна – погледна го девойката.

– Оставам с нея – присъедини се Тсата. – Тук ще бъде по-полезен.

– Май и двамата горите от желание да ви убият по-бързо – озъби им се Номору. – Не ми пука. Връщам се с него – тя посочи към Юги. – По-безопасно е.

– *Всички се връщаме!* – отсече мъжът, чийто живот Кайку бе спасила. – За малко да загинем, когато бяхме четирима, а какво остава, когато сме само...

– *Ти* беше този, който за малко не загина! – прекъсна го младата жена. – Трябва ли да ти напомням чия е заслугата, задето сега стоиш тук с нас?

Мъжът въздъхна.

– Не мога да ти позволя да направиш това, Кайку. И то не защото проявявам неблагодарност към теб.

Девойката отметна ядосано един кичур, увиснал пред лицето ѝ.

– Аз съм тук като представителка на Аления орден; ти нямаш власт над мен. Що се отнася до Тсата, той не дължи вяроност никому!

– Та ти не си Сестра от Аления орден! Още си послушничка! За

боговете, Кайку, не осъзнаваш ли *заплахата*? – гневеше се Юги. – Помисли малко – какво ще стане, ако те хванат? Знаеш за страховете на Кайлин някоя от Сестрите да не попадне у врага! Какво ще стане, ако Чаросплетниците те пленят? Веднага ще разберат за Аления орден! А и освен това – Номору му изсъска и той заговори по-тихо – и двамата знаете къде се намира Лоното.

Младата жена обаче държеше на своето.

– Някой трябва да остане и да уведоми останалите, в случай че тази армия поеме нанякъде. Само аз мога да направя това; само аз мога да изпратя моментално предупреждение, ако Чаросплетниците се раздвижат.

– Извини ме, ако греша, но Кайлин не забрани ли комуникацията на дълги разстояния между Сестрите? – запита Юги.

– Не е *забранила* – отвърна младата жена. – Просто каза, че до нея трябва да се прибъгва само в случаите, когато всички други възможности са изчерпани. Както сега.

– Смяташ ли, че си достатъчно компетентна, за да прецениш това? – продължаваше Юги. – Мислиш ли, че тя ще е доволна, ако нейна послушничка се нагърби с подобна отговорност?

– Изобщо не ме е грижа дали ще е доволна, или не – сопна се девойката. – Аз не съм й подчинена. – Тя направи кратка пауза, след което рече: – Защо според теб ме изпрати в Окхамба заедно с Мишани? Защото имаше нужда от някой, който да умее да чаросплита. В случай че не успееш да измъкнем шпионина, аз трябваше да й пратя информацията, която бе у него. Значи случаят е бил достатъчно важен. Сега аз смятам *същото*. Това е единственият ни шанс да разберем какво са намислили Чаросплетниците – тя махна с ръка. – През цялото това време бяхме прекалено предпазливи. *Кайлин* беше прекалено предпазлива. И виж резултата. Вещерите са сформирали цяла армия под носа ни! Аления орден отдавна можеше да разбере за това, ако не бяха страховете на Кайлин да не пострада някоя Сестра! И ако сега продължим да си затваряме очите за онова, което става, последиците ще са ужасни! – Погледът й срещна този на Юги. – *Ние* сме тук, а те не са. Ако се върна, Кайлин никога няма да ми позволи отново да се доближа достатъчно, за да различа нещо!

Това бе самата истина. Отстъпеха ли сега, Кайлин никога нямаше да й позволи да се изложи на подобен риск и така щяха да са пропуснали завинаги възможността да разкрият плановете на Чаросплетниците. Младата жена не можеше да загърби толкова лесно предоставилата й се възможност. Да не говорим и че обетът ѝ пред Оча продължаваше да е

неизпълнен, а смъртта на близките ѝ – неотмъстена.

„*Оча се погрижи за мен веднъж*, каза си девойката, спомняйки си прехода през заледените планини Лакмар преди години. *Ще го направи и втори път.*“

– Сигурен съм, че няма да стане така, Кайку – рече ѝ Юги, ала звучеше победен и девойката си каза, че едва ли щеше да продължи със спора. – Времето ще покаже дали това ще доведе до триумф или до катастрофа – въздъхна той. – Ала не мога да те спра, Кайку. Нито със сила, нито с разумни доводи. Просто искам да осъзнаеш с колко много човешки животи си играеш в момента.

– Прекалено дълго време живяхме в ужас от Чаросплетниците – рече девойката. – Не се осмелявахме да поемем никакъв риск. Обаче не можем вечно да се крием. – Тя сложи длан на рамото му. – Обещавам, че ще съм изключително внимателна.

– Гледай да спазиш обещанието си – отвърна ѝ Юги, след което неочаквано се усмихна. – Трябва да се върнеш жива и здрава в Лоното. За да мога да те убия, задето ми причиняваш това.

Никой не се засмя на нескопосната му шега.

– Свършихте ли? – прозя се Номуру. – Можем ли да тръгваме вече?

Кайку ѝ хвърли изпепеляващ поглед, след което се наведе към ухото на Юги и му прошепна:

– Не ти завиждам за компанията по време на обратния път.

Мъжът изсумтя.

* * *

Реки ту Танатсуа, по-малкият брат на Императрицата на Сарамир, започваше да съжалява, задето бе дошъл на гости на сестра си.

Той се бе разположил на широкия каменен перваз на един от стреловидните прозорци в покоите си, облегал гърба си на едната стена, докато стъпалата му почиваха на другата, загледан на северозапад, където сребрилата нишка на Джабаза лъкатушеше към планините. Беше жарък, зноен следобед и земята сякаш бе задрямала под ослепителния пек на окото на Нуку, което се спускаше бавно към хоризонта. Мъжът седеше, подпрял глава на извития свод и скръстил ръце на гърдите си, а цялото му същество излъчваше впечатление за спокойствие и замисленост.

Когато научи, че молбата му да посети Императорската цитадела е одобрена, той почти не изпадна в екстаз. Ала не защото това бе първата му възможност да отиде там без компанията на семейството си –

предния път бе на седемнадесет жътви; стана на осемнадесет през тазгодишната Жътвена седмица – нито пък защото много обичаше сестра си, която страшно му липсваше, откакто бе дошла да живее в Аксками. Не, щастието му се дължеше най-вече на това, че се отделяше от баща си – баракс Горен – чието неизменно разочарование от Реки се превръщаше във все по-голямо изпитание за нервите на момчето.

Възрастовата разлика между Реки и Лараня, която беше на тридесет и три жътви, се дължеше на крехкото здраве на майката – жена със забележителен характер и изключително лабилен организъм. Раждането на Лараня едва не отне живота ѝ и Горен, който я обичаше дълбоко, просто не смееше да поиска още едно дете. Съпругата виждаше колко се гордеше мъжът ѝ с дъщеря им, ала усещаше, че му се иска син. Не ставаше въпрос за наследство, понеже Лараня несъмнено щеше да стане бараксиня – в Сарамир титлата се наследяваше от най-голямото дете, независимо от пола му. По-скоро защото Горен спадаше към онези представители на силния пол, които се нуждаеха от мъжка рожба, за да докажат собствената си мъжественост. Един силен син щеше да го накара да се гордее по начин, по който дори фурия като Лараня бе неспособна да го възвиси.

Един ден тя реши, че няма смисъл да отлагат повече; бяха минали толкова много години от раждането на дъщеря им. Жената спря да пие растителната отвара, която предотвратяваше бременността, и го дари с Реки. Това раждане вече *отне* живота ѝ.

Горен не беше толкова несправедлив, че да обвинява Реки за смъртта на съпругата си; ала с течение на времето стана ясно, че за хладното държание на баракса имаше други причини. Докато Лараня имаше здравото телосложение на баща си, Реки бе наследил хилавостта на майка си и всяко спречкване с другите деца завършваше с поражение за него. Той стана срамежлив и затворен в себе си, а книгите и учението се превърнаха в новите му другари, които никога нямаше да го наранят. Баща му все нямаше време за него.

Белият кичур в косата му и белегът, който започваше от лявото му око и стигаше до челюстта му, датираха от детството му – тогава беше паднал от една скала, удряйки главата и лицето си. Дори тогава знаеше, че няма смисъл да ходи при баща си и да му циври насреща – вместо това Реки стисна зъби и изчака болката и мозъчното сътресение да отшумят.

Отношенията с баща му никога нямаше да станат по-добри и Реки отдавна бе престанал с опитите да му се хареса. Възможността да дойде

тук от далечната Джоспа бе голямо облекчение за него, ала ето че и тукашното положение не беше съвсем розово. Младежът дори започваше да се чуди дали не беше по-добре да се върне у дома си в пустинята. Вземайки сестра си със себе си.

Поведението на Кръвния Император ставаше все по-неконтролируемо. Едва ли минаваше и ден без кавга между него и жена му. Вярно, че караниците не бяха нещо ново за тях, ала вече надминаваха всякакви граници и след като бе станал свидетел на мига, когато Мос за малко да удари бременната си жена, Реки се тревожеше много за сестра си.

Лараня споделяше всичките си проблеми с брат си и чутото го разстройваше още повече. Кръвният Император бе измъчван от странни сънища, за които говореше с маниакална страст, и дори ги използваше като обвинения срещу жена си. Няколко пъти се беше интересувал дали Лараня му е изневерявала, а веднъж дори направо я бе попитал чие е бебето, което носеше в утробата си. Невъзможността Лараня да забременее толкова дълго време, както и обстоятелството, че жена му бе станала близка с Езел по времето, когато най-сетне успя да зачене, изглежда се смесваха в съзнанието на Мос, пораждайки най-черни подозрения.

Това, което Лараня не знаеше (за разлика от Реки), беше, че Мос вече бе заплашил Езел, когато поетът имаше нещастие да се изпречи на среща му по време на един от пиянските му изблици. Пъстрокосият мъж бе споделил страховете за живота си с Реки, ала той сметна, че е по-добре да не занимава сестра си със случилото се. Познаваше я много добре. Тя щеше да използва това като оръжие срещу Мос и в крайна сметка Езел щеше да затъне в още по-големи неприятности.

Реки бе казал на приятеля си, че най-добре ще бъде да се покрие за известно време, и поетът се бе вслушал в съвета му. Той се бе отправил на пътуване с цел да „събере вдъхновение“ за стиховете си, като предвидливо бе забравил да остави какъвто и да е адрес, на който да го открият. Реки не беше сигурен дали Мос вече бе разбрал за това, или не, ала Лараня бе узнала и се чувстваше горчиво наранена от бягството му.

Обаче не само личният живот на Кръвния Император се разпаднаше. Напоследък съветниците му не се осмеляваха нито да го съветват, нито да действат без неговото одобрение. Нищо не се предприемаше по отношение на приближаващата криза и все по-честите известия за глада, върлуващ в по-отдалечените части на империята. Воплите на благородните семейства оставаха нечути.

Реки искаше той и сестра му да се приберат обратно у дома. Тук не беше безопасно нито за нея, нито за детето ѝ. Тя обаче не желаше да

тръгне – каза му, че не можела да изостави мъжа, когото обичала, след което го помоли да остане с нея, тъй като Реки бил единственият ѝ близък човек.

Как можеше да ѝ откаже? Тя беше негова сестра и едва ли на света имаше някой друг, който го обичаше като нея.

Мрачните му мисли бяха прекъснати от прозвъняването на камбанката, висяща пред завесата, закриваща входа на покоите му. Той изруга тихо и се огледа наоколо, търсейки камбанката, с която трябваше да звънне, за да разреши на посетителя да влезе. В пустинята изобщо нямаше подобни глупави обичаи! Най-накрая младежът реши, че няма да се занимава с разни досадни формалности, нито пък ще стане от перваза, където се беше разположил толкова удобно.

– Влез! – извика той.

Младата жена, която отметна завесата настрани, беше поразителна. Чертите ѝ бяха изящни и безупречни, фигурата ѝ беше съвършена, а грацията ѝ – несравнима. Смуглата ѝ кожа и лъскаво черни коси – изтеглени назад и прихванат със сложна система от игли и орнаменти, преди да се спуснат в три тежки плитки по гърба ѝ – бяха признак, че е от Тчом Рин, също като Реки. Устните ѝ бяха покрити с лек гланц, а светлозелените и сини сенки подчертаваха още повече красотата на бадемките ѝ очи. Жената носеше пустинно облекло – елегантна бяла роба, прихваната на едното рамо с овална смарагдова брошка, оставяща другото ѝ рамо голо.

– Безпокоя ли ви? – попита тя с глас, леещ се като гъст мед.

– Не – отвърна младежът, засрамвайки се от начина, по който се излежаваше на перваза. Той се плъзна тромаво оттам и стъпи на земята. – Ни най-малко.

Непознатата пристъпи плавно в стаята, оставяйки завесата да се спусне зад нея.

– Какво правихте? – попита.

Реки се замисли дали да не каже нещо гръмко и импозантно, ала куражът му изневери.

– Мислех – рече и се изчерви, като чу как прозвуча.

– Да, Езел ми каза, че сте мислител – усмихна се жената, обезоръжавайки го напълно. – Възхищавам ви се. Напоследък толкова малко мъже са способни на това.

– Познавате Езел? – попита младежът и несъзнателно прокара пръсти през косата си. После доброто му възпитание надделя и той попита:

– Ще седнете ли? Да накарам ли прислугата да донесе нещо за пиене?

Тя погледна към масата, където върху сребърен поднос се виждаше кана от *лач*, заобиколена от няколко изящни бокала от стъкло и сребро.

– Вече имате вино – каза. – Искате ли да го споделим?

Реки усети как отново поруменява. На масата винаги имаше нещо за пиене – това бе част от задължителния етикет при гостуването на високопоставени лица. Слугите периодично сменяха каната, за да бъде виното студено, дори и когато не го беше докосвал. Братът на Лараня се дразнеше от това, ала си мислеше, че навярно би било проява на грубост, ако им забранеше да го правят. В крайна сметка бе привикнал до такава степен с дискретните им посещения, че изобщо бе забравил, че има какво да предложи на своята гостенка.

– Разбира се – измънка.

Тя се разположи на едното диванче, сгъвайки крака под себе си. Реки седна отсреща ѝ. Присъствието на тази жена му действаше притесняващо.

– Да наля ли? – попита непознатата.

Младежът махна утвърдително с ръка; не смееше да се довери на езика си.

Красавицата отново се усмихна и вдигна каната.

– Изглеждате ми нервен, Реки – рече.

– Толкова ли си личи? – вдигна поглед младежът.

– О, да – отвърна жената, докато му подаваше бокала с кехлибарената течност. – Ала точно затова Йору ни е дал виното. За да загладяме с него грапавините на някои мигове.

– Тогава по-добре ми дайте цялата кана – каза братът на Императрицата и за негова радост събеседничката му се засмя.

– Мисля, че една чаша от време на време ще е достатъчна – каза непознатата и отпи от виното си, поглеждайки го съблазнително.

Последвалата пауза сякаш се проточи безкрайно и Реки се почувства задължен да я запълни с нещо.

– Споменахте, че познавате Езел... – започна той.

Тя се облегна назад на дивана.

– Малко. Познавам много хора. – Гостенката му никак не го улесняваше; дори напротив – сякаш ѝ харесваше да наблюдава смущението му. Само близостта ѝ караше слабните му да се втвърдяват и той трябваше да се престори, че уж пооправя дрехата си, за да се увери, че това не си личи.

– Защо дойдохте да ме видите? – попита дрезгаво, след което осъзна колко директен бе въпроса му и отпи глътка вино, за да прикрие притеснението си.

Тя обаче изобщо не изглеждаше засегната.

– Зиазтан Ри. „*Перлата на Водния бог.*“

Реки изглеждаше объркан.

– Не разбирам.

– Есзел ми каза, че вие сте я чели... Както и че сте му я изрецитирали цялата на глас. Бил поразен – непознатата се наведе напред, а очите й блестяха. – Вярно ли е?

– Знам я наизуст – вдигна рамене братът на Императрицата. – Не е кой знае колко дълга. А заслугата за въздействието е не моя, а на автора.

– Да, но страстта на декламатора, заедно с усета за стиха, стъпката и мелодията, са от изключително значение при устното представяне на едно произведение – тя го изгледа с неподправен интерес. – Наистина ли сте я запомнили? Подозирам, че изобщо не е толкова кратка, колкото я изкарвате. Навярно имате забележителна памет.

– Само за думи – отвърна Реки, усещайки, че съвсем скоро щеше да започне да се хвали.

– Много бих искала да я чуя – настоя хубавицата. – Ако я изрецитирате и на мен, ще ви бъде *изключително* благодарна.

Интонацията ѝ накара Реки отново да се размърда, за да скрие издйническата си страст. Лицето му беше станало алено и той не знаеше какво да каже.

– Нека ви обясня – рече му жената. – Аз подкрепям философията на Хуика – че човек трябва да преживее всичко в името на съвършенството и цялостния характер на битието. Похарчила съм цели състояния, за да зърна извънредно редки картини; странствала съм нашир и дълж, за да видя чудесата на Близкия свят; изучила съм множество изкуства, непознати за повечето хора...

– Но вие сте толкова млада, за да сте извършили толкова много неща... – каза Реки. Това бе съвършено вярно – гостенката му едва ли имаше повече от двадесет жътви, което означаваше, че е съвсем малко по-голяма от него.

– Не съм толкова млада – усмихна се тя, макар че изглеждаше поласкана. – Както ви казах, срещнах Есзел, преди да напусне Императорската цитадела, и той ми разказа за вас. – Непознатата се наведе напред, протегна ръка и го погали по лицето, докато прошепваше: – Шедьовърът на Зиазтан Ри е във вашата глава – след което се отдръпна, а

младежът още не можеше да си поеме дъх, мислейки си, че сънува. – Има толкова малко копия, толкова малко неизкривени версии на историята. Бих направила всичко, за да преживея нещо толкова ценно.

– Баща ми притежава екземпляр от „Перлата на Водния бог“ – изтърси Реки, усещайки нуждата да каже нещо – в библиотеката си.

– Ще ми я изрецитирате ли? – попита красавицата, докато се надигаше плавно от дивана.

– Раз... разбира се – запъна се братът на Императрицата, опитвайки се да си спомни произведението. Паметта му изведнъж бе станала неуспешна. – Сега ли?

– После – каза непознатата, подавайки му ръка. Той я улови и се изправи тромаво на крака.

– После? – повтори разтреперано.

Тя се притисна плътно до него, а показалецът ѝ проследяваше линията на белега, започващ от околото му. Мекотата на гърдите и тялото ѝ правеха ерекцията му болезнена. Чувстваше се пиян, макар че състоянието му нямаше нищо общо с виното.

– Аз вярвам в честните сделки – рече тя. Устните ѝ бяха толкова близко, че той едва издържаше на магнетичното им привличане. Дъхът ѝ беше ароматен като цветя от оазис. – Преживяване срещу преживяване. – Ръката ѝ се плъзна към smaragdovata брошката, тя я завъртя и в следващия миг робата ѝ се свлече на земята като воал. – Каквото никога преди не сте имали.

Сърцето на Реки биеше като обезумяло в гърдите му. Някакъв глас го предупреждаваше да бъде предпазлив, ала той не му обърна никакво внимание.

– Та аз дори не зная името ви – промълви.

Тя му го каза точно в мига, преди устните им да се слепят.

– Асара.

* * *

Мъжът изкрещя, когато острието на ножа хлътна под топлата кожа на бузата му, разрязвайки тънкия пласт подкожна мазнина, за да се вреже в яркочервения пейзаж на мускулите отдолу. Върховният Чаросплетник Какре използва писъка като истински експерт, извивайки инструмента си така, че да компенсира изкривеното от болка лице на жертвата си. Той започна да реже плътта нагоре към очната ябълка, а после се зае да кълца мекото месо към задната част на черепа, докато накрая не отпадне голямо триъгълно парче кървава кожа. Едва тогава се почувства

спокоен и удовлетворен, а по тялото му се разля вълна на задоволство, която сякаш ни най-малко не намаляваше с течение на времето. Токущо излязъл от Чаросплетие, вешерът отново одираше хора.

Залата, където извършваше тези операции, нямаше прозорци и беше задушна и мрачна, а единствената светлина идваше от въглените, тлеещи в огнището в центъра на помещението. Облени от червеникавото сияние, там се виждаха и другите му произведения, подредени по стените или закачени на веригите, висящи от високия таван: хвърчила и статуи от кожа, които се взираха в него с празни очи, наблюдавайки го как твори. Последната му жертва бе разпъната върху желязна решетка – той работеше по нея от разсъмване и сега тя приличаше на кървава каша от оголени мускули, от която липсваше половината месо.

Днес Какре усещаше особен прилив на вдъхновение. Отначало не знаеше дали ще успее да направи хвърчило, или просто ще си покълца малко с терапевтична цел, ала още в мига, в който ножът му се вряза в живата плът, този въпрос изгуби значението си. Отдавна не се бе занимавал с изкуството си – от доста отдавна – ала сериозността на задачите, които изпълняваше в Чаросплетие, напоследък се беше повишила, а заедно с нея се бе усилил и апетитът му.

Вешерът осъзна, че от няколко минути само стоеше и се възхищаваше на парчето одрана кожа, а ето че през това време мъжът бе припаднал отново. Това го раздразни. Обикновено жертвите му никога не губеха съзнание – той специално се грижеше за това с най-различните си отвари, лапи и настойки. Какре разгледа по-внимателно в кожата и си даде сметка, че и работата му този път бе далеч от прецизното майсторство, с което се гордееше. Той се втренчи в съсухрената си бяла ръка, която напоследък доста го наболяваше (да не забравяме и постоянната болка в ставите му). Дали причината се коренеше в това? Нима губеше уменията си с ножа?

Тази идея бе прекалено ужасна, за да я допусне в съзнанието си. Въпреки че знаеше, че Маската му го прояждаше отвътре, по същия начин, както бе прояла и предишните си собственици, той никога не се беше замислял за последиците от това. Колко странно, че съзнание, интелигентно като неговото, можеше да пропусне нещо толкова очевидно!

Миг по-късно вече бе забравил за това.

Той остави ножа на големия поднос, където лежаха другите му инструменти, и се приближи до огнището, сядайки до него. Както винаги, кроеше нещо.

Предателството бе извършено. Родовете Керестин и Коли бяха

събрали огромна армия, но все още не достатъчно огромна, че да успее да превземе могъщата столица. След няколко години – може би, но не и сега. През тези няколко години обаче хората можеха да открият източника на покварата. Бяха му докладвали за някои слухове, при това поразително точни, които се разпространяваха тихомълком в императорския двор. Те го безпокояха. Скоро върлуващият глад щеше да доведе народа до тотално отчаяние и тези слухове можеха да накарат благородниците да насочат гнева си от Мос към Чаросплетниците.

Нямаше време за губене. Какре реши да примами враговете на Мос по-близо.

Предложението, което бе отправил към баракс Авун ту Коли, бе прието добре; ала Авун беше подла змия, която можеше да ухапе както този, който посягаше да го удари, така и онзи, който му протягаше ръка. Дали Авун му вярваше? И можеше ли да убеди Григи ту Керестин също да му повярва?

„Трябва да удариш точно в мига, когато ти кажа!“ – помисли си той. – *„Или всички тези усилия ще идат на вятъра.“*

По-обезпокояващо от това обаче бе съобщението, изпратено от самата Императорска цитадела, което някой бе пуснал по куриер, когото Какре бе пропуснал да разпита. Нямаше представа кой го е изпратил, ала бе сигурен, че Авун го е получил и много искаше да се запознае със съдържанието му. Някаква друга двойна игра? Кой обаче се осмеляваше да сключва договори под носа му?

Това тормозеше съзнанието на Вещера така, както той самият тормозеше Кръвния Император.

През нощта, когато Мос изпадна в пиянски сън, Какре изплете специални сънища за него. Сънища, изпълнени с изневеря и гняв, с безсилие и злоба. Кошмари, които трябваше да го тласнат в посоката, в която Върховният Чаросплетник искаше да го насочи. Рискът беше голям, защото, ако Мос насочеше подозренията си към него, всичко щеше да бъде изгубено. Дори и най-добрите Чаросплетници понякога бяха несръчни – Вещерът си помисли за ставите, които го боляха, и се запита дали уменията му да чаросплита също бяха пострадали – и след тях можеха да останат следи, които да започнат да загняват, докато жертвата не осъзнаеше какво се беше случило с нея. Ако Мос не пиеше толкова много и вече не беше съсипан от всевъзможни грижи, Какре нямаше да се реши на подобна стъпка; ала за щастие Кръвният Император бе станал неуравновесен дълго преди Върховният Чаросплетник да започне да се меси в съзнанието му.

„Лъжи, измама, предателство. И само Чаросплетниците имат значение.“

Той седеше в парцаливата си роба, съшита от парчета кожа и малки кокалчета, а тази фраза не спираше да се върти в главата му. Единствено Чаросплетниците бяха от значение. Те трябваше да продължат своето дело. И работа на Какре беше – не, не работа, а *призвание* – да използва и манипулира настъпващата криза, така че да осигури оцеляването им. Вечерът съзираше само един изход от тази ситуация, ала това изискваше играта да се играе изключително умело и предпазливо, защото и най-малката грешка щеше да доведе до катастрофа.

Фигурите бяха по местата си. Ала самата дъска вече беше нечия собственост.

Двадесет и първа глава

Обсаденият град Зила се извисяваше студен и мрачен в здрача, подобен на разкривена корона върху несиметричния хълм. Стотици жълтеникави светлинки горяха в тесните прозорчета на сградите му, а долу могъщите води на Зан лъзяха в черно. Високо в небето се издигаше Нерин, изгряла още преди появата на първите звезди, и обливаше света със зеленикавото си сияние.

Войниците бяха обградили града, разполагайки редиците си така, че да бъдат извън обсега на лъковете и топовете на защитниците. Наброяваха седем хиляди души, представящи четири от благородните семейства. Издигаха се шатри и се сглобяваха мортири. Лагерните огньовете, маркиращи периметъра на обсадата, искряха като скъпоценни камъни в сумрака. Императорските войници бяха разположили свои собствени топове от двете страни на Зан, за да предотвратят всеки евентуален опит за бягство по реката – било то надолу или нагоре по течението. Отсъствието на каквито и да е лодки покрай кейовете не ги засягаше. Не можеха да си позволят никакви рискове. Никои не трябваше да се измъкне.

Мишани стоеше до един от прозорците на крепостта и наблюдаваше войските, които се събираха около града, опитвайки се да пресметне числеността им.

– Не са толкова много, колкото очаквах – рече накрая. – Пък и строят им е лош.

– Повече от достатъчно са, за да превземат града – изтъкна мрачно Чиен.

– Това обаче е само една малка част от войските на аристократите – каза Мишани, отдалечавайки се от прозореца. – Те пазят истинската си сила за момента, когато собствените им имения се окажат застрашени. Освен това тук няма нито императорски стражи, нито войници на рода Батик. Къде е Кръвният Император, когато един от градовете му се опълчва срещу него?

Помещението, което споделяха, бе неприветливо и голо, ала младата жена си мислеше, че нещата можеха да стоят далеч по-зле. Единственото обзавеждане се състоеше от две спални рогозки, малка маса и груба черга, покриваща пода. Храната, която получиха през тези няколко дни, бе обикновена, ала поне беше вкусно приготвена. Масивната

дървена врата беше заключена, а отвън пазеха двама стражи, които ги ескортираха до подходящите помещения, когато имаха нужда от тоалетна или преобличане. Изобщо не можеше да се каже, че се отнасяха зле с тях, като изключим простичкия факт, че бяха затворени в тази стая.

Баккара ги посещаваше от време на време и на два пъти бе извел Мишани на разходка из крепостта. Той изобщо не се стараеше да прикрива намеренията си – непрекъснато я разпитваше за Лусия и Мишани подозираше, че под грубоватата си външност мъжът изпитваше искрено благоговение, задето се намираше в компанията на човек, който познава лично Престолонаследничката. Младата жена добре се справяше с наложената ѝ роля. Тя ѝ даваше възможност да излиза от стаята, а освен това трябваше да признае пред себе си, че намираше Баккара за странно привлекателен. Бруталната *мъжественост*, която струеше от него, едновременно я интригуваше и изпълваше със състрадание – мускулестият воин нямаше представа от изтънчени обноски, а държанието му беше надменно и арогантно. Това пораждаше у нея противоречия, ала младата жена изобщо не се опитваше да ги изглади, понеже добре знаеше, че решенията на ума и сърцето са независими едно от друго.

Чиен още не се чувстваше достатъчно добре, за да излиза от стаята за по-продължително време. Раните му бяха излекувани, ала той бе пипнал някаква треска, вероятно в резултат от нощната езда до Зила. Търговецът прекарваше по-голямата част от дните, легнал на спалната си розга, изпаднал в полусъзнателен унес под влиянието на тинктурите и болкоуспокояващите, които му даваха. От време на време се надигаше и започваше да се оплаква от нищожната информация, която им даваха, както и да се възмущава, задето не бяха осигурили отделна стая на благородна дама като Мишани. На младата жена също ѝ се искаше да бе така – напоследък и заради самия Чиен, който започваше да я дразни. Бездействието не му се отразяваше добре.

Обсаждащата армия като че ли не бързаше за никъде. Бойните отряди продължаваха да пристигат, а вече бяха минали три дни от появата на първите войници, понесли знамето на рода Винакис. Навремето те бяха първата управляваща династия, ала в момента положението им никак не бе цветущо. Земите им се намираха точно в средата на Южните префектури – в самото огнище на покварата в земята – и по-голямата част от приходите им зависеше от реколтата, която изпращаха в столицата, а пътят минаваше точно през Зила. Сега голяма част от това зърно се намираше зад стените на града. Ето защо не беше никак чудно, че баракс Мошито ту Винакис бе първият благородник, който стовари

войските си пред разбунтувалия се град.

Баккара бе казал на Мишани, че Губернаторът на Зила бе складирал солидно количество храна, запасявайки се срещу настъпващия глад. По-голямата част бе конфискувана от търговските кервани, минаващи по моста Пирика, и бе предназначена единствено за градските стражи и администрацията – Губернаторът възнамерявал да продаде останалото, слагайки убийствени цени, на благородните семейства, когато гладът станел нетърпим. А гражданите да се оправяли както могат. Лидерът на Айс Маракса Кседжен бе разкрил този план пред жителите на Зила и така беше запалил искрата на бунта; в резултат на действията им сега тукашните хора разполагаха с толкова много храна, че щеше да им стигне за цялата зима, а може би и за още по-дълъг период, стига дажбите да се разпределят рационално. Докато стените на града бяха здрави и врагът се намираше отвън, Зила щеше да бъде костелив орех.

След рода Винаксис пристигна родът Зекен, макар че бараксиня Алита бе предпочела да изпрати пълководците си, вместо да дойде лично. Последни бяха родът Лилира (който се отчете с една символична армия, въпреки че можеше да си позволи далеч по-многочислена войска), чиято бараксиня Джуун също отсъстваше, и родът Икати, предвождан от баракс Зан.

Неговият контингент се състоеше от хиляда пехотинци и също толкова конници, развели сивите и зелените знамена на семейството. Каква ирония, помисли си Мишани – вместо тя да отиде при Зан, ето че той самият бе дошъл при нея. Заради него я бяха пленили, а сега и двамата се намираха от различните страни на барикадата. Чувството за хумор на боговете понякога бе доста извратено.

Някой похлопа силно на вратата и в следващия момент Баккара я разтвори широко, без да чака за разрешение да влезе. Мишани още не можеше да свикне с вратите в крепостта и ги възприемаше като ненужни препятствия. Девоjkата предполагаше, че имат защитна функция, но ето че пречеа и на прохладния бриз да разведри тежкия зной. Добре че около старите каменни стени все ставаше някакво течение.

Мишани продължаваше да гледа през прозореца, когато воинът нахълта в помещението. Чиен седеше на рогазката си, а лицето му бе подуто от нараняванията и плувнало в пот от треската. Той хвърли навъсен поглед на новодошлия. Войникът изобщо не му беше симпатичен, което до голяма степен се дължеше и на грубия му език.

– Трябва да дойдете с мен, госпожице Мишани – рече той.

– Така ли? – попита сухо младата жена; тонът ѝ недвусмислено

показваше, че никой не може да ѝ заповядва какво да прави.

Баккара въздъхна.

– Добре. Тук съм, за да ви помоля да дойдете на аудиенция при Кседжен ту Имоту, лидер на Айс Маракса, организатор на бунта в Зила и фанатизиран поклонник на Престолонаследничката. Така по-добре ли е?

Мишани не можа да се въздържи и се засмя.

– Определено – рече.

– А вие как се чувствате? – обърна се здравенякът към Чиен.

– Достатъчно добре – отвърна грубо търговецът. – Кога възнамерявате да ни освободите?

– Това зависи от Кседжен – избоботи Баккара и се почеса по тила. – Макар че не мога да разбера закъде сте се разбързали. Дори да ви пуснем да излезете оттук, пак ще си останете в града. Никой няма да може да премине отвъд тази крепостна стена още много, много време.

Чиен изруга под нос и завъртя глава настрани, прекратявайки разговора.

– Идвате ли? – обърна се Баккара към Мишани.

– Разбира се – рече тя. – Откога чакам момента да поговоря с Кседжен!

– Той вечно е много зает – поясни воинът. – Навярно сте забелязали незначителните войски пред града, които ни създават неприятни грижи.

Мишани не обърна внимание на иронията му и двамата излязоха от стаята, оставяйки Чиен сам.

Този път Баккара я поведе по маршрут, който не бяха използвали никога преди, ала обстановката не беше много по-различна от останалите части на крепостта. Навъсени коридори със стени от тъмен камък, лишени от каквато и да е украса.

Спътникът ѝ разказа, че крепостта била построена преди хиляда години главно за военни цели, което обясняваше потискащия ѝ вид. По това време жителите на Сарамир били под влиянието на куараалската архитектура, за която грубата практичност беше по-важна от изящния естетизъм; това обстоятелство имаше своето обяснение в спецификата на суровите атмосферни условия в Куараал. С течение на времето сарамирците постепенно се отърсили от тези влияния, виждайки, че жилищата им не са особено подходящи за знойните лета и топлите зими. Ето защо те създали друг тип архитектура – отворена за външната среда, а не такава, която да я изолира. Множество по-стари поселища все още носеха следите от куараалското влияние, ала повечето представители на

тази епоха отдавна бяха срутени, заменени от по-съвременни построй-ки. Жителите на Сарамир не питаеха особена любов към руините.

Кседжен ту Имоту, лидер на Айс Маракса, крачеше нервно из кабинета си, когато Баккара и Мишани го завариха. Той бе приятно изглеждащ мъж на тридесет и три жътви, слабоват и пълен с излишна енергия. Косата му беше черна и гъста, имаше изпъкнали скули, продълговата челюст и носеше семпли черни дрехи. В мига, в който едрият воин похлопа и отвори вратата, Кседжен се завтече да посрещне гостенката си.

– Госпожице Мишани ту Коли – изрече бързо домакинът, – за мен е голяма чест, че сте тук.

– Мога ли да откажа на толкова любезна покана? – отвърна младата жена, поглеждайки към Баккара.

Изглежда, Кседжен не знаеше как да приеме това.

– Надявам се, че условията в стаята ви не са прекалено ужасни. Моля ви да ми простите – трябваше да се срещнем по-рано, ала задачата да превърнем Зила в непристъпна крепост, способна да се отбранява, отнема цялото ми време.

Той отново взе да обикаля из оскъдно обзаведеното помещение, чиято мебелировка се състоеше от маса, писалище, диванче и няколко рогозки. Запалени фенери висяха от куките на тавана, а зад единствения прозорец сумракът се сгъстяваше. Кседжен едва ли би могъл да бъде обвинен, че тъне в разкош като някогашния Губернатор.

Мишани реши да бъде максимално директна.

– Защо бях доведена тук? – попита.

– В кабинета ми?

– В Зила.

– О! – мъжът изсрака с пръсти. – Отчасти от милосърдие, отчасти поради недоразумение. Баккара, защо не си обяснил?

Мишани се обърна към войника, а лицето ѝ сякаш питаше безмълвно: „*Да, защо не си ми обяснил?*“. Това бе едно от малкото неща, за които воинът бе отказал да говори; изглежда, чакаше разрешението на Кседжен.

– Ами, първо заради вашия приятел Чием – избоботи той, почесвайки наболата си буза. – Дори и да не бяхте с него, нямаше как да го оставим в състоянието, в което беше. После...

– Дотук бяхме с милосърдието – прекъсна го водачът на Айс Маракса. – Що се отнася до вас, Баккара просто направи една напълно разбираема грешка, предполагайки, че все още сте свързана с благородните фамилии и че ще можем да ви използваме, за да накараме баракс Коли

да се намеси на наша страна.

Якият мъжага изглеждаше сконфузен. Той вдигна извинително рамене, ала Мишани не му обърна внимание. Това не я беше засегнало.

– По времето, когато ме уведомиха за вашето присъствие, портите вече бяха затворени и ние нямаше как да ви изведем оттук – продължи домакинът й. – Разбира се, аз веднага си дадох сметка, че не сте толкова ценна, колкото си въобразяваше Баккара – ако извините прямия ми изказ – защото знаех, че отношенията ви с баща ви напоследък не са особено цветущи. Пък и след като вие сте нещо като героиня за Айс Маракса, едва ли бих ви използвал като разменна монета, дори и да исках да ви върна на баракс Авун.

– Радвам се да чуя това – рече младата жена. – Трябва ли да разбирам, че отношенията с баща ми са известни сред всички привърженици на Айс Маракса?

– Само на мен и неколцина други – изстреля чернокосият мъж, още преди да е завършила изречението си. – Мнозина от нас бяха част от висшите ешелони на Либера Драмах, не забравяйте това; и ние все още бяхме там, когато вие пристигнахте в Лоното. Разбирам, че сте били от неоченима помощ за организацията на Заелис, поддържайки илюзията, че все още сте част от рода Коли.

– И продължавам да съм, доколкото ми е известно – каза малко остро събеседничката му. – Баща ми още не се е отказал от мен. – Въпреки че се *опита* да ме убие два пъти, добави мислено тя.

– Изглежда, последната книга на майка ви не е допринесла особено за разрешаването на конфликта – отбеляза Кседжен.

– Времето ще покаже – каза Мишани. Всъщност, още не се беше замисляла за последиците, които най-новият сборник с разкази за Нидаджан на Мураки ту Коли можеше да предизвика.

Кседжен прочисти гърлото си, продължавайки неуморно да кръстосва стаята от единия до другия край.

– Няма да ви баламосвам с излишни приказки, госпожице Мишани – каза той. – Вие можете да се окажете от голяма полза за нашата кауза. Една от спасителките на Лусия. Някой, който я познава много добре. – Чернокосият мъж впери пронизващия си поглед в нея. – Можете да сторите чудеса с бойния дух на гражданите и да засилите доверието в нашата организация.

– Какво искате да направя?

Домакинът й спря за момент неуморния си ход.

– Да ни поддържате. Публично.

Младата жена се замисли.

– Първо трябва да науча някои неща.

– Аха – кимна Кседжен. – Тогава ще се опитам да отговоря по най-добрия начин на въпросите ви.

– Какво правите тук в Зила? – попита, а погледът ѝ сякаш пламтеше. – По какъв начин това, което вършите, служи на целите на Айс Маракса?

– Публичност – гласеше отговорът. – Изминаха доста години, от както чухме за първи път за неземната същност на Престолонаследничката, и доста време, от както се отцепихме от Либера Драмах, чиито по... – той махна с ръка, докато търсеше подходящата дума, – светски разбираня им пречеа да зърнат цялостната картина. През това време Айс Маракса се опита да разпространи добрата вест, че в Сарамир има някой, който може да ни избави от злото на Чаросплетниците, да сложи край на гнета над селяните и да премахне покварата, която разяжда плодотворната ни земя.

Мишани следеше с присвити очи патетичния му изблик. Знаеше, че Баккара се беше пошегувал за фанатизма на своя предводител, ала не можеше да отрече, че в думите на войника имаше зрънце истина. Сега, след като вече се бе срещнала с Кседжен, подозираше, че Баккара едва ли се чувстваше много комфортно в компанията на лидера на Айс Маракса.

– Обаче разпространението на добрата вест не е достатъчно – продължи тъмнокосият мъж, размахвайки показалец във въздуха. – Престолонаследничката е мълва, шепот на надеждата, ала повечето хора се нуждаят от нещо повече от слухове, за да бъдат мотивирани. Ние трябва да бъдем заплаха, което да се взима насериозно. Благородните семейства трябва да говорят за нас, за да могат слугите им да видят колко са разтревожени... да видят, че дори най-влиятелните аристократи се страхуват от последователите на Лусия. Едва тогава ще ни повярват и ще се стекат при нея, когато тя ги призове... в деня, когато ще се завърне триумфално, за да се възкачи на престола.

Кседжен се спря до прозореца и остана загледан в мрака. Мишани хвърли бърз поглед към Баккара и той ѝ се усмихна леко в отговор.

– Ала въпреки усилията ни, не можахме да накараме империята да ни обърне нужното внимание – продължи чернокосият мъж, обръщайки се отново към тях. – До този момент. Дейността ни в Зила датира от доста време, ала настъпващият глад ни осигури идеална възможност да предприемем решителни действия. Фактът, че Губернаторът бе

складирал цялата тази храна... сякаш самият Оча ни бе дал благослови-ята си. Можем да издържим цяла година зад тези стени. А през това време в империята едва ли ще остане някой, който да не е чул за Айс Маракса и да не знае за каузата ни.

– Не сте ли загрижени за Лусия? – попита го Мишани. – В крайна сметка, ако цялата империя научи за нея, можете да сте сигурен, че Чаросплетниците ще започнат да я издирват по-усърдно от всякога. Само защото се смята, че е мъртва и способностите ѝ не са широко известни, успяхме да я запазим в безопасност толкова дълго време.

– Чаросплетниците ще продължават да си мислят, че е мъртва – на-търти Кседжен. – Ще си мислят, че само си губим времето с разни нелепи слухове. Освен това никога няма да я намерят. Как обаче Либера Драмах се подготвя за момента, когато тя порасне? Никак! Ние подготвяме цяла армия – армия от обикновени хора – и щом настъпи денят, ко-гато Лусия ще разкрие съществуването си пред света, те моментално ще видят, че мълвата за надеждата им е истинска, и ще се стекат под знаме-то ѝ.

Мишани внезапно изпита желание да го попита за какво знаме го-вореше. Ако целта на Кседжен беше да създаде цяла армия за някогаш-ната Престолонаследничка, значи предполагаше, че Лусия *искаше* така-ва армия. Младата жена се замисли дали чернокосият мъж би говорил така, ако познаваше момичето като нея. Не като някакъв славен военачалник или някаква божия пратеничка, а като едно младо момиче.

Ала тя не хранеше никакви илюзии, че ще успее да промени възгле-дите на Кседжен. Не искаше да си разваля отношенията с него, ето защо предпочете да си замълчи.

– Ами обсадата? – попита. – Как възнамерявате да се справите с то-зи проблем? В крайна сметка, с колкото и храна да разполагате, все ще свърши някой ден.

– Знаете какво става в Аксками, госпожице Мишани – изстреля той, без да я изчака да завърши изречението си. – Благородните семейства ще имат толкова много грижи през тази година, че едва ли ще им е до нас. Сама виждате с какъв ентузиазъм дойдоха пред стените на Зила. Само погледнете тази армия! – Той махна пренебрежително към прозо-реца. – Поддържаеме връзка с нашите хора извън Зила, които вече обика-лят сред народа и популяризират нашето дело. Новината ще се разпрос-трани светкавично. Всичко може да се промени за една година, ала как-вото и да стане, всеки сарамирец ще знае името на Лусия ту Еринима, преди да сме приключили с тукашните си дела!

Лидерът на Айс Маракса неусетно бе повишил тон, а очите му пламтяха. Мишани не се съмняваше, че Кседжен навярно бе изключителен оратор, когато застанеше пред публика. Освен това бе напълно убеден в правотата си.

– Ще ни помогнете ли, госпожице Мишани?

– Ще си помисля – рече тя. – Но имам едно условие.

– Сигурно искате да сложим край на пленничеството ви – отново я изпревари домакинът ѝ. – Добре. Това ще е знак на доверие. Можеше да стане и по-скоро, ала бях зает с други грижи. Не ви искам като затворник, а като съюзник.

– Имате моите благодарности – рече младата жена. – Ще обмисля добре вашето предложение.

– Предполагам, няма нужда да ви казвам, че свободата ви се проситра само до стените на града – добави Кседжен. – Ако се опитате да напуснете Зила, ще бъдете застреляна. Обаче съм сигурен, че едва ли бихте направили подобна глупост.

– Благодаря за съвета – каза Мишани и след като се сбогува вежливо с домакина си, излезе от кабинета му, казвайки на Баккара, че може и сама да намери обратния път до стаята си.

Когато влезе вътре, Чиен спеше. Тя затвори тихичко вратата зад себе си, седна на рогазката си и се замисли. В главата ѝ бе започнал да зрее план. Също както в старите дни в императорския двор. Вече познаваше основните играчи; оставаше само да направи така, че да ги използва по най-изгодния за нея начин.

Имаше обаче един човек, който продължаваше да бъде загадка за нея. *Този мъж*. Тук парченцето от мозайката липсваше – и то от самото начало. Докато не разбере какво представляваше то, докато не узнаеше със сигурност дали Чиен беше приятел или враг, не се осмеляваше да действа.

Младата жена се загледа изучаващо в спътника си, опитвайки се да намери отговора в широките черти на лицето му. Мъжът измърмори в полусън и се завъртя на другата страна, завивайки се още по-плътено с одеялото. Целият трепереше, въпреки задушната нощ.

– Каква е *тайната* ти, Чиен? – промълви тя. – Защо си тук?

След известно време тя изгаси фенера, съблече се на лунната светлина и се пхна под завивките. Тъкмо се унасяше, когато Чиен започна да си тананика.

На устните ѝ изплува усмивка. Търговецът сънуваше и гласът му звучеше твърде приглушено, за да произнесе думите както трябва.

Младата жена се заслуша в неясното му мнкане, след което изведнъж се изправи в леглото, взирайки се в мрака, където трябваше да е рогозката му.

Той обаче продължи да тананика трескавата си песен.

Дъхът на Мишани внезапно застина в гърдите ѝ. Тя усети как гърлото ѝ се стяга, след което зарови лице във възглавницата и зариди тихичко. Сълзите ѝ бликаха от очите ѝ, навлажнявайки меката материя.

Младата жена знаеше много добре тази песен. Това изясняваше всичко.

Двадесет и втора глава

Кръвният Император Мос ту Батик сновеше из коридорите на Императорската цитадела, побеснял от ярост. Брадата му, някога чиста и поддържана, сега стърчеше в безреда, а сивите косми се открояваха по-ясно от всякога. Отдавна немитата му коса бе разрошена и подгизнала от пот, туниката му бе лекьосана с вино, а дрехите му бяха мръсни и измачкани.

В очите му гореше пламъкът на безумието.

Дните и ношите се бяха слели в едно цяло – безкраен полусън, удавен в алкохол. Сънят не му носеше почивка, а само ужасни сънища, в които жена му се съвкупляваше с безлики непознати. Времето, през което беше буден, бе изпълнено с непрестанно подозрение, прорязвано от спорадични изблици на гняв, насочени или към самия него, или към онзи, който имаше нещастieto да бъде наблизно в този момент. Бавно и неотклонно, Мос се плъзгаше към бездната на лудостта и единственото му спасение от натрапчивите мисли беше алкохолът. Той обаче му предлагаше само краткотрайна утеха, след което влошаваше още повече състоянието му.

Достатъчно бе търпял. Сега смяташе да даде воля на чувствата си, веднъж и завинаги. Нямаше да стои безучастно, докато му слагаха рога.

Всичко бе започнало отдавна, още преди Есзел, превзетия поет. Бе разбрал това по времето на дългите самотни нощи, докато злобата разяждаше душата му. Изведнъж си припомни всички онези случаи, когато Лараня не оставаше в постелята му поради една или друга причина; когато бе разочарован, че тя не го чака след края на продължителен, напрегнат ден в Залата за съвещания; когато съпругата му се смееше и се шегуваше с други мъже, привлечени от нея като нощни пеперуди, притеглени от запалена свещ. Припомни си ревността и семената на подозрението, които покълнаха в плодородната почва на съзнанието му, напоени от влагата на вечната му жажда да доминира над другите. Сред заблудите и злъчните клевети, които го изгаряха в тези самотни часове, Мос бе открил зрънцата на истината.

Той осъзна, че искаше Лараня да бъде две различни жени, които нямаше как да се съчетаят в нея. От една страна, жадуваше за пламенната, своенравна и непокорна красавица, в която се беше влюбил; а от друга, копнееше за послушна съпруга, която да се озовава в леглото му всеки

път, когато я пожелаеше, и да се маха оттам, щом нямаше нужда от нея; жена, която щеше да го кара да се чувства истински мъж, защото един мъж трябва да контролира собствената си съпруга. Една от причините, поради които се бе влюбил в нея – и все още я обичаше – беше именно непокорната ѝ воля; Лараня непрекъснато го предизвикваше и възбуждаше интереса му. Първата му жена – Онони – беше образцова жена, ала Мос никога не я беше обичал. Що се отнася до сегашната му партньорка, колкото и да се опитваше, едва ли някога щеше да я укроти; тя беше пленила сърцето му, ала после го бе отровила.

Детето беше виновно. С годините Мос бе забравил мимолетните мигове на неверие и разочарование – всичките му мрачни мисли изчезваха в момента, в който лицето на Лараня изплуваше пред очите му. Сега обаче те се връщаха при него, подобно на лешояди, търсещи мърша. През цялото това време не можеха да имат деца и ето че изведнъж тя бе забременяла.

Той си спомни каква бе реакцията му първия път, когато му беше казала. Как за секунда си беше помислил, че детето може би не е негово, след което веднага бе пропъдил тази мисъл, изпитвайки чувство за вина, заедно му беше хрумнала.

„Също като Дурун. Също като моя син и лъжливата му мръсна кучка, която го накара да отгледа дете, което дори не беше негово.“

Историята се повтаряше. Този път обаче Мос бе напред с материала.

Беше късно, когато стигна до императорските покои. Напоследък сънят му беше станал толкова непостоянен, че изобщо не се влияеше от това дали навън е ден или нощ. Освен това бе започнал да се страхува до такава степен от кошмарите си, че бе готов на всичко, само и само да ги отпъди. Сега не бе спал над четиридесет часа, натъпкан с растителни стимуланти, за да противодействат на сънотворния ефект на виното. Мислите му описваха все по-стегнати и стегнати окръжности, докато накрая не остана нищо друго, освен една нажежена до бяло топка гняв, отчаяно жадуваща освобождение.

О, тя беше идвала при него да го умолява, да го разпитва или да му крещи. Различни подходи, ала все с една и съща цел – искаше да знае какво го беше облядало, защо се държеше по този начин. Като че ли не знаеше.

Имаше и други. Какре изплуваше и се изгубваше в спомените му, грачейки разни известия и безсмислени коментари. Съветниците му идваха и си отиваха. Ала всичко, с изключение на въпросите, свързани с

Лараня, му изглеждаше смътно и неясно. Докато не приключеше с тази работа, нямаше да може да се концентрира върху нищо друго. Разсъдъкът му сякаш беше блокирал. Шпионите, които бе изпратил да следят жена му, също бяха стигнали до задънена улица.

Ала имаше и друг начин; единственото средство, което му оставаше.

Той отметна рязко завесата и влетя в императорската спалня. Бурното му нахълтване сепна спящата му съпруга. Тя извика и се надигна в леглото притискайки чаршафите до гърдите си в топлия сумрак на есенната нощ. Нещо се размърда на бледозелената лунна светлина – на балкона имаше някакъв неясен силует, който изчезна на мига. Мос се втурна към него, надавайки силен рев.

– Какво има? Мос, *какво става?* – извика Лараня.

Пръстите на Кръвния Император се бяха вкопчили здраво в каменния парапет. Той се взираше надолу по североизточната стена на Цитаделата, украсена с изкусни барелефи и преплетени статуи. Нямаше смисъл. В скулптурната украса имаше прекалено много ръбове и чупки, прекалено много арки и ниши, където да се скрие натрапникът. Богове, колко беше бърз! Мос едва го беше мярнал.

Лараня бе пристъпила тихомълком до него, облечена в нощницата си. Докосването ѝ го стресна.

– *Какво има?* – попита меко тя.

– Видях го, блуднице! – изрева Мос, отблъсквайки ръката ѝ. – Не можеш да се преструваш повече! Видях го със собствените си очи!

Жената направи крачка назад. Чувстваше се едновременно ядосана и изплашена, без да знае как трябваше да постъпи. Тази вечер в държанието на съпруга ѝ се усещаше нещо различно, което я изпълваше с тревога. Кой знае докъде можеше да стигне този път?

– Кого? Кого си видял?

– Не знаеш ли? Не беше ли женственият поет? Или има още някой, който се наслаждава на леглото ми?

– Мос, вече ти казах... Как да те накарам да ми повярваш? Няма никой!

– *Нали го видях!* – изкрещя Кръвният Император и пристъпи към нея, а лицето му бе изкривено в ужасна гримаса. – Беше там!

– Там нямаше никого! – извика Лараня и направи още една стъпка назад.

– Лъжкия! – обвини я Мос, докато се приближаваше все по-близо към нея. Лицето му изглеждаше изпито и злоецо на фона на

зеленикавите лунни лъчи.

– Не! Мос, ти си пиян! Уморен си! Трябва да се напиш! Привиждат ти се разни неща!

– *Лъжкия!*

Тя се блъсна в тоалетката си, която се разклати, а наредените върху нея шишенца с парфюми се преобърнаха. Нямаше накъде повече да отстъпва.

– Един мъж не може да управлява цяла империя, ако не може да управлява собствената си жена! – озъби се съпругът ѝ. – Ей сега ще те науча на покорство!

Лараня прочете в очите му какво възнамерява да стори, преди още да е замахнал с юмрук.

– Мос! Не! Нашето дете! – извика умолително тя, а ръцете ѝ се стрелнаха мигновено към корема ѝ, за да го защитят.

– *Неговото* дете! – изръмжа Мос.

Лараня не успя да го попита кого имаше предвид нито преди, нито след жестокия побой, когато той я остави сама и трепереща на пода на императорската спалня. Лицето и тялото ѝ бяха целите в синини, болката беше неопишуема, а кръвта се процеждаше тихо между краката ѝ. Детето им беше умряло вътре в нея.

* * *

Реки бе събуден от някаква слугиня, която викаше името му от другата страна на завесата, закриваща входа на стаята му. Асара вече беше будна и го наблюдаваше. Тя лежеше гола до него в постелята му и когато младежът погледна към нея, за миг му се стори, че очите ѝ светеха в бледозеленикаво, досущ като на котка. Тогава тя обърна глава към завесата и тази илюзия изчезна.

Братът на Императрицата остана загледан в нея, неспособен да отвърне поглед от божествената ѝ външност. Наистина му беше подарила преживяване, каквото никога не беше имал. Ала въпреки че той ѝ се бе отплатил с рецитирането на „Перлата на Водния бог“, тя не си бе отишла, както се боеше, за да не се върне никога вече. За негова радост, Асара почти не го беше оставяла от мига на срещата им. Сладостните спомени за ленивите дни и страстните нощи проблясваха в съзнанието му. И ако това изглеждаше прекалено хубаво, за да е истина, то той нямаше никакво желание да разрушава крехкото си блаженство с излишни въпроси.

– Какво има? – извика с още дрезгав от съня глас.

– Императрицата! – отвърна жената. – Императрицата!

Обезпокоен от тона на слугинята, Реки веднага се измъкна от завивките.

– Един момент! – рече и взе да се оглежда за робата си. Асара също стана и започна да се облича. Младежът беше прекалено разтревожен, за да обърне внимание на съвършеното ѝ тяло; макар че боготвореше снагата ѝ, в този ужасен миг за него не съществуваше нищо друго, освен Лараня.

– Влез – извика Реки и жената отметна тежката завеса, втурвайки се в стаята. Това бе една от прислужничките на сестра му – младежът си я спомняше още от времето, когато Лараня живееше заедно с него и баща му в Тчом Рин.

– Императрицата не е добре... – забърбори новодошлата. – Чух я... всички ги чухме как се карат... Влязохме, след като Императорът си тръгна. Ние...

– Къде е тя? – попита младежът.

– В императорските покои... – отвърна прислужницата, ала преди да успее да довърши, Реки вече беше хукнал натам.

Той търчеше бос по облицованите с *лач* коридори, без да го е грижа дали изглеждаше нелепо с нощницата си, която се развяваше зад гърба му.

Императрицата не е добре.

Императорските стражи в синьо-белите си доспехи се отдръпваха от пътя му; слугите гледаха да не се пречат в краката му.

– Лараня – мълвеше на себе си младежът, останал без дъх. – Моля те, Суран, нека всичко е наред, ще направя каквото поискаш...

Ала дори и да го беше чула, пустинната богиня не му отговори.

Неговата спалня не се намираше много далеч от императорските покои. Животът в Цитаделата продължаваше, сякаш нищо не се беше случило. Когато стигна до вратата, зад която трябваше да бъде сестра му, знаеше, че всички слуги вече са разбрали онова, което му бе казала прислужничката на Лараня, макар и да се преструваха, че не е така. Тъй като помещенията в сарамирските къщи рядко имаха врати, за да могат прохладните ветрове да разпръскват по-лесно лятната задуха, подслушването и разпространяването на лична информация се считаше за извънредно грубо деяние. Обстоятелството, че прислужницата на сестра му се беше разприказвала, означаваше само едно – че сестра му наистина беше зле.

Той чу риданията на Лараня още преди да отметне настрани

тежката завеса. Въпреки че този звук буквално раздираше сърцето му, Реки изпита невероятно облекчение, че сестра му все пак бе способна да плаче.

Завари я в постелята ѝ – застанала на четири крака сред смачканите на топка златисти чаршафи, осеяни с кървави петна, които изглеждаха черни на лунната светлина. Риданията продължаваха да я разтърсват, докато ровеше яростно сред завивките, очевидно търсейки нещо.

– Не мога да го намеря – прошепна. – Не мога да го намеря.

Очите на Реки се навлажниха. Той се втурна да я прегърне, ала тя му изкрещя да не се приближава. Брат ѝ застина на мястото си, мъчейки се да проумее какво ставаше.

– Не мога да го намеря! – извика отново Лараня. Лицето ѝ изглеждаше ужасно грозно – цялото в синини, натъртвания и сълзи. Никога не я беше виждал в подобно състояние. И преди беше плакала, но обикновено скръбта ѝ бе нетрайна като облак, засенчил за момент слънцето, докато сега Императрицата изглеждаше като бледа сянка на самата себе си. Цялата ѝ жизненост и енергия сякаш бяха изцедени от нея. Реки имаше чувството, че изобщо не познаваше жената, която стоеше пред него.

– Какво търсиш?

Тя продължаваше да рови трескаво из окървавените чаршафи.

– Усетих го да излиза, усетих го да ме *изоставя!* – проплака Лараня, след което вдигна нещо, което приличаше на кървав съсирек, и се зае да го разглежда под светлината на лунните лъчи. Струйки тъмна течност потекоха между пръстите ѝ. – Това ли е той? *Това ли е?*

Реки изведнъж почувства как му прилошава – бе осъзнал откъде бе дошла цялата тази кръв, както и какво беше онова, което сестра му търсеше с такова настървение. Имаше чувството, че ще се задуши – дробовете му сякаш бяха парализирани от ужаса, който бе сполетял Лараня.

– Това не е той – чу се да казва с гробовен глас. – Няма го вече. Сега е при Омеча.

– Не, не, не – започна да стене Лараня, поклащайки се напред-назад, докато продължаваше да стои на колене. – Това не е той! – проплака и захвърли съсирека. После погледна умоляващо към Реки. – Ако го намеря, ще мога да го върна обратно!

В този миг младежът заплака. Гледката на сълзите му изглежда трогна сестра му, защото тя протегна ръце към него, момчето пристъпи към нея и двамата се прегърнаха. Тя потръпна изведнъж и Реки се отдръпна рязко, осъзнавайки, че сигурно много я боли. Сестра му обаче го

притегли към себе си.

– Какво ти направи? – попита брат ѝ, без да се осмелява да я притисне към себе си както преди. Вместо това галеше съвсем леко гърба ѝ, докато по бузите му се стичаха сълзи на печал и гняв.

Дълго време никой от тях не продума. После Реки каза:

– Трябва му име.

Лараня кимна. Дори и неродените се нуждаеха от имена, за да може Нокту да ги впише в своята книга. Нямаше значение, че не знаеха пола на детето. Сестра му искаше да е момче – заради Мос.

– Пехику – промълви тя.

– Пехику – повтори младежът и безмълвно повери племенника си, когото никога нямаше да зърне, на Полята на Омеча.

В това състояние ги завари Асара. Беше се облякла набързо, не си бе сложила грим и косата ѝ се спускаше свободно по гърба ѝ като черен водопад. Тя се плъзна покрай завесата, без да попита дали може да влезе, и застина безмълвно под зеленикавите лунни лъчи, докато Реки не я забеляза.

– Ще го убия – процеди младежът през зъби. Очите му бяха зачервени и носят му течеше, карайки го да подсмърча от време на време. В друг случай би бил ужасен, ако жената, която обожаваше, го зърнеше в подобно състояние, ала връхлетялата го мъка бе замъглила очертанията на досегашния му свят.

– Не, Реки – рече Лараня и по гласа ѝ брат ѝ разбра, че здравият ѝ разум се беше върнал. – Не ти – тя вдигна глава и момчето видя искрица от едновременния пламък в очите ѝ. – Татко ще го стори.

Отначало Реки не разбра за какво ставаше дума, но сестра му изглежда нямаше намерение да го чака. Тя погледна към Асара.

– Отвори раклата – каза, посочвайки към орнаментирания сандък, инкрустиран със злато, разположен до отсрещната стена. – Донеси ми ножа.

Младата жена се подчини. Сред сгънатите дрехи откри украсен със скъпоценни камъни кинжал и го подаде на Императрицата.

Реки изведнъж се разтревожи, несигурен за причината, поради която сестра му искаше оръжието.

– Имаш мисия, братко – каза му тя, а подпухналите ѝ устни издаваха отвратителни мляскащи звуци, докато говореше. – Ще бъде трудна, а и пътят ще е дълъг; ала трябва да я изпълниш в името на честта на семейството ни. Без значение какво ще се случи. Разбра ли ме?

Реки бе смаян от сериозния ѝ тон, който контрастираше толкова

силно на фона на обезобразената жена, коленичила на леглото до него. Той кимна безмълвно.

– Тогава го направи заради мен – рече, след което намота дългата си коса около китката си и допря ножа до нея.

– *Недей!* – изкрещя Реки, ала беше прекалено бавен; три бързи движения и косата на сестра му се люшна напред, ала вече стигаше само до брадичката. Останалата част висеше в ръката ѝ.

Той изстена. Лараня завърза снопа на възел, след което му го подаде.

– Занеси това на татко. Кажу ми какво се случи.

Брат ѝ не се осмеляваше да докосне отрязаните кичури. Да ги вземе, означаваше да приеме заръката на сестра си, обвързвайки се да я занесе на баща им – свещен оброк, който не можеше да престъпи. За жителите на Тчом Рин отрязването на женските коси означаваше възмездие. Това се правеше само когато жените бяха преживели нещо ужасно и само проливането на кръв можеше да възстанови равновесието.

Ако дадеше това на баща си, родът Танатсуа щеше да започне война с Императора.

За един кратък миг младежът си помисли за всички хора, чийто живот щеше да бъде жертван заради това действие, за това колко агония и болка щеше да повлече след себе си то. В следващата секунда обаче мисълта му се насочи другаде. Тук ставаше въпрос за чест. Сестра му беше брутално пребита, а племенникът му – убит в утробата ѝ. Беше повече от ясно какво трябваше да последва. В някаква малодушна част на душата си той дори беше доволен, че тежкото бреме нямаше да се стовари върху него, че беше само куриер.

Той пое отрязаната коса на сестра си и така оброкът беше направен.

– Сега тръгвай – рече му тя.

– Сега?

– *Веднага!* – извика му Лараня. – Вземи два коня и потеглай. Прехвърлай се от единия на другия; така ще се движиш по-бързо. Ако Мос разбере, ако Какре научи за това, ще се опитат да те спрат. Ще замажат случилото се с лъжите си, опитвайки се да спечелят повече време, а после ще се нахвърлят срещу нашето семейство. – Тръгвай!

– Лараня... – започна неуверено Реки.

– *Тръгвай!* – изкрещя му тя, защото не можеше да понесе раздялата им. Младежът се изправи с неохота, хвърли ѝ един прощален поглед, изпълнен с тъга, след което пхна косата в джоба на нощницата си и излезе.

– Ти остани – рече тихо Лараня, въпреки че Асара не бе показала по никакъв начин, че ще си тръгва. – Имам нужда от помощта ти. Има нещо, което трябва да се направи. – Гласът ѝ звучеше приглушено и сурово.

– На ваше разположение съм, Императрице – каза ѝ Асара.

– Тогава нека се облегна на теб – продума съпругата на Кръвния Император. – Искам да се поразходим.

Така и направиха. Цялата пребита и натъртена, с оплескана с кръв нощница около слабините, Императрицата на Сарамир излезе, накуцвайки, от спалнята си, хванала Асара под ръка, и запристъпя по коридорите на Цитаделата. Слугите бяха прекалено смаяни, за да отвърнат поглед от нея, и дори императорските стражи, охраняващи различните портали, се взираха с ужас в своята повелителка. Тяхната Императрица, толкова обичана от всички, превърната в трепереща развалина. Не беше общоприето толкова ранена жена да се показва публично, ала Лараня не се притесняваше от това. Гордостта ѝ бе по-силна от суетата ѝ; тя нямаше намерение да се примирява, преструвайки се, че нищо не е станало. Носеше следите от злодеянието на Мос върху тялото си и искаше всички да ги видят.

Цитаделата бе потънала в сън и по коридорите нямаше много хора, ала въпреки това пътят до Кулата на Източния вятър се оказа дълго и изморително пътешествие. Императрицата едва се държеше на краката си и макар че спътничката ѝ се оказа изненадващо яка жена, разходката се оказа голямо изпитание. Светът ѝ бе обагрен от заревото на болката, ала дори и през него тя виждаше очите, които я гледаха с неверие и ужас, докато се носеше като жив мъртвец по облицованите с *лач* коридори. Асара я подкрепяше, без да се оплаква, оставила на Императрицата да ги води.

Кулата на източния вятър, както всички други кули, бе свързана с Цитаделата посредством изящен дълъг мост. Тя представляваше издължена игла, извисяваща се над плоския покрив на Цитаделата, а закръгленият ѝ връх постепенно се стесняваше, докато не се превърнеше в остър шип. Гладката ѝ повърхност се нарушаваше пот тесните стреловидни прозорци, а основата на издутата част бе обрамчена от елегантен балкон.

Изкачването се оказа почти непосилно за Лараня. Спираловидното стълбище изглеждаше безкрайно, а и тя не пожела нито веднъж да спрат, за да си почине малко. Едва когато излязоха на пръстеновидния балкон, двете жени спряха за момент, дишайки запъхтяно.

Асара се загледа в притихналата столица, чиито сгради отрупваха склоновете на огромното възвишение, на чийто връх бе разположена Императорската цитадела. Стотици светлинки играеха в прозорците им, изпъквайки на фона на кадифения мрак. Отвъд градските стени се виждаше могъщото течение на река Керин, която водеше началото си от планините Тчамил, ала те се намираха твърде далеч, за да се виждат от тук. Нощта беше топла и приятна, звездите – ярки, а Нерин бе увиснала в източната част на небосклона, пръскайки зеленикавото си сияние.

– Каква красива нощ! – въздъхна Лараня. Гласът ѝ бе необичайно спокоен. – Как може боговете да са толкова безгрижни? Как може светът да продължава да си живее по същия начин? Нима моята загуба означава толкова малко за тях?

– Не гледай към боговете за помощ – рече спътничката ѝ. – Ако поне малко им пукаше за човешкото страдание, никога нямаше да ми позволят да се родя.

Императрицата не разбра тези думи, защото нямаше никаква представа с какво създание разговаря – една Различна, която менеше непрестанно своя облик и чиято липса на самоличност я превръщаше в една куха черупка, изпълнена с презрение към самата себе си.

Асара се обърна към Лараня, а в красивите ѝ очи пламтеше студен пламък.

– Наистина ли смяташ да го направиш?

Жената се надвеси над парапета и погледна надолу към вътрешния двор на Цитаделата. Запалените фенери приличаха на миниатюрни точки.

– Няма да живея така... посрамена. А и много добре знаеш, че Мос няма да ми позволи.

– Реки щеше да те спре – каза тихо Асара.

– Щеше да се опита – съгласи се Императрицата. – Ала той няма никаква представа как се чувствам. Мос ми отне всичко, което бях. Обаче моят дух ще му отмъсти от отвъдния свят. – Тя стисна ръката на придружителката си. – Помогни ми да се кача.

Императрицата на Сарамир се изкатери върху парапета на върха на Кулата на Източния вятър и погледна надолу към спящия престолен град. Изправи се с усилие и изчапаната ѝ нощница заплющя около краката ѝ, подета от нощния бриз. Бавно и дълбоко, жената си пое дъх. Беше толкова лесно... беше толкова лесно да сложи край на болката.

Внезапен порив на вятъра прилепи дрехата към тялото ѝ, отмятайки назад наскоро подстриганата ѝ коса. Ароматът му напомни за дома ѝ –

сух пустинен вятър от далечния изток. Изведнъж сърцето ѝ се сви в тръпнеш копнеж по величествените простори на Тчом Рин и тя си припомни времето, когато още не беше станала Императрица и любовта нито я беше докосвала, нито я беше наранявала така жестоко. Там никога не бе усещала как детето ѝ умира вътре в нея.

С този аромат изведнъж ѝ се яви ново решение на въпроса, а неподозирани сили изпълниха разбитата ѝ душа. Сякаш дъхът на Суран я възроди, насищайки я с нов живот. Защо да слага край на живота си по този начин? Защо да оставя Мос да победи? Навярно *можеше* да надживее болката. Може би щеше да превъзмогне и позора. Можеше да му отмъсти по хиляди различни начини, да го накара горчиво да съжалява за трагедията, която сам си бе навлякъл. Докато най-лошото, което той можеше да ѝ стори, бе да я убие.

Ако баща ѝ му обявеше война, щеше да се впусне в почти безнадеждна битка само заради нея. Достоинството му щеше да го изиска. Всички тези хора, които щяха да умрат. Ако се откажеше сега, можеше да изпрати Асара да настигне Реки и да го спре. Можеше да потърси възмездие по далеч по-изтънчени и ефикасни методи.

– Вятърът се промени – каза Лараня, след като минаха няколко минути, през които се намираше на не повече от сантиметър от смъртоносната бездна.

– Да не би да се колебаеш? – попита Асара.

Лараня кимна, а погледът ѝ бе зареян в далечината.

– Не бива – каза младата жена и я блъсна.

За един кратък миг Императрицата на Сарамир се олюля върху парапета, неспособна да повярва, че хилядите пътища, които се простираха пред нея, изведнъж се сведоха до един-единствен еднопосочен полет; в следващия момент тя се понесе в тъмната нощ, а пронизителният ѝ писък заглъхна едва когато тялото ѝ се размаза върху двора на Императорската цитадела.

Двадесет и трета глава

На двеста и шестдесет километра от мястото, където Императрицата полетя от Кулата на Източния вятър, Кайку и Тсата се прокрадваха под зеленикавото сияние на Нерин.

Ткиуратецът се промъкваше покрай грамада надвиснали над тях скали, вдигнал високо куките си за изкормване. Кайку вървеше малко зад него, защото не можеше да се движи с неговата скорост и същевременно да е безшумна.

Коктейлът от страх и възбуда, чийто вкус първоначално я изгаряше, вече й действаше опияняващо. От няколко дни наред се осланяха единствено на инстинктите и съобразителността си, стараяйки се да бъдат една крачка преди зверовете, обитаващи пространството зад невидимата преграда. Парализиращият ужас, който я сковаваше в първите дни, намаляваше все повече и повече след всяка Различна твар, която бяха убили или от която се бяха изплъзнали. Кайку бе започнала да вярва в способностите на спътника си да запази живота им, и се стараше с всички сили да не му бъде в тежест.

Острилията се намираще някъде вляво от тях. Съществото издаваше звук, наподобяващ гукането на горски гълъб, който никак не си пасваше с планината от мускули, зъби и сухожилия, отговорна за произхода му. Дватама с Тсата бяха измислили имена на някои от отделните видове Различни, за да могат взаимно да се ориентират по-добре. Досега бяха кръстили пет разновидности, които далеч не изчерпваха разнообразието от същества, обитаващи този район. Освен гнусовраните и острилияте, имаше още свирепи фурии, дебнеци скрендели и – най-опасните от всички – гигантски гаурегии. Тсата беше изковал названията на последните две на окхамски; гърлено звучащите думи им прилегнаха изключително добре.

От другата страна на скалите, покрай които пристъпваха, имаше тясно дере, осяяно с бодливи, деформирани от заразата храсти и извиващи се като змии плевели. Кайку чуваше стъпките на острилията по дребните камъчета и шистите и равномерният му вървеж я плашеше. Също както и при останалите същества, на които се бяха натъкнали, младата жена не можеше да се отърве от нереалното усещане, че те *патрулираха*. Не си търсеха храна и не маркираха територията си, а се държаха като стражи.

Нещо повече – поведението им изобщо не приличаше на животинско. При положение че тук имаше толкова много хищници, би трябвало касапниците помежду им да са непрекъснато явление, ала вместо това между зверовете цареше неспокоен мир. Те приличаха на врагове, принудени от обстоятелствата да станат съюзници. Е, от време на време избухваха свади и спречквания, ала при първата дракотина противниците се разделяха. Да не споменаваме полетите на гнусовраните, които сякаш бяха внимателно планирани, така че зловещите птици да патрулират в небето през деня, докато с нощното патрулиране се занимаваха други страшилища. Не, тук определено имаше нещо неестествено.

И тази нощ Кайку смяташе да разбере със сигурност какво бе то.

Тя се загледа в прокрадващия се ткиуратец пред нея. Когато се промъкваше така, спътникът ѝ създаваше впечатлението, че е наполовина животно; примитивно същество, способно на шокираща жестокост. Това бе малко странно алтер его за тихия и склонен към съзерцания мъж, който ги бе придружил на връщане от Окхамба, с неговия особен мироглед и начин на мислене.

Малко пред Тсата се виждаше неголям участък, осветен от зелените лъчи на Нерин. В мига, в който го зърна, спътникът ѝ се обърна към нея, вдигайки татуираната си ръка. Младата жена веднага разбра значението на знака му. Тя нагласи пушката на гърба си и се притаи до скалната грамада вдясно от тях, напрягайки слуха си. Когато нежното гукане на Различната твар и шумоленето на лапите ѝ се отдалечи, тя се закатери бързо по грапавата стена и само след миг вече беше на върха ѝ. Там светкавично свали оръжието от гърба си и го насочи към дерето. Изкачването ѝ не беше толкова тихо, колкото се бе надявала, но това нямаше голямо значение. Острилиите се ориентираха като прилепите, излъчвайки някакви вълни, които после улавяха с помощта на специалните органи в гърлото си. Това ги превръщаше в изключителни нощни ловци, ала от друга страна, ограничаваше полето на възприятията им само до пространството пред тях.

Младата жена стоеше в готовност за изстрел, ала въпреки че бе взела острилията на мушка, не натискаше спусъка. Звярът бавно се приближаваше към пролуката в скалата, където се беше притаил Тсата. Задачата на Кайку беше не да убие създаването, а се намеси единствено в случай, че се случеше най-лошото. Гърмежът на оръжието ѝ щеше да извести всички и всичко в радиус от километри за присъствието им.

Острилиите представляваха пъргави и смъртоносни зверове, противни съчетания между бозайник и влечуго, които запазваха

предимствата и на двете животински групи. По размери, костна структура и движения напомняха голяма дива котка, но кожата им бе покрита с груби, застъпващи се люспи, представляващи естествена броня. Издължените им черепа завършваха с дебела костна яка, извита леко нагоре, а челюстите им бяха лишени от устни и наподобяваха клюнове. От тъмночервените им венци се подаваха грозни зъби, чиято острота и размери бяха впечатляващи. Движеха се на четири крака, макар че можеха да се изправят и на два, докато балансираха на опашките си. Предните им крайници бяха снабдени с по един закривен нокът, с чиято помощ разкъсваха по-лесно плътта и мускулите на жертвата си. Ето защо едва ли беше за чудене, че острилите се намираха на върха на хранителната верига в планините Тчамил, където покварата се бе просмукала дълбоко в земята. Те бяха бързи, пъргави и смъртоносни.

Също като Тсата.

Той изчака създаването да отmine процепа в скалите и тогава скочи. Съществува усети движението му с периферното си зрение и светкавично се завъртя да го посрещне, разтваряйки широко челюстите си. Татуираният мъж обаче очакваше това и се наведе рязко встрани, така че острите зъби раздраха единствено нощния въздух. Ткиуратецът заби единия край на своята кука за изкормване в протегнатата шия на острилията; звярът потръпна, ала през това време Тсата се прехвърли на гърба му, използвайки забитата си *китха* като дръжка, след което острието на втората му кука се вряза в гърлото му от другата страна. Създаването започна да се гърчи, ала мъжът вече разпаряше мускулите на врата му и раздробяваше гръбначните му прешлени сред пръски кръв и гръбначен мозък. Съвсем скоро острилията застина неподвижно. Всичко бе свършило за миг.

Кайку слезе от скалата и отиде при своя спътник. Той бе оставил настрана куките си за изкормване и бе извил главата на Различната твар така, че костната ѝ яка да не му пречи. Безжизненото черно око на острилията отразяваше лицето му, докато ткиуратецът опипваше раздраната плът по шията на създаването.

– Откри ли го? – попита младата жена. Ръцете на спътника ѝ бяха изцапани до лактите с кръв, която изглеждаше черна на зеленикавата луна светлина.

– Ето тук – кимна той. – Ще пробваш ли?

– Налага се – въздъхна девойката. – За благо то на нашия *паи*.

Той се усмихна.

– Някой ден ще те науча как да използваш както трябва тази дума.

Ала моментът на споделено приятелство бързо отлетя и Кайку пристъпи колебливо напред. Тя постави дланите си там, където бяха неговите, и почувства противната кожа на черното, подобно на червей създаване, прикрепено към шията на острилията, малко над мястото, където се бяха забили куките на Тсата. Това бе четвъртата Различна твар, която убиваха, и всеки път откриваха по едно от тези гнусни изчадия – на същото място, заровено дълбоко в плътта, мъртво.

Това още не беше умряло, ала му оставаха броени секунди. Изглежда, паразитът не можеше да издържи дълго, след като организъмът на гостоприемника му престанеше да функционира.

Кайку го докосна и отвори Чаросплетието. Тсата видя как очите ѝ се затвориха, а шурналата между ръцете ѝ Различна кръв изведнъж намаля, когато сърцето на съществото спря да я изпомпва.

След като вече беше вътре, бе лесно да проследи връзката. Заглъх-ващото съзнание на подобното на червей същество беше като котва в тялото на Различния звяр. Тъничките пипалца на влиянието му се отдръпнаха, когато то умря, ала най-важната връзка се все още се извиваше из Разлома, прикачена към някакъв неизвестен пристан като пъпна връв. Кайку я последва и тя я отведе до възел, откъдето започваха още десетки подобни нишки, поклащащи се сред теченията на Чаросплетието.

Младата жена разчете фибрите и отговорите веднага дойдоха.

Възелът представляваше един от високите, облечени в черни роби странници. Те не бяха Чаросплетници – не можеха да моделират и изкривяват Чаросплетието. По-скоро олицетворяваха ръцете, държащи множеството вериги, на които бяха привързани Различните зверове, управлявани посредством противните червеи, загнездени в шиите им. Те бяха дресьорите.

Ето как Чаросплетниците успяваха да управляват всички тези чудовища, помисли си Кайку. Тя предпазливо се приплъзна напред, опитвайки се да научи още нещо. Дали дресьорите знаеха онова, което знаеха и зверовете? Дали можеха да виждат през очите им? Не, определено не, защото тогава щяха да знаят за действията на Тсата и Кайку, а реакцията на Чаросплетниците щеше да бъде мигновена. Тя се отказа от по-нататъшните си усилия да разбере нещо повече – на този етап това бе достатъчно.

Клепачите ѝ се отвориха и тъмнопурпурните ѝ ириси запламтяха в мрака. Тя направи крачка назад.

– Както си мислех – измърмори, след което вдигна поглед към

Тсата. – трябва да вървим. Ще дойдат още.

Те се изкачиха по стръмния склон на дерето и изчезнаха сред сенките. Тсата се движеше безшумно като дива котка, а Кайку го следваше, напрегнала сетивата си за опасност. В далечината се разнесе протяжен вой, ала когато другите Различни същества дойдоха на мястото, където лежеше трупът на убитата острилия, от виновниците за смъртта ѝ нямаше и следа.

* * *

Кайку си почиваше, облегнала гръб на едно дърво, и се взираше в Маската, лежаща на земята до нея. Тсата, който се бе излегнал наблизко, улови погледа ѝ и рече меко:

– Съсипва те, нали?

Девојката кимна безмълвно. тя вдигна раницата си и я хвърли върху Маската, закривайки ехидното ѝ изражение.

Нощта беше топла, ала ветрецът бе по-хладен от обикновено и загатваше за приближаването на далечната зима. Чикикиите цвърчаха сред клоните на дърветата, обрамчили закътаната полянка, където двамата спътници се бяха разположили, а зеленикавото лице на Нерин надничаше над мрежата от листа над главите им.

Мястото, което бяха избрали за отдых, се намираще отвъд невидимата преграда на Чаросплетниците – на километър и половина източно от нея. Никога досега не бяха спали в опасния регион, а още по-малко пък имаха желание да рискуват сега, когато врагът бе обезпокоен. След убийството на първия Различен звяр, който ги бе изненадал и те просто нямаха друг избор, освен да го ликвидират, патрулите бяха станали почести, а гнусовраните сякаш кръстосваха непрекъснато небесата. Този път се бяха измъкнали на косъм, защото бяха изгубили ценни минути със слузестата гадина от врата на острилията и само инстинктите на ткиуратеца ги бяха спасили от десетките други хищници, втурнали се към тях. Това бе още една част от ребуса – как така зверовете разбираха, когато някой от себеподобните им умреше?

– Искам да ти се извиня – рече Тсата ни в клин, ни в ръкав.

– За какво? – попита Кайку.

– Не бях прав в преценката си за теб – обясни татуираният мъж. Той се понадигна, сядайки с кръстосани крака; един от навиците, обединяващ Окхамба и Сарамир.

– Съвсем бях забравила за това – излъга младата жена, ала ткиуратецът не можеше лесно да бъде заблуден.

– Сред нашия народ се смята, че човек е длъжен да казва това, което мисли – обясни той. – Понеже нямаме *лична* собственост и общество то ни се базира на споделянето, не е хубаво да държим нещата вътре в нас. Ако не харесваме някой, задето поглъща прекалено много храна на всяко ядене, ние му го казваме. Равновесието зависи от одобрението и неодобрението на нашия *паиш*, и оттам се определя какво е необходимо за благо то на общността.

Кайку го гледаше с тъмночервените си очи, без да го прекъсва.

– Бях казал, че ти си се нагърбила с тази кауза поради егоистични причини и това е вярно – продължи той. – Важното е, че си самоотвержена в преследването на тази кауза. Правиш много жертви и не караш никого да стори онова, което сама не би направила. Възхищавам се на това. То противоречи на всичко, което съм научил от личен опит за жителите на Сарамир.

Девојката не можеше да реши дали да се чувства поласкана или обидена, задето Тсата я хвалеше, докато същевременно хулеше сънародниците ѝ. Вместо това избра да бъде снизходителна.

– Ти *си* брутален в честността си и максимално откровен в мненията си – рече му тя с кисела усмивка. – На човек му трябва малко време, докато свикне с маниерите ти. Изобщо не се чувствам засегната от думите ти.

Спътникът ѝ не каза нищо. Кайку остана загледана в него за известно време, ала лицето му си остана непроницаемо. Вече бе свикнала с него – с оранжево-русата му коса и с необичайно бледата му кожа, покрита с татуировки. Той вече не ѝ изглеждаше чужд, а само странен – по начина, по който Лусия ѝ изглеждаше странна. Езиковата бариера не представляваше проблем за ткиуратеца – той бе овладял тънкостите на сарамирския, откакто бе стъпил на брега на империята, и го говореше перфектно. А когато пожелаеше, можеше да бъде необичайно разговорлив.

– Какво си мислиш за нас, Тсата? – попита тя. – За Различните като мен?

Спътникът ѝ се замисли за момент.

– Нищо – гласеше отговорът му.

– Нищо?

– Не можем да променим обстоятелствата около раждането си – рече той. – Един силен мъж може да е роден като силно дете и винаги да побеждава другарите си в борбата или вдигането на тежести. Обаче ако само използва тази сила, ако разчита единствено на нея, за да бъде

приет от другите хора, ще се провали във всичко останало. Човек трябва да бъде преценяван по това как използва или превъзможва онова, с което разполага.

Кайку въздъхна.

– Твоята философия е толкова елементарна и ясна – каза. – Ала понякога идеалът не може да издържи на реалността. Искате ми се животът да не беше толкова сложен.

– Вие сами си го усложнявате – изтъкна й Тсата. – С парите, собствеността и законите. Копнеете за неща, от които нямате нужда, и това ви прави ревниви, алчни и озлобени.

– Обаче сред тези неща са медицината, изкуствата, философията – отвърна му девойката. – Дали злините в нашето общество, от които страдаме, засенчват ползата от това да лекуваме епидемии, способни да унищожат по-малко развити култури като вашата? – Младата жена знаеше, че той няма да приеме това като обида, но си даде сметка, че преди няколко дни не би се изразила така директно. Изглежда, прямотата на нейния спътник се бе прехвърлила и на нея.

– Собственият ви мислител Джуджанчи разви теорията, че след подобна епидемия ще оцелеят само онези, които заслужават да продължат расата ни – възрази Тсата. – Че вашата богиня Еню изчиства по този начин слабите и ненужни елементи.

– Значи се оставяте прищевките на природата да правят с вас каквото си искат – опонира му девойката. – Живеете в гората и се оставяте да ви управлява, както прави с животните. В Сарамир ние владеем земята си.

– Не, вие сте я завзели – изтъкна ткиуратецът. – Отнели сте я от народа угати, който – според вашите собствени закони – е имал пълното право да живее тук. Не сте харесвали страната си, ето защо сте си отмъкнали друга.

– Междувременно сме спрели в Окхамба и така е възникнал вашият народ – напомни му събеседничката му. – Не можеш да ме накараш да се чувствам виновна за стореното от моите предци. Както сам каза – човек не може да промени обстоятелствата около раждането си.

– Не искам да се чувстваш виновна – каза татуируваният мъж. – Аз само ти показвам цената на вашата „по-развита“ култура. Твоите сънародници не бива да се чувстват отговорни за нея, ала това, което не ми харесва, е, че пренебрегвате уроците на миналото, понеже са ви неприятни – по същия начин, както благородните семейства игнорират заплахата, която представляват Чаросплетниците за вашия континент.

Кайку мълчеше, заслушана в нощните гласове. Критиките на ткиуратеца изобщо не я обиждаха – собствената ѝ култура отдавна се беше отрекла от нея, само защото беше Различна. Беше ѝ интересно да се запознае с аналитичния поглед на Тсата върху културата ѝ, да види и неговата гледна точка към нещата, които бе приела за даденост. През последните няколко дни бяха говорили много за различията си и тя с голямо любопитство слушаше разказите му за неговия народ. Някои от обичаите на ткиуратците ѝ се струваха трудно приложими на практика, други ѝ изглеждаха неразбираеми, ала някои аспекти на начина им на живот заслужаваха искрено възхищение.

Сега обаче пред тях стояха много по-належащи проблеми.

– Какво узнахме дотук? – изведнъж започна Кайку. – Вече сме наясно, че Чаросплетниците могат да контролират Различните. Не знаем точно как, но се убедихме, че е свързано с плужеците, които открихме в шиите на зверовете. Предполагам, че всеки хищник тук има подобен спътник.

– Научихме също и че не Чаросплетниците са тези, които ги управляват – добави Тсата, – а другите *маскирани*.

– Ако не за друго, тази информация може поне да послужи на нас – каза девойката, докато разравяше пръстта с крак. – И какво предстои?

– Трябва да запълним празнините в знанията си – отвърна Тсата. – Трябва да убием някой от мъжете с черните роби.

* * *

Следващият ден разцъфна ален и остана ален чак до пладне. Според анализите Суранануи вилня безспир в продължение на три дни в Тчом Рин след смъртта на императрица Лараня, върхлитайки ненадейно, без каквото и да е предупреждение. Урагани вършееха пустините на изток, пясъчни бури бушуваха и вдигаха облаци прах на такава височина, че замъгляваха зора на околото на Нуку. По-късно, когато новината за трагичната кончина на Лараня се разпространи из империята, хората взеха да говорят, че бурите били предизвикани от яростта на богинята Суран, разгневена заради смъртта на една от най-обичаните си дъщери, както и че Мос бил завинаги прокълнат от нея.

Лусия обаче не знаеше нищо за това, като изключим смътната тревога, която се бе просмукала в мозъка на костите ѝ през онази сутрин, и остана загнездена там чак когато Суранануи отшумя. Сега момичето седеше на каменистия бряг на едно поточе в северната част на долината, където бе разположено Лоното, и зареяла взор далеч на изток.

Флен ѝ правеше компания. Беше висок за годините си и имаше гъста тъмнокестенява коса, която се спускаше над очите му, а усмивката бе чест гост на устните му. Тази сутрин обаче той почти не се усмихваше.

Лусия се беше променила.

Тя не му беше казала нищо за пътуването до Алскайн Мар до деня, в който се бяха завърнали, ала дори тогава не му разкри кой знае колко. Момчето си даваше сметка, че никой от възрастните не го смяташе за достатъчно важен, че да получава такава информация, но самата Лусия бе взела решението да не споделя с него и това го нараняваше. Флен не се чувстваше особено изненадан – почти всичко, което приятелката му вършеше, беше необичайно, понеже тя сякаш живееше в някакъв различен свят и това я правеше толкова странна и очарователна. Тревогата на момчето обаче идваше от обстоятелството, че сега Лусия беше *различна*, и Флен се боеше да не се отчужди още повече от него.

В бледосините ѝ очи се бе появила хладина, каквато нямаше преди. Беше изгубила нещо, придобивайки друго в замяна. Бе говорила със същество, стоящо едно стъпало по-ниско от боговете. Беше *умряла*, макар и за кратко, и това бе променило гледната ѝ точка по начин, който Флен едва ли някога щеше да разбере. Лусия изглеждаше невероятно остаряла – не външно, а вътрешно, съдейки по тона и отговорите – и единственото, за което момчето можеше да си мисли, бе как беше изгубило най-добрия си приятел и колко несправедливо бе това.

Седяха заедно от доста време на брега на потока, облежани на голяма скала. Земята бе обрасла с висока трева, чиито връхчета гъделичкаха сгъвките на коленете им. Небето бе обагрено в розово, а под тях, на дъното на долината, пасеше голямо стадо банати, наглеждани от дузина конници. Флен се загледа в ленивите животни, загребващи тревата с широките си жилави усти. Макар и да притежаваха огромни закривени рога, биковете ги използваха само в размножителния сезон, когато се състезаваха за женските; тези животни бяха изключително хрисими и сякаш съществуваха единствено за да осигуряват препитание на хищниците. В древните времена банатите се скитали свободно из равнините, ала сега се отглеждаха повсеместно заради месото и млякото им.

– Прости ми – ненадейно се обади Лусия, нарушавайки тишината.

– Винаги ти прощавам – вдигна рамене момчето.

Тя улови ръката му и облегна глава на рамото му.

– Зная какво си мислиш. Че нещата вече са различни.

– Така ли е?

– Не и между нас – отвърна момичето.

Флен се размърда, за да се настани по-удобно. Имаше костеливи рамене.

– Трябва да ме разбереш – продължи Лусия. – Има неща, които не мога да обясня. Неща, за които няма думи.

– Сякаш живееш на някакво различно място – каза Флен. – Все едно... се намираш зад някаква врата, а аз мога да надзърна само през процепите между нея и стената. Ти виждаш всичко в стаята, ала аз – не. Винаги е било така. – Той докосна изящната ѝ китка. – Ти си сама и не допускаш никого вътре.

Някогашната Престолонаследничка се усмихна. Колко типично за Флен – да преобърне извинението ѝ така, сякаш тя беше тази, която заслужаваше съчувствие.

– Може би не трябва да ти казвам това... – започна, а гласът ѝ заглъхна.

– Ала ще го направиш – усмихна се момчето.

– Много е важно, Флен – предупреди го тя. – Не бива никой друг да го научава.

– Някога да съм се раздрънквал? – смръщи вежди той.

Лусия го изгледа за момент. Нямаше защо да се съмнява в него. Прекрасно знаеше, че момчето я смяташе за най-важният жив човек на света, и то не защото вярваше, че тя ще изцели земята или пък ще управлява империята. Просто тя бе неговият най-добър приятел.

Ала имаше едно нещо, на което тя още не знаеше отговора – защо той *искаше* да бъде с нея? Не че тя самата се смяташе за непопулярно хлапе – точно обратното, имаше доста широк кръг от приятели, които идваха при нея, без тя да полага никакви усилия от нейна страна. Очевидно те бяха привлечени от някакъв магнетизъм, струящ от нея, който тя не можеше да проумее – все пак, не беше сред най-общителните хора на света. Флен обаче на практика не се бе отделял от нея от деня, в който се срещнаха за първи път. Винаги я търсеше преди всички други, винаги проявяваше безкрайно търпение по отношение на капризите и странностите ѝ. А тя не му даваше нищо. Наслаждаваше се на компанията му и му позволяваше да бъде с нея, ала си живееше в свой собствен свят – и, както се бе научила с течение на времето – беше безполезно да кани когото и да било да се присъедини към нея.

Ала той настояваше. Самият Флен беше популярен сред връстниците си момче и дъщерята на Анаис често се беше чудела защо не прекарва времето си с някой, с когото не трябва да полага такива големи усилия. Лусия беше най-важната за него и постепенно – *постепенно* –

момичето започна да свиква с това. От всички хора, които познаваше, той я разбираше най-добре и тя го обичаше за това. Обичаше откритото му, самоотвержено сърце и неговата честност. Въпреки че бяха странна двойка, те бяха истински приятели – в онзи чист смисъл на думата, възможен единствено в годините преди съзряването да поквари отношенията между хората.

– Ще ти разкажа какво научих в Алскайн Мар – рече момичето.

– Духове, мислех си, че никога няма да направиш това – каза Флен закачливо.

Лусия не се засмя. Тя си припомни ужаса, изписан на лицето на Заелис, когато му разказа за нещата, които духът ѝ бе показал, както и студенината в очите на Кайлин.

– Може би „научих“ не е особено подходяща дума – поправи се тя. – По-скоро... по-скоро сякаш си спомнях и предсказвах по едно и също време; сякаш това беше едновременно спомен от миналото и предсказание на бъдещето, което вече се е случило. В началото ми беше много трудно да разбере... все още ми е *трудно* дори да мисля за това. Нещата, които сега зная, не са особено ясни. – Тя погледна към земята и започна да си играе с едно стръкче трева. – Представи си, че се държиш за плавника на огромен кит, който те потапя по-дълбоко, отколкото някога си си представял – към чудесата и тайните на океанското дъно. Само дето очите ти не могат да се фокусират под водата и затова всичко е леко замацано. Не можеш да отвориш устата си, за да кажеш нещо. И рано или късно ще си спомниш, че запасите от въздух на кита са много по-големи от твоите.

– Какво ти показва?

– Вещерските камъни – отвърна Лусия и лицето ѝ внезапно помръкна, сякаш над него се бе спуснала сянка.

Флен я изчака да каже нещо, ала приятелката му беше безмълвна. След известно време той плахо наруши мълчанието:

– И какво видя?

Тя поклати леко глава, сякаш за да отрече онова, което щеше да каже след след малко.

– Флен, аз съм част от нещо много по-голямо, отколкото си е мислел някой – прошепна тя. – Не само аз – всички ние. Не става въпрос само за империята, нито пък за това кой ще седне на трона или пък колко хиляди души ще умрат. Златните владения ни наблюдават с голям интерес – самите богове са въввлечени в това.

– Искаш да кажеш, че боговете контролират нещата, така ли? –

попита момчето, неспособно да прикрие скептицизма в тона си.

– Не, не – отрече Лусия. – Боговете не *контролират*. Те са по-изтънчени. Използват превъплъщения и поличби, за да сломят волята на вярващите, така че да постъпят така, както боговете искат. Няма предопределение или съдба. Всеки от нас има своя избор. Самите *ние* трябва да водим своите битки.

– Тогава какво...

– Кайку винаги казваше, че вечерските камъни са живи, ала ето че е била права само донякъде – започна да обяснява Лусия, а думите се изливаха треперещи от нея и тя не бе в състояние да ги спре. – Те не само са живи, те имат *съзнание*! Не като духовете на скалите в земята, нито като бавните мисли на дърветата в гората. Те са интелигентни, злонамерени и стават все повече с всеки изминал ден.

Флен не знаеше дали трябваше да вярва на тези думи, ала нямаше възможността да реши.

– Чаросплетниците не са нашите истински врагове, Флен! – извика Лусия, а лицето ѝ изглеждаше неестествено червено под лъчите на утринното слънце. – Те вярват, че са кукловодите, ала всъщност не са нищо повече от марионетки. Роби на вечерските камъни.

– Това е... – започна момчето, ала Лусия отново го прекъсна.

– Трябва да ме изслушаш! – извика му тя и момчето веднага замлъкна. За първи път оцени дълбочината на ужаса от онова, което някогашната Престолонаследничка бе научила в Алскайн Мар. – Вечерските камъни използват Чаросплетниците. Те ги карат да си мислят, че Вещерите действат в името на собствените си цели, ала никой представител на съсловието им не знае кой определя тези цели; те вярват, че това е част от колективното им съзнание. Това съзнание всъщност е волята на вечерските камъни. Чаросплетниците не са нищо повече от войници. Те са *наркомани*, пристрастени към праха от вечерски камък в Маските им, и изобщо не подозират, че като се сдобиват с могъщество, всъщност се превръщат в роби на по-висш господар.

Тя се огледа наоколо, сякаш се боеше някой да не ги подслушва. Наоколо цареше призрачна тишина – водните кончета бяха изчезнали, а вятърът бе замрял. Лусия продължи.

– Първият вечерски камък, този под Адерач... той е примабил рудокопачите да го открият. Тогава е бил слаб, изнемощял от хиляди години глад... ала те се оказали по-слаби. Стрили известно количество прах от него, тласкани от неясни за тях мотиви. По същия начин се научили да го хранят с кръв. Той растял и растял, а силата му също растяла... –

момичето си пое дълбоко дъх. – Той създал Чаросплетниците, за да му бъдат очи, уши и ръце в нашия свят. Той ги изпратил да открият още вещерски камъни.

– Ала какво точно *представяват* вещерските камъни? – попита Флен.

– Отговорите бяха пред нас, но никой не искаше да повярва – прошепна Лусия. – *Аз* също нямаше да повярвам, ала духът от Алскайн Мар ми показа нещо повече от истина, лъжи, факти или измислици. Дори духът не бе достатъчно стар, за да е бил свидетел на онова, което се е случило толкова отдавна, но ми разказа всичко, което знаеше.

Тя затвори очи, стискайки силно клепачи, и когато отново ги отвори, вече говореше с по-официален тон – тон, който се използваше, когато човек се обръщаше директно към боговете.

– В една далечна епоха, когато цивилизацията едва била напуснала люлката си, сред боговете избухнала вражда. Съществува, което наричаме Арикарат – най-малкият син на Асантуа и Джурани – започнал война в Златните владения, причините за която отдавна са потънали в древността. Малко му оставало да победи самия Оча, ала в последната схватка собствените му родители повели армия срещу него, с която го сразили. Това било битка, която разкъсала небесата. Когато той умрял, неговият образ в гоблена на света – четвъртата луна, носеща името му – била разрушена, а отломките от нея попаднали в нашия свят при катаклизма, за който Саран ни разказа. – Момичето стисна юмруци, а кокалчетата им побеляха. – Само че той не бил умрял – прошепна. – Той не можел да умре, докато част от него все още присъствала в гоблена... в *нашия* свят. Луната се пръснала на парчета, но някои от тези парчета оцелели. Във всяко от тях останала по една мъничка частица от Арикарат. Дремеща. Чакаща.

– Във всяко парче?

Лусия кимна.

– Фрагменти от раздробения бог. Лежали са тук хиляди години, докато случайността не извадила на бял свят едно от тях – там, където сега се издига Адерач. Сега то използва Чаросплетниците да изкопаят останалите парчета и да ги пробудят с кървави жертвоприношения. Те са свързани, както и Чаросплетниците са свързани, като в мрежа. Всяко следващо парче, което изкопаят, прави цялото по-силно; всеки следващ фрагмент дава на Чаросплетниците повече сила. Това са отломките от Арикарат – и с всяко следващо находище на вещерски камък Чаросплетниците приближават часа на неговото възкресение. – Очите ѝ се

изпълниха със сълзи, а гласът ѝ притихна зловещо: – Той е толкова бесен, Флен. Усетих яростта му. Все още е слаб, бледа сянка на предишното си същество, и е безсилен; ала омразата му е безгранична. Той иска да завладее тази земя и всички други земи. И когато достатъчен брой вещерски камъни бъдат пробудени, Арикарат ще се завърне, за да потърси възмездие.

Флен бе застинал безмълвен. Окото на Нуку блестеше злокобно, обливайки долината с ужасното си кърваво сияние.

– Силата му вече работи срещу Еню и нейните деца, боговете и богините на естествените неща – продължи Лусия. – Самото му съществуване покварява земята, деформира животните и хората, които се хранят със заразената реколта. Ако той победи тук, ще прехвърли битката в Златните владения, срещу самите богове. Ето защо трябва да го спрем. Защото, ако Чаросплетниците и вещерските камъни не бъдат унищожени своевременно, те ще погълнат целия свят като гигантско черно було. И това ще бъде само началото.

Една сълза се търкулна надолу по бузата ѝ.

– Това е нова война на боговете, а бойното ѝ поле е тук, в Сарамир. Съдбата на целият свят зависи от изхода ѝ.

Двадесет и четвърта глава

Сиви облаци обсипваха небето над Зила, спускайки мрачна пелена над града и околностите. Един ездач в униформата на рода Винакисис препусна от масивната южна порта на селището, насочвайки се към хълмовете, където чакаха войските, строени сред огромните обсадни машини. Вратите на града веднага се затвориха с грохот зад гърба му.

Кседжен го наблюдаваше през прозореца на кабинета си на върха на крепостта скръстил ръце зад гърба си. Когато конникът се изгуби от погледа му, се обърна и закричи към мястото, където стоеше Баккара и чешеше челостта си. Мишани се бе разположила на едно диванче – дългата ѝ коса падаше свободно по раменете ѝ, а очите ѝ не разкриваха нищо.

– Какво мислите? – попита ги водачът на Айс Маракса.

Баккара вдигна рамене.

– Има ли някакво значение? Така и така ще ни нападнат, независимо дали ще им дадем „жест на добра воля“, или не. Те просто искат да се отърват от неприятната отговорност да се разправят с купчина аристократи, вбесени, че техните синове и дъщери са били убити по време на освобождението.

– Освобождението? – каза Кседжен и се засмя. – Духове, говориш също като онези от другата страна.

Воинът разпери ръце.

– Ако победят, ще го нарекат точно така – каза спокойно той. – Пък и, честно казано, какъв избор имаме? Не можем да им изпратим никакви заложници. Тълпата ги разкъса, когато превземахме този град.

– Тази новина едва ли ще ви донесе нови приятели – отбеляза сухо Мишани.

– Значи ще им откажем – завърши Кседжен, изщраквайки с пръсти.

– Нека вярват, че имаме заложници. Както казваш, така или иначе ще ни атакуват – рано или късно. Ала аз вярвам в стените на Зила, за разлика от теб. – Той завърши, хвърляйки изпепеляващ поглед към едрия мъж.

– Не бих ви посъветвала да постъпите така – обади се Мишани. – Директният отказ ще ги накара да си мислят, че сте своенравни и неспособни на преговори. Следващия път няма да се церемонят с вас. А не е изключено някой ден да имате нужда от преговори – в случай че нещата не се развият според плана ви.

Баккара едва успя да прикрие усмивката си. За толкова дребничка и фина жена Мишани бе невероятно самоуверена. Доказателство за политическите ѝ умения, демонстрирани през последните два дни, беше фактът, че Кседжен я бе назначил за свой главен съветник, въпреки че девойката още не му беше отговорила категорично дали смята да помогне на Айс Маракса, или не. Водачът на организацията имаше отчаяна нужда от нейните съвети, от подкрепата на Баккара и изобщо от всеки, който проявяваше повече решителност от него. По въпросите, засягащи Лусия, той бе енергичен и непреклонен, ала след като бе завоювал града, изведнъж започна да проявява несигурност какво да прави с него. Чернокосият мъж нямаше никакви познания по военно дело и оставяше всичко на Баккара, когото бе направил втори главнокомандващ в Зила.

– И какво бихте направили в такъв случай, госпожице Мишани? – попита насмешливо Баккара. Тя не обърна внимание на тона му.

– Ще им изпратя Чиен – каза тя.

Едрият мъжага се изсмя изненадано, ала изведнъж замлъкна. Кседжен бе вперил строгия си взор в него.

– Да не би да съм пропуснал някаква шегя? – попита той.

– Приемете извиненията ми – измънка кисело войникът. – Просто съм трогнат от благородната саможертва на госпожица Мишани. В крайна сметка, можеше да посочи себе си.

Младата жена изгледа равнодушно едрия боец, без да обръща внимание на забележката му. Нямаше никакво намерение да постъпва така – ако излезеше оттук, новината за това щеше да се разпространи със светкавична бързина, превръщайки я в лесна мишена за хората на баща ѝ. Освен това не хранеше никакви илюзии, че Кседжен щеше да я пусне. Тя бе прекалено ценна за него, особено след като го бе накарала да повярва, че споделя същите цели и убеждения като него.

– Изпратете им *един* заложник като израз на добра воля – започна дългочосата девойка. – Те няма да знаят, че другите благородници са мъртви; най-вероятно си мислят, че ги държите затворени в подземията на крепостта. Чиен и без това не може да ви послужи за нищо; и, което е по-важно, е много болен, а вашият лекар е неспособен да направи нищо, за да му помогне. – Тя погледна към Баккара. – Той е невинен и не заслужава да умре тук.

– Той ще им каже с какви сили разполагаме – намръщи се Кседжен и закричи из стаята. – Ще им каже имената ни.

– Та той почти не е излизал от стаята, където го държите – възрази Мишани. – Не знае нищо за състоянието на войската ви.

– Що се отнася до имената ни – неочаквано се обади воинът, – не искахме ли да направим именно *това*?

– Точно така – кимна младата жена. – Чиен е един от най-влиятелните търговци, занимаващи се с корабоплаване в Сарамир. Ако той се разприказва, корабите му ще отнесат новината из всички къччета на Близкия свят.

Водачът на Айс Маракса изщрака с палеца и показалеца на дясната си ръка. Очевидно беше убеден, ала се преструваше, че продължава да размисля. Изглежда, не му се искаше да се съгласява толкова бързо и си въобразяваше, че по този начин ще може да заблуди проникателен човек като Мишани.

– Да, май това не е лоша идея – каза накрая. – Ще поговорите ли с него, госпожице Мишани?

– Да – рече девойката и се изправи.

* * *

Ала задачата ѝ не се оказа толкова лесна, колкото Мишани си беше представляла.

– Не мога да ви оставя сама тук! – възмущаваше се Чиен. Той се бе поизправил в леглото си и размахваше енергично ръце. – Не можете да искате подобно нещо от мен!

Мишани остана безстрастна както винаги, ала се почувства искрено изненадана от пламенното избухване на чувствата му. След като периодът на пленничеството му приключи, го преместиха в малко по-комфортни покои (доколкото тази дума бе приложима към условията в крепостта). Сега в стаята му имаше удобно легло, килим, маса и ракла за дрехи. Младата жена не беше преувеличила сериозността на треската му пред Кседжен; ала явно търговецът се чувстваше достатъчно добре, за да се гневи, въпреки че не можеше да стане от леглото си.

– Я се успокойте! – извика му тя и неочакваната грубост в гласа ѝ го сепна. – Държете се като малко дете! Да не би да си мислите, че не ми се иска да дойда с вас? Трябва да отидете, защото само вие можете да ми помогнете!

– За какво иде реч? – попита тихо търговецът.

– Можете да спасите живота ми – отвърна загадъчно Мишани.

– Как? – попита Чиен, очевидно заинтригуван.

– Трябва да предадете едно съобщение от мен – рече му тя. – На баракс Зан ту Икати.

Търговецът я изгледа подозрително.

– Баракс Зан? – смръщи чело той. – Баракс Зан, който обсажда града?

– Същият – кимна младата жена.

– Продължавайте – подкани я събеседникът ѝ.

– Трябва да се срещнете с него насаме. Не трябва да позволявате никой друг да научи, че съм тук. Ако стане така, хората на баща ми ще ме издебнат, когато изляза от Зила.

– И какво ще трябва да кажа на баракс Зан?

Дългокосата девойка наклони глава и дебелите ѝ плитки се люшнаха напред.

– Кажете му, че имам новини за дъщеря му. Кажете му, че тя е жива, че е добре и че аз зная къде се намира.

Чиен присви очи.

– Но баракс Зан няма дъщеря.

– Напротив, има – рече с равен глас Мишани.

Търговецът я изгледа скептично, после попита:

– Как мога да ви оставя тук? Пред стените на Зила има цяла армия, готова да шурмува града, чийто гарнизон се състои от дюкянджии и селяни.

– Зная, че честта ви задължава да останете, Чиен – каза дългокосата девойка. – Ала ако изпълните молбата ми, ще ми направите услуга, надхвърляща всичко, което бихте могли да ми предложите. Това е единственото, което искам от вас. Баракс Зан ще свърши останалото.

– Госпожице Мишани... – изпъшка легналият мъж. – Не мога...

– От това зависи дали ще преживея обсадата, Чиен – каза му тя, след което пристъпи към него и се наведе над лицето му. – Зная кой те е изпратил – промълви. – Накара те е да се закълнеш, че няма да кажеш никому, нали? Майка ми.

Търговецът се опита да прикрие реакцията си, ала безуспешно. Пламъчето, което озари очите му, бе повече от достатъчно за Мишани.

– Няма да те карам да нарушаваш клетвата си – промълви девойката и приседна на ръба на леглото. – Навярно е чула нещичко за мен, когато минахме през Ханзеан на път за Окхамба. Мога само да благодаря на боговете, задето са ме забелязали хората на майка ми, а не тези на баща ми. По време на месеца, който прекарах в морето, тя се е свързала с теб; навярно е използвала помощта на Чаросплетник, ала се съмнявам, че е бил този на рода Коли. Помолила те е да ме защитиш от опитите на баща ми да ме убие.

Младата жена усети как в очите ѝ напират сълзи, ала успя да ги

прегълтне, потискайки емоциите си. Майка ѝ – тихата ѝ, незабележима майка – през цялото време бе действала зад сцената, за да защити дъщеря си. Богове, ами ако Авун разбере? Какво ли щеше да се случи с Мураки в такъв случай?

Чиен я наблюдаваше мълчаливо, отказвайки да продума.

– Тя ти е предложила освобождение – каза Мишани. – Оковите, които са те привързвали към рода Коли, са били единственото, което е пречело на семейството ти през всичките тези години – жестоката цена за брака на твоята майка, която е била рибарка от флотилията на баща ми. Ако не трябваше да се съобразяваш с този дълг, нямаше да си принуден да предлагаш най-добрата цена на семейството ми, както и най-добрите кораби, които да пренесат продукцията на баща ми. Ако не беше цената, която изплащаш, щеше да се превърнеш в монополист в търговията между Окхамба и Сарамир – тя потърси потвърждение в погледа му, макар че беше сигурна, че е права. Всичко съвпадаше перфектно. – Би рискувал много, за да се освободиш от тези окови, а майка ми е единственият човек, освен Авун, който има властта да ти предложи подобно нещо. Никой друг не би могъл да анулира договора. И тя би направила това, каквото и да ѝ струва, стига само да успееш да съхраниш живота ми.

Чиен примигна засрамено. Искаше му се да я попита откъде знаеше всички тези неща, ала по този начин само щеше да признае правотата ѝ. Мишани не искаше да го измъчва. Вече бе разбрала всичко. През цялото време се бе опитвала да разбере мотивите му, да отгатне какво целеше да получи Чиен от нея, ала никога не бе очаквала *това*.

– Има и още нещо – продължи младата жена. – Майка ми ти е дала знак, в случай че няма друг начин да ме убедиш. Тя е знаела колко подозрителна ще бъда. Става дума за една приспивна песничка, която тя самата е съчинила. Често ми я пееше, когато бях малка. Бе написана специално за мен. Само тя и аз знаехме думите – девойката се изправи, обръщайки му гръб. – Ти си я тананикаше в трескавия си сън миналата нощ.

За известно време никой от тях не продума нищо. Накрая Чиен попита:

– Ако сторя това за теб, ще ѝ кажеш ли, че съм изпълнил клетвата си?

– Заклевам се – рече Мишани, без да се обръща. – Ти беше изключително доблестен. Прости ми, че се усъмних в теб.

Търговецът се отпусна назад в леглото си.

– Ще направя, каквото искате – каза.

– Имате моите благодарности – рече младата жена. – За всичко – и с тези думи го остави, излизайки от помещението.

Не се видяха повече. Не ѝ се искаше да гледа как отнасяха Чиен отвъд крепостните стени. Вместо това остана с гръб към прозореца, съвсем сама.

* * *

По-късно се предложи на Баккара и те се съвкупиха трескаво на пода на стаята му.

Не можеше да каже какво я бе подтикнало да постъпи така; това изобщо не беше в характера ѝ. Можеше поне да изчака, да се увери, че моментът е подходящ. Намираще война за привлекателен и усещаше, че и той я възприема по същия начин, ала това беше всичко; останалото бе политика и приятното усещане да легне с някого. Вече се беше уверила, че Кседжен не е онзи лидер, когото бе очаквала да бъде, и че Баккара несъмнено беше много по-подходящ за поста му. Освен това Мишани прекрасно съзнаваше властта, която женските хитрости можеха да имат над един мъж – дори и над такъв, който не представляваше нищо повече от интересно и приятно развлечение.

Ала, в крайна сметка, имаше и нещо друго, което я тласна към него; което я накара да захвърли изтънчеността заради бързото удоволствие. Заминаването на Чиен я бе изпълнило със самота, която тя не си представяше, че може да изпитва и бе отворило в нея зейнала празнина, която девойката искаше колкото се може по-скоро да запълни. Неосезаемата намеса на майка ѝ в нейните работи ѝ беше напомнила какво бе изгубила всъщност и колко много бе пожертвала, опълчвайки се срещу баща си. Ала сега просто не можеше да си позволи да скърби. Залогът беше твърде голям.

Тя не беше толкова глупава, за да си въобразява, че ще успее да погребее завинаги болката сред конвулсиите на оргазма, но така поне щеше да се отърве от нея за известно време.

След това тя остана да лежи в леглото на войника, прилепила голо-то си тяло до неговото – изящната ѝ длан галеше обсипания с белези гръден кош на Баккара, а показалецът ѝ си играеше с твърдите косъмчета, покрили изпъкналите му пекторални мускули. Той я бе прегърнал с масивната си ръка и въпреки че беше слабичка и кокалеста, Мишани се чувстваше мека в обятията му. Топлината на мъжкото тяло беше нещо, което тя почти бе забравила, че ѝ липсваше напоследък.

– Не мислиш, че Кседжен би могъл да направи това, нали? – попита тихо тя.

– Хъмммм? – измърмори сънено воинът.

– Не мислиш, че ще може да доведе този бунт до победа.

Той въздъхна нервно, без да отваря очи.

– Съмнявам се.

– Тогава защо...

– Цяла нощ ли ще ми задаваш въпроси?

– Да – усмихна се тя. – Поне докато не получа някои отговори.

Партньорът ѝ изсумтя и се завъртя така, че застанаха лице в лице. Тя го целуна бързичко по устните.

– Кошмарът на всеки мъж – избоботи той. – Жена, която не млъква, след като си се погрижил за нея.

– Просто се интересувам какви са шансовете ми да преживея ситуацията, в която *ти* ме забърка – каза тя. – Ти самият защо си тук?

Той я погали по косата с върховете на грубите си пръсти.

– Родом съм от Новоземие – започна. – Когато бях малък, там редовно избухваха конфликти. Спорове за земи, търговски стълкновение... Тогава бях още момче – бедно, здраво бачкашо и преизпълнено с гняв. Най-доброто, на което можех да се надявам, беше да стана войник, ето защо се присъединих към войската на Марк – нещо като неголяма селска армия. Оказа се, че имам талант за тази работа. Бях взет като новобранец във войската на един дребен благородник, спечелихме няколко битки... Богове, дори аз започнах да се отегчавам...

Мишани се засмя.

– Продължавай – каза му тя.

– По-добре да пропусна тая част. Много години – ама наистина *много* години по-късно – станах пълководец в армията на рода Амача, на другия край на континента. Тогава бях станал нещо като наемник – вече не бях обвързан от клетва за върност, тъй като моят баракс бе направил тъй, че да го убият, барабар със семейството му. Присъствах на битката пред Аксками преди пет години.

Младата жена потръпна инстинктивно.

– Не се тревожи – изхили се Баккара. – Изобщо не те обвинявам за това, което стори баща ти. Особено след като Кседжен ми разказа за отношенията ви. – Усмивката му внезапно помръкна и той стана сериозен. – Много мъже, които познавах, загинаха в тази битка. Извадих голям късмет, че останах жив. Ала какво да се прави – такъв е животът на войника. Приятелите умират, а битките завършват ту с победа, ту с

поражение. Правя най-доброто за себе си и за моите хора, ала всъщност съм само частица от хилядите. Нищо повече от един мускул. Мозъкът е този, който управлява всички нас. Онези горе носят отговорността за клането – Сонмага беше глупак, а баща ти прояви голямо вероломство. Толкова много хора загинаха заради тях.

Мишани не знаеше как да отговори на това. Изведнъж си даде сметка колко силен беше мъжът, в чиято постеля лежеше. Можеше да прекърши костите ѝ като съчки, стига само да стегнеше малко ръката, която бе обвинил около раменете ѝ.

– Някъде по това време си казах, че съм приключил с войниклъка – продължи Баккара. – Само дете войниклъкът не беше приключил с мен, както излезе. Прекарал съм над трийсет години, сражавайки се в битки на други хора, висейки около лагерни огньове с другарите си, без да знам дали ще съм жив на другата сутрин, дали ще хъркам в някоя палатка или ще марширувам нейде из Сарамир. Може да не ти се вярва, ама е трудно да се откажеш. Между хората, които се сражават заедно, се оформя такава здрава връзка, която надали съществува някъде другаде. Опитах се да се установя на едно спокойно местенце, но не ми понесе; вече бях войник и в кръвта си.

Мишани си откъсна, когато той отмина опасната тема за престъпленията на баща ѝ, и започна лениво да прокаква върховете на пръстите си по мускулестите му ръце, докато го слушаше.

– И така започнах да скитам. Не можех да си намеря цел. До този момент никога не бях имал нужда от цел в живота си. Порках в някакъв бардак, когато чух за сефте за Айс Маракса. Не знам защо, ама се заинтригувах. Започнах да събирам сведения за тях, не след дълго те разбраха за това и ме откриха.

– Намерил си нещо, в което да вярваш – подхвърли му дългочосата девойка.

Той сбърчи нос, сякаш се погнуси от думите ѝ.

– По-скоро сметнах, че каузата им си струва. Аз съм последовател, госпожице Мишани, а не водач. Мога да командвам хората, ала не съм аз този, който започва войните, нито пък искам да променя света. Това не е за хора като мен; това е за хора като Кседжен. Той може и да не разбира нищо от военно дело, ама е истински лидер. Привържениците на Айс Маракса биха дали живота си за него.

– Ами ти?

– Аз бих умрял заради Лусия – каза той. – Това според мен е най-смислената от всички каузи, за които съм се борил през живота си. Пък

и да си го кажа правичката – в повечето битки съм участвал за пари.

И двамата останаха безмълвни за известно време. Баккара тъкмо се унасяше отново, ала почувства, че на лицето на Мишани изплува усмивка.

– Усещам, че искаш да кажеш нещо – изръмжа той. – Хайде, казвай, че най-после да спим.

– Не ми отговори на въпроса.

– На кой въпрос?

– Защо си помогнал да превземете Зила, ако си чувствал, че няма да можете да удържите града?

– Кседжен не мислеше така. Той вярваше в победата. Това е всичко. – Той се замисли за миг. – Пък и още нищо не се знае.

– Значи не поемаш никаква отговорност? Съзнавал си, че това е глупост, ала въпреки това си го последвал.

– Следвал съм и по-големи глупаци – въздъхна Баккара. – А с отговорността да се занимават философите и политиците. Аз съм войник. Колкото и да ти се струва трудно да си го представиш, аз правя това, което правя, без да се ръководя от каквито и да е мотиви – просто изпълнявам заповеди.

– А може би просто не можеш да видиш своя собствен мотив.

– Жено, ако не млъкнеш веднага, ще трябва да направя нещо, за да ти запуша устата.

– Така ли? – попита невинно Мишани. – И какво ще е то?

Баккара ѝ показа и след това девойката го остави да спи; самата тя обаче остана будна и се отдаде на размишления.

Не можеше да напусне Зила; Кседжен нямаше да я пусне. Тя обаче определено нямаше никакво намерение да остане затворена тук през следващата една година. Хрумна ѝ, че можеше да покани баракс Зан в града, под предлог, че ще му съобщи важни неща за Лусия, и тогава да се опита да го вербува за Либера Драмах, известявайки го, че организацията държи дъщеря му. В Зила тя щеше да преговаря от позицията на силата и благородникът щеше на всяка цена да я изслуша. Ала ето че Кседжен отново се оказваше проблем – най-вероятно той щеше да я спре веднага, след като научеше какво бе намислила.

Лидерът на Айс Маракса беше пречка, която трябваше да бъде премахната. Баккара не само щеше да бъде по-добър водач (да не говорим за военните му умения, които щяха да запазят Зила от враговете), но и щеше да се поддава много по-лесно на влиянието ѝ. Следователно, трябваше да започне бавно да обработва Баккара и Кседжен, подкопвайки

позициите на единия, за да възкачи воина – и респективно себе си – на върха. Веднъж след като Баккара получи властта, Мишани щеше да го манипулира във всичко, докато Кседжен беше прекалено твърд, прекалено непреклонен в убежденията си.

Вече имаше цел. Единственото, което ѝ трябваше, за да я постигне, беше време...

* * *

Беше тъмно там, където се намираше Мос.

Въздухът миришеше на кръв. Чудовищни силуети се открояваха в мрака отстрани и над главата му. Отгоре се чуваше тих звън на метал – дрънчене на вериги, поклащащи се лениво в горещината. Единствената светлина идваше от въглените в огнището на пода.

На фона на тази светлина бавно изплува мъртвешко лице – маска от съсухрена кожа със зейнала паст, оброчена от качулка и забулена в сянка. Мос се вгледа в нея – собствените му черти бяха измъчени и изпити, очите му се бяха подули от плач, а лицето му беше подпухнало.

Над тях зловещите хвърчила на Върховния Чаросплетник Какре виждаха безжизнени в чернотата, насочили надолу неподвижния си взор.

– Заминал е, така ли? – изграчи Какре.

– Да – отвърна Мос.

– Изпратихте ли хора по дирите му?

– Няма да стигне далеч.

– Тепърва ще видим това.

Кръвният Император на Сарамир погледна към въглените, сякаш те щяха да му донесат утеха.

– Какво ме беше обладало, Какре?

Върховният Чаросплетник не каза нищо. Много добре знаеше отговора на този въпрос, ала дори той не очакваше, че Императрицата ще се самоубие. Беше достатъчно Мос само да я понатупа малко, за да може баща ѝ да научи за това и да събере пустинните си воители, за да си отмъсти. Резултатът бе надминал очакванията му. Дори и Императорът да заловеше Реки, Какре пак щеше да намери начин да уведоми бащата на Лараня и отговорът на Тчом Рин нямаше да закъснее.

Вещерът бе отишъл при Мос след побоя и го бе заварил да плаче жалостиво, молейки за помощ – сякаш Какре беше някой, на когото можеше да се изповяда, от когото можеше да получи утеха. Посещението му при Кръвния Император бе замислено да изглежда като съвпадение, ала и тук, както във всяко нещо, което Вещерът правеше, имаше

преднамереност. Докато беше в компанията на Мос, той не можеше да чаросплита, защото чаросплитането изискваше цялата му концентрация... и владетелят добре знаеше това.

По този начин Какре нямаше да може да види последните моменти от живота на Лараня, ала така си осигуряваше желязно алиби, изключващо го от всяко подозрение за намеса в смъртта на Императрицата. Дори Мос – горкият, горкият стар Мос – никога не се беше замислял за възможността сънищата му да са били изпратени от Какре. Вечерът бе невероятно лукав – той бе изрязал тази линия на мисълта от съзнанието на Мос, така че той никога нямаше да узнае истината.

– Баракс Горен ту Танатсуа ще узнае за смъртта на дъщеря си дълго преди синът му да стигне до Тчом Рин – програчи Върховният Чаросплетник. – Ще разбере и за обстоятелствата. Лараня не бе особено дискретна по отношение на състоянието си. – Прегърбеното същество се размърда, а качулката му хвърли сянка върху маската му. – Косата ѝ е била отрязана, Мос. Добре знаете какво означава това.

– Навярно ако заловим Реки, баща ѝ ще се вслуша в гласа на разума – думите на Императора бяха лишени от каквото и да е чувство. Той продължаваше да бъде Император само защото това бе единственото, което му беше останало.

– Както и да е – рече Какре, – трябва да се подготвим. Бракът ви с Лараня умиротвори пустинните баракси за известно време, ала сега връзката е отсечена и те ще се нахвърлят върху нас. Винаги са ни създавали проблеми. Прекалено автономни са и всеки друг би се изгубил безследно в пясъчното им царство.

Владетелят вторачи празния си поглед в прегърбения силует пред себе си, а по челото му бяха избили капки пот от задухата, царяща в камерата на Какре за одиране на кожи.

– Ако дойдат до Аксками, ще насърчат и другите недоволни баракси – каза му Вечерът. – Представете си пустинна армия, маршируваща през Тчамаска нагоре по Източния път, твърдо решена да отмъсти за смъртта на Императрицата. Представете си колко безсилен ще ви накара да изглеждате тя.

Мос не можеше да си го представи.

– Трябва да изпратите военни сили в Максачта – посъветва го Върховният Чаросплетник. – Много мъже. Ако ще трябва да се сблъскате с отрядите на Танатсуа, направете го в планините, близо до прохода Джуа-а. Задръжте ги там. Не им позволявайте да настъпят на запад.

– Имам нужда от всичките си войници тук – изхъхри Мос.

– За какво? За рода Керестин? Та той знае само да вдига шум, без да предприема никакви действия. Трябват му години, за да стане достатъчно силен, че да се превърне в заплаха за вас. В момента Аксками е непревземаем за всяка армия в Сарамир; стига само пустинните баракси да не се съюзят с тези от запад.

Кръвният Император се замисли над това.

– Ще изпратя войски – каза накрая и Какре знаеше, че ще го направи. Мос изобщо не слушаше съветниците си, а Върховният Чаросплетник съзнателно бе омаловажил опасността от силите, които се събираха срещу настоящия Император в навечерието на задаващия се глад. Тази нощ щеше да изпрати известие на баракс Авун ту Коли да събере силите си. Императорските отряди щяха да бъдат разделени и хиляди щяха да маршируват на изток, за да възпрат потенциалния пустинен враг, оставяйки престолния град незащитен.

„*Играта започва*“, помисли си Какре и съсухреното му лице се изкриви в зловеща усмивка под неговата Маска.

Двадесет и пета глава

Кайку се носеше надолу по покрития с глинени шисти склон, а бо-тушите ѝ вдигаха облаци прах под светлината на лунните лъчи. Тсата вече беше стигнал дъното и тъкмо насочваше цевта на пушката си към назъбения скален ръб, зад който изпъкваше огромното, осеяно с петна лице на Аурус. Той очакваше силуета на преследвача им да изникне там всеки момент, закривайки сиянието на луната, понесъл се по петите на Кайку.

Гаурегът нададе своя рев – звукът наподобяваше кръстоска между мечи рев и вълчи вой. Движеше се адски бързо.

Кайку се приземи върху каменистата гола почва сред облаци прах и се втурна към скалистия ръб вляво, където навярно можеха да намерят убежище от звяра. Тъкмо премина от другата му страна, когато Тсата я настигна, изпревари я и ги поведе надолу по неравната повърхност. Сърцето на младата жена сякаш щеше да изхвъркне от гърдите ѝ и дробовете ѝ горяха, ала двамата спътници продължаваха да тичат като обезумели. Зад тях отекваха тежките стъпки на чудовището, свидетелстващи за огромните му размери. Ако попаднеш в обсега на хищните му лапи, щяха да бъдат разкъсани на парчета.

Очевидното изчезване на пляката му накара Различната твар да спре. Тсата и Кайку използваша този момент, за да увеличат разстоянието помежду им. В момента тичаха по осеяна с неголеми скали долина, а далечния край на която се издигаше нещо като естествена стена, образувана от натрупани една върху друга канари. Над тях Аурус и Иридима се намираха в опасна близост, предвещаваща лунна буря, ако и третата сестра изникнеше до тях в близките дни.

Кайку се втурна към купчината скали. Тук прекалено се набиваха на очи. Ако се скриеха от погледа на чудовището за известно време, то можеше да се откаже от преследването. Макар че гаурегите бяха свирепи и опасни, те не бяха сред най-интелигентните същества, подбрани от Чаросплетниците.

Ала тази нощ Шинту не беше на тяхна страна. Почти бяха стигнали до прикритието на скалите, когато Различният звяр се появи на хребета, който бяха преваляли преди малко. Кайку успя да зърне страховития му силует – главата му бе наведена ниско между прегърбените рамене, докато изучаваше напрегнато долчинката. В следващия момент ги

забеляза; очите му срещнаха погледа на младата жена и по гърба ѝ пролазиха тръпки. Съществуто изрева и се хвърли от скалистия ръб – шестметровата височина изглежда изобщо не го затрудняваше, а Кайку усети през подметките на ботушите си как земята потрепери.

Гауреги. Това бяха най-големите Различни, на които Кайку и Тсата се бяха натъквали в Разлома, и определено най-свирепите, ала девойката се ужасяваше най-вече от поразителното им сходство с хората. Когато за първи път чу рева им и зърна мъхнатите им силуети в нощта, те ѝ се сториха странно познати; само дни по-късно младата жена осъзна, че се бе криела именно от тези създания в планините Лакмар на остров Фо – по време на дългия си преход в снега, когато се опитваше да намери пътя на баща си до манастира на Чаросплетниците. Тогава те бяха призрачни, едва забележими същества, мярващи се за миг на фона на белия хоризонт; ето че сега ги виждаше в пълния им блясък и те се бяха оказали по-ужасни, отколкото си ги бе представяла.

Височината им надхвърляше два метра и половина, а прегърбената им поза загатваше, че сигурно щяха да бъдат още по-високи, ако се изправеха напълно. На външен вид наподобяваха маймуни и макар че можеха да бягат и на четирите си крака, задните им крайници бяха дебели и достатъчно масивни, за да им позволяват да се придвижват само на тях – това им придаваше гротесково човешки черти. Черепите им бяха огромни, снабдени с чудовишни челюсти, които бяха достатъчно тежки, за да оправдаят изгърбената им походка. Те наподобяваха стоманени капани, оброчени от мъхеста козина, а от венците им стърчаха закривени зъби, които бяха притъпени от страни и заострени отпред. Малките им жълтеникави очи и плоските им носове служеха главно да установяват местоположението на онова, което предстоеше да бъде изядено. Туловищата им бяха покрити със сива козина, а дланите, краката и гърдите им бяха черни и набръчкани, лишени от каквото и да е окосмяване. Въпреки огромните си размери, тези чудовища бяха изключително бързи.

Кайку замръзна за секунда, докато наблюдаваше безпомощно как създанието се приземява в долината сред облаци прах, след което полетя към тях, носейки се на четири крака. Тогава Тсата я бутна силно и двамата отново побягнаха. Нейната *кана* кипеше вътре в нея, жадувайки да излезе навън, докато тичаха по пресечената местност, ала девойката не се осмеляваше да я пусне. Когато я бе използвала преди – върху мъртвата острилия – беше действала изключително прецизно и предпазливо. Направеше ли обаче нещо толкова брутално като например да атакува Различния звяр, Чаросплетниците веднага щяха да разберат и нямаше

да пожелат никакви усилия, докато не я открият.

Само че не им оставаха много възможности за избор.

– Тук! – извика изведнъж Тсата. – По този път!

Ткиуратецът профуча покрай нея и рязко смени посоката, насочвайки се към далечната страна на скалистата долина, където се издигаеше стръмен сипей, прорязан от начупена хоризонтална пукнатина. Щом стигна до него, той бързо се изкатери по отвесната стена, използвайки пукнатината като опора за пръстите си; Кайку се озова там след секунда и се опита да направи същото, ала не успя. Тя подскочи още веднъж, мъчейки се да не обръща никакво внимание на болезнения начин, по който пушката ѝ се удряше в гърба ѝ, но и този опит се оказа неуспешен. Гаурегът вече бе скъсил дистанцията помежду им и тежките му стъпки отекваха в такава близост, че девойката имаше чувството, че има леко земетресение.

– Качвай се! – извика спътникът ѝ. Младата жена си пое дълбоко дъх, изстреля се нагоре и този път пръстите ѝ намериха спасителната цепнатина, вкопчвайки се в нея. Тя се набра на ръце и оттам насетне вече не беше толкова трудно да се изкатери, а малко преди да достигне ръба, Тсата улови ръцете ѝ и я издърпа горе. В същия миг Кайку чу как ноктите на звяра остъргаха ронливата повърхност на сипея точно там, където до преди миг се бе намирал единият ѝ глезен. Беше се разминала на косъм.

Ала нямаше никакво време за губене. Кайку се изтръгна от хватката на татуирания мъж и те побягнаха отново. Гаурегът можеше да се опита да скочи, ала височината бе твърде голяма за масивното му тегло. Върхът на вертикалния сипей беше отвъд възможностите му в момента, ала навярно животното щеше да намери друг начин да ги догони.

Играта бе станала прекалено опасна. Каквато и истина да се криеше зад отношенията между Различните и загадъчните маскирани фигури – които девойката бе започнала да нарича Възли – беше очевидно, че Чаросплетниците бяха разбрали за чуждата намеса в грижливо пазената от тях територия и бяха твърдо решени да я отстранят. Набезите на Кайку и Тсата през преградата бяха станали прекалено рисковани. Покварената, безлюдна земя, заобикаляща тревистата равнина, където пътешествениците бяха видели клетките с Различните твари, сега гъмжеше от стражи, които не позволяваха на двамата спътници да се доближат до мината, нито пък да се доберат до някой от Възлите. Предложението на Тсата да убият някой от тях, за да може Кайку да се опита да научи повече за същността им, изглеждаше nepocтижимо; освен това и двамата си

даваха сметка, че не можеха да се изплъзват вечно от хищниците. Рано или късно щяха да ги пленят или убият.

С гаурегата извадиха лош късмет. Обикновено изобщо не беше трудно да избягват тези зверове, защото те бяха доста шумни създания и не особено изкусни ловци, които разчитаха единствено на грубата сила при улавянето на плячката си. Гаурегите нямаха съперници сред останалите животни и това се потвърждаваше от обстоятелството, че увенчаваха хранителната пирамида в снежните пустини, откъдето и бяха докарани тук. В старанието си да избягат от една свирепа фурия, която се бе натъкнала на следите им, Кайку и Тсата се изпречиха на пътя на чудовището, от което се мъчеха да се изплъзнат сега. Девојката си мислеше, че ткиуратецът едва ли бе способен на подобна грешка, ала ето че дори не бе застрахован срещу случайността.

Единственото, на което се надяваше младата жена, беше това откритие да не им струва живота.

– Къде е? – попита задъхано тя.

– Направо – отвърна спътникът ѝ. – Не е далеч.

Това „не е далеч“ се оказа доста по-далеч, отколкото девојката си беше представяла, и по това време гаурегът отново се бе втурнал по петите им.

Звярът ги забеляза от един невисок хребет, докато прекосяваха сравнително равен участък. Той нададе силен рев и се хвърли след тях. Кайку си каза, че навярно гаурегите винаги правеха така, когато ловуваха – изкачваха се на високи места, за да потърсят с поглед плячката си, без да се притесняват, че самите те можеха да бъдат забелязани. Току-виж това наблюдение ѝ помогнало, ако занапред имаха злощастieto отново да се натъкнат на подобно страшилище. Най-добрата тактика сигурно беше да се скатаят ниско, сгушвайки се плътно до някоя грапава скална стена.

Първо обаче трябваше да се справят с настоящия проблем, а за съжаление вече беше твърде късно да приложат откритието ѝ. Закатериха се по един полегат, покрит с глинени шисти склон, на чието било се виждаха няколко деформирани дървета. Намираха се на края на територията на Чаросплетниците.

– Маската, Кайку! – извика Тсата, поглеждайки назад към равното пространство, което бяха прекосили. Гаурегът скъсяваше разстоянието с обезпокоителна бързина.

Двамата спътници отново се понесоха напред, докато Кайку се опитваше да извади предмета, който им трябваше, от раницата си.

Маската обаче се беше омотала в някакви дрехи и когато девойката я дръпна рязко, за да я измъкне, тя изведнъж изскочи от раницата, прелетя покрай ръката ѝ и се изгърколи върху камъните.

Младата жена изруга невярващо. Тсата веднага се закова на място, насочвайки пушката си към приближаващия хищник, а междуременно Кайку се втурна след предателския предмет. Гаурегът всеки миг щеше да се нахвърли върху тях, а девойката не знаеше къде точно се намираще преградата и дали щяха да успеят да се доберат навреме до нея.

Това бе последната ѝ мисъл, преди да намери Маската и да я нахлузи на лицето си.

Този път топлото усещане за еуфория, което я заля, бе много по-силно от преди. Присъствието на баща ѝ също беше по-осезаемо – неговият мирис сякаш се излъчваше от дървесината на Маската, успокоявайки я тъй, сякаш отново беше дете и се намираще в обятията му. Чувстваше Маската перфектно прилепнала към лицето си, нагодила се към всяка негова извивка, нежна като дланта на любим, галеща бузата ѝ.

– Бягай!

Гласът на Тсата прорязва безвремието и я върна към настоящето. Маската пламтеше; невидимата преграда се намираще съвсем близо. Тя се затича, а Тсата се втурна след нея. Гаурегът нададе канския си рев съвсем близо до тях, носейки се със светкавична скорост по каменистия склон.

– Дай ми ръката си! – извика Кайку, протягайки се назад към ткиуратеца. Барьерата беше точно срещу тях – изведнъж девойката осъзна, че се намираще *прекалено* близо, което означаваше, че спътникът ѝ нямаше да може да премине, ако не успееше навреме да се хване за нея. Преди обаче да успее да довърши изречението си, девойката почувства как силните му пръсти се вкопчват в нейните. Гаурегът се намираще само на метри от тях и гигантското му туловище закриваше двете луни, а от блесналите му зъби се процеждаха дълги слюнки – недвусмислен знак, че звярът предвкушваше пиршеството, което го очакваше.

Чаросплетието избухна около Кайку и светът се превърна в златист хаос от светлина в мига, в който тя се хвърли презглава към преградата. Тсата изведнъж отслаби хватката си и я задърпа надясно – изкривените му сетива го тласкаха в друга посока – ала девойката стисна здраво ръката му и го повлече напред. Дърпаше с всичките сили, които имаше, а междуременно тялото му се огъваше и залиташе настрани – манипулираните му от Чаросплетието инстинкти не му позволяваха да продължи напред. Накрая той изгуби равновесие, ала за щастие това се случи

малко преди и двамата да преминат от другата страна на преградата. Златистите нишки потрепнаха за последен път и внезапно изчезнаха, отстъпвайки място на единствения свят, който повечето хора бяха способни да възприемат.

Тсата бе застанал на четири крака, а в погледа му се четеше апатия и обърканост. Гаурегът се беше обърнал и сега се носеше покрай невидимата граница на изолирания район, без да знае, че плячката му вече не е пред него. Девојката остана загледана в него, докато звярът не се изгуби зад един невисок хълм.

Ткиуратецът се възстанови бързо, а междувременно Кайку вече се бе освободила от Маската си. Напоследък ѝ беше все по-трудно да я сваля и това я изпълваше с чувство за вина – сякаш по този начин вършеше някакво предателство спрямо баща си, разочароваше неговия дух. Мрачните ѝ мисли бяха прекъснати от спътника ѝ, който каза:

– Голям късмет извадихме. Щеше да ни разкъса като едното нищо.

Младата жена отметна един кичур от челото си.

– Просто бяхме небрежни и това е – рече тя. – Занапред трябва да внимаваме повече.

– Мисля – започна ткиуратецът, – че вече е време да се откажем. Не можем да се приближим повече нито до Чаросплетниците, нито до Възлите. Трябва да се върнем в Лоното.

Кайку поклати глава.

– Не още. Не и докато не сме научили повече. – Тя го погледна в очите. – Ако искаш, ти се върни. Аз обаче оставам.

– Знаеш, че не мога.

Тя се надигна и му подаде ръка. Татуираният мъж я хвана и също се изправи на крака.

– В такъв случай се боя, че едва ли имаш голям избор.

Той я изгледа съсредоточено. Лицето му изглеждаше непроницаемо под светлината на лунните лъчи.

– Така изглежда – каза спътникът ѝ, ала гласът му беше топъл и това я накара да се усмихне.

* * *

Чиен ос Мумака лежеше на една рогозка в медицинската шатра на армията, обсадила стените на Зила, и ту изпаднаше в несвяст, ту се свестяваше. Сънят не идваше при него, а тялото го болеше ужасно, създавайки впечатлението, че краищата на костите му се търкаха болезнено една в друга. Като изключим присъствието му, шатрата беше празна;

наредените в редица рогозки очакваха да бъдат запълнени, когато започнеше конфликтът. Помещението бе прохладно и обгърнато в полумрак, а отвъд стените му се дочуваха приглушените звуци от военния лагер – човешки гласове, пръхтене на коне, пукот на горящи съчки и множество неразличими проскърцвания, потраквания и пъшкания. Тук, от южната страна на обсадения град, досадните нощни насекоми не бяха толкова много и поне нощта бе спокойна.

Бяха му оказали лекарска помощ веднага след появата му в лагера и Чиен изпи предложената му настойка, която трябваше да потуши треската му. Търговецът каза, че се налага спешно да види баракс Зан, ала лечителят му отказа; тогава болният рече, че известието, което носи, има огромно значение и Зан ще бъде много ядосан на този, който го е забавил. Това накара лечителя да си помисли. От търговския си опит Чиен знаеше много добре, че хората са по-склонни да свършат нещо, когато им внушиш, че ще отговарят за последствията от бездействието си. Обаче лечителят не обичаше да му заповядват в собствената му шатра, Чиен беше тежко болен, а и Зан сигурно вече си беше легнал.

– На сутринта – каза му остро лечителят. – Тогава вече ще можете да приемате посетители. Аз аз ще попитам *дали* бараксът има желание да ви види.

Търговецът нямаше друг избор, освен да се примири с това.

След като остана сам, той започна да си мисли за събитията от днешния ден. Богове, тази Мишани беше невероятно проникателна! Мъжът не знаеше дали трябваше да се чувства засрамен или просто да се примири с обстоятелството, че тя го беше надхитрила накрая. Едва ли трябваше да се обвинява, задето си беше тананикал онази песничка на сън. Той си мислеше, че тук по-скоро ставаше въпрос за волята на боговете – по-специално на Миен, богинята на съня, която имаше доста от кръвта на по-малкия си брат Шинту във вените си. А при това положение защо трябваше да се чувства зле?

Девојката беше права – той трябваше да признае това, макар и с неохота. Най-добрият начин да ѝ помогне беше да я остави. Откакто бе покрай него, я бяха нападали два пъти и той нито веднъж не бе успял да я защити – тя все се изплъзваше на косъм от опитите за посегателство върху живота ѝ. Чиен нямаше престава каква игра играеше дъщерята на Авун със Зан, но беше доволен, че щеше да излезе от тази афера, след като предадеше съобщението си. тогава щеше да е изпълнил дълга си, а ако Мишани останеше жива, Мураки щеше да е обвързана с клетва да освободи рода Мумака от тежката за него обвързаност с рода Коли.

Търговецът се усмихна въпреки мъчителната си треска. През целия си живот беше водил непосилни битки, опитвайки се да надмогне вредата, която му носеше обстоятелството, че бе осиновен. Никак не му помагаше и обстоятелството, че после родителите му бяха успели да имат свои собствени деца, въпреки че лечителите не вярваха в това. Всеки ден Чиен трябваше да се доказва сред своите братя, ала макар че нямаше нито образованието, нито елегантността, нито изтънчеността на братята си, той държеше главата си гордо вдигната. И сякаш не бе достатъчно, че именно той бе успял да измие позорното петно и да превърне рода Мумака в първостепенен фактор в морската търговия, ами сега трябваше пак той да освободи семейството си от дълга, който родителите му бяха стоварили върху потомците си, избирайки любовта пред политиката.

Булото на унеса започна бавно да обгръща съзнанието му, предлагайки му спасение от треската; в следващия момент обаче Чиен внезапно се разсъни, когато нещо надигна платнището на шатрата. Той надигна глава, опитвайки се да различи нещо в мрака, ала не можеше да фокусира погледа си.

Не виждаше никого, но това не намали тревогата му. В шатрата имаше още някой. Усещането за някакво чуждо присъствие пропълзя по кожата му. Търговецът се изправи на лакти и отново се огледа, опитвайки се да намери сянката, която бе мярнал. Усети как му се завива свят. Дали имаше халюцинации? Лечителят го бе предупредил, че настойката можеше да има странични ефекти.

– Кой е тук? – попита накрая, неспособен да понася повече изнервящата тишина.

– Аз – рече някакъв глас до главата му и Чиен подскочи от изненада. Някакъв черен силует, замъглен от билките в настойката му, стоеше до рогозката му.

– Ти причини много неприятности на моя работодател – изсъска мъжът и в този момент легналият мъж усети как нечия ръка в ръкавица притиска носа му, а някакво дървено шишенце се допира до устните му, преди да е успял да ги затвори. Търговецът се замята, опита се да изкрещи и да изплюе течността, проникнала в устата му, обаче друга ръка го сграбчи през устата и вирна главата му нагоре. Той инстинктивно преглътна, за да прочисти трахеята си, и едва тогава осъзна какво бе направил всъщност.

– Добро момче – продума сянката. – Изпи си лекарството.

Чиен спря да се бори, а очите му се разшириха в безмълвен ужас.

Обземаше го някаква нова сънливост, която превръщаше мускулите му в олово. Изведнъж крайниците му станаха прекалено тежки, а главата му се отпусна върху възглавницата. Зловещ сън спусна черните си криле над него – прекалено бързо, за да може да направи каквото и да било.

Само след секунди той вече лежеше вцепенен, с отворени очи, а черните му ириси се вираха изцъклено в тавана на медицинската шатра. Непознатият отдели ръце от лицето на Чиен и остана загледан в жертвата си, докато дишането ѝ първо стана повърхностно, а после спря съвсем.

– Предавам те на Омеча и Нокту, Чиен ос Мумака – рече убиецът, затваряйки клепачите на търговеца с пръсти. – Дано имаш повече късмет в Златните владения.

С тези думи сянката излезе от шатрата, приемайки отново облика на войник от армията на баракс Мошито. Баракс Авун ту Коли може и да се намираше далеч на запад, ала ръцете му бяха дълги.

Чиен лежеше в тъмнината, а плътта му бавно изстиваше. На сутринта щяха да припишат смъртта му на треската. А посланието до баракс Зан така и нямаше да достигне до него.

* * *

Реки ту Танатсуа, девер на Кръвния Император на Сарамир, се беше свил в ъгъла на изоставената колиба и ридаше над косите на сестра си.

Беше прекосил Ран по залез, след като бе яздил като обезумял от Аксками през цялата нощ. Мостът на Източния път беше прекалено опасен, ала момчето без проблеми намери лодкар, който да го прекара през реката. Човекът не му поиска никакви пари и Реки би трябвало да се чувства благодарен за това, ако не бе обсебен от едно-единствено чувство – скръб. Ето защо сега ридаше безутешно в старата колиба, подслонявала едно време полските работници, сред миризмата на прогнилия сламеник. Конете пръхтяха неспокойно, непривикнали към подобни затворени пространства, ала младежът не смееше да ги остави отвън. Той им даде да пощипнат малко овес и те престанаха да му обръщат внимание.

Беше яздил цял ден и цяла нощ, ала ето че сънят все не идваше. И пет пари не даваше за това – дори и никога повече да не можеше отново да заспи. Момчето не вярваше, че неизмеримата мъка, горчивина и болка изобщо ще отшумят някога. Колко жесток беше светът – точно когато бе намерил такова блажено щастие с Асара, всичко изведнъж се

громоляса и той бе запретен в нощта, принуден да изостави сестра си и да се нагърби с ужасна отговорност. Той не можеше да се застави да си спомни ужасното състояние, в което бе заварил Лараня – то бе същинско богохулство срещу личността, която беше тя, каквато винаги е била, преди Мос да я пребие по този начин. Агонията изглеждаше твърде всеобхватна, за да може да му позволи да си поеме дъх; а физическата болка, раздираща стомаха и гръдния му кош, съвсем го сломяваше.

Той изобщо не подозираше, че сестра му вече беше мъртва.

Те щяха да го търсят, бе му казала тя. Щяха да се опитат да го спрат. Да го преследват. Мос бе преминал чертата и никой не можеше да каже на какво е способен сега. Реки не можеше да разбере това – той не знаеше какво възнамеряваше да стори сестра му, как щеше да се подложи на унижение пред всички слуги в Цитаделата, така че мълвата да бъде неугасима, нито пък как планираше да сложи край на живота си, за да стовари бича на възмездието час по-скоро върху своя съпруг. Момчето не вярваше, че Кръвният Император би дръзнал да го задържи и затвори в Цитаделата против волята му – колкото и отвратителни да бяха действията му, отвличането на дете надминаваше всякакви граници.

Ала нито едно от тези неща нямаше значение. Черната коса на сестра му беше омотана около дясната му китка. Тя го бе заклела да я отнесе на баща им и Реки бе длъжен да стори това. По този начин родът Танатсуа щеше да се нагърби с възмездието, а тъй като бе най-могъщото семейство в Тчом Рин, щеше да призове и другите фамилии в името на Суран да се присъединят към него. Младежът не хранеше никакви съмнения, че баща му ще събере голяма войска под знамената си.

Пустинните аристократи живееха доста изолирано, интересуваха се предимно от проблемите в своите владения и не обичаха да се месят в политическите игри на благородниците от западната част на империята. Императорите и Императриците бяха доволни от това положение. Пустинята беше изключително мъчен за управление район за местните баракси, въпреки обстоятелството, че разполагаха с Чаросплетници, и онези, които живееха на запад от планините Тчамил, нямаха никаква представа за трудностите, с които се сблъскваха поклонниците на Суран. Въпреки че бяха част от империята, в такава обширна страна като Сарамир дори съседните култури понякога се възприемаха като чужденци.

Реки усещаше как ръката му се бунтуваше. Това бе отговорност, която му се струваше твърде тежка. Захвърлеше ли я обаче, това означаваше да предаде сестра си, която бе пострадала ужасно в ръцете на човека, когото бе обичала. Собствената му мъка беше нищо в сравнение с

тази на Лараня, ала това ни най-малко не успокояваше Реки. Сякаш риданията му никога нямаше да престанат, а коремът му се раздираше от спазми, карайки го да потръпва от болка, вина, омраза, срам и скръб.

Младежът бе до такава степен погълнат от собствената си печал, че изобщо не забеляза как вратата на колибата се отвори и новодошлият се приближи до него. Едва тогава почувства ръката, докоснала рамото му. Реки подскочи като ужилен и се претърколи в ъгъла на помещението, свивайки се пред сянката, надвиснала над него.

– О, Реки – промълви Асара.

Момчето изхленчи жално, когато разпозна гласа ѝ, и се хвърли напред, обгръщайки краката ѝ с ръце. Риданията му отново се подновиха, а девойката се наведе към него и го прегърна. Той отвърна на прегръдката ѝ и останаха така за известно време – сякаш тя беше майката, която Реки никога не беше имал, и сега го утешаваше. Конете пръхтяха в тъмнината, а вратата на колибата тракаше под напора на есенния вятър.

– Защо си тук? – успя да проговори той най-накрая, докосвайки с благоговение лицето ѝ, като че ли тя беше някакво божество, дошло да го спаси.

– Да не би да си мислиш, че можеш да се справиш сам с това? – попита Асара. – Намерих те по следите ти толкова лесно, сякаш се движех по карта. А щом аз направих това, със сигурност ще го сторят и други. Без мен ще те хванат преди следващата нощ.

– Ти си тръгнала след мен – промълви младежът и отново я прегърна.

Тя го отблъсна леко.

– Успокой се – рече. – Вече не си дете.

Тези думи го засегнаха и насълзеното му лице се нацупи.

– Трябва да тръгваме. Веднага – му каза Асара с твърд глас. Силуетът ѝ се сливаше със сенките, а в очите ѝ горяха странни пламъчета. – Това място е прекалено опасно. Ще поемем по пътища, които може и да ни забавят, но поне няма да бъдат толкова натоварени. Трябва да изпълниш дълга си към сестра си.

Реки се надигна с неохота; Асара също се изправи. Очите му пареха, а носът му течеше. Той го изтри засрамено с опакото на китката си.

– Могат да те екзекутират, ако те хванат – прошепна той.

– Зная – отвърна девойката. – Ще направя така, че да не ни хванат.

Той подсмръкна шумно.

– Не трябва да си тук.

– Обаче съм.

– Защо? – попита отново, понеже се сети, че тя не му беше отговорила както трябва първия път.

Жената го целуна нежно по устните.

– Ще трябва да си отговориш сам на този въпрос.

Изведоха конете навън. Там ги чакаха и жребците, които беше взела Асара. Докато язدهа в нощта, красавицата си каза, че по-късно щеше да му съобщи за самоубийството на сестра му. Сега бе достатъчно да го изведе в безопасност и да го пази по време на дългия преход на югоизток към владенията на баща му. Щеше да се увери, че Реки е връчил косата на Лараня в ръцете на баракс Горен. Щеше да се увери, че той е започнал гражданската война, която трябваше да се разрази.

Докато язدهа през полята и мочурищата, очите на Асара бяха безизразни. Мислеше си за убийството на Императрицата.

Първоначално нямаше намерение да убива Лараня. Всъщност бе изпратена от Кайлин, за да държи под око събитията около императорското семейство, защото новините за безумието на Мос бяха стигнали до Аления орден и високата жена с яката от гарванови пера бе убедена, че нещо ще се случи – ето защо искаше Асара да е там, за да може да се справи с проблема. Красавицата бе дошла в Императорската цитадела едва няколко дни преди скандала между Мос и неговата съпруга.

Като шпионин тя бе несравнима и проникването в Цитаделата – и в леглото на един срамежлив младеж – не представляваше никаква трудност за създаване като нея. Въпреки външния си вид, тя беше стара, изключително стара; бе видяла и научила много неща. Беше толкова лесно да се интегрира в компанията на музикантите и поетите, с които се обграждаше Лараня. Асара бе по-ерудирана от повечето от тях, което бе нещо забележително за толкова млада – и красива – дама. Оттук мълвата за Езел и Императрицата я отведе до Реки. Изобщо не беше трудно. Той беше още момче и нямаше никакъв опит с жените. Бе толкова лесно да го прелъсти!

После дойде ред и на Императрицата. Реки ѝ беше казал за сънищата, които тормозеха Мос, и Асара съпостави тази подробност с армията, които събираше родът Керестин, приближаваният глад и онова, което бе научила за Чаросплетниците в облика на Саран Иктис Марул. Изводът беше само един, ала тя отдавна беше подозирала това. Чаросплетниците караха Мос да побеснее от ревност. Те искаха от него да направи нещо лошо на жена си.

Вещерите *искаха* да въвлекат пустинните баракси в конфликта. А следователно и Асара. Когато изникна подходящата възможност, тя

изобщо не се поколеба.

Ако имаше едно нещо, което красавицата да знаеше със сигурност, това бе следното: Либера Драмах не можеше да победи Чаросплетниците при сегашното положение на нещата. Нито сега, нито след десет години... а може би никога. В мига, в който Лусия се разкриеше и предявеше своите претенции към трона, тя щеше да бъде убита, а организацията, която Заелис бе градил с толкова труд и мъка – унищожена на часа. Лусия не можеше да победи Империята.

Ала, с малко помощ от страна на Асара, Чаросплетниците можеха да сторят това.

Двадесет и шеста глава

Нападението над Зила започна в мъртвилото на нощта.

Облаците, които галеха западния бряг на Сарамир, по залез слънце се бяха превърнали в мрачна плащеница, и когато здрачът се спусна, тъмнината бе вездесеща. Никакви звезди не се виждаха, Аурус бе почти невидим, а Иридима бе редуцирана до мъгливо бяло петънце. После започна дъждът – отначало капеше едва-едва, а после постепенно се усили и накрая прерасна в истински порой – болезнен и агресивен. Водните капки мокреха дрехите на мъжете, които стояха на стража и се взираха в лагерните огньовете на противника, проблясващи в пръстеновидна форма около хълма, където се издигаше разбунтувалия се град. В крайна сметка огньовете изгаснаха, потушени от природната стихия.

Пороят продължи с часове. Градът очакваше търпеливо неговия край, ала небесата сякаш бяха бездънни.

Човекът, който първи забеляза, че нещо не беше наред, бе един калиграф – образован мъж, който, подобно на мнозина други, се бе оказал пометен от събитията, преобърнали ситуацията в Зила, и просто не знаеше как да заплува срещу могъщата вълна. Той беше назначен като страж на градските стени от някаква организация, за която никога не беше чувал, и прие абсолютно безропотно това решение. Сега бе подгизнал до кости и държеше пушка, с която не знаеше как да си служи, очаквайки всеки момент да бъде пронизан в челото от някоя стрела, долетяла от бездната отвъд стените на града.

Навярно тези мрачни очаквания го бяха направили по-бдителен от другите стражи, които бяха позагубили първоначалния си възторг от завземането на властта и вече се бяха примирили с перспективата да прекарат една дълга есен и още по-дълга зима, затворени зад стените на древния град. Какъв избор имаха? Не им допаднаше идеята да се оставят на милостта на армиите, които ги чакаха отвън, дори и да можеха да дезертират. Някои от тях вече започваха да си задават въпроса дали нямаше да е по-добре, ако бяха оставили Губернатора да задържи складиранияте провизии, пък каквото щеше да става с прословутия глад; събратята им обаче им напомниха, че те разсъждават от гледната точка на пълния тумбак и че ако мизерстваха, едва ли щяха да бъдат толкова незаинтересовани. Важното бе, че в Зила имаше храна, и то повече, отколкото щяха да намерят навън.

Също като краснописеца, мнозина се чудеха как се бяха забъркали в тази каша и какво можеха да сторят, за да се измъкнат живи от нея.

Тормозен от подобни мисли, калиграфът се взираше унило в мрака, а дъждът не намаляваше нито за миг енергичния си устрем. Изведнъж обаче му се стори, че долавя някакви шумове, различаващи се от монотонното барабанене на капките. Някакво проскърцване, като от скрибуцащо дървено колело... Боязлив човек по природа, той не искаше да му се подиграват, в случай че звуците се окажеха плод на въображението му, ето защо не съобщи нищо на колегите си. Проскърцванията обаче не изчезнаха – човечецът продължи да ги чува отново и отново и постепенно в гърдите му възникна предчувствието, че нещо не беше наред. Най-накрая краснописецът преодоля притеснението си и каза на съседа си по стража за странните шумове. Той се заслуша и след известно време докладва на командващия ги офицер. Той поиска да чуе мнението на калиграфа, към което се присъединиха и други войници, които също бяха обърнали внимание на едва доловимите проскърцвания. Офицерът се вторачи в тъмнината, ала облачното време и дъждът създаваха непрогледна завеса, пред която човешкият взор се оказваше безпомощен.

– Изстреляйте ракета – впоследствие нареди командирът им. Никак не му се искаше да прави това – така само можеше да привлече излишно вниманието на врага – ала само по този начин можеше да сложи край на пълзящите по гърба му тръпки. Няколко минути по-късно нощта бе прорязана от съскащ писък и пламтящата ракета описа плавна дъга в мастиленото небе – ярко кълбо от светлина, което озари при падането си целия хълм с фосфоресциращото си сияние.

Това, което видяха, ги ужаси.

Подножието на възвишението гъмжеше от войници, които изпъкнаха под сиянието на изкуственото слънце като гигантски барелеф. Всички бяха покрити с черни брезентови мушамы, прикрили кожените им брони, и в този камуфлаж прекосяваха потенциалното бойно поле, където бранителите на Зила можеха да ги засипват със стрели и гюлета. С черните си мушамы нападателите приличаха на орда огромни лъскави бръмбари, пълзящи към крепостните стени на Зила, помъкнали мортири¹, обсадни стълби и топове. Най-страшното беше, че никой от защитниците не беше очаквал да види подобно нещо – все едно да дръпнеш превръзката на сериозна рана и да откриеш, че цялата гъмжи от личинки.

1. Мортира – артилерийско оръдие с широка цев, използвано в миналото. – Бел. прев.

Поне три хиляди души газеха из калта, настъпвайки към Зила.

Когато ракетата изгасна, избухна голяма врява – както сред защитниците на града, така и сред атакуващите. Малко преди изкуственото сияние да помръкне, се видя как те смъкнаха насмоления брезент от топовете, чиито дула бяха оформени като озъбени кучета и крещящи демони. После тъмнината отново спусна непроницаемия си воал, скривайки ги от погледа на бранителите. Зила обаче бе изпъстрена със светлини и нямаше къде да се скрие.

Отекна звън на камбани, възвестяващи тревога, а множество гласове закрепяха заповеди и предупреждения. Мъжете захвърляха заровете и купите с яхния и се хвърляха към оръжията си, подпрени до стените.

Тогава започна обстрелът.

Тъмнината, обгърнала подножието на хълма, бе озарена от огнени светкавици, изригващи от железните гърла. Тежки гюлета прехвърляха крепостните стени – зловещи черни сфери, които се въртяха бясно, а от цепнатините в повърхността им се лееше запалителна течност. Те се връзваха с трясък в покривите на къщите, разбиваха се по улиците и отчупваха цели късове от фасадите на сградите. Когато експлодираха, снарядите разпръскваха желеподобна субстанция, която се възпламеняваше при контакт с въздуха. Навред из града лумнаха множество огньове, а проливният дъжд се оказа безсилен да ги угаси. Изведнъж целият град бе озарен от ярко сияние – прозорците на множество тъмни сгради внезапно запламтяха от избухналите във вътрешността им пожари, а писъците на обречените им обитатели допълваха апокалиптичната картина.

Първият залп се оказа опустошителен. Вторият проехтя броени минути след него.

Баккара изскочи от леглото си още преди да е заглъхнало съскането на пламтящата ракета и когато първото гюле удари града, вече затягаше колана си. Мишани се събуди по същото време и отначало не можа да разбере какво се случва; недоумението ѝ обаче продължи само до момента, в който грохотът на първата експлозия не процепи нощта. Докато Баккара наблюдаваше какво се случва през прозореца на стаята си, девойката побърза да облече робата си, след което привърза косата си на конска опашка.

– Знаех си, че ще направят нещо такова – процеди воинът, загледан в горящите покриви на къщите. – Боговете да ги прокълнат! Знаех си!

Той се обърна и погледът му попадна върху Мишани, която тъкмо обуваше сандалите си. Обикновено ѝ трябваше повече време, за да се облече, ала когато елегантността не беше от първостепенно значение,

можеше да го направи за минута.

– Къде си мислиш, че отиваш? – попита я остро той.

– Идвам с теб – отвърна дългочосата благородничка.

– Жено, не му е сега времето да ми се пречкаш, предупреждавам те!

В същия момент се разнесе оглушителен грохот, а цялата стая изведнъж потрепери. Баккара изгуби равновесие и трябваше да се хване за дрешника, за да не падне. Бяха ударили крепостта. Стените ѝ бяха достатъчно здрави и не можеха да бъдат пробити от голе, ала на мястото, където снарядът бе рикоширал от фасадата, сега се извиаха пламтящи езици, а огнената дияра продължаваше чак до двора.

– Няма да остана тук! – отсече Мишани. – Едва ли в Зила има по-важна мишена от крепостта. Да тръгваме. Изобщо не се тревожи за мен; ще се пазя.

Това беше първото нещо, което ѝ хрумна; не можеше да му каже защо искаше да го придружи. След като се замисли обаче, си даде сметка, че думите ѝ не бяха напълно лишени от истина – перспективата да остане сама тук я плашеше, а и не искаше да бъде в неведение относно съдбата на града.

– Права си – избоботи Баккара. – Знаем едно място, където ще бъдеш в по-голяма безопасност.

Младата жена тъкмо възнамеряваше да го попита какво искаше да каже, когато вратата на помещението се отвори с трясък и вътре нахълта Кседжен, бръщолевейки трескаво. Очевидно изобщо не си беше лягал да спи, понеже дрехите му бяха изрядни, а косата му не бе разрошена. За краткото време, през което познаваше лидера на Айс Маракса, Мишани бе стигнала до извода, че той страдаше от хронично безсъние.

– Какво правят тези хора? Какво става? – изкрещя той и в същия момент съзнанието му забеляза присъствието на Мишани в стаята. Той погледна към Баккара, а на лицето му бе изписана изненада – очевидно не знаеше, че той и благородничката бяха прекарвали заедно нощта. – Баккара, какво по...

– *Нападат* ни, глупако, както ти *казах*, че ще стане! – извика воинът. Той блъсна Кседжен настрана и излезе с бързи крачки от стаята. Лидерът на Айс Маракса и Мишани го последваха по коридора. Към глъчката навън се бе примесил и пукотът на пушки – явно бранителите на Зила най-накрая се бяха организирали да дадат някакъв отпор на противника си.

– Но нали преговаряхме? – извика недоумяващо чернокосият мъж, който трябваше да подтичва, за да не изостане от енергичните крачки на

Баккара. – Не ги ли интересува какво ще стане със заложниците? Нима ще дръзнат да сравнят със земята един имперски град?

– Ако се налага – отвърна мрачно опитният боец.

Като войник той отдавна беше свикнал с проявите на некомпетентност от страна на командирите си и те вече не му правеха чак толкова впечатление, както едно време. Спецификата на военната йерархия беше такава, че дори когато военносслужещият съзнаваше, че заповедта на по-висшестоящия от него е погрешна, той беше длъжен да я изпълни. Дълбоко в сърцето си Баккара не вярваше, че бараксите Зан ту Икати и Мошито ту Винакис са способни на подобна маневра, обаче бе предупредил Кседжен за тази възможност.

Ръководителят на Айс Маракса обаче изобщо не бе взел думите му под внимание. Той продължаваше да вярва – както беше вярвал винаги, – че войските на империята щяха само да стоят пред стените на Зила и да чакат. Че щяха да си губят времето с разни дипломатически ходове, залагайки на това, че бунтовниците щяха да се отегчат и демобилизират с течение на времето, след което щяха да се обърнат към самите жители на обсадения град, засипвайки ги с щедри предложения в усилията си да инициират вътрешен преврат. И едва в краен случай щяха да се опитат да шурмуват стените, ала това хич нямаше да е лесна работа, като се имаше предвид стръмния склон на хълма, където се издигаше Зила. Кседжен си мислеше, че имперските сили де факто бяха с вързани ръце – те едва ли биха искали да причинят щети на един от най-древните градове в Сарамир, а и самият Кръвен Император едва ли би одобрил избиването на голям брой селяни и дюкянджии, повечето от които (както се смяташе) бяха заставени насила да участват в метежа.

Ако Кседжен изобщо умееше нещо, това бе да манипулира хората, да ги вдъхновява и да посява в тях семената на съмнението. Той възнамеряваше да използва времето на обсадата за целите на организацията си – искаше му се да разпространи доктрината на Айс Маракса сред всички жители на града, да осмисли живота им, да им даде нещо, в което да повярват. А след като те прегърнеха идеите му, след като повярваха в неземния характер на Престолонаследничката, вече щяха да бъдат несъкрушими. Трябваше да пазят силите си за гражданската война, която рано или късно щеше да избухне.

Кседжен възприемаше нещата само от своята гледна точка и предполагаше, – за съжаление – че всеки образован човек би мислил така. В крайна сметка, разумът си беше разум, нали така? Той си въобразяваше, че обсадата на Зила ще се окаже всъщност една битка на волята –

сблъсък между волята на благородниците отвън и неговата собствена воля – в която щеше да надделее той. Ала ето че беше сбъркал.

Баккара, Кседжен и Мишани се спуснаха тичешком по стълбището на крепостта, което се беше пропукало на две места от могъщите експлозии. Когато стигнаха до подножието на стълбите, опитният воин се обърна към стражите, които ги охраняваха. Те бяха професионални войници и едва ли щяха да напуснат поста си, независимо от царящия навред хаос.

– Съберете повече мъже! – извика им Баккара. – Рано или късно тези хора ще вземат да си помислят, че единственото безопасно място в Зила е крепостта и ще поискат да влязат. Вие ще трябва да им попречите. Не искаме да си търсят убежище; искаме да се бият!

Началникът на стражата му отдаде чест, потупвайки гърдите си с длан, след което се зае да дава нареждания. Баккара не остана да провери как се изпълнява заповедта му. Вместо това се насочи към южната стена, където звуците от развихрилата се битка раздираха нощта.

* * *

Тези от привържениците на Айс Маракса, които имаха опит във военните дела, знаеха, че превръщането на занаятчиите и селяните в ефективна военна сила ще се окаже доста трудна задача. Бойната тактика на бараксите явно целеше да предизвика смут и объркване сред редиците на бунтовниците, ала дори те не бяха очаквали такава забележителна суматоха. Мортирите пращаха смъртоносния си товар към града без никаква конкретна цел; където и да падаха снарядите им, все причиняваха сериозни поражения. Бранителите на Зила се бяха готвили за битка, ала това не беше битка, а касапница.

Или поне така изглеждаше. Всъщност, както Баккара прекрасно знаеше, жертвите бяха доста по-малко от видимото ниво на разруха. Очевидно намерението на атакуващите беше да всеят паника в сърцата на бунтовниците, като създадат впечатление за разгром. Всъщност джъдът бе попречил на разпространението на повечето пожари, а външните стени на Зила бяха все така здрави и непокътнати, каквито са били винаги. Защитниците на града обаче виждаха само горящите си домове и паникьосаните хора, които бягаха по осеяните с каменни отломки улици, поради което мнозина от тях напуснаха поста си, за да се опитат да спасят любимите си хора от опасността.

На хората на Баккара им отне доста време, докато приведат в готовност топовете на Зила, ала след като сториха това, дойде ред и на

войската на нападателите да бъде засипана с дъжд от гюлета. Небосводът бе озарен от пламтящи ракети, по които бунтовниците се ориентираха в непрогледната тъма, обсипвайки със стрели, куршуми и снаряди газещите из калта имперски войници. Усилията на бранителите не останаха без резултат – по фланговете на настъпващата армия паднаха доста жертви, макар и ядката на всеки отряд да остана незасегната. Взводовете продължаваха своето настъпление, а зад тях проскърцваха огромните стенобойни машини, които се поклясаха като гигантски чудовища в мрака.

Най-лошото последствие от хаоса обаче беше следното: всички очи бяха обърнати на юг и никой не гледаше на север, към реката.

Тъмнината, дъждът и облаците бяха прикрили армиите на бараксите извънредно ефективно; те бяха послужили по същия начин и на неголемия отряд войници, успели да преминат Зан и да се изкачат по стръмния склон на хълма чак до малката порта горе. Когато стигнаха там, се разпръснаха покрай стената. Мъжете, които охраняваха северната стена, не бяха отслабили своята бдителност, ала при настоящите условия бе невъзможно да се види нещо, пък и суматохата, предизвикана от грохота на топовете и експлодиращите снаряди, бе хвърлила по-лабилните войници в паника. Заповедта на командира на стражата да се изстреля сигнална ракета от северната част на града се изгуби нейде по трасето, и докато той очакваше отговора, който така и не дойде, бедата ги връхлетя.

* * *

Малката порта на върха на хълма се охраняваше от четирима войници. Тя бе изключително здрава и масивна, беше изработена от дебело дърво и обкована със стоманени листове. Самият наклон на хълма под нея, както и каменните стъпала, започващи от доковете долу, обричаха на неуспех всеки опит да бъде превзета. Противниците нямаше как да не използват стръмното и тясно стълбище, понеже обраслият с трева склон от двете му страни беше прекалено стръмен и хлъзгав, особено пък в такова дъждовно време. Дори и нападателите да успееха да достигнат до стените, неравният терен щеше да ги принуди да стоят плътно до тях, което пък означаваше, че защитниците можеха преспокойно да ги залееят с вряща смола, докато ентузиастите се опитваха да разбият портата с подръчни приспособления. Разстоянието между ръба на склона и портата бе крайно недостатъчно, за да позволи ефективната употреба на таран.

Гири стоеше в осветеното преддверие в компанията на тримата си дежурни колеги и слушаше как топовната канонада разрушава неговия град. Той бе професионален войник, макар и да нямаше необходимия за тази работа темперамент. Не обичаше нито боевете, нито събиранията, на които се веселяха другите войници. Гири винаги гледаше така да нагласи нещата, че да го пратят на възможно най-безопасното за живота му място. Сега си мислеше, че е извадил голям късмет – едва ли в Зила имаше по-сигурно място от малката порта в северната стена.

Започна да подозира, че нещо не е наред, едва когато главата му започна да пулсира. В началото нямаше нищо обезпокоително – само едва доловима, тъпа болка, която навярно щеше да отшуми след минута. Ала ето че вместо да намалее, тя започна да се увеличава. Войникът се намръщи, а дясното му око замига трескаво; имаше чувството, че главата му ще се пръсне.

– Какво ти става? Да не би да ти е зле? – попита го един от другите стражи.

„Зле“ беше доста слаба дума. Агонията му изведнъж стана непоносима. Той затърка инстинктивно дясното си око, опитвайки се да докосне мястото, което буквално го изгаряше, ала то се намираше дълбоко в главата му, сякаш някакво зверче се бе напъхало в черепа му. Дойде ред и на един от стражите да се намръщи – обаче не на Григи, а заради нещо друго, сякаш внезапно му бе хрумнала мисъл, която бе твърде важна, за да бъде пренебрегната.

Сега вече лицата на всички бяха възприели това изражение – странна смесица от любопитство и съсредоточеност. Тогава стражът, който го беше попитал как се чувства, изведнъж се обърна към него, докато измъкваше меч си от ножницата.

– Ти не ни съдействаш, Гири – каза той.

Очите на Гири се разшириха от ужас и той изведнъж разбра всичко.

– Не! Спрете! Богове! Вещер! Имат Вещер пред сте...

Острието се вряза в гърдите му, преди да успее да довърши.

Един от тримата оцелели стражи, чиито съзнания не бяха толкова неподатливи към въздействие от страна на Чаросплетниците, изгаси фенерите и започна да отключва портата. Когато всички резета и ключалки изщракаха, я отвориха за дъжда и тъмнината отвън. От мрака изплува зловеща Маска, изработена от злато, сребро и бронз, а зад прегърбената фигура чакаха десетки забулени с черни брезентови покривала войници, оголили мечовете си. Те веднага се втурнаха вътре и заклаха на часа нещастните марионетки, след което се изгубиха във вътрешността

на Зила.

Съдбата на обсадения град беше решена.

– Докладвайте! – крещеше Баккара, а гласът му се извисяваше над грохота на експлозиите и пукота на разцепващо се дърво.

– Те са навсякъде! – отвърна му командирът на стражата. Той бе мъж на средна възраст с увиснали мустаци, които бяха подгизнали от дъжда. – Вече поставиха обсадните стълби! Една трета от гражданите вече напуснаха своите позиции и търчат като обезумели из града.

– Не можеш ли да ги спреш? – избоботи опитният воин.

– Как? Като ги избия ли? Кой ще ги избие? Бранителите няма да го сторят, а ако Айс Маракса се наеме с това, съвсем ще отслабим силите си. – На лицето на командира се изписа угрижен израз. – Мъжете не се сражават, ако нямат желание за това. Успяхме да вдигнем бунт, ала не можахме да създадем армия.

– Но те ще *умрат*, ако не се сражават! – недоумяваше Кседжен.

Намираха се под дървения навес на една опустяла кръчма близо до южната стена. Хората бягаха панически по улиците, осветявани периодично от лумващите пламъци на падащите гюлета. Мишани слушаше разговора с половин ухо, докато мислите ѝ блуждаеха другаде. Въпреки безстрастното ѝ изражение, сърцето ѝ се беше свило от страх. Цялата тази връва около нея, непрекъснатите взривове и съзнанието, че могат да бъдат изпепелени всеки момент, обтягаха нервите ѝ до скъсване. Искаше на всяка цена да се върне обратно в крепостта и се проклинаше, защото я беше напуснала. Макар и фасадата ѝ да беше малко пополющена от снарядите, тя все още си оставаше най-сигурното място в целия град. Страхът я бе накарал да последва Баккара, защото не ѝ се искаше да остане сама в сграда, подложена на постоянен обстрел, ала горката девойка не знаеше нищо за войната и сега бе потресена от свирепата ѝ жестокост. На два пъти за малко да ги ударят осколки от гюлета, а колко обезобразени до неузнаваемост, изгорели трупове бе видяла... Мишани и преди беше ставала свидетел на подобна касапница – когато атентаторите взривиха една карета в Пазарния район в Аксками – ала тогава експлозията беше само една, докато сега снарядите падаха безспир и рано или късно някой щеше да я удари.

Командирът изгледа мрачно Кседжен.

– Казват, че който се предаде, ще бъде пошаден. Чухме самия баракс Мошито тук някъде.

– Глупости! – извика водачът на Айс Маракса.

– Чаросплетници – рече Баккара. – Те могат да накарат хората да

говорят с различни гласове. Използваха го още когато се биех в Новоземие – бяхме над две хиляди мъже, ала гласът на пълководеца се чуваше толкова ясно, все едно беше някъде до теб.

– Чаросплетници? – повтори разтревожено Кседжен.

– А ти какво очакваше? – сряза го старият воин.

– Имаме нужда от теб на стената, Баккара – обърна се към него командирът на стражата. – Гор е пълна бъркотия. Нашите хора хич не знаят как да се справят с подобна атака.

– Никой да не се предава! – извика внезапно лидерът на Айс Маракса. – Това е моята заповед. Предайте я на мъжете. Каквото и да им обещава Мошито, не искам никой да се предава! – Той изсумтя. – Най-добре да се кача на стените и да им го кажа сам.

Мустакатият воин го изгледа невярващо.

– Да не би да възнамерявате вие да поведете хората?

– Щом трябва – вдигна рамене чернокосият мъж.

– Кседжен... – започна Баккара, ала после млъкна. Мишани обаче не го остави да отстъпи пред водача на бунта. Въпреки сковаващия я страх, тя видя прекрасната възможност, която ѝ се предоставяше – равновесието на силите беше нестабилно и бе настъпил часът да наклони везните в своя полза.

– Богове, Кседжен, защо не го оставите да си свърши работата! – каза тя с пренебрежителен тон. – Той е човекът, който разбира от битки, а не вие!

Баккара повдигна изненадано вежди. Погледът му се местеше трескаво от Мишани към Кседжен и обратно.

– Отидете в скривалището. Това е моя работа и трябва аз да я свърша.

– Но аз трябва да съм там! – извика умоляващо водачът на Айс Маракса.

Вече ставаше въпрос за чест; дори и да не искаше да го признае пред себе си, Баккара нямаше да се остави да бъде надвит пред своята жена, колкото и неточно да беше това определение. Мишани го беше преценила перфектно.

– По никакъв начин няма да помогнете на Лусия, ако ви убият – изтъкна опитният воин. – Госпожице Мишани, вие също трябва да се оттеглите. Ако се доберат до вас, ще ви убият, без да ги интересува дали сте благородничка, или не.

– Стълби! – проехтя далечен вик. – Издигат още стълби!

Командирът хвърли отчаян поглед на Баккара.

– *Нуждаем се от вас!* – рече отново. – Опитват се да се прехвърлят през стената!

– *Тръгвайте!* – извика Баккара на Кседжен, след което се обърна и се затича след другия войник.

Кседжен и Мишани останаха за известно време под навеса, загледа ни в дъжда, който барабанеше по калдъръма. Баккара не погледна назад. Чернокосият мъж изглеждаше объркан; Мишани забеляза изражението му и си каза, че ситуацията в Айс Маракса се бе променила завинаги. Баккара, без изобщо да подозира, беше направил огромна крачка към водачеството на организацията, а Кседжен дори не съзнаваше колко бе изгубил. Това щеше да послужи добре на плановете ѝ. Само трябваше да удържат тази битка, защото в противен случай Айс Маракса щеше да последва съдбата на смазания бунт.

– Трябва да направим онова, което каза – обърна се девойката към своя спътник. Беше изненадана колко спокойно прозвуча гласът ѝ. Баккара беше споменавал и преди за скривалището – малък подземен комплекс от помещения, който Айс Маракса бе открила, докато проучваше книгата на мъртвия Губернатор. Там щяха да са на сигурно място от пламъците и експлозиите.

Кседжен се изплю ядно на земята и я поведе в посоката, по която бяха дошли.

– Последвайте ме! – извика, а челюстта му трепереше.

Те забързаха по мрачните, стръмни улички на Зила. Високите сгради надвисваха застрашително над тях, докато тичаха по хлъзгавия калдъръм, осеян с горящи отломки. Покрай тях бягаха изплашени хора, някои от които разпознаха Кседжен и започнаха да го умоляват пламенно, сякаш той можеше да сложи край на кошмара. Водачът на Айс Маракса им каза да се качат на стената и да се бият, ако изобщо им е останала някаква гордост. Тогава те го изгледаха изненадано и продължиха по пътя си. Бе повече от ясно, че положението е безнадеждно.

Аналитичната част от съзнанието на Мишани продължаваше да изучава съсредоточено Кседжен, въпреки пелената на страха, която се бе спуснала над разсъдъка ѝ. Чернокосият мъж бе разярен от потока на събитията, предаден от слабостта на гражданите и от самия Баккара; ала при все това продължаваше сяпо да вярва, че колкото и безнадеждно да изглеждаше положението, стените на Зила *щяха* да издържат. Той изругаваше ядно всеки път, когато виждаше как мъжете извеждат близките си далеч от горящите сгради – според него единственият начин да помогнат на семействата си беше не като се крият, а като се бият за града,

който трябваше да защитават.

Товага той разбра, че вярата му в каузата на Айс Маракса го беше заслепила – и ако тази нощ загубеха, това щеше да е именно поради тази причина. Неговата организация криеше опасности не само за Империята, но и за Либерата Драмах. Заелис знаеше това от самото начало. Те представляваха един трън в окото, а действията им бяха лишени от предпазливост и често пъти надхвърляха ограничените им възможности. Имаха късмет, че се намираха точно в този град, когато назря моментът да се свали досегашният некомпетентен управник, ала не разполагаха с достатъчно ресурси, за да го управляват, да не говорим пък да издържат атаките на двама опитни баракси и десетки калени в сраженията пълководци.

Мишани трескаво търсеше начин да разплете бъркотията в своя полза, ала събитията се развиваха с главоломна бързина. Къде беше Зан? Дали бе предпочел да игнорира съобщението й? Богове, нима не разбираше колко важна беше тя за него? Ако преживееше тази нощ, каза си девойката, навярно щеше да успее да се измъкне жива от града. Стига само да преживееше нощта.

Изведнъж снаряд от мортира удари съседната сграда, в резултат на което цялата фасада се сгромоляса на улицата сред оглушителен рев. Мишани бе спасена единствено благодарение на светкавичната реакция на Кседжен. Той видя какво ще се случи секунда преди експлозията и се шумгна във входа на постройката отсреща, завличайки младата жена със себе си. В следващия миг мощната взривна вълна я запрати във вътрешността на сградата, където бяха потърсили убежище, и благородничката усети как гърбът ѝ се връзва в някаква стена. Тя се строполи на земята, полузадушена от облаците прахоляк, вдигнали се във въздуха, и насьззените ѝ очи едва можаха да различат силуета на Кседжен, проснал се пред нея. Девойката си даде сметка, че се е отървала от смъртта само на косъм, но в същия миг чу как нещо се пропуква над главата ѝ и осъзна, че животът ѝ продължаваше да бъде в опасност. Стомахът ѝ се сви на болезнен възел и тя изтръпна от ужас, когато последната от гредите се разцепи, след което таванът рухна с трясък върху нея.

* * *

Мечът на Баккара описа мълниеносна дъга и разсече ключицата на войника, като почти не го обезглави. Пръстите на жертвата му пуснаха стълбата и мъртвецът се катурна назад, събаряйки неколцина други войници, които полетяха с писъци към вдигнатите нагоре щитовете на

другарите си долу. Баккара и още един бранител хванаха стълбата и я отблъснаха назад; тя застина за един продължителен миг във въздуха, след което се сгромоляса, запращайки пълещите по нея бойци върху шлемовете на войниците, шурмуващи южната стена на града.

– Къде са *всички*? – ядосано изкрещя новопроизведеният командир на отбраната и пое към мястото, където куките на друга стълба издрънчаха зловещо върху зъберите на градската стена. Можеха да удържат стената само с една десета от броя на бойците, които я шурмуваха, ала не разполагаха дори и с това. В момента единственото, което хората му можеха да сторят, бе да отблъскват обсадните съоръжения на врага. Баккара забеляза, че топовете на неприятеля бяха заглъхнали – явно бараксите бяха съсредоточили целия си устрем върху превземането на стената.

– Избягаха, страхливците! – отвърна му някакъв войник от привържениците на Айс Маракса. – Ще се крият, докато всичко това не свърши, боговете да ги прокълнат дано.

Баккара изруга. Това беше катастрофа. Ако гражданите бяха останали по местата си, можеха да удържат на атаките на неприятеля; за това обаче се изискваше дисциплина, на която събраната от кол и въже армия на Кседжен едва ли бе способна.

Нямаше време за повече мисли, защото трябваше да кръстоса меч с двамина бойци на рода Винакис, които бяха успели да се прехвърлят от стълбата на стената. Опитният бранител парира удара на първия, след което подсече глезена му и го обезглави, докато противникът му се гърчеше на земята. Вторият нападател бе сразен безпроблемно от войника на Айс Маракса, чието име беше Хруджи. Те отблъснаха обратно и тази стълба, преди някой друг да е успял да скочи върху стената.

Баккара се огледа. Прекалено малко защитници бяха останали. Почти всички от тях бяха хора от организацията на Кседжен – селяните и дюкянджиите се бяха разбягали до един, ала колкото и самоотвержен да беше отрядът му, нямаше да успеят да удържат стената. Нападатели-те бяха безброй, а неговите хора непрекъснато оредяваха.

– Баккара! – извика някой. Боецът се обърна и видя един разчорлен мъж, който тичаше към него. Лицето му изглеждаше познато, обаче в момента не можеше да се сети за името му.

– Каж ми някакви добри новини! – предупреди го старият воин, ала изражението на войника му подсказа, че каквито и новини да носеше, определено нямаше да бъдат добри.

– Проникнаха през северната порта! Завзеха северната стена!

Селяните се предават... някои от тях дори им *помагат*! А нашите хора бягат на юг, към центъра!

Това беше. Нямахме повече време за губене.

– Връщаме се в крепостта – каза Баккара, а думите сякаш имаха вкус на сажди в устата му. – Градът е изгубен. – След което извика на защителите: – Изтегляме се! Към крепостта!

Хруджи и боецът, който бе донесъл известието, се втурнаха да съобщят заповедта на Баккара на защитниците от по-отдалечените части на стената и изтеглянето започна – също толкова дезорганизирано, както и защитата на обсадения град. Хората напускаха позициите си и се юрваха към крепостта, давайки възможност на вражеските бойци напълно необезпокоявано да прехвърлят стената. Докато тичаше по мокрия калдъръм, опитният воин се замисли дали това решение изобщо щеше да им донесе някаква полза или просто отлагаше неизбежното. На лицата на хората, които бягаха редом с него, бе изписано неверие, а вярата в каузата им бе солидно разклатена. Толкова дълго време бяха работили в сянка, че бяха започнали да си мислят, че са непобедими, праведни защитници на благословена от боговете кауза. Ала ето че в мига, в който бяха дръзнали да се покажат на бял свят, бяха премазани от мощта на империята. Това бе жесток урок и Баккара се запита какво ли би станало с Айс Маракса, ако привържениците ѝ успееха да се измъкнат от този ад.

Тъкмо бяха стигнали до южния край на големия кръгъл площад, където се издигаше крепостта, когато мъжете, тичащи най-отпред, изведнъж се заковаха на място. Вривата внезапно заглъхна и сред редиците на привържениците на Айс Маракса се възцари мъртвешка тишина, която обгърна дори и тези най-отзад, които не можеха да видят каква бе причината за ненадейното спиране.

Строени пред тях, в подножието на крепостта, ги очакваха повече от хиляда мъже; двойно повече от хората, които Баккара бе успял да мобилизира.

Опитният ветеран си пое дълбоко дъх, опитвайки се да прецени степента на проблема, който ги очакваше. Сред войниците на четирите рода се виждаха селяни от близките околности, както и жители на Зила, които очевидно горяха от нетърпение да откупят своя живот, помагайки на нашествениците. Опита се да изпита отвращение от постъпката им, ала не можа. В момента тя му изглеждаше толкова незначителна.

Над тях, на стълбите, водещи към крепостта, зърна лъскавата Маска на Чаросплетник, която се открояваше на фона на парцаливата му

роба с безумието, което излъчваше. Беше повече от ясно, че крепостта е превзета.

Мъжете зад гърба му взеха да си шепнат уплашено. Самата мисъл да се изправят срещу Чаросплетник бе достатъчна, за да ги накара да се разтреперят. В същото време вражеските войници, прехвърлили се през южната стена, се приближаваха все по-близо и всеки момент щяха да ги изненадат откъм гърба им. Баккара усещаше, че трябва да действа веднага, ако не искаше да изгуби хората си.

Ако бъдеха пленени, щяха да умрат със сигурност. Беше сигурен в това – знаеше го от позицията на човек, преминал през десетки битки. Също така знаеше, че имаше и по-ужасни неща от смъртта.

– Айс Маракса! – извика той, а гласът му се понесе над тълпата. Звучеше като нечий чужд глас, произнасящ нечий чужди думи. – За Лусия! *За Лусия!*

С тези думи той вдигна високо меча си и нададе могъщ рев, а мъжете около него направиха същото. Мимолетната им слабост отлетя, когато чуха името на Престолонаследничката, и то им напомни за вратата, която ги беше довела тук. Гърдите на Баккара бяха преизпълнени от някакво божествено чувство на еуфория, което не можеше да опише, и той замахна с меча си, посочвайки неприятеля, който ги очакваше – и чието превъзходство по отношение на оръжията и числеността беше безспорно.

– *Атака!* – изрева Баккара.

Изгърмяха пушки и последните оцелели привърженици на Айс Маракса извадиха мечовете си от ножниците, докато се носеха към смъртта, която ги чакаше. В тези последни мигове Баккара най-накрая почувства какво означаваше да бъде водач.

Двадесет и седма глава

Когато окото на Нуку изплува над източния хоризонт, пред погледа му изникна една доста по-различна Зила.

Бушуващият Суранануи в Тчом Рин, породен от яростта на смъртоносната богиня на пустинята от смъртта на Императрицата, вече бе утихнал, оставяйки след себе си кристално ясна утрин. Такава беше сутринта и в Зила – в небето нямаше нито едно облаче и слънчевите лъчи озаряваха почернелите, продънени покриви, полусрутените сгради и дебелите стълбове гъст черен дим, издигащи се към небето. Градът изглеждаше като сянка на някогашното си величие и тези негови жители, които сега вървяха по улиците му, бяха едновременно засрамени и ужасени от последствията на импулсивния си бунт.

Процесът по възстановяването на реда и раздаването на правосъдие нямаше да бъде кратък. Зила се бе опълчила срещу империята и сега трябваше да послужи за назидание. В края на краищата, това си беше провал на Кседжен и Айс Маракса. Той не беше успял да прецени реално ситуацията, подценявайки безмилостната решимост на бараксите да направят всичко, за да запазят съществуващото статукво. Задаваше се глад, а обществото се намирало на ръба на безредиците. При подобен вътрешнополитически климат всеки опит за опълчване срещу системата трябваше да бъде наказан колкото е възможно по-сурово. Селяните трябваше да разберат, че бунтовете им нямаше да доведат до нищо. Ето защо благородните семейства бяха нападнали Зила с армия, многократно надхвърляща очакванията на Кседжен и разбунтувалите се граждани, без изобщо да ги е грижа за неприкосновеността на цивилното население или щетите, които можеха да нанесат на един от най-важните градове в Сарамир. Ако те не бяха успели да пробият отбраната, щяха да сравнят селището със земята с гюлетата и снарядите си.

Всеки опит за бунт щеше да бъде наказан най-жестоко. Империята бе неприкосновена. Жителите на Зила вече бяха научили урока си, но щяха да продължат да затвърдяват знанията си през следващите няколко седмици. Метежът им щеше да послужи за назидание.

Ала на барак Зан ту Икати това му приличаше на опит за възкресение на мъртвец. Според него империята бе загинала отдавна. Вярно, че бе участвал в снощната атака, ала без да влага никакви емоции. Очите му не горяха от боен плам и предвкушване на битката като на барак

Мошито ту Винакис или на пълководците, изпратени от другите аристократи.

Някога и той се беше чувствал така. Преди Мос да узурпира трона, преди Анаис ту Еринима да бъде убита. Преди дъщеря му да умре.

Вече беше пладне, когато благородникът излезе от крепостта, чиято фасада бе почерняла от огнените езици, и прекоси площада, където и последният привърженик на Айс Маракса бе намерил смъртта си предната нощ. Той бе висок, строен мъж с изпито, осеяно с белези от шарка лице, чиито рамене се бяха поизгърбили напоследък. Късо подстриганата му, преждевременно побеляла брада прикриваше по-голямата част от физиономията му, но не можеше да засенчи отпечатъците на страданието, които изпъкваха най-ясно около очите. Аристократът бе преживял повече от петдесет жътви, ала нито една от тях не бе толкова тежка като последните пет. Откакто Лусия бе умряла, животът бе изгубил своя смисъл.

Мигът на тяхната среща бе запечатан толкова ярко в съзнанието му, сякаш беше вчера. Оттогава той преживяваше този момент през всеки следващ ден от живота си, припомняйки си отново и отново фундаменталната промяна, която се бе случила с него, когато за първи път бе зърнал очите на Различното дете. Изведнъж беше почувствал нещо, което никога преди не бе изпитвал, нещо дълбоко първично и непреодолимо, и тогава разбра как се чувства един мъж, когато жена му го дарява с дете; докосна се до изумителното посвещаване в тайните на прекрасната и малко плашеща връзка между баща и дете. Още щом я зърна, веднага *разбра*. Всяка fibra от тялото му изкрещя едновременно: *тя е твоя дъщеря!*

Тя също разбра. Това си личеше по начина, по който го прегърна, както и по погледа на бледосините ѝ очи, в които проблесна безмълвно обвинение в предателство, което момиченцето му отправи.

„*Къде беше ти?*“, сякаш питаха те и раздираха сърцето му на ивици.

Обстоятелството, че той не знаеше, че има дъщеря, изобщо не улесняваше нещата за него. Естествено, възрастта ѝ и времето на раждането ѝ се връзваха с краткотрайната, но бурна афера, която беше имал с Кръвната Императрица преди толкова много години, ала той знаеше, че Анаис не е спирала да спи със съпруга си през този период; ето защо, когато бе обявено, че е забременяла, Зан предположи, че детето е на Дурун. Идеята, че може да е негово, го осени съвсем за кратко, ала той бързо я изхвърли от съзнанието си. Той бе сигурен, че ако Анаис бе

заченала от него, щеше или да го уведоми, или да отрови бебето в утробата си, без дори да каже на своя лечител за това. Това бяха единствените политически целесъобразни начини на действие. Когато Кръвната Императрица не направи нито едното, нито другото, Зан сметна, че детето нямаше нищо общо с него; той вече бе преодолял горчивината, с която посрещна вестта, че Анаис прекратява опасната им афера, и беше щастлив да бъде във играта, когато се бе появил наследник на престола. Децата бяха нещо, от което Зан не се интересуваше. Или поне така си мислеше.

Ала в мига, в който се бяха видели, внезапно бе връхлетян от такава мъка, угризения и чувство на загуба, че се почувства тъй, сякаш я беше изоставил още преди раждането ѝ.

Той бе напуснал Императорската цитадела, поразен от случилото се, ала впоследствие реши да се завърне и да поговори с Анаис. Искаше да разбере защо тя бе държала Лусия толкова дълго време в тайна от него, и навярно щеше да направи доста необмислени неща, ако Кръвната Императрица и дъщеря му не бяха убити преди това.

Нещо увяхна в него, когато тъжната вест достигна до владенията му, и никога вече не разцъфна отново. Някаква съдбоносна част от душата му се съсухри и почерня, а светът изгуби цветовете си. Опитваше се да си внуши колко глупаво беше да реагира така – в крайна сметка, бе държан в неведение с години и научи за кръвната си връзка с Лусия едва преди няколко месеца. Как можеше да тъжи заради нещо, което бе разбрал преди толкова кратко време?

Думите обаче бяха кухи, кънтежът им му се подиграваше и той прекрати усилията си да угаси неугасимото.

Тъгата му се разпространяваше като тумор, убивайки различни части от него. Храната спря да му доставя удоволствие. Близките му започнаха да забелязват меланхолията и униетието му. Той престана да се интересува от делата на семейството си, прехвърляйки множество задачи на по-младите си братя и сестри. Всичко, което правеше, бе лишено от амбиция и чувство. Макар и да продължаваше да ръководи безупречно семейните ангажименти, Зан спря да се занимава с политически интриги и борбата за положение, които представляваха важна част от живота на сарамирското висше общество. Едва държеше главата си над водата.

Тази сутрин обаче щеше да се случи нещо, от което да припламне искрицата на нещо отдавна забравено в гърдите му; нещо толкова чуждо за него, че дори бе забравил името му.

Надежда. Глупава надежда.

Войниците на рода Икати бяха задържали някаква жена, открита под руините на една сграда. Тя била в безсъзнание – върху главата ѝ паднала греда от покрива, след което самият покрив се сринал отгоре ѝ. Същата греда спасила и живота ѝ, понеже се пречупила под такъв ъгъл, че успяла да я защити от сипещите се тухли. Била открита от селяни, разкопавачи развалините в търсене на оцелели, след което я предали на хората на Зан в комплект със значително по-ценна придобивка – Кседжен ту Имоту, когото селяните веднага разпознаха като лидера на Айс Маракса.

Макар че никой не знаеше коя бе тази жена, облеклото и косата ѝ свидетелствали за две неща – тя имаше благородно потекло и не беше родом от Зила, – ала обстоятелството, че бе открита толкова близо до Кседжен ту Имоту, бе доста подозрително. Непознатата бе поставена под стража и се погрижиха за раните ѝ, а когато се събудила, първото нещо, което поискала, било да се срещне с баракс Зан ту Икати. Името ѝ (ако можеше да се вярва на думите ѝ) било Мишани ту Коли.

– Ще се видя с нея – каза Зан на вестоносеца, който му донесе това съобщение, след което добави: – Накарай слугите ми да я изкъпят и да ѝ дадат чисти дрехи. Тя е благородничка и трябва да се отнасяте с нея като такава.

След което пое бавно по притихналите улички на Зила към мястото, където го очакваше Мишани.

* * *

Когато отиде при нея, Мишани не беше в болничното си легло. Цялата бе натъртена и дробовете ѝ още не се бяха изчистили съвсем от вдишания прах, а заради ужасния удар по тила още не можеше да фокусира погледа си. Лечителите ѝ бяха забранили да напуска стаята; дори не ѝ даваха да става от леглото, понеже се опасяваха от внезапни припадъци. Известието, че тя бе важна за техния баракс, ги бе превърнало от надменни и арогантни мъже в подмазващи се слуги. Когато Зан звънна и влезе, той веднага ги отпрати с красноречив жест.

На нуждите на лечителите бяха предоставени няколко незасегнати от бомбардировките сгради, чиито легла сега бяха пълни с ранени войници и граждани на Зила. Мишани – дали от чист късмет или заради облеклото ѝ – бе настанена в спалнята на някакъв богаташки дом. Леглото беше голямо и скъпо, а стените бяха декорирани с акварелни картини и скици с въглен. В изящно украсена поставка се виждаше дори дъска за моделиране, изобразяваща триизмерен морски пейзаж. Зан се зачуди

дали човекът, който притежаваше всичко това, бе убит от гражданите по време на бунта, или пък бе загинал по време на снощното бомбардиране на града. А може би той и семейството му бяха все още живи, но бяха изритани на улицата? Революциите бяха неприятна работа.

Мишани ту Коли стоеше до леглото си, облечена в робата, която прислужниците на Зан ѝ бяха дали, а разкошната ѝ коса се разпиляваше свободно по гърба ѝ като лъскав водопад. Изглеждаше добре, ала баракът знаеше, че тя просто не даваше външен израз на страданието си. За наблюдателен човек като него не беше никаква трудност да забележи някои знаци – младата жена бе сресала косата си на път, пускайки я свободно от двете страни на лицето си, така че да прикрие драскотините по ушите си; на едната ѝ китка, неприкривана от ръкава на робата ѝ, се виждаше жестока синина, което навярно продължаваше и под тъканта на дрехата; а обстоятелството, че стоеше съвсем близо до леглото, означаваше, че се бои да не ѝ прилошее изведнъж. Аристократът я беше срещал няколко пъти в императорския двор, когато тя бе по-млада, и хладнокръвието ѝ винаги беше забележително.

– Госпожице Мишани ту Коли – поздрави я той, след което се поклони тъй, както подобаваше при среща между двама благородници. – Натъжен съм от обстоятелството, че сте била въввлечена в това бедствие.

Младата жена също се поклони според етикета.

– Благодарение на милостта на Оча не пострадах тъй, както можеше да стане – отвърна тя. Ако човек не знаеше за състоянието ѝ, никога не би се досетил по гласа ѝ.

– Не бихте ли желали да седнете? – предложи ѝ Зан, посочвайки към единствения стол в стаята.

– Предпочитам да остана права – каза тя. В помещението нямаше никакви рогозки; ако седнеше, благородникът щеше да остане прав, и тъй като той бе доста по-висок от нея, щеше да се наложи той да я гледа под значително по-остър ъгъл от сега.

– Слугите ми ме уведомиха, че сте проявили желание да ме видите – каза аристократът.

– Точно така – рече Мишани. – Исках да ви видя още когато бях задържана в Зила от Айс Маракса. Въпреки че накрая вие направихте така, че срещата ни да се осъществи, макар и с малко грубички методи.

Зан се усмихна.

– Мога ли да ви задам един въпрос? – попита девойката.

– Разбира се.

– Какво стана с Кседжен ту Имоту?

Благородникът се замисли за момент.

– Засега е жив, доколкото ми е известно.

– Мога ли да узная къде е?

– Загрижена ли сте за него?

– Загрижена съм, но не поради причините, за които си мислите.

Събеседникът ѝ я изгледа съсредоточено. Лицето ѝ беше като ледена скулптура.

– Оставих баракс Мошито да се занимава с него – каза Зан. Той скръсти ръце зад гърба си и се приближи до дъската за моделиране, разглеждайки я с интерес. – Без съмнение Мошито ще го предаде на своя Чаросплетник. Не бих казал, че изпитвам съжаление. Айс Маракса не са ми особено симпатични.

– Защото ви напомнят за дъщеря ви – завърши Мишани. – Карат ви да вярвате във възможността, че дъщеря ви още е жива, а това разпалва жаравата на скръбта ви.

В очите на Зан проблеснаха гневни пламъчета.

– Простете прямотата ми – рече младата жена. – Бях се запътила към Лаляра, където се надяхах да ви открия и да разбера какви са чувствата ви към нея. Вече не мога да си позволя лукса да бъде деликатна. – Тя го изгледа право в очите. – Животът ѝ виси на косъм. Кседжен ту Имоту знае къде е тя.

Зан веднага направи връзката. Ако Кседжен знаеше, значи Чаросплетникът можеше да изкопчи от него тази информация. А ако Вещерите узнаеха...

Това беше прекалено прибързано. Ако приемеше тези думи за чиста монета, значи приемаше и факта, че дъщеря му е още жива. Той поклати глава и прокара пръсти надолу през късо подстриганата си брада.

– Не, не – измърмори благородникът. – Какво целите всъщност, Мишани ту Коли? Какво правите тук, в Зила?

– Чиен не ви ли каза? – попита тя.

– Чиен? О, заложникът. Съжалявам, че трябва да ви го кажа, ала той умря в нощта, когато го донесоха в лагера.

Изражението на младата жена изобщо не се промени. Тя не тъжеше за него – той бе просто една жертва. Това, което я разтревожи, беше, че хората на баща ѝ навярно знаеха, че е в Зила, и сигурно се намираха нейде наблизо. Трябваше да спечели доверието на Зан, каквото и да ѝ струваше това. Трябваше на всяка цена да напусне тайно града, а единственият начин да стори това беше като си осигури закрилата на събеседника си.

– Е, ще отговорите ли на въпроса ми? – настоя той. – Какво ви доведе в Зила?

– Лош късмет – вдигна рамене тя. – Бяха ми устроили засада, докато пътувах към вас. Макар че боговете все пак успяха да ни срещнат.

– Това е твърде удобно обяснение – каза той, присвивайки скептични очи. Тонът му вече не беше толкова учтив. – Знаете, че самото ви присъствие тук е достатъчно, за да бъдете обезглавена. И определено не сте била пленничка, след като са ви открили заедно с лидера на Айс Маракса.

Мишани се боеше точно от това. Ако се бе срещнала с него в Лаляра, едва ли щеше да възбуди подозренията му; сегашните обстоятелства обаче я бяха поставили в положение, в което всеки неин ход щеше да бъде тълкуван като опит да спаси живота си.

– Вие сте напълно прав – рече тя. – Бях доведена тук против волята си, ала те не ме държах като затворник. Аз съм нещо като героиня за тяхната кауза, понеже помогнах при спасяването на дъщеря ви. Това обаче ни най-малко не означава, че подкрепям делото на Айс Маракса.

– Спрете с тези *лъжи*! – изкрещя внезапно Зан, събаряйки дъската за моделиране на пода. Тя издрънча и се пръсна на десетки цветни парченца. – Лусия ту Еринима умря преди повече от пет години. Баща ѝ беше Дурун ту Батик. Не зная откъде-накъде сте си въобразили, че можете да ми въздействате по този начин, ала много се заблуждавате, ако си мислите, че ще спечелите свободата си, като възкресите един призрак!

Триумфът на младата жена не се изписа на лицето ѝ, ала тя знаеше, че за момента предимството бе на нейна страна. Мъж като Зан не губеше лесно самообладанието си; уменията му в преговорите бяха превърнали рода Икати в основен играч в императорския двор и изразът на гняв само показваше колко болезнена за него беше темата за Лусия.

– Можете да ме екзекутирате – каза Мишани с леденостуден глас, – но после ще разберете, че съм ви казала истината, когато Чаросплетниците убият дъщеря ви. Ще можете ли да живеете с това, Зан? Та вие едва понесохте известието за смъртта ѝ преди няколко години...

– Богове, наистина не знаете кога да спрете! – извика събеседникът ѝ. – Няма да ви слушам повече!

Благородникът вече се бе запътил към завесата, прикриваща входа на стаята, когато дългочосата девойка проговори отново:

– Заелис ту Унтерлин е присъствал в деня, когато сте видели дъщеря си – каза тя с висок и ясен глас. – Той организира отвлечането на Лусия. В същия ден, когато родът Батик узурпира трона и измести рода

Еринима, ние отвлякохме момиченцето и го скрихме на сигурно място. Не беше намерен никакъв труп, защото просто *нямаше* труп, Зан! Лусия е жива!

Раменете на баракса се бяха прегърбили, а ръката му бе стиснала завесата. Мишани не искаше да намесва името на водача на Либера Драмач в това, ала моментът бе съдбоносен. Не можеше да го остави да си тръгне.

Той се обърна бавно към нея, а лицето му отново бе придобило измъчен израз.

– Вие *знаете*, че ми вярвате – рече тя. Изведнъж почувства как главата ѝ се замайва, ала успя да остане на крака. Беше ѝ адски горещо; девојката не знаеше колко дълго щеше да издържи, без да седне.

– Не мога да ви повярвам – каза дрезгаво Зан. – Не разбирате ли? – Той знаеше колко хитра можеше да бъде Мишани, знаеше за уменията ѝ в императорския двор, ала въпреки че искаше повече от всичко на света Лусия да е жива, нямаше да се остави да го манипулират. Не беше приятел на рода Коли и нямаше никакви основания да вярва на някой от тях. Нямаше да изгуби дъщеря си отново, поддавайки се на вярата, че може да си я възвърне, след което да открие, че всичко е било само блъф. Не можеше да си причини това. Бе скърбял толкова дълго, че сърцето му се бе сковало от мъка, и сега се боеше да не разтопи бронята, която го бе съхранила жив.

Той отново се обърна да си ходи. Това мъчение бе непоносимо.

– Почакайте! – каза Мишани. – Мога да го докажа.

Зан изпита почти смъртен страх при думите ѝ.

– Как? – попита.

– Кседжен ще бъде разпитан – рече тя. – Вие трябва да присъствате.

– И какъв ще бъде смисълът от това?

– Той знае къде е Лусия, както и аз. Чаросплетникът ще се опита да запази тази информация в тайна; той ще се опита да придобие тези сведения, когато е насаме с Кседжен. Вещерът ще промие съзнанието на жертвата си и после ще реши какво да ви каже. Не трябва да му позволявате това! *Накарайте* го да сподели с вас всичко, което научава, *докато го научава!* Накарайте го да направи така, че Кседжен да казва сам истината, след което *вие* разпитайте пленника. Чаросплетникът не може да ви откаже, ако му заповядате.

Заелис остана безмълвен, обърнат с гръб към нея. Мишани знаеше, че това бе отчаян ход, ала нямаше никакъв друг избор. Животът на хиляди зависеше от нея. Ако тя не успееше да попречи на

Чаросплетниците да открият Лоното, то поне можеше да се опита да предупреди навреме своите хора, за да вземат мерки. Шансът бе незначителен, ала бе по-добре от нищо.

– Така ще научите истината и в същото време ще я осъдите на смърт – рече Мишани. – Ала щом не мога да ви убедя да сложите край на това, значи ще трябва да платите тази цена. След като не вярвате на сърцето си, значи ще чуете името на дъщеря си от устните на Чаросплетник.

– Молете се да е така – отвърна ѝ Зан. – Защото в противен случай ще се върна и ще наредя да ви убият.

– Моля се да не е така – рече Мишани. – Защото бих дала живота си в замяна на всички тези, които ще трябва да умрат, за да ви накарат да съзрете истината.

* * *

Кседжен ту Имоту си мислеше, че историята е свършила със сгромолясането на тавана отгоре му, ала когато дойде в съзнание, се оказа, че има и епилог – просмукан с агония.

Събуди се с писъци. Лежеше в едно легло в подземията на крепостта. Болката от премазаните му крака го извади от забвението – идиотски, безчувствен, раздиращ рев на спираща дъха жестокост. Панталоните му бяха срязани над коленете. Краката му изглеждаха кошмарно – подути и тъмнолилави, извити под неестествени ъгли на няколко места. Никой не се бе постарал да намести счупеното и сега назъбените краища на костите издуваха кошмарно синкавата плът.

Той изкрещя още веднъж... после още веднъж и продължи така, чак докато гърлото му не започна да кърви. По някое време пак изгуби съзнание.

Когато се събуди отново, го очакваше нов ужас.

Кседжен усети как го връщат в съзнание против волята му – сякаш бяха забили в разсъдка му остри като бръснач куки, все едно беше някаква едра риба, и сега го изтръгваха от удобния пашкул, където бе намерил убежище от невъобразимата болка. Очите му се отвориха. Следобедните слънчеви лъчи, проникващи през тясното прозорче с решетки горе на стената, озаряваха пращинките, танцуващи сред голата му килия. Бе заобиколен от някакви фигури, ала една от тях стоеше по-близо до него от останалите. Маска с остри черти, изваяни от сребро и бронз; метален пейзаж, създаден от неизвестен Майстор, чиято лъскава повърхност се помрачаваше от черните дупки за очите, зейнали като грозни

кратери.

Чаросплетник.

Кседжен си пое дъх, за да изкрещи, ала една бледа, съсухрена ръка премина над лицето му и гърлото му се скова.

– Не говори – изсъска някакъв глас иззад Маската.

Освен Вещера, в килията му имаше и още двама. Легналият мъж разпозна благородниците – високият и прегърбеният беше баракс Зан, а набитият и плешивият – баракс Мошито. Те го наблюдаваха без капка състрадание в надменните си очи.

– Ти ли си Кседжен ту Имоту? – попита Мошито. Пленникът кимна безмълвно, докато сълзите се стичаха по лицето му. – Водачът на Айс Маракса? – Той кимна отново.

Зан погледна към Чаросплетника. Той служеше при рода Винакис и беше изключително порочно и садистично чудовище, ако можеше да се вярва на думите на работодателя му. Наричаше се Фарек. Зан бе оставил своя Вещер в именията си на разположение на семейството си; благородникът никога не бе обичал Чаросплетниците, но след смъртта на Кръвната Императрица Анаис ту Еринима ги бе намразил особено силно, понеже подозираше, че тогавашният Върховен Чаросплетник Вирч бе отговорен за хаоса, в който бе изчезнала дъщеря му.

Не изчезнала, а *умряла*, поправи се той. Започваше да вярва на онава, което му бе казала Мишани. Родът Коли беше враг, следователно Мишани също беше враг, и въпреки че бяха успели да научат по някакъв начин за неговата слабост, той нямаше да им позволи да я експлоатират.

Но, за боговете, ами ако тя казваше *истината*? Ако Кседжен проговореше, нито Чаросплетниците, нито Императорът нямаше да се успокоят, докато не открият дъщеря му. Имаше ли някакъв начин да спре това? Имаше ли?

Той прехапа долната си устна. Това беше нелепо. Пълна глупост.

Лусия беше мъртва.

– Сигурен ли си, че ще направи тъй, както му каза? – обърна се Зан към Мошито, кимвайки към прегърбената фигура, надвесена над леглото.

– Чух заповедта на своя Баракс – рече Фарек с пренебрежителен тон. – Нищо няма да бъде скрито. Ще му зададете своите въпроси. А аз ще направя така, че той да отговори и да каже истината.

Кседжен започна да мести разтревожено погледа си от единия към другия.

– Ще бъде тъй, както искаш, Зан – обади се Мошито. – Защо си толкова подозрителен?

– Чаросплетниците винаги ме карат да се чувствам така – отвърна стройният мъж, мъчейки се да прикрие нерешителността и притесненията си. Питаше се дали пък Вещерът не би могъл тайно да промие съзнанието на Кседжен и да получи онова, което търсеше, без те въобще да разберат. Всемогъщи богове, как изобщо се бе стигнало дотук? Възможно ли бе чрез единствения начин, с който разполагаше, за да докаже правотата на Мишани, всъщност да улесни онези, които жадуваха смъртта на дъщеря му?

Всичко се свеждаше до въпрос на доверие. Можеше ли да се довери на дъщерята на Авун ту Коли? Можеше ли да повярва, че детето му е живо? Едно време, да. Вярата му обаче бе умряла заедно с други части на душата му и вече трябваше да знае. Вярата не бе достатъчна. Трябваше да се *увери*.

– Започвай – каза Мошито.

Фарек обърна блестящото си лице към осакатената фигура, простряна на леглото. Тя бе покрита със сияйни ромбове от проникващите през прозореца слънчеви лъчи.

– Да, мой бараксе – промърмори той.

И докато Чаросплетникът прояждаше съзнанието му като дървояд, изгриващ сърцевината на дърво, Кседжен откри, че отново можеше да крещи. Фарек бе убеден, че работата му вървеше по-добре, когато жертвите му откликваха на действията му.

Двадесет и осма глава

Науката, която се занимаваше с изследването на орбитите на трите луни, беше много древна. Макар че лунните бури се появяваха на сравнително произволни интервали от време, натрупаните в продължение на стотици години наблюдения бяха довели до откритието на някои закономерности. Астрономите вече можеха да определят почти със сигурност кога трите луни щяха да застанат достатъчно близо една до друга, за да предизвикат лунна буря. Навигаторите се осланяха на тези прогнози, защото от положението на луните зависеха приливите. Макар че по принцип само образованите люде биваха уведомявани за появата на този природен феномен, обикновено мълвата бързо се разпространяваше сред селяните, които реагираха своевременно, за да предпазят семействата и добитъка си от природната стихия.

Тези сведения не можеха по никакъв начин да помогнат на Кайку и Тсата, които се намираха на открито, когато лунната буря се разрази.

Имаше известен напредък от нощта, в която се бяха измъкнали на косъм от гаурега, и всички мисли за връщане в Лоното бяха забравени. Въпреки че бяха изоставили всяка надежда да убият някой от Възлите, те решиха да насочат погледа си към тревистата равнина и по-специално към зловещото съоръжение, издигащо се край водите на Зан. Гледаха да стоят на такова разстояние, където да не бъдат забелязани от стражите; вече беше невъзможно да се приближат до бреговете на реката, тъй като те гъмжаха от зверове-пазачи.

Решението на Кайку да останат бе възнаградено по-рано, отколкото очакваха. Още на следващата нощ започнаха да пристигат шлеповете.

Девојката предполагаше, че навярно Вещерите са използвали реката, за да съберат тук всички тези Различни твари, както и че са превърнали странната сграда в склад за хранителни припаси, докарани тук от северното течение на реката. Кайку и Тсата бяха присъствали на няколко хранения, по време на които големи купчини месо бяха докарани с каруци, управлявани от същите онези раболепни дребосъци, които бе видяла в манастира на Чаросплетниците на остров Фо. Тя ги бе нарекла „голнери“, което означаваше „малки хора“ – сарамирците често използваха тази дума, когато говореха за деца. Трябваше да очаква, че ще ги види тук; прогресивно нарастващата лудост на Вещерите, причинена от вешерския камък в Маските им, ги правеше напълно неспособни да се

грижат за себе си.

Ала, въпреки всичко, предположенията на Кайку, че реката се използва за превоз, си оставаха само неподкрепени от факти догадки. Това продължи до момента, в който се появиха шлеповете. Те не бяха един или два, а *много* повече.

Бяха пристигнали през деня, така че когато Кайку и Тсата преминаха бариерата през нощта, ги завариха да се поклащат покрай двата бряга на Зан – над четиридесет масивни баржи. На голнерите им трябваша два дни и нощи, за да разтоварят големите денкове и сандъци, които после отнасяха с каруци в гористата пустош. Изведнъж привидно безсмислените покупки на речни кораби от страна на Чаросплетниците през последните пет години придобиха страховит смисъл – те пренасяха по реките Различни хищници и ги събираха накуп, подготвяйки своята армия. Кайку се зачуди какво ли влияние имаха Вещерите върху моряците, които сновяха по палубите, че да им поверят знанието за тази тайна армия. Навярно ставаше въпрос за нещо повече от пари.

На третата нощ товаренето започна.

Първоначалният потрес, който изпитаха двамата спътници, когато забелязаха, че равнината е пуста, бързо бе изместен от онова, което се случваше по реката. Различните твари пристъпваха по подвижните мостове към трюмовете на плавателните съдове под бдителния поглед на Възлите. Шлеповете бяха толкова много, че бе невъзможно всички едновременно да бъдат натоварени, ето защо чакаха на опашка, за да получат своя дял чудовища, след което потегляха нагоре по течението. Изглежда, невидимата преграда не покриваше реката; нито една от баржите не се върна надолу по течението, където се намираха големите водопади и корабоплаването бе невъзможно.

– Къде ли отиват? – питаше се Кайку.

На разсъмване, когато и последният шлеп бе отплавал, двамата спътници се оттеглиха отвъд преградата, за да си починат; ала сънят не дойде лесно тази нощ. Те прекараха по-голямата част от деня, потънали в съмнения и грижи. Кайку се чудеше дали да известят Кайлин посредством Чаросплетнието; все пак нали именно поради тази причина бяха останали – за да вдигнат тревога, ако Чаросплетниците поемат към Лоното. Шлеповете обаче не се движеха натам – те бяха поели нагоре по течението на реката, която щеше да ги отведе към Аксками, а оттам вече можеха да поемат по Джабаза, Керин или Ран.

Тсата изтъкна, че е възможно да стигнат до Разлома по течението на Ран. Лоното се намираще на по-малко от двадесетина километра

западно от тази река. Кайку обаче не се осмеляваше да изпрати известие, освен ако не беше абсолютно наложително, а те не бяха сигурни каква бе крайната цел на шлеповете.

В крайна сметка решиха, че ще останат още две нощи. Ако дотогава не научеха нищо ново, щяха да се отправят на изток и да вървят цял ден, за да се отдалечат максимално от Чаросплетниците, след което Кайку щеше да изпрати съобщението. Тя нямаше представа какви щяха да бъдат последствията от това нейно действие. Навярно Вещерите изобщо нямаше да забележат намесата ѝ в Чаросплетнието и забраната на Кайлин срещу далечната комуникация щеше да се окаже само плод на прекалената ѝ предпазливост. А можеше и да стане точно обратното – все едно пълпъдък да остане незабелязан в стая, пълна с лисици.

Следващата нощ се разрази лунната буря.

Само защото бяха изгубили контакт с външния свят за толкова дълго време, живеещи в малкото си общество от двама души, те изобщо не я очакваха. Бяха прекосили Зан, избирайки си една скала от западния бряг, където стражите бяха по-малко, за наблюдателен пункт. Там неравната земя се протягаше като разперени пръсти към речния бряг, завършвайки с почти отвесна каменна стена. Кайку и Тсата се бяха притаили в един от естествените улеи между тези „пръсти“, легнали по корем сред гъстата покварена растителност. Девојката държеше в ръка далекогледа на Номору – водачката им се бе разделила с голяма неохота с този предмет, намеквайки, че лошо им се пишеше, ако не го върнеха непокътнат.

Луните бяха изгрели от различни места – Аурус от север, Иридима от запад, а Нерин – от югоизток, – поради което нищо не предвещаваше опасността, докато не стана прекалено късно. Ако в този момент някой от двамата бе погледнал нагоре, щеше да види притеглените една към друга луни – точно над главите им, в средата на навъсения небосклон.

Първото нещо, което почувства Кайку, беше как въздухът изведнъж сякаш стана по-остър. След това се появи странното усещане за левитация – като че ли нещо я повдигаше над земята. Тя погледна към Тсата и неволно потрепери – ткиуратецът приличаше на мъртвец. Кожата му бе придобила отровно-жълтеникав оттенък, а зеленикавите му татуировки сияеха призрачно в мрака. Храстите, сред които се бяха притаили, започнаха да шумолят, а сетивата ѝ се изостриха, обезпокоени от някакво невидимо движение; сякаш се намираще в стара къща, из чиито стени бродеха безброй плъхове.

Кайку вдигна глава към небето и кожата ѝ настръхна при гледката на трите небесни тела, скупчени едно до друго като кошмарен грозд в притъмнените небеса. Сякаш от нищото се раждаха черни облаци, които се пенеха, кълбяха и гърчеха под могъщото влияние на сплетените гравитации.

– Духове – промълви девойката, вперила поглед в тревистата равнина под тях. – Трябва веднага да си намерим убежище.

* * *

За малко да не успеят.

Лунната буря започна със страховит вой тъкмо когато влетяха в убежището, което търсеха. То представляваше дълбок процеп във варовиковата скала, чийто под се издигаше нагоре под лек наклон, ала въпреки стеснението във вътрешната си част, имаше достатъчно място за Кайку и Тсата. Той седна с кръстосани нозе, а тя обви коленете си с ръце. В този миг навън се изсипа такъв пороен дъжд, сякаш небето се бе разтворило изведнъж, и безмълвието на нощта бе пометено от грохота на милиардите капки, обстрелващи земята с неистова ярост. Те изкореняваха покварената растителност и барабаняха неумолимо върху каменния покрив над главите на пътешествениците, ала за щастие наклоненият под не позволяваше да водната стихия да се добере до тях. Заслушан в звуците на бурята, Тсата извади малко пушено месо и го раздели с девойката. Тя го пое мълчаливо, без дори да го погледне.

Кайку се чувстваше неспокойно. Лунните бури винаги я изпълваха със страх – действаха ѝ така още от съвсем малка, – ала събитията от не толкова далечното ѝ минало ги бяха натоварили с наистина лоши спомени. Всичките ѝ близки бяха умрели в една такава лунна буря,

отровени от собствения ѝ баща, който искаше да ги спаси от чудовищната участ, която ги очакваше в лапите на Чаросплетниците. Тогава за първи път бе видяла демоните на сенките – страховитите шин-шини, – изпратени от Вещерите да я убият. Отново се беше срещнала с тези зловещи същества в друга лунна буря – тогава мисията им бе да убият Лусия.

Изведнъж небето нададе такъв чудовищен рев, сякаш го раздираха, и към общата какафония се прибави и грохотът на светкавиците. Девойката потрепери. Спътникът ѝ изглежда си даде сметка за

състоянието ѝ, понеже сложи длан на рамото ѝ и прошепна успокоително:

– Ще бъде кратка. Луните само минават една покрай друга;

орбитите им не съвпадат.

Кайку прокара пръсти през косата си и кимна безмълвно. Чувстваше се малко неловко като обект на съчувствието му. Защо изобщо му бе разказвала за своето семейство? Защо беше споделяла миналото си с него? Бе доста необичайно затворен човек като нея да постъпи така; и, въпреки това, да говори за тези неща с него не ѝ се струваше толкова трудно, както беше с другите хора. С другите сарамирци.

Младата жена вече бе изгубила представа за времето, което беше изтекло, откакто бе напуснала Разлома. Месец? Възможно ли бе да е минало толкова време? Започването на Жътвената седмица и предателската постъпка на Асара в облика на Саран вече ѝ изглеждаха като далечни спомени. Земята неусетно обличаше есенната си премяна, а летният зной все по-често бе пронизван от прохладни ветрове. Храната, която си бяха донесли, бе свършила преди доста време, ето защо Тсата ловуваше животни отвъд преградата на Чаросплетниците или пък събираха корени и растения, за да си правят яхния. Диетата им бе груба и в нея имаше прекалено много месо за вкуса на Кайку, ала, от друга страна пък, така тя се чувстваше близо до земята и това я правеше щастлива.

Нощем се изправяха срещу Различните зверове и Кайку ставаше все по-добра в уроците, които Тсата ѝ бе предал. Напредъкът на девойката беше удивителен. Ткиуратецът вече нямаше защо да се тревожи и да я държи под око, докато се промъкваша из пресечените райони; вместо това започна да разчита на нея, възприемайки я все повече като партньор и все по-малко като ученичка. Тези няколко седмици, които прекараха във взаимната си компания, им помогнаха и да се опознаят доста по-добре, отколкото можаха сред затвореното пространство на кораба, отвел ги от Окхамба в Сарамир.

Кайку не питаеше особено добри чувства към Тсата, след като бе рискувал живота ѝ, използвайки я като стръв за маджкрийна в джунглиите на родния си континент; сега обаче го разбираше по-добре и можеше да види нещата и от неговата гледна точка. Даваше си сметка, че навярно ставаше въпрос за нещо преходно, като приятелствата ѝ с пътниците на кораба по време на пътуването до Окхамба, ала в този момент го усещаше по-близък от всеки друг за последните години. Обстоятелството, че бяха непрекъснато един до друг, че правеха всичко заедно, ѝ напомняше за отношенията ѝ с нейния брат Мачим, в онова блажено време, когато не знаеше какво е да изгубиш близък човек.

Ала, въпреки всичко, все още имаше прегради. Тя бе изненадана от

себе си, че му разказа за семейството си, а той не ѝ бе споделил нищо за своето. Девојката знаеше отговора – просто не го беше попитала. Едва ли щеше да ѝ откаже, ако тя проявеше желание да научи нешто повече за него – както знаеше, жителите на Окхамба бяха извънредно отзивчиви – обаче точно това я притесняваше. Младата жена се боеше, че така можеше да го накара да говори за нешто, за което не искаше, и че той щеше да се почувства задължен да изтърпи това заради нея. Тя все още не разбираше напълно неговата душевност и не желаше да бъде груба с ткиуратеца, макар че понякога той се държеше точно така с нея – макар и несъзнателно.

Навярно заради странната, нереална атмосфера на лунната буря, или пък поради обстоятелството, че е била подмамена да сподели своите тайни, докато той ревниво кѳташе своите, ала Кайку реши да рискува.

– Защо си тук, Тсата? – попита тя. После, след като вече бе направила първата крачка, продължи с по-уверен глас: – Защо реши да дойдеш в Сарамир? Богове, Тсата, та аз прекарвам с теб буквално всяка секунда от последните няколко седмици, и все още не зная нищичко за теб! Твоите сънародници споделят всичко – защо не и това?

Ткиуратецѳт избухна в смях.

– Вие наистина сте много чудни хора – каза той. – Аз не съм спрял да те тормозя, а ти толкова дълго време да сдържаш любопитството си! – Мъжѳт се усмихна. – Интересно ми беше колко ли ще издържиш.

Кайку се изчерви.

– Прости ми – рече ткиуратецѳт. – До такава степен си обременена от идеята за благовъзпитано държание, че не посмя да ме попиташ за нищо, за което не съм заговорил прѳв. А след всичко, което научи за мен и за моя народ, би трябвало да знаеш колко ценим откритостта.

– Тѳкмо *защото* си толкова открит, не исках да те питам за нещата, за които не си ми споменал – отвърна тя, чувствайки се едновременно смутена и облекчена.

Той отново се засмя.

– Не бях очаквал това. Предполагам, че не е лишено от смисъл. – Той ѝ хвърли ироничен поглед. – Изглежда, още не съм опознал обичаите ви, както си мислех.

Небесата отново нададоха чудовищен рев. Кайку потрепери.

– Саран беше същият – продължи ткиуратецѳт. – Никога не ме попита за мотивите ми. Явно е смятал, че това е нешто, което засяга само мен, а не него.

– Нея – поправи го Кайку. Тя му беше разказала за Асара, спестявайки му злополучния опит за съвкупление. Тсата ни най-малко не се изненада от измамата, нито пък от обстоятелството, че тази жена можеше да сменя облика и пола си. Той каза на Кайку, че едни жаби в Окхамба можели да сменят пола си, а насекомите били в състояние да променят формата си в пашкулите. Асара не беше в противоречие с природата – само с човешкия свят.

Тсата се замисли.

– Отговорът на твоя въпрос е прост – рече след малко. – Саран ми разказа за неговата – за нейната – мисия и за опасността, която представляват Чаросплетниците за Сарамир. Също така ми спомена и какво според него би могло да се случи, ако завладеят този континент. Че ще посегнат и на другите.

Девојката кимна. Това съвпаднаше с предположенията ѝ.

– Отидох с него до сърцето на Окхамба, за да се уверя дали теориите му бяха верни. Убедих се – усмихна се спътникът ѝ и се почеса разсеяно по китката. – Нося отговорност за много по-голям *паш* – за всичките си сънародници. Ето защо реших да дойда в Сарамир и да преценя заплахата със собствените си очи, да видя реакцията на вашите хора и да отнеса новините вкъщи, ако мога. Ще трябва да уведомя своите сънародници, както Саран уведоми вас. Това е причината, поради която доход тук – и поради тази причина ще трябва да напусна Сарамир понататък.

Кайку внезапно се почувства натъжена. Реакцията ѝ я изненада. Времето, което прекарваха заедно, бе ограничено и думите му ѝ напомниха, че приближаваше часът, в който щяха да се разделят. Завръщането им в истинския свят, с всичките му проблеми и трудности, беше неизбежно.

– И аз така подозирах – каза Кайку. – Изглежда, и ти си станал предсказуем за мен.

Татуираният мъж я изгледа малко особено.

– Сигурно е така – промълви, заслушан в барабаненето на дъжда.

Изведнъж младата жена настръхна. Тя допълзя до входа на пукнатината и се заозърта в мрака.

– Чу ли нещо? – прошепна той, приближавайки се до нея.

– Преградата я няма – рече Кайку.

Ткиуратецът я изгледа недоумяващо.

– *Преградата я няма!* – повтори младата жена. – Щитът на заблудата. Изчезна. Мога да усетя липсата ѝ.

– Трябва да се върнем в равнината – каза Тсата.

Младата жена кимна, а на лицето ѝ бе изписано мрачно изражение. Барьерата я нямаше. Чаросплетниците вече не се криеха.

Тръпки я побиха при мисълта какво ли можеше да означава това.

* * *

Кайлин ту Моритат отвори очи, а ирисите ѝ бяха червени.

– Кайку – прошепна ужасено тя.

В Залата за съвещания имаше още две Сестри освен нея. Помещението се намиреше на един от горните етажи в сградата на Аления орден. Стените му бяха боядисани в черно, а от тавана се спускаха пурпурни вимпели и символи. Трите жени седяха на рогозки, разположени около масата в центъра на залата, и си говореха тихо, докато навън бурята беснееше и блъскаше по спуснатите капаци на прозорците като някакъв незнаен гладен звяр. Сиянието на фенерите и лъкатушешките струйки дим от триножниците бяха придобили зловещ вид под влиянието на природното бедствие, а върху идентично нарисуваните лица на Сестрите се виждаше маската на съзаклятието.

Другите две погледнаха към Кайлин. Нямаше нужда да надзъртат към червените ѝ очи, за да узнаят, че нещо се беше случило; шепотът в Чаросплетнието, който бяха доловили, можеше да е дело само на техния човек.

Кайлин внезапно стана на крака.

– Съберете Сестрите – нареди тя. – Искам всяка от нас, която е в Лоното, да бъде тук след час.

С тези думи напусна помещението и пое по изкаляните улици. Минаваше полунощ, ала навярно Заелис още беше буден. Не че щеше да се поколебае да го събуди, ако спеше; въпросът беше от изключителна важност.

Тя вървеше по пустите улици на Лоното – висока и тънка сянка, която сякаш се плъзгаше *между* капките, понеже поройният дъжд почти не я намокри. Бе едновременно разгневена и изплашена, а мрачните ѝ мисли не я напуснаха нито за миг, докато не стигна до жилището на Заелис.

Кайку. Бокове, как можеше да е толкова безразсъдна? Кайлин не знаеше дали да ѝ се възхищава, или да я прокълне? Бе измъчвана от постоянна тревога, откакто Юги и Номору се бяха завърнали от западната част на Разлома с известията за армията от Различни хищници, струпана покрай бреговете на Зан. Другата новина, която бяха донесли, беше, че

Кайку е отказала да се върне. Ако през това време Чаросплетниците бяха успели да пленят твърдоглавата девойка, щяха да преровят съзнанието ѝ и да извлекат оттам всичко, което искаха да научат за Аления орден. Сега Кайку бе използвала Чаросплетнето, за да изпрати съобщение на повече от хиляда и петстотин километра, размотавайки нишка по цялото това разстояние. Бе достатъчно да я забележи само един Вещер, за да я проследи до първоизточника ѝ, в резултат на което всички тези години, през които Аления орден бе грижливо пазен в тайна, щяха да отидат на вятъра. Стигаше им, че Чаросплетниците знаеха за *една* Различна жена, способна да ги победи в собствената им игра – предишният Върховен Чаросплетник Вирч ги бе предупредил за нея точно преди да умре – ала *две*, които си комуникират помежду си – това вече загатваше за много по-сериозни неща. Ако Вещерите забележеха дори най-незначителната следа за съществуването на Аления орден, щяха да изтребят всички Сестри до крак.

Аления орден представляваше най-голямата заплаха за тях – може би по-голяма дори от самата Лусия, – понеже срещу него Чаросплетниците нямаха превъзходството на своите Маски. Сестрите също можеха да чаросплитат, ала техните дарби бяха вродени и естествени, което ги правеше по-силни от облечените в парцаливи роби мъже, неспособни да проникнат в кралството отвъд сетивата без помощта на разни външни приспособления.

Сестрите обаче бяха малко, твърде малко и Кайлин не смееше да ги разкрие, освен ако не беше абсолютно наложително.

Изглежда, това време най-сетне бе настъпило. Вбесена от постъпката на Кайку, която ги излагаше на такъв риск, високата жена същевременно бе доста обезпокоена от съобщението. Нещата бяха приели доста мрачен обрат. Трябваше да се вземат мерки, и то скоро; макар че едва ли щяха да бъдат такива, каквито Заелис си представяше. Основният приоритет на Кайлин бе оцеляването на Аления орден. Всичко друго беше без значение.

Въпреки че пътят ѝ между сградата на Ордена и жилището на Заелис не беше особено дълъг, дъждът бе спрял и небесата се бяха успокоили, когато стигна крайната си цел. Всяка от луните отново пое по своя път, а черните буреносни облаци постепенно се разпръскваха, топейки се като захарен памук. Бурята беше бърза и свирепа, а краят ѝ бе внезапен като началото ѝ.

Къщата, която Заелис споделяше с осиновената си дъщеря, се издигаше на една от по-високите тераси на Лоното, сред няколко други

постройки със същата форма и дизайн. Представляваше двуетажна сграда от полирано дърво и хоросан, с балконче на източната стена, откъдето се откриваше чудесен изглед към долината, и малък олтар до входната врата с резбовани изображения на Оча и Исисия, заобиколени от димящи пръчици тамян. Над вратата висеше хартиен фенер, чието сияние осветяваше пиктограмите, а до него се поклащаше мъничката камбанка, с която Кайлин извести пристигането си.

Заелис се появи почти веднага на вратата. Той покани високата жена в скромно обзаведена стаичка, осветена от единична лампа, закачена на тавана. По стените висяха декоративни оръжия, а саксиите с цветя и пейзажът, нарисуван с маслени бои, освежаваха помещението, чиято мебелировка се състоеше от две маси и няколко рогозки. Лусия седеше на една от тях с кръстосани нозе и пиеше билков чай от глинена чаша. Тя вдигна поглед към Кайлин и в очите ѝ проблесна едва доловимо любопитство.

– Не може да заспи – обясни Заелис. Той отбеляза разсеяно, че дебелите плитки на новодошлата не бяха подгизнали, че яката ѝ от гарванови пера бе свършено суха и че гримът ѝ беше в безупречно състояние. – Лунната буря.

Гостенката нямаше време за учтивости.

– Кайку се свърза с мен посредством Чаросплетнето – рече тя и забеляза как лицето на водача на Либера Драмач помръкна при тези думи. Лусия продължи да я наблюдава невъзмутимо над ръба на чашата си, сякаш знаеше всичко, което щеше да каже високата жена.

– Лоши ли са новините?

– Много лоши – отвърна Кайлин. – Различните се намират изцяло под контрола на Чаросплетниците посредством онези същества, за които ни спомена Юги, наричани от Кайку „Възли“. Преди няколко нощи повечето от тях отплавали с шлепове на север по Зан, ала хиляди останали. Сега и те, с изключение на съвсем малък брой, също отпътували. Вещерите махнали невидимата преграда и тези Различни поели...

– Накъде? – прекъсна я нетърпеливо белобрадият мъж.

– На изток. През Разлома. Към нас.

Заелис имаше чувството, че в долната част на корема му зейва дупка.

– С колко време разполагаме?

– Движат се бързо – каза високата жена. – Много бързо. Много бързо. Според Кайку имаме четири дни и нощи, преди да ни нападнат.

– Четири дни и нощи... – повтори настойникът на Лусия.

Изглеждаше потресен. – Всемогъщи богове!

– Сега трябва да свърша някои важни неща – рече Кайлин. – Вероятно и ти ще направиш същото. Ще се върна до няколко часа – добави, след което погледна към Лусия. – Едва ли някой от нас ще спи тази нощ.

Тя си тръгна толкова бързо, колкото беше дошла, поемайки обратен към сградата на Аления орден. Около нея се посипаха първите кристалчета звездопад – мънички парченца полуразтопен лед, хвърлящ зеленикави отблясъци под светлината на трите луни. Красивото явление щеше да продължи още ден или два. Тя не му обърна никакво внимание, защото умът ѝ бе зает с други неща. Наистина трябваше да свърши някои неща, както и да вземе може би най-важното решение в живота си.

Лоното бе разконспирирано, а Чаросплетниците идеха. Също като Заелис, Кайлин прекрасно знаеше, че четири дни и нощи бяха крайно недостатъчни, за да се евакуира населението на селището през враждебния терен на Разлома, а и дори да се опитаха, хората щяха да бъдат настигнати и избити. Къде можеха да отидат? Какво можеха да сторят? Настойникът на Лусия едва ли щеше да изостави всичко, за което се бе трудил – оръжията, укрепленията и провизиите; да не говорим за обитателите на Лоното. Щеше да е принуден да се изправи срещу враговете тук, поне докато не изникнеше някаква друга възможност.

Изборът ѝ беше лесен. Заелис и Либерата Драмах бяха обвързани с това място, ала тя – не. Налагаше ли се Аленият орден да остане с привържениците на организацията, изправяйки се редом с тях срещу Вещерите, или просто трябваше да ги остави на съдбата им?

* * *

Юги пристигна в дома на Заелис малко след като Кайлин бе излязла оттам. Лусия вече се бе облякла и отново седеше на рогазката си. Вече трябваше да е заспала, ала изобщо не изглеждаше уморена.

Заелис бе прекалено угрижен, за да ѝ се скара. Съзнанието му гъмжеше от нерадостни мисли, провокирани от известията на Кайлин. Размишляваше за Чаросплетниците, за боговете и за Алскайн Мар. Дали Либерата Драмах изобщо имаше някакъв шанс, ако онова, което духът беше казал на Лусия, бе истина? Ако всичко това представляваше някакъв конфликт на боговете, можеха ли изобщо да се надяват, че ще успеят да устоят на тази вълна? Не бяха ли като някакъв лист, подмятан от бурното море, безпомощен да стори каквото и да било, освен да се носи инертно по теченията? Белобрадият мъж изпита потискащото чувство, че делото на живота му не е било нищо повече от една илюзия, блънуване на

един старец, организира съпротива, която всъщност бе неспособна да се съпротивлява на каквото и да било. Той обвиняваше Кайлин, задето се бе стигнало дотук; затова, че настояваше да се спотайват, когато имаха нужда от решителни действия. И ето че сега – най-накрая – съществуването им беше разкрито. Не, още не бяха достатъчно силни, за да се изправят срещу Чаросплетниците – нямаше две мнения по този въпрос. Обаче единствената друга възможност, с която разполагаха, беше да се предадат, а те никога не биха сторили това.

Той веднага разбра, че Юги е пушил корен от амакса. Блясъкът в очите му, разширените зеници и характерната миризма, която излъчваша дрехите му, бяха красноречиви свидетелства за това.

– Всемогъщи богове, Юги, трябваш ми с бистра глава! – изстреля Заелис вместо поздрав.

– Тогава трябваше да ме извикаш на сутринта – отвърна весело новодошлият. – Какво има? – попита. В този момент забеляза Лусия и ѝ се поклони. Момичето отвърна на поздрава му с леко кимване.

Водачът на Либера Драмах въздъхна.

– Влизай и сядай – рече. – Лусия, ще приготвиш ли нещо силно за госта ни?

– Да, татко – отвърна девойката и пое към кухнята.

Заелис седна на една рогозка на пода срещу Юги и го загледа изучаващо, чудейки се дали мъжът щеше да разбере нещо от казаното тази нощ. Юги редовно пушеше корен от амакса и това притесняваше не на шега настойника на Лусия, ала от друга страна той правеше така, откакто се познаваха, и въпреки съществуващата опасност никога не се пристрасти. Мъжът твърдеше, че може да се откаже от опасния си навик, когато си поиска; в началото Заелис бе малко скептичен по отношение на това, но впоследствие се увери, че помощникът му е бил прав. Юги бе способен да издържа без корена от амакса в течение на седмици и месеци, без да изпада в абстиненция. Веднъж му беше казал, че използва опиума, за да се „справя с лошите нощи“. Заелис не знаеше какво означаваше това, а и Юги никога не му обясни.

Съвсем скоро Лусия се появи с чаша латамри – горчива, черна настойка, стимулираща както тялото, така и съзнанието – и застана на прага на помещението. Сериозността на ситуацията като че ли изведнъж се стовари върху плещите ѝ. Момичето се загледа в двамата мъже, събрали се, за да обсъдят живота и смъртта на стотици – а може би и хиляди – хора, и потръпна. Тя бе причината за всичко това.

„Онези идват за мен, помисли си момичето. Всеки, който ще

загине тук, ще загине заради мен.“

Тогава Юги я забеляза, усмихна се и ѝ даде знак да се приближи. Той пое чашата от ръцете ѝ, кимна благодарствено и каза на домакина си:

– Тя трябва да чуе това, защото я засяга.

Настойникът ѝ изсумтя и ѝ махна да седне.

– Трябва да ти осигурим място, където да си в безопасност, Лусия – започна той с дрезгав глас. – Няма начин да евакуираме жителите на Разлома в рамките на толкова кратък срок, а и броят им е прекалено голям, за да ги скрием където и да било. Виж, що се отнася до дузина или малко повече... нещо като ескорт... можем да те изпратим на североизток. Към Тчамаска. Там има членове на Либера Драмач, които може да те скрият.

Лусия не реагира по никакъв начин. Само попита:

– А вие ще останете и ще се биете, така ли?

– Нямаме друг избор – въздъхна настойникът ѝ. – На практика Либер Драмач построи това място. След като успяхме да го удържим толкова дълго време... дори само заради запасите си трябва да го защитим. Ако отблъснем тази атака, можем да спечелим време, за да започнем отначало. – Той положи ръка на рамото ѝ. – Хората дойдоха тук, защото *ние* ги извикахме, а сред тях има много, които не принадлежат към организацията ни. Нося отговорност за всички тях.

– Както и за мен – рече Лусия. Юги я погледна изненадано. Никога досега не я беше чувал да говори с такъв обвинителен тон на баща си.

Заелис очевидно бе засегнат. Той отдръпна ръката си.

– Точно поради това искам да те отведе в безопасност – каза той. – Ще бъде за кратко. После ще дойда и ще те взема.

– Не – отсече твърдо Лусия. – Оставам тук.

– Не можеш да останеш – поклати глава настойникът ѝ.

– Защо? Защото може да ме убият? – Тя се наведе напред, а гласът ѝ прозвуча като съскане на разгневена змия, което го слиса. – Ще изоставиш мен, но не и тях! Е, аз също няма да ги изоставя! Всички тези хора, всички мои приятели и техните семейства – всички ще загинат тук! И защо? Защото Чароплетниците искат *мен*! Повечето от тях никога няма да разберат това. А ти искаш да ги изоставя, да избягам оттук и да се скатая, докато Вещерите ме търсят под дърво и камък и избиват *невинни* хора? – Девоjkата неусетно бе повишила тон и вече крещеше. – И аз нося отговорност за тези хора, също като теб. Ти самият ме натовари с тази отговорност, когато им обеща спасител от Чароплетниците. Ти

привърза животите им към мен, и нито веднъж не ме попита дали *искаш* това!

Последните й думи прорязаха гръмко тишината. Нито Заелис, нито Юги я бяха чували някога да говори така. Силата на гнева й, проявила се след четиринадесет години на спокойствие и кротост, ги бе потресла.

– Няма да отида – рече тихо тя, ала гласът й беше твърд като стомана. – Ще остана тук и или ще оживея, или ще умра с теб и хората, към които ме привърза.

Юги погледна първо Лусия, после Заелис, след което отново се обърна към момичето. Изведнъж тя вече не изглеждаше като дете, а в очите й гореше майчиният й плам. Заелис бе като онемял. Най-накрая преглътна и отмести взор от разгневеното и непознато момиче, заело мястото на дъщеря му.

– Така да бъде – рече примирено. – Прави каквото *искаш*.

Дори през пелената на приятното опиянение Юги усещаше, че моментът бе изключително напрегнат, ето защо реши да го поразведри малко.

– Нали помните, че някаква армия от изроди настъпвала насам? – попита с пресилена веселост той. – Е, ако искате да ме изслушате, имам план.

* * *

Асара седеше, обгърнала с ръце едното си коляно, подвила другия си крак под себе си, и наблюдаваше как звездопадът нежно се сипеше над езерото Сазазу. Тревата бе подгизнала и влагата се просмукваше в дрехите й, мокрейки кожата й. По водната повърхност пробягваха вълнички – макар и лунната буря да бе приключила, щеше да мине известно време, преди езерото да възвърне предишното си спокойствие. Усещането за нереалност постепенно избледняваше и светът отново придобиваше познатите си очертания.

Сама, тя се взираше в езерото, потънала в мислите си.

Реки дремеше в укритието, където бяха прекарали бурята. Беше толкова изморен, че проспа целия природен спектакъл. Тази мисъл я накара да се усмихне. Горкото момче. Мъката и отчаянието го бяха сломили, ала тя продължаваше да изпитва странна привързаност към влюбения в книгите бъдещ баракс. В друг случай щеше да бъде отвратена от проявите на подобна слабост, но за него бе направила изключение. Та нали в крайна сметка всичко това беше по нейна вина.

Последните няколко дни бяха доста интересни. Красивата жена

очакваше да ги преследват, ала хората на Мос или бяха изключително некадърни, или изобщо не ги търсеха, което беше странно. Това я притесняваше повече, отколкото ако бяха пратили цяла потеря по следите на Реки. Мос със сигурност знаеше какво носеше момчето и какви щяха да бъдат последиците за империята, ако го предадеше на баща си, и въпреки това не предприемаше нищо. Тук определено имаше нещо гнило.

Реки изобщо не бе понесъл добре новината за смъртта на сестра си и се наложи да остане тук за известно време, защото момчето не беше в състояние дори да язди. Скръбта му само привличаше вниманието на хората към тях – дори когато не плачеше, на лицето му бе изписано толкова печално изражение, че всеки човек, който срещнеха по пътя си, щеше да го запомни. Асара си каза, че навярно трябваше да отложи известието за самоубийството на Лараня за някой по-подходящ момент, когато се намираха на по-безопасно място; ала стореното си беше сторено. Реки щеше да се чувства предаден, ако спътницата му се бе забавила повече, а и на нея ѝ се искаше да го поизмъчи малко.

Остави го да спи, за да се пречисти от скръбта. През дългия си живот Асара бе ставала свидетел на десетки подобни драми и най-често те я отегчаваха, ала сега ѝ беше любопитно как Реки щеше да се справи с това изпитание на духа му. Въпреки че беше лесен за манипулиране като всеки мъж, неговата невинност и липса на житейски опит го извиняваха, а и самата жена се усещаше странно привлечена от тези му качества, поради което още не бе изгубила интерес към младежа.

Тя обаче не можеше да заспи. В момента си мислеше за едно спречкване от преди седмици... и за Кайку.

След като измамата ѝ беше разкрита, след като избяга засрамена от Кайку, тя бе отишла при Кайлин. Винаги постъпваше така – бягаше от онова, което я беше наранило, променяше облика си и се скриваше отново. Кайлин щеше да ѝ възложи някаква мисия, така че Асара да си внуши, че се налага да замине именно поради *тази* причина, а не заради Кайку.

Ала ето че разговорът бе прераснал в кавга. Високата жена от Аления орден се държеше прекалено арогантно, сякаш Асара бе *длъжна* да се подчинява на заповедите ѝ. Тя ѝ каза, че *трябвало* да отиде в Императорската цитадела.

– Не съм ти слугиня, Кайлин! – изстреля съществуването, известно още и като Саран. – Ще бъде добре най-накрая да запомниш това!

– Стига си се правила на независима – отвърна Сестрата от Аления орден. – Знаеш, че можеш да си тръгнеш по всяко време. Но не го

правиш, нали така? Защото мога да ти дам онова, за което жадуваш най-силно на света!

Асара й хвърли гневен поглед.

– Имахме уговорка. Не съм се съгласявала да бъда твоя подчинена!

– Тогава сме равноправни, ако това повече ти допада – вдигна рамене Кайлин. – Няма значение. Ще направиш онова, което ти казвам – в противен случай ще нарушиш уговорката ни. Първо обаче ще ми помогнеш да получа онова, което аз искам, а след това ще ти дам това, което ти искаш.

– *Можеш ли?* – попита скептично Асара. – Ще можеш ли да направиш това?

– Знаеш, че мога, Асара, и знаеш много добре, че ще го сторя. Имаш обещанието ми.

– И ти имаш *мето* – процеди някогашната прислужница на Кайку, – че ако ме измамиш, ще си отмъстя. Не би искала да имаш враг като мен, Кайлин.

– Стига с тези заплахи! – отсече високата жена с изрисуваните устни. – Уговорката си стои. Тя изисква да проявяваме поне малко взаимно доверие една към друга, както ти беше известно от самото начало.

Доверие. Асара за малко да се изхили. Доверието беше преоценена стока. Ала Кайлин знаеше за какво копнееше събеседничката й и за какво щеше да рискува почти всичко, само и само да го получи. Ето защо Асара помагаше на Аления орден – отчасти защото имаха общи цели, ала най-вече защото това бе единственият начин да се сдобие с онова, което искаше.

Край на самотата, на празнотата, на пустотата вътре в нея. Беше толкова хубаво, че се страхуваше дори да си го представи.

Двадесет и девета глава

Слънцето залезе над разлома Ксарана, възпламенявайки западния хоризонт с ален, сребристи и пурпурни отблясъци. Юги и Номору бяха легнали върху една стърчаща скала, огряна от последните лъчи на гаснещия ден, докато нейде под тях, сред клисурите и гънките на пресечената местност, умираха хора. Спокойствието на пейзажа бе нарушено от пукота на пушките и експлозиите, а от време на време разузнавачите успяваха да зърнат силуетите на бягащи хора, преследвани от зловещи тъмни форми. Ала въпреки че се намираха доста далеч от театъра на бойните действия, Юги беше сигурен, че умиращите не бяха членове на Либерата Драмах или жители на Лоното.

– Приближават се – каза Номору.

– Не ги забавяме много – отбеляза разсеяно Юги.

– А ти какво очакваше?

Мъжът вдигна рамене. В момента изобщо не му беше до песимизма на Номору. Имаше по-важни задачи.

Преценката на Кайку за скоростта на армията от Различни се оказва точна. Бяха минали три дни от нощта на лунната буря и хилядите хищници се носеха през Разлома почти двойно по-бързо от темпото, с което се движеха двамата следотърсачи в срещуположната посока. Юги се питаше дали числеността им бе достатъчна, за да преодолеят опасностите по пътя им – войските на отделните кланове, каньоните, гъмжащи от капани и примки, тресавищата, бълващи отровни изпарения... За такава голяма сила не съществуваше безопасен маршрут. Колко ли зверове бяха умрели? И дали това имаше някакво значение в крайна сметка?

Първите разузнавачи на Либерата Драмах – включително и Номору – бяха донесли откъслечни сведения, ала едно бе ясно – армията се движеше прекалено бързо. Хищниците опустошаваха всички поселища, откъдето минаваха, подобно на страховит ураган. Клановете и фракциите, намиращи се в близост до маршрута на Различните, бяха обзети от смут. Някои се изтегляха на изток, в посока към Лоното; според разпространената се мълва то щеше да е последната опора срещу врага; слуховете твърдяха също и че Лоното щяло да приеме всички кланове, решени да се обединят с него срещу общия неприятел. Доста рисковано – да пуснеш другите обитатели на Разлома зад укрепените си стени – ала Юги знаеше, че Заелис просто нямаше друг избор.

Откъде ли бяха разбрали? Как бяха открили местоположението на Лусия? Юги проклинаше Чаросплетниците за нечестивите им методи. Всемогъщи богове, вярно че това бе само въпрос на време, ала защо точно *сега*? Само след няколко години бившата Престолонаследничка щеше да стане достатъчно голяма, за да предяви претенции към трона – тогава можеха да съберат истинска армия, която да я подкрепи, да излязат на бял свят и да отправят предизвикателство на Мос и Чаросплетниците.

В съзнанието му изведнъж изплува споменът за гневната ѝ тирада в нощта на лунната буря. От толкова дълго време бяха свикнали Лусия да бъде замечтана и покорна, като воал, развяван от вятъра, че изобщо не се бяха замисляли какво всъщност искаше тя. Бяха сметнали, че щом досега не беше възразила за нищо, значи бе съгласна с всичко, което се случваше около нея, нещо повече – бяха забравили, че тя има собствено мнение. Каквато и да беше Лусия, тя все пак бе едно четиринадесетгодишно момиче с всичките присъщи за възрастта му особености, и търпението и толерантността ѝ не бяха безкрайни.

Мъжът не смееше да си помисли какво ли щяха да правят, ако осиновената дъщеря на Заелис станеше твърдоглава и своенравна като Кайку. Толкова много хора се осланяха на нея.

Изведнъж една особено силна експлозия върна вниманието му обратно към настоящето. Номору прокара ръка през рошавата си коса и се намръщи.

– Да не би да заспа? – попита го спътничката му.

– Да тръгваме – каза той, без да обръща внимание на забележката ѝ.

Те се изправиха и се отдалечиха от скалата, спускайки се по един каменист сипей към дъното на дълбока клисура, където стоеше някакъв мъж, който ги наблюдаваше съсредоточено.

– Приближават се! – извика им той. – Бъдете готови! – след което им отдаде поздрав и се заизкачва по отсрещния склон на дерето. Юги и Номору продължиха надолу, а пушките им се удряха болезнено в гърба. По пътя се разминаха с още двама души, които разпратиха в различни посоки със съответните заповеди. Юги се замисли колко по-лесно щеше да е, ако жените от Аления орден им бяха свързки; ала Кайлин категорично бе отказала да допусне Сестрите си в авангарда, обяснявайки, че елементът на изненадата бил от ключово значение за изхода от битката. Поради тази причина ги държеше в Лоното, ала Юги сериозно се съмняваше, че те изобщо щяха да се намесят в сблъсъка.

Юги и Номору стигнаха дъното на клисурата и поеха по отсрещния

склон. Той ги отведе до колосална скала, надвиснала над гол каньон, чиито почти отвесни стени се спускаха на повече от сто метра надолу към назъбеното му дъно. Тук, зад една каменна издатина, мъжът с неизменната кърпа на главата бе разположил на пост дузина мъже, въоръжени с пушки.

– Някаква активност там долу? – попита Юги, след като се приближиха към тях.

– Нищо – отвърна един младеж с белег на лицето. Името му беше Киху. – Още е рано. Слънцето не е залязло.

– Прав си – кимна Юги, след което посочи двама мъже и една жена – всичките от Либера Драмах – и им каза: – Вие оставате тук и не изпускате от поглед дъното на каньона; искам веднага да ме известите, ако нещо се размърда там. Останалите – след мен! Бързо! Нямаме никакво време за губене!

С тези думи той и Номору се обърнаха и поеха покрай ръба на гигантската скала, последвани от стрелците. Вляво от тях се намираше огромната пропаст, а вдясно се издигаха начупени скали, покрити с оскъдна растителност. Колкото повече напредваха, толкова по-тясна ставаше пътеката, а чукарите от дясната им страна постепенно изчезнаха, заменени от друга, не по-малко страховита бездна. Накрая пътеката, по която тичаха бойците от Либера Драмах, се стесни дотолкова, че не представляваше нищо повече от скалист ръб, прорязващ колосалния каньон точно по средата, разделяйки го на две части; досущ дълъг нос, издаден навътре сред морските води.

Юги внезапно изпита прилив на гордост. Никой досега не беше успял да спре армията от хищници, ала никой не бе разполагал с достатъчно време, за да се подготви. Той си спомни как преди се бе възпротивил на решението на Кайку да остане на територията на Чаросплетниците, ала сега се чувстваше благодарен за това. Ако твърдоглавата девойка не бе поела този риск, едва ли щеше да успее да ги осведоми своевременно за похода на зверовете. Вещерите бяха насъскали своите чудовища през Разлома, без да им пука за хората, които щяха да умрат, ала Юги смяташе да забави малко яростното им настъпление. Нямаше да им навреди да поспрат тук и да се замислят за някои неща...

– Гнусоврани! – извика някой. Водачът им погледна нагоре и забеляза черните силуети, кръжащи високо над тях. Стрелците мигом се спуснаха надолу по склоновете на скалния ръб, прикривайки се сред храсталците и назъбения терен. Те застинаха неподвижно, заслушани в дрезгавите кръсъци на гнусовраните, които най-вероятно изпълняваха

ролята на разузнавачи, проучващи терена за приближаващата армия.

– Дали ще ни забележат? – прошепна Номору. Тя и Юги бяха застанали на склона от лявата страна на пътечката, който се спускаше към западния каньон.

– Ако стане така, поне никой няма да остане жив, за да разкаже как сме се издънили – отвърна й той.

Жената се изхили тихичко и посочи с глава към летящите чудовища.

– Искаш ли да ги сваля?

Командирът на групата поклати глава.

– Ще получиш достатъчно мишени. Дотогава не искам нито един изстрел.

Той се загледа в западния каньон, откъдето очакваше да се появят Различните. Врагът напредваше из Лоното в доста разгърнат строй, ала тук разломът Ксарана се стесняваше и повечето пътища се сливаха, което означаваше, че голяма част от хищниците трябваше да минат по този път. Другият вариант беше да се изкатерят до откритите хълмисти земи, но Юги бе сигурен, че Вещерите ще предпочетат най-краткия маршрут до Лоното. Главоломната бързина, с която се придвижваха чудовищата, означаваше само едно – те искаха да изненадат Либерата Драмах, така че привържениците на организацията да не могат да евакуират Лусия. В противен случай едва ли биха избрали неравния терен на Разлома пред гладките равнини, които го заобикаляха. Очевидно не желаеха да се набиват на очи – нито пред набелязаните си жертви, нито пред света.

Изведнъж Юги се зачуди защо ли използваша такава брутална сила, за да ликвидират Лусия, вместо да изпратят убийци или пък да възложат премахването ѝ на някой Чаросплетник. Навярно просто нямаха време. Той си помисли за *другата* армия – тази, която се бе отправила на север с шлеповете. Явно вниманието на Вещерите бе насочено другаде и те имаха по-неотложни задачи от ликвидирането на бившата Престолонаследничка.

Слънцето почти бе залязло и последните алени отблясъци помръкваша в небесата, когато първите звуци на приближаващата се армия достигнаха до ушите им. Гнусовраните бяха изчезнали, както очакваше Юги. Кайку ги бе осведомила за различните видове хищници, събрани от Чаросплетниците, и за силните и слабите страни на всеки от тях. Гнусовраните никога не летяха през нощта; девойката предполагаше, че виждаха много зле в тъмнината.

Постепенно усилващият се шум безпокоеше Юги. В началото

звучеше като някаква далечна какофония, ала съвсем скоро прерасна във всепомиташа вълна от резове, ръмжене, вой и всякакви нечленоразделни звуци, накъсвана спорадично от пукота на огнестрелни оръжия. Командирът на групата стисна здраво пушката си, разкъсван от колебания. Чувстваше се тъй, все едно стои на вълнолома и чака приближаването на гигантско цунами.

Ордата внезапно изникна пред очите им, появявайки се в западната част на каньона, точно както бе предположил Юги. Той пребледня, когато забеляза как армията се разлива като масло по дъното на пропастта; чудовищно възплъщение на покварата, разяждаща земята на Сарамир. За разлика от повечето жители на империята, той не хранеше предразсъдъци към Различните – в либералния свят на Лоното човек дори можеше да забрави, че изобщо имаше такива неща – ала в момента бе неспособен да потисне порива на отвращение и страх, обзел го при вида на ужасните същества, носещи се срещу тях. Никога досега не бе съзирал такива противни създания, чиято уродлива същност, допълнително обособена от Чаросплетниците, да представлява истинска гавра със законите и хармонията на Еню.

„Как е възможно Кайку и тези чудовища да бъдат едни и същи?“, запита се той.

Зверовете тичаха в тръс, така че да пазят силите си и да могат да преодоляват големи разстояния с цената на нищожна почивка, ала въпреки това скоростта им бе изумителна. В редиците им нямаше строга организация или определен строй, и въпреки това не се газеха и тъпчеха взаимно. Огромните гаурегии се извисяваха над подобните на глигани бесове, дългокраките като паяци скрендели се движеха по фланговете задно с по-дребните маймуноподобни създания, а острилите се носеха с невиджана грациозност. Сред чудовищата се забелязваха и други разновидности, ала на Юги му беше трудно да ги различи от това разстояние; същевременно нямаше никакво желание да се запознава с тях поотблизо.

– Богове! – промълви Номору. – Ако стигнат до Лоното, всички сме мъртви!

– Толкова много кучета, а няма никой, който да държи каишките... – каза мъжът с кърпата на главата. – Къде са Възлите? Ами Чаросплетниците?

След малко целият западен каньон гъмжеше от Различните хищници и те започнаха да преливат и в източната му част. Юги и хората му затаиха дъх, докато наблюдаваха потресени как зверовете препускаха

под тях, минавайки от дясната страна на скалистия нос, където се бяха притаили стрелците.

– Ето ги – прошепна Номору повече на себе си, отколкото на водача. Тя се бе загледала като хипнотизирана в западната част на каньона, откъдето продължаваха да извира нови и нови чудовища.

Наистина бяха там. Движеха се в ариергарда на ордата, яхнали големи, подобни на манкстуи (само че лишени от козина) зверове, заобиколени от гаурегии. Юги усети как му приляга само при вида им – изглеждаха досущ като Чаросплетници със своите наметала и маски. Гаурегите се движеха като жива стена около тях, закриляйки ги с масивните си туловища.

– Тези гадини пазят Възлите – рече Юги, повишавайки глас, за да надвика оглушителната врява от преминаването на вешерската армия. – Ще можеш ли да го направиш?

Номору го изгледа обидено, ала ако искаше да каже още нещо, пропусна момента, защото в същия миг чудовищна експлозия процепи въздуха, а земята потрепери. Грохотът от взрива отекна нашир и дълж из Разлома, а от източната стена на каньона се заоткъртваха големи каменни късове, които се затъркаляха надолу към зверовете, вдигайки облаци прах по пътя си. Либер Драмах бяха поставили експлозивни на стратегически места из дефилето и сега рухващите скали погребваха под тежестта си десетки от Различните хищници.

Зверовете виеха, ревяха и се тъпчеха един друг, ала вече бе прекалено късно да избягнат каменната лавина, която се стоварваше отгоре им. В източната част на каньона се беше вдигнал толкова много прах, че стрелците едва можеха да различат нещо, ала и онова, което виждаха, ги радваше – задните редици на армията продължаваха напред, което означаваше, че продължаваха да тласкат още зверове към каменната смърт.

Юги се надигна и се усмихна на Номору.

– Хайде сега да им покажем какво означава битка – каза той.

Стрелците откриха огън.

Мъжът с неизменната кърпа бе разположил стотина от тях по стените на каньона, точно над нашествениците. Въпреки облаци прах, които пречеха на хората да видят какво точно става на дъното на дефилето, хищниците бяха разположени толкова нагъсто, че бе невъзможно изстрелът да отиде нахалост. Те започнаха да отправят куршум след куршум в пропастта, а тя им отвърна с агонизиращия рев на умиращите зверове, които се мятаха безпомощно сред гъмжилото от себеподобни, правейки отчаяни опити да докопат враговете си.

След известно време прахолякът се слегна и гърчещите се тела на чудовищните същества отново изплуваха пред погледа на стрелците – неясни силуети под смрачаващото се небе. Юги, Номуру и останалите хора от Либера Драмач стреляха и презареждаха, стреляха и презареждаха... От време на време някой скрендел се мъчеше да се измъкне от кървавата баня, опитвайки се да се изкачи по стените на каньона, ала Юги бе разположил неколцина мъже специално за тази цел и техните куршуми веднага го сваляха сред мелето.

– Обръщат се! – внезапно извика някой. – Обръщат се!

Така беше. Различните, водени от отчаяното си желание да избягат от зоната на разстрела, в крайна сметка бяха осъзнали, че пътят им на изток е блокиран, и се втурваха към мястото, откъдето бяха влезли в каньона. Юги изпита чувство на мрачно задоволство, чудейки се дали Възлите бяха изгубили контрол над поверените им зверове, или пък самите те ги бяха накарали да направят така. Не че имаше особено значение – така или иначе, резултатът щеше да е един и същ.

– Не отстъпвайте! – извика Юги на хората си. Барутът и амунициите им вече привършваха, ала той не искаше да се оттеглят още. Не и докато Номуру не получи възможността, която чакаше.

Сякаш дочула мислите му, жената вдигна пушката на рамо и присви едното си око. Неиде долу в каньона Възлите се скупчваха един до друг, заобиколени от гаурегите телохранители. Никой не можеше да зърне изражението им зад маските, ала Юги почти можеше да почувства тяхната концентрираност, тяхната *воля*, с която управляваха противните зверове.

Номуру стреля; куршумът мина на сантиметър от рамото на гаурега и уцели един от Възлите в лицето, пробивайки бялата му маска. Той се наклони, олюля се и падна от седлото си.

Реакцията сред Различните бе светкавична. Една част от тях внезапно побесня, като създанията се нахвърлиха вкупом едно срещу друго. Стрелците ги оставиха да се избиват и съсредоточиха вниманието си върху другите зверове.

Номуру стреля отново. Още един от Възлите залитна назад и се стополи на земята.

В този миг един от членовете на Либера Драмач, разположени по стените на каньона, хвърли съскаща бомба сред гъмжилото Различни хищници. Когато тя избухна, настана истински ад – разхвърчаха се късове кървава плът, съпроводени от ужасяващи писъци. Номуру използва хаоса, за да свали още един от Възлите; така броят на съществата, които

се разкъсваха яростно помежду си, се увеличаваше значително. В момента, в който той падна от седлото, два от гаурегите-телохранители се навърлиха един срещу друг. Сред останалите Възли настана хаос и те започнаха да отстъпват, обзети от паника, опитвайки се да достигнат онази част на каньона, откъдето бяха влезли.

Тогава избухнаха и последните експлозии.

Различните твари завиха от страх, когато устието на каньона се затвори, отрязвайки единствената им възможност за изход. Това обаче далеч не беше основният им проблем. Тонове скална маса се откъснаха от стените на дефилето, погребвайки стотици от зверовете под себе си. Незасегнатите сновяха отчаяно напред-назад, търсейки начин да се измъкнат от смъртоносния капан, докато изстрелите на хората на Юги продължаваха да ги покосяват.

Здрачът се сгъстяваше и с всяка следваща минута за стрелците ставаше все по-трудно да следят какво се случваше, въпреки че повечето разполагаха с далекоглед. По заповед на Юги всички спряха да стрелят – явно командирът им не искаше да изхаят последните си патрони, когато Различните и бездруго си нанасяха достатъчно поражения помежду си. След като гърмежите на огнестрелните оръжия заглъхнаха, над каньона се възцари неестествена тишина, нарушавана единствено от ръмженето на биещите се хищници. Те изобщо не подозираха какво ги очакваше.

Изведнъж един от огромните гауреги изчезна – сякаш земята просто се разтвори и го погълна. Стрелците не бяха в състояние да кажат дали той бе първото същество, което бе погълнато от земните недра, или просто беше първото, което забелязаха те. Зверовете, които стояха близо до него, внезапно се наежиха, усещайки, че нещо не е наред. В следващия момент друг Различен звяр – този път фурия – бе всмукан от земята. Той имаше време колкото да изквичи изплашено и само след миг от него нямаше и следа.

– Богове – измърмори Киху, който се бе притаил до Юги. – Сега ще стане истинска касапница.

Необяснимото явление започна да се случва навсякъде из каньона. Съществата от армията на Чаросплетниците изчезваха, като че ли просто пропадаха – сякаш земята под краката им внезапно изчезваше. В началото бяха всмуквани един по един, после – на групи по пет-шест, и накрая – на цели дузини. Хищниците взеха да надават кански рев, насочвайки агресията си един към друг, понеже бяха неспособни да проумеят какво се случваше в действителност. Скренделите – най-

интелигентните от хванатите в капана създания – се опитваха да се изкачат по стените на каньона, ала въпреки че успяваха да се задържат на безопасно разстояние от опасната земя, гладките стени не им позволяваха да се измъкнат на свобода. Армията от хищници бързо се топеше – и живи, и мъртви биваха поглъщани от назъбеното дъно на пропастта.

Тези от отряда на Юги, които имаха далекогледни, успяха да забележат някакви неща под повърхността, наподобяващи невисоки могили, които се движеха със светкавична бързина към своите жертви. Другото нещо, което им направи впечатление, бяха кървавите петна, избиващи на повърхността на земята – изглежда, каменистата почва бе до такава степен преситена от кръв, че вече не можеше да я задържи в себе си. Различните твари сновяха насам-натам по подгизналата от телесните течности на събратята им земя, опитвайки се да се изплъзнат от неznайните същества, ала всичките им усилия бяха предварително обречени на провал. Дори и скренделът, който бе успял да се покатери на известна височина по стената на каньона, беше уловен – от земята изведнъж изригнаха гигантски пипала, които се впиха в него и го завлякоха нейде в дълбините, а хищникът не успя дори да изпищи, тъй като това стана за по-малко от секунда.

Когато тъмнината спусна своя воал над света и Аурус започна да се издига в нощното небе, над каньона се беше възцарила призрачна тишина. Единственият знак, по който човек можеше да се досети, че Различните са били някога тук, бяха кървавите петна, покрили назъбеното дъно на огромния каньон.

Юги изсвири с уста. Беше чувал истории за това място още откакто бе пристигнал в Разлома, и знаеше за неколцина, които бяха заплатили с живота си скептичното си отношение към тези слухове. Никога обаче не си беше представял, че *лиха-кири* – подземните демони – ще бъдат толкова жадни за кръв.

Някаква жена се приближи към тях по тясната пътечка, благодарение на която бяха стигнали дотук.

– Оттеглят се, Юги – каза тя, останала без дъх. – Прибират се обратно.

Хората около командира си отдъхнаха шумно, а някои от тях го потупаха силно по рамото. Той се ухили дяволито.

– Сега няма да бързат толкова да се доберат до Лоното – заяви водачът им. – Поздравявам ви за добре свършената работа.

Щеше да им позволи малко да се позабавляват, преди да потеглят обратно към Лоното – заслужаваха поне това. Днес бяха нанесли

страшен удар на армията на Чаросплетниците, ала следващия път Вещерите нямаше да бъдат толкова безразсъдни. Въпреки стотиците хищници, които бяха убили, едва ли бяха причинили сериозен ущърб на врага. Чаросплетниците, каквито и да бяха те, не бяха тактици и бяха допуснали да попаднат в капан, който всеки опитен пълководец би избягнал; безумието им обаче ги правеше непредсказуеми, а това бе опасно.

Юги срещна погледа на Номору – единственият човек, който стоеше отстрани и не се веселеше с останалите – и си даде сметка, че и тя си мислеше същото като него. Бяха си спечелили кратка отсрочка, ала истинското сражение щеше да се развихри в Лоното. И бе напълно възможно това да се окаже битка, която да не могат да спечелят.

Тридесета глава

Окото на Нуку се издигна и залезе след унищожаването на вещерската армия, а Иридима замести Аурус в облачното небе. Кайку и Тсата седяха на западния бряг на река Зан в западната част на Разлома под короните на едни тумисови дървета, които по някакъв начин бяха успели да избегнат заразата, излъчваща се от намиращия се недалеч вещерски камък. Нощта беше тиха, като се изключеше шепота на прохладния бриз, шумолящ в листата.

На другия бряг на реката се издигаше злокобната постройка, съградена сред тревистата равнина – странното, наподобяващо гигантска гърбица съоръжение, покрито с метални плочи. От него сякаш се излъчваше нетърпимо зловоние и във вътрешността му нещо стенеше и скърцаше, докато масивните, снабдени с шипове колела се въртяха бавно във въздуха. Около него бяха разпръснати по-малки конструкции, чието предназначение бе също толкова неясно, както и това на голямата постройка. От време на време от недрата му се чуваше подрънкване на вериги, както и съскането на огромни пещи. Сегашната позиция на двамата спътници им даваше възможност да видят и покритите с решетки шахти на две тръби, потъващи под земята на известно разстояние от речния бряг.

Кайку изучаваше съсредоточено зловещото съоръжение, смръщила вежди. Ненавиждаше го. Мразеше незнайното му предназначение, мразеше странния му вид, неестествените шумове, които издаваше, и отвратителното му зловоние. Изглеждаше ѝ като символ на покварата, отвратително олицетворение на заразата, бълващо отрова. Ненавиждаше го и защото заради него трябваше да стои тук, докато приятелите и домът ѝ се намираха в ужасна опасност – *всички* жители на Лоното бяха в ужасна опасност – и въпреки че не можеше да бъде с тях и никога нямаше да се добере дотам навреме, мисълта, че дори не се беше опитала, не спираше да гризе сърцето ѝ.

Същевременно ѝ се струваше, че трижди проклетият окхамбски начин на мислене сериозно ѝ беше повлиял през тези седмици, които бе прекарала в компанията на Тсата – как другояче да си обясни тази странна самоотверженост и стремеж да се посвети на благо на хората около нея, загърбвайки егоистичните си желания? В нощта на лунната буря, когато невидимата преграда изчезна, когато наблюдаваха как

хищническата орда напуска равнината и се отправя към Лоното, Кайку искаше повече от всичко на света да тръгне с тях. Не я интересуваеше, че зверовете се движеха прекалено бързо за нея,

нито пък се замисляше, че дори и да *успееше* да стигне навреме в Лоното, едва ли щеше да помогне на събратята си така, както можеше да го стори тук. Предишната Кайку би заминала, защото такава беше природата ѝ.

Ала не замина. Девојката знаеше какво си мисли Тсата и бе изненадана да разбере, че и тя си мислеше същото. Хищниците бяха напуснали тревистата равнина, но странното изгърбено съоръжение продължаваше да се издига покрай водите на Зан. И Тсата и Кайку бяха единствените, които имаха възможност да научат нещо повече за него.

Единствените, които можеха да се доберат до вешерския камък.

Ткиуратецът нямаше нужда да я убеждава. Самата тя прекрасно разбираше, че едва ли някога щеше да им се отвори подобна възможност. Каквото и да беше изходът от битката на изток, бяха длъжни пред жителите на Лоното да използват предоставилия им се шанс. Трябваше да се спуснат в мината на Чаросплетниците.

– Виж – прошепна Кайку на спътника си, когато от дълбините на съоръжението се разнесе гърлено ръмжене, последвано от серия тракащи звуци. Решетките на шахтите се разтвориха и тръбите забълваха мощни струи черна вода, в която плуваха скални късове, всевъзможни органични отпадъци и някакви други неща, които пътешествениците не можеха да различат на оскъдната светлина от лунните лъчи. Изхвърлянето на излишните материали във водите на Зан продължи няколко минути, след което решетките отново се затвориха, от вътрешността на постройката се дочуха няколко силни избумтявания; после изведнъж се възцари тишина, нарушавана единствено от плискането на реката.

Кайку и Тсата напуснаха прикритието на тумисовите дървета и запълзяха през високата трева към речния бряг. Малко по-нагоре ги очакваше дънерът, който бяха издълбали отвътре преди няколко дни, превръщайки го в плавателно средство, с чиято помощ да минат на другия бряг. Дватамата спътници го бяха изтъркаляли тук миналата нощ, скривайки го сред гъстата растителност, избуяла от двете страни на Зан.

Те огледаха внимателно тревистата равнина. В мрака се виждаха някакви силуети – може би стотина, разпръснати по протежение на цялата ѝ площ. Патрулите, колкото и малко да бяха останали, се намираха предимно на източния бряг на реката и разузнавачите не се бояха, че ще се натъкнат на някой страж от западната страна на Зан. Отвъд равнината

се издигаше черната стена на високите скали, където се бяха притаили пътешествениците, когато за първи път забелязаха армията от Различни. Тогава мястото гъмжеше от хищници, а сега бе толкова пусто, че изглеждаше призрачно.

След като се увериха, че около тази част на реката нямаше никакви стражи, те изчакаха Иридима да се скрие зад един облак и избутаха дънера във водите на Зан, след което нагазиха в реката. Водата се оказа изненадващо топла – макар че водеше началото си от ледените недра на планините Тчамил, стотиците километри под жарките слънчеви лъчи бяха повишили значително температурата ѝ. Младата жена почувства влажните ѝ целувки по дрехите и кожата си. Тук течението на Зан забавяше скоростта си, преди да се втурне с шеметно темпо на юг към големите водопади. Кайку се хвана от едната страна на дънера и изчака и ткиуратеца да направи същото; когато плавателното им средство спря да се клатушка, се оттласнаха от брега и заплуваха напред.

Прекосяха реката без особени затруднения; луната остана зад облака достатъчно дълго, за да не се набият на очи, а когато приближиха отсрещния бряг, се насочиха към шахтите на големите тръби, излизаци от изгърбеното съоръжение. Там се хванаха за решетките и оставиха течението да отнесе дънера надолу по реката – беше опасно да го оставят някъде по брега, защото щеше да събуди подозренията на враговете им.

Седмиците, които бяха прекарали в наблюдение на тревистата равнина и зловещата постройка, най-накрая дадоха плодове. Въпреки че Кайку недоволстваше, заедно бяха неспособни да се доближат до Възлите или тайнствената сграда на Чаросплетниците, бяха успели да понаучат нещичко за възможните входи и изходи, което да им помогне в изготвянето на план за действие. Младата жена отдаваше особено значение на редовното изхвърляне на вода през тръбите – макар и да бяха неспособни да определят точно на какви интервали ставаше изхвърлянето на отпадъците, понеже не разполагаха с никакви времеизмервателни приспособления, и двамата бяха единодушни, че то бе подчинено на определена периодичност и трябваше да минат поне няколко часа преди следващото прочистване. В случай че преценяха добре времето си, би трябвало да могат да се спуснат по някоя от тръбите и така да стигнат до вътрешността на вещерското съоръжение. Кайку предполагаше, че функцията на решетките, с които бяха снабдени шахтите, бе да не позволяват на речните животни да попадат в тръбите, а това означаваше, че *имаше* къде да попаднат.

Ала сега, когато надзърна в зейналия отвор на една от тръбите

(високият насип ги скриваше от евентуалните наблюдатели на брега), Кайку внезапно бе пометена от суровата реалност на своя план. Влезеше ли веднъж вътре, щеше да бъде погълната от тясното пространство, обградена от студените стени на мрачния тунел, без никаква възможност за движение, освен напред или назад. Девојката усети как паниката размърда дългите си пипала в корема ѝ.

Тя дръпна долната половина на решетката и тя се отвори с едва доловимо проскърцване. Пантите бяха монтирани така, че вратичките да се отварят само навън, предотвратявайки случайното попадане на животни или речни отпадъци в тръбата. Младата жена влезе първа; тя си пое дълбоко въздух и пропъзля под горната решетка, поглеждайки през рамо към Тсата, който веднага я последва. Водата ѝ стигаше до кръста, а тунелът бе достатъчно широк, за да могат да вървят, вместо да пълзят на четири крака, стига да се движеха приведени. Ткиуратецът се обърна и затвори решетката след себе си, след като се увери, че няма да задейства някакъв заключващ механизъм.

– Ако се стигне до там – рече му Кайку, сякаш прочела мислите му, – ще ги взривя на парчета.

Спътникът ѝ знаеше какъв бе подтекстът на думите ѝ. Предупреждението, което бяха изпратили на Кайлин, ги излагаше на голям риск. Дори и да не знаеха къде точно се намира, ако Чаросплетниците бяха засекли съобщението ѝ, вече щяха да са доста предпазливи. Използването на нейната *кана* щеше да е равносилно на смъртна присъда, ала въпреки това младата жена смяташе да прибегне до дарбата си, ако се наложеше. Кайку искаше да изясни това както пред Тсата, така и пред себе си. Както ѝ бе казала Кайлин, силата ѝ беше нейна и тя можеше да я използва тъй, както сметне за добре.

Татуираният мъж се усмихна. Ако това момиче някога облечеше робите на Аления орден, Кайлин щеше да стори всичко, за да я запази в редиците му.

Те поеха към вътрешността на тунела, съпроводени от тихото плискане на водата, която газеха. От време на време до ушите им достигаха и други звуци – някакъв зловещ тропот и стържене, изкривени от ехото в металната тръба. Мракът беше непрогледен и единствената светлина идеше от постепенно смаляващия се кръг, откъдето бяха дошли. След като сметнаха, че се бяха отдалечили достатъчно от решетката, Тсата започна да разопакова свещта, която висеше на колана му, увита в непромокаемо платно.

– Почакай – прошепна му Кайку.

– Тръбва ти светлина – изтъкна мъжът. Той имаше очи като на сова – наследство от чистокръвните жители на Окхамба, чиято кръв се беше смесила с тази на бегълците от Куараал, създавайки ткиуратския народ.

– Не – каза девойката. – Все още мога да виждам.

– Сигурна ли си? – попита Тсата.

– Разбира се. Прибери тази свещ.

Спътникът ѝ я послуша и те продължиха напред. Предполагаха, че тръбата няма да бъде много дълга, след като съоръжението, откъдето водеше началото си, се намиреше в близост до речния бряг, и се оказаха прави. Самото промъкване през вътрешността ѝ съвсем не беше толкова страшно, както бе очаквала девойката – пристъпите на клаустрофобия, от които се опасяваше, така и не я връхлетяха, стига да не си мислеше за тоновете водна маса, които можеха да ги пометат при следващото изхвърляне на отпадъци. Кайку отбеляза колко много бе пораснала след Жътвената седмица; след като бе измамена от Асара и бе победила демоните в Чаросплетиего; след като бе спасила умиращия си приятел съвсем-сама и бе прекарала седмици, поемайки какви ли не рискове, убивайки Различни зверове и разчитайки единствено на себе си и този татуиран чужденец, чиито странни обичаи тепърва започваше да разбира. Макар и като цяло да си беше същата, каквато винаги е била, начинът ѝ на мислене се беше променил – тя бе станала доста по-зряла, а заедно с това бе придобила и една самоувереност, каквато никога не беше имала.

Кайку си помисли, че така се харесваше повече.

Спорадичният тропот и стържене бяха станали по-силни, а от време на време непрогледният мрак на тунела бе прорязван от алени проблясъци, сякаш в стените му имаше процепи, зад които периодично лумваха ярки огънове. Тръбата постепенно започна да завива настрани, ала толкова плавно, че пътешествениците едва забелязаха това, и след завоя гледката в края на тунела най-сетне се откри пред очите им.

Кайку примигна пред яркия блясък. Тунелът се разширяваше и се съединяваше с втората тръба, оформяйки по този начин широк правоъгълен коридор. Подът му се накланяше нагоре, издигайки се над нивото на реката, а в дъното му се виждаше нещо като метална стена с бронзов цвят, която излъчваше алено сияние.

Младата жена погледна към Тсата. Той измърмори нещо на окхамбски, без да отделя поглед от препятствието пред тях.

– Какво означава това? – попита Кайку.

Ткиуратецът изглеждаше слисан, че девойката го беше чула –

изобщо не възнамеряваше да каже това на глас.

– Нещо като молитва за защита – прошепна той.

– Ала вие нямате богове – изтъкна младата жена. – Също така не вярвате, че предците ви живеят някъде другаде, освен в спомените ви.

– Тя е насочена към нашия *паиш* – натърти татуираният мъж. Кайку за първи път го виждаше объркан. – Моля за твоята закрила и ти предлагам своята. Просто стар обичай.

Спътничката му отметна един мокър кичур от лицето си.

– И как трябва да ти отговоря?

– *Хтхре* – рече той. Кайку го повтори, несигурна дали го произнасяше правилно. – Това означава, че приемаш и ми предлагаш своята защита.

Тя се усмихна.

– *Хтхре* – рече, този път с по-голяма увереност.

Той отмести поглед настрани.

– Просто стар обичай. Нищо повече.

Те изпълзяха от водата и поеха по широкия коридор. След толкова много време, прекарано в тъмнина, топлото, огнено сияние в дъното на тунела ги изпълваше с тревога. Напредваха бавно, прилепили длани до обшитите с метални плочи стени, споени заедно посредством някаква незнана за тях наука. Когато приближиха източника на сиянието, се оказа, че това не е стена, а стръмен склон, подобен на вертикален улей – най-вероятно се намираха в основата му. Те погледнаха нагоре, ала не можаха да различат нищо, защото над главите им цареше пълен мрак. Стените на улея ги обгръщаха и нищо не им подсказваше какъв е източникът на аленото сияние.

При по-внимателния оглед забелязаха металната стълба, прикрепена към стръмния склон.

Кайку започна да се изкачва. Нямаше какво друго да сторят. Тсата остана долу, а стичащата се от дрехите му вода се събра в локвичка около обувките му. Изведнъж на Кайку ѝ се прииска да имаше някакъв начин да вземе пушката със себе си, без да намокри барута – присъствието ѝ щеше да ѝ подейства успокояващо, въпреки че от оръжието едва ли щеше да има някаква полза, ако ги разкриеха.

Тя достигна върха на стълбата и стомахът ѝ внезапно се сви, когато пред очите ѝ се разкриха гигантските размери на мината на Чаросплетниците.

Изгърбеният купол на вешерското съоръжение не беше, както бе очаквала девойката, таван или някакво друго помещение; по-скоро това

беше покривът на колосална шахта, която се спускаше стотици метри надолу в мрачната бездна. Самите стени на мината не бяха равни – колкото по-надолу се спускаше тя, толкова по-назъбени и грапави ставаха те. Широки первази ги опасваха, а издигащите се високи колони изглеждаха нищожни на фона на величествените мащаби на цялото съоръжение.

Улеят, по който Кайку се беше изкатерила, излизаше на ръба на голям полукръгъл перваз, където бяха монтирани две големи колела, на чиито шипове бяха закачени вериги. Към тези вериги бяха прикрепени големи кофи, които загребваха вода от дълбините на мината и се издигаха нагоре, изливайки водата в голям метален резервоар, след което отново се спускаха надолу.

Сиянието в основата на улея се излъчваше от метални фенери и стълбове, на чиито върхове горяха димящи пламъци, каквито Кайку не беше виждала преди. Те отделяха много повече пушек от нормалния огън – гъсти, черни кълбета задушлив дим, които се издигаха плавно нагоре, насищайки въздуха с нетърпимо зловоние. Девојката осъзна, че тъмнината над главата ѝ не се дължеше толкова на липсата на светлина, колкото на кълбящия се мазен пушек, който бавно се процеждаше в околната атмосфера през процеците в купола на съоръжението.

Множеството колони и тераси, осяели грапавите стени на кратера, бяха свързани помежду си посредством гъста мрежа от проходи, въжени мостове и стълби, увиснали като паяжини в гигантската мина. Кайку забеляза, че с помощта на метални и дървени подпори Вещерите бяха изградили и алей, по които се движеха каруците, изгребващи пръстта от земните недра. Въжени асансьори проскърцваха и се спускаха в дълбините, осветени от припламването на огромните бумтящи пещи, а от самата скала изригваха буйни водопади, изчезващи в дълбините на пропастта. Кайку забеляза малки къщурки, скупчени една до друга, някои от които се издигаха на върха на площадки, поддържани от каменни колони. Младата жена преглътна; в шахтата беше доста горещо, а и в устата си усещаше неприятен металически привкус.

Тя се вираше, онемяла от ужас и изумление, в чудовищното творение на Чаросплетниците. Никога през живота си не беше виждала толкова много метал на едно място; с какви ли ковачници разполагаха Вещерите? Какви ли неща се бяха случвали през тези двеста години в сърцата на манастирите им, където Майсторите изработваха техните Маски? Що за наука бе създала тези метални фенери или съскащите, димящи приспособления, които се движеха сами, без нещо, което да ги

захранва.

Тя усети как нещо я докосва по лакътя и подскочи, ала това бе ръката на Тсата.

– Тук лесно могат да ни забележат – каза той, а в очите му проблесваха пламъчета на отвращение и гняв, докато наблюдаваше страховитата сцена. – Да се махнем отук.

За Кайку беше истинско облекчение да изпълни молбата му.

Те изпълзяха от улея и се промъкнаха настрани по полукръглия перваз, където се притаиха сред сенките. Големите метални фенери не бяха достатъчно, за да разпръснат мрака из цялата мина, което се отразяваше благоприятно на Кайку и Тсата. Те се взираха съсредоточено в гигантския кратер, търсейки следи от някакво чуждо присъствие, ала не забелязваха нищо. Мината сякаш бе изоставена.

– Очите ти – каза Тсата след известно време.

Младата жена се намръщи.

– Какво им има на очите ми?

– Промениха се. Ирисите ти са по-червени от преди.

Тя го изгледа озадачено.

– От преди?

– Преди да влезем в тръбата.

Кайку се замисли за миг, спомняйки си изненадата в гласа на ткиуратеца, когато отхвърли предложението му да запали свещта.

– Колко тъмно беше там? – попита тя.

– Достатъчно, за да не можеш да виждаш – отвърна спътникът ѝ.

Изведнъж я полазиха тръпки на безпокойство. Дали се беше... *адаптирала* по някакъв начин? Дали бе използвала своята *кана*, без дори да осъзнае това? Нима бе променила сетивата си, така че да компенсира затрудненото си зрение? Та тя нямаше никакви познания, изобщо не знаеше как да направи това... ала явно подсъзнанието ѝ знаеше. Също както при Юги – когато го бе прочистила от отровата на рику-шая. Колкото повече използваше своята *кана*, толкова повече тя я използваше нея, превръщайки я по-скоро в слуга, отколкото в господарка. Така ли ставаше с всички Сестри? Трябваше да обсъди този въпрос с Кайлин, когато се върнеше в Лоното.

Ако изобщо останеше нещо, където да се върне.

Тя потисна тази мисъл в мига, в който се появи. В момента нямаше време за съмнения. Ордата Различни зверове сигурно вече бе достигнала до убежището на Либера Драмач, а тя не можеше да стори нищо по въпроса, освен да се надява, че предупреждението, което бе пратила, им

беше дало достатъчно време да се подготвят или да се махнат оттам.

Те се надигнаха от перваза и пропъльзяха до една пътека, обрамчваща цялата мина – тя се държеше на масивни греди, забити в скалата, и надвисваше над страховитата бездна. Кайку не искаше да докосва с голи ръце металния парапет; сарамирските парапети се изработваха от резбовано дърво или камък и никога от метал като този – ръждясал и люспещ се сред черните изпарения, осеян с тъмнокафяви петна.

От тази пътека свърнаха настрани по един тунел, водещ навътре в скалата. Той бе осеян с всевъзможни отпадъци – скални късове, малки камъчета, гниещи остатъци от храна, счупени дръжки от инструменти и дървени трески – ала беше пуст като останалата видима част от мината. По древните му стени не се забелязваха признаци на разкопаване.

– Естествен е – рече Тсата. – Също като улея. Тук няма никакви изкуствени елементи – скелета, кофражи или каквото и да било. Каквото и да са построили, са го построили на върха на нещо, което вече си е било тук.

– Значи не са изкопали всичко това, така ли? – попита Кайку. Дрехите ѝ бяха изсъхнали от горещината и сега търкаха неприятно кожата ѝ.

– Да – каза спътникът ѝ. – Това място е съществувало от доста време, преди Чаросплетниците да дойдат и да издигнат всички свои съоръжения.

Кайку намери някаква утеха в тези думи. Отначало бе поразена от мисълта, че Вещерите биха могли да изкопаят нещо толкова огромно само за няколко години. Обяснението на Тсата ги караше да изглеждат не толкова всемогъщи.

Те продължиха да се спускат надолу по тунела, който ги отвеждаше все по-навътре в скалата. Минаха покрай множество помещения, пригодени за кухни и складове, натъпкани с бъчви и чували с храна, ала никъде не срещнаха жива душа. Мястото изглеждаше напълно изоставено и същевременно бе пропито с някаква злокобна атмосфера.

– Мислиш ли, че са се махнали оттук? – попита Кайку. – Всички?

– Ами малките мъже? – рече Тсата. – И те ли са си тръгнали?

Малките мъже; в началото девойката не можа да се сети, че спътникът ѝ говореше за дребните помощници на Чаросплетниците. Той бе взел името, което тя им беше дала – голнери – и го бе превел, стеснявайки значението му само до единия пол. Сарамирският му беше перфектен, ала въпреки това не бе застрахован срещу грешки; не биваше да се забравя, че това все пак не беше родният му език.

Голнерите. Това беше друга мистерия, наред с Възлите, Майсторите и затворените, интелигентни Различни, които Кайку бе видяла в манастира във Фо. Всемогъщи богове, навярно между всички тези неща съществуваше някаква връзка. Повече от двеста години Чаросплетниците бяха неразделна част от сарамирското общество, а толкова малко се знаеше за тях! Колко ли мрачни тайни още бяха скрили в дълбините на манастирите си през всичките тези векове, докато крояха пъклените си планове?

Какво ли още бяха подготвили на жителите на Сарамир? С какво ли още щяха да ги изненадат?

Кайку поклати глава, опитвайки се да се върне към въпроса на Тсата.

– Голнерите би трябвало още да бъдат тук – рече тя. – Мисля, че Чаросплетниците не са очаквали армията да потегли толкова скоро. Това обяснява и складираната храна. По-голямата част от зверовете е потеглила на север, а другите хищници са останали, за да пазят това място. – Тя направи кратка пауза. – Ала ето че Вещерите са научили по някакъв начин за Лоното, след като основната им сила е отпътувала. Навярно мисията на чудовищата, натоварени на шлеповете, е била прекалено важна, за да ги накарат да се върнат; ето защо Чаросплетниците са изпратили всички, които са останали тук, към Лоното. Отвън все още има достатъчно хищници, за да отблъснат евентуални натрапници, а и най-важното – не забравяй, че никой не знае за това място! Вещерите сигурно смятат, че поемат разумен риск. Втората армия ще отсъства най-много две седмици – колкото да стигне до Лоното, да го унищожи и да се върне. А щом се върне, Чаросплетниците отново ще възстановят невидимата преграда и това място пак ще е неоткриваемо.

– Кайку, те могат и да не стигнат до Лоното – измърмори Тсата. – Не се отказвай още.

– Просто се мъча да отгатна мислите им – вдигна рамене девойката, ала по гласа ѝ татуираният мъж се досети, че бе докоснал болното ѝ място.

– Силите им са разпилени – изтъкна ткиуратецът. – Това ни дава надежда. Щом са готови да останат беззащитни, за да се доберат до Лусия, значи вниманието им е насочено другаде, към нещо много по-важно.

Кайку кимна мрачно. Голяма утеха, няма що. Можеше да се обзаложи за крайната цел на шлеповете – Аксками, на помощ на войниците на Мос. Чаросплетниците щяха да използват армията си от Различни

чудовища, за да запазят трона на сегашния Кръвен Император, укрепвайки по този начин и собствените си позиции, за да се задържат на власт въпреки растящото недоволство на измъчвания от глад народ. Ударни отряди, които да всеят страх и ужас в жертвите си, преди да ги разкъсат на парчета. Демонстрация на сила, която да накара и благородниците, и селяните да сведат глави.

Вещерите правеха поредния си ход в играта за овладяването на Самир и младата жена не можеше да си представи, че някой би им се възпротивил. Всичко бе започнало от момента, в който Мос разреши на Чаросплетниците да притежават земи като останалите благородници. Всемогъщи богове, като че ли всичко нарочно бе станало така, за да затрудни още повече Либера Драмач... В случай че Вещерите се консолидираха около трона, позициите им щяха да бъдат непохватими.

Кайку си даде сметка, че започваше да се ядосва. Ех, само ако Кайлин не беше толкова параноично настроена и не държеше Аления орден в най-дълбока секретност... Именно поради тази причина Чаросплетниците бяха станали толкова самоуверени, бяха се разпръснали като зараза и сега човек можеше само да гадае за тайните им, без да може да направи нищо срещу тях.

Кайлин. Толкова влюбена в своята организация, също както Заелис – в Либера Драмач. Толкова се боеше да не се изложи на опасност, че всъщност изобщо не се бореше за каузата си. Кайку си каза, че Кайлин едва ли щеше да пожертва Аления орден в евентуална битка срещу Вещерите; тя бе егоистична също като Заелис – като *всеки друг* – и само къташе силите си, изчаквайки удобния момент, докато накрая не станеше прекалено късно. Защо не бе направила нищо за толкова дълго време? Защо една умна, проникателна и доминираща жена бе оставила нещата да се изплъзнат до такава степен от контрол?

Кайку се сепна изведнъж. Какво ѝ ставаше?

Ала отговорът изникна в същия миг, в който изплува въпросът ѝ. Тя *подозираше* Кайлин. Беше я подозирала още от самото начало, от първата им среща, когато бе подложила на съмнение привидно алтруистичната покана на Сестрата да се присъедини към Аления орден. Беше минало толкова време и девойката почти бе забравила, почти бе свикнала с държанието на Кайлин; ала всъщност нищо не се беше променило.

Споменът за срещата с Асара я наведе към мисълта за фундаменталната измама, на която бе подложена. Кайлин *знаеше* кой всъщност беше Саран, и въпреки това не ѝ каза нищо, макар че би трябвало да подозира какви бяха чувствата на Кайку към шпионина. Именно Асара я

бе наблюдавала две години, предрешена като прислужница, чакайки момента, в който девойката да прояви своята *кана*. Асара я бе довела при Кайлин. А ето че сега Асара бе дала пет години от живота си, за да събере сведения, погребани под хиляди години история в Близкия свят.

Каквото и да си мислеше Тсата, Асара не работеше за общото благо; тя беше истинско олицетворение на егоизма. Без значение с какво се захващаше, тя се интересуваеше единствено от своята полза и от нищо друго. Тя и Кайлин, обвързани в тайнственото си съзаклятие, прикрити зад булото на мистериозните си задачи, непрекъснато *кроящи* някакви планове. Планове, в които Кайку не беше посвещавана.

Машинации; колела, въртящи се вътре в други колелета. Ала някогашната ѝ прислужница не беше като Мишани. Асара бе просмукана с вероломство до мозъка на костите си.

Тунелът, по който вървяха, в крайна сметка ги изведе на открито – сред гигантския кратер. Оттук те поеа по един метален мост, простиращ се над неизмеримата бездна. По пътя си минаха съвсем близо до един от водопадите и Кайку се изкуши да го докосне, ала се въздържа, страхувайки се да не задейства някаква аларма. След като прекосиха моста, те отново се гмурнаха в дълбините на скалата, тръгвайки по широк тунел, укрепен с метални ребра. Кайку забеляза, че факлите, които го осветяваха, бяха от обикновените; онези странни приспособления, бълващи лесно запалим газ, ги нямаше.

Голнерите бяха тук. Миризмата на готвено месо и приглушените гласове предупредиха натрапниците. Те инстинктивно отстъпиха назад в сенките, заслушани в неразбираемото ломотене на дребосъците. Девойката се запита откъде ли бяха дошли и как бе станало така, че да се превърнат в слуги на Чаросплетниците. Дали са били пигмейско племе, обитаващо дълбините на планините Тчамил, покорени в онези далечни години, когато Вещерите тъкмо са приключили с първата си кървава вакханалия? Не беше изключено. Между къщата ѝ в Гората на Юна и Новоземие на изток, планините се простираха на повече от четиристотин километра разстояние. А от Рири в южния им край до северния бряг на Сарамир те оформяха колосална стена, разделяща империята на две. Масивната планинска верига бе дълга над хиляда и двеста километра и връзката между западната и източната част на империята се осъществяваше само посредством два големи прохода. В планините Тчамил имаше места, където можеха да съществуват цели цивилизации и никой в Сарамир да не разбере за тях. Бяха минали повече от хиляда години, от както първите заселници бяха дошли на този континент, ала

територията му продължаваше да е прекалено голяма за поданиците на империята; все още имаше множество безлюдни места, обитавани единствено от древни духове, които посрещаха враждебно всеки човек, дръзнал да пристъпи границите на владенията им.

Навярно никога нямаше да разбере. Каквито и да бяха голнерите, те не представляваха нищо повече от придатъци към Чаросплетниците, които трябваше да ги хранят и да се грижат за тях, когато безумието разпереше черните си криле над господарите им. Кайку се опита да ги съжали, ала после реши да запази състраданието си за събратята си, които навярно умираха в този миг.

Двамата разузнавачи продължиха напред, а тунелът постепенно се стесняваше, превръщайки се в неголяма пещера – гореща, задимена и миришеща на препечено месо. Проходите в мината изобщо не бяха прави и плавни – грапавите им стени бяха нагънати и в тях зееха естествени ниши, а произволното разпределение на факлите оставяше множество участъци без светлина. Кайку и Тсата пропълзяха до края на пещерата и погледнаха надолу.

Животни се въртяха на големи шишове, а зеленчуци вряха в огромни казани. Късове червено месо висяха на куки над димящи въглини, а навсякъде пламтяха буйни огньове. Десетки голнери се суетяха около масите – обезглавяваха и кормеха риба, изхвърляйки вътрешностите на пода, разфасоваха дивеч, кълцаха месо. Те бяха мургави и слабички и приличаха на недохранени деца, а физиономиите им вечно бяха намусени, докато си подхвърляха заповеди един на друг на неразбираемия си език. Кайку ги гледаше като хипнотизирана, отвратена от грозотата им, докато изведнъж не се сепна, забелязвайки, че няколко дребосъка се взират с малките си очички в нея. Сърцето ѝ подскочи от ужас при мисълта да не бъдат открити.

– Тсата... – прошепна изплашено тя.

– Зная – отвърна тихо той. – Те имат добро зрение.

Останаха неподвижни. Първите, които ги бяха забелязали, се върнаха към работата си, но други също ги видяха. Както изглеждаше обаче, присъствието на натрапниците не доведе до вдигане на тревога. След малко голнерите престанаха да им обръщат внимание. Кайку си отдыхна. След преживяното на остров Фо не изключваше подобна реакция, ала, честно казано, не се надяваше много на подобно нещо.

– Сякаш изобщо не ги интересуваме – рече Тсата, който се опасяваше от някаква клопка.

Кайку преглътна, за да навлажни гърлото си.

– Имаме късмет – рече тя. – Чаросплетниците никога не са имали кой знае каква нужда от стражи. Невидимите им прегради са отблъсквали всяко живо същество в продължение на стотици години. От толкова дълго време не са изпитвали страх, че са забравили какво представлява това.

Тя се изправи и излезе от укритието си. Голнерите не ѝ обърнаха никакво внимание. Тсата колебливо последва примера ѝ и те прекосиха заедно подземната кухня, очаквайки всеки момент да бъде вдигната тревога. Ала дребосъците бяха напълно безразлични към тях.

– Аз не бих разчитал на това, Кайку – изтъкна ткиуратецът. – Мисля, че Чаросплетниците ще пазят вещерския си камък много строго и ед-ва ли ще поверят охраната му на тези джуджета или на някакви си Различни.

Кайку си мислеше същото и думите му ѝ напомниха за нещо, което се опитваше да изтика в дъното на съзнанието си, откакто бяха поели тази мисия. Бе напълно възможно тук да има Чаросплетници. Нейната *кана* се беше справила с демоните, ала Вещерите бяха нещо съвсем различно. Тя не се осмеляваше да се изправи дори и срещу един Чаросплетник – а какво оставаше, ако в мината имаше повече?

Ала въпреки всичко трябваше да разберат. Трябваше да разберат дали сведенията, които Асара бе събрала на другите континенти, бяха верни. Трябваше да разберат дали Чаросплетниците изобщо имаха някакви слаби места. Заради обета ѝ пред Оча, заради мъртвите ѝ близки, заради приятелите ѝ, които може би умираха на другия край на Разлома... те трябваше да нанесат своя удар.

Трябваше да направят всичко възможно, за да разрушат вещерския камък.

Тридесет и първа глава

За втори път през живота си баракс Григи ту Керестин седеше на коня си, заобиколен от могъщата си армия, и се вираше в престолния град Аксками.

Столицата изглеждаше възхитително под светлината на първите слънчеви лъчи. Окото на Нуку тъкмо се подаваше над източния хоризонт и пръскаше алени отблясъци по кулите и минаретата на огромния град, въздухът трептеше, а прохладният утринен бриз нашепваше обещания за далечната зима, когато дните щяха да са топли и спокойни, а нощното небе – кристално ясно.

Аксками. Григи усещаше как пламъкът на желанието се разгаря в него само като кажеше наум тези седем букви. Високите бежови стени, които му се бяха изплъзнали веднъж. Лабиринтът от улици, стълпотворението от храмове, библиотеки и къпални, кейове и площади. Изобилното процъфтяване на живота и индустрията.

Взорът му се насочи към хълма, където се издигаше Императорската цитадела – далечната ѝ стена пламтеше в златисто под светлината на слънчевите лъчи, а западната бе потънала в сянка. Той пиеше жадно с очи това неземно великолепие, докато погледът му обхождаше храма на Оча и Кулите на Ветровете, които се издигаха в четирите му ъгъла като гигантски игли. Джабаза лъкатушеше на север, а Зан течеше на юг; шлепове, гемии и плоскодънни лодки се поклясаха лениво покрай бреговете им. Столицата бе запечатана още предната нощ – както се правеше винаги във времена на опасност – и речният трафик бе замразен.

Колко копнееше за този град, а той все му се изплъзваше, като жена, отхвърляща ласките му. В миналото родът му бе изгубил трона, ала сега той щеше да възвърне цялата слава, която семейството му заслужаваше. Аристократът почувства душевен подъем, който напълно го убеди в справедливия характер на каузата му. Бунтът в Зила беше просто поредното доказателство за управленческата немощ на Мос. А обстоятелството, че бе оставил проблема на местните баракси, без да изпрати нито един отряд свои войници, само влошаваше положението му. Този път жителите на Аксками щяха да приветстват Григи, а не да се обединяват срещу него, както бе станало преди.

И единственото препятствие, което трябваше да преодолее, бяха двадесетте хиляди мъже, разположени между него и наградата му.

– Историята се повтаря – усмихна се той, въодушевен от близостта на своя блян. – Само дете преди пет години *ти* се намираше там.

– Точно така – отвърна баракс Авун, стиснал здраво поводите на коня си. – Да се надяваме, че този път историята ще бъде по-добра към нас.

– Да мине днешният ден и ние ще *пишем* историята – каза Григи и пришпори коня си.

Двамата обходиха задните редици на войските си – единият едър и пълен, а другият – слаб и аскетичен. Чаросплетниците им се движеха плътно зад тях, изгърбени зловещо на седлата си. Господарите им искаха да им бъдат под ръка, за да предават заповедите им на многобройните баракси и бараксини, минали на тяхна страна.

Благородните семейства се бяха стекли под знамето на Керестин, защото това беше единствената им алтернатива срещу некадърността на Мос. Дори и да хранеха някакви съмнения, падането на Императрица Лараня от Кулата на Източния вятър прогони всичките им колебания. Мълвата за душевното състояние на Кръвния Император отдавна се разпространяваше сред аристократите, ала самоубийствения изход, който бе избрала съпругата му след жестокия побой, окончателно ги убеди в лудостта на владетеля. Григи вярваше, че те ще застанат твърдо зад него, защото нямаха никакъв друг избор. Нито една от другите благородни фамилии – в това число и родът Коли – не разполагаше нито с подкрепата, нито със силата, за да се осмели да предяви претенции към трона. Дори и всички вкупом да се откажеха от него и да го нападнеха, щяха да се озоват в патова ситуация, тъй като силите им щяха да са почти равни. Останалите аристократи добре съзнаваха това. Изборът беше само един – или Григи, или Мос.

Армиите стояха на жълто-зелената трева, покрила равнината западно от Аксками, където преди пет години бе пролята толкова много кръв. Числеността им беше толкова голяма, че окоето не бе способно да ги преброи – толкова много различни хора, с различно минало и различни мечти, и в същото време анонимни, различими единствено по цветовете, в които бяха боядисани кожените им брони. Всеки от тях представляваше оръжие за рода, към когото се бе заклел да служи вярно, и държеше оръжие в ръцете си. Дивизии стрелци с пушки, с лъкове, мечоносци, ездачи на коне и манкстуи, артилеристи, отговарящи за топовете и мортирите; те стояха строени в строги редици, като дисциплината им беше желязна, а предаността им – стопроцентова. Такива бяха войниците на Сарамир – животът им принадлежеше изцяло на волята на господарите

и господарките им, а всяка проява на неподчинение или малодушие бе по-страшна от смърт в очите им.

Повечето от защитниците бяха в червено и сребристо – цветовете на рода Батик. Тези, които носеха други цветове, принадлежаха към малцината, чиято преданост към трона ги заслепяваше за грешките на Мос, или пък изгаряха от такава омраза към рода Керестин, че само заради това се опълчваха срещу него. Владетелят бе оставил императорските стражи в града, ала всички останали войници бяха изпратени на бойното поле. Мос прекрасно съзнаваше, че ако позволеше на узурпаторите да обсадят столицата, това обстоятелство, съчетано с приближаващия глад и недоволството на поданиците му, щеше да подпише смъртната му присъда и поражението му щеше да е само въпрос на време.

Кръвният Император не искаше да им позволи да го притиснат до стената. Вместо това избра да посрещне врага си пред стените на Акска-ми. Въпреки че войските му бяха разпръснати, армията му не беше много по-малка от тази, която Григи ту Керестин бе събрал срещу него.

Ала Григи имаше скрит коз. Върховният Чаросплетник беше на негова страна.

Всемогъщи богове, това се казваше измяна! Григи изобщо не можеше да си представи как Какре бе успял да уреди смъртта на Императрицата, ала това, което бе сторил, бе нанесло страхотен удар на Мос. През цялото това време Какре бе заговорничил с Григи и Авун ту Коли, кроейки как да унищожи некадърния Мос и да постави един нов, могъщ лидер на неговото място – такъв, какъвто беше Григи. Досуц като плъх, който напускаше потъващия кораб, само за да се прехвърли на друг.

Григи отдавна знаеше, че на Чаросплетниците не можеше много да се вярва, ала това надхвърляше всякакви граници. Те бяха опасни – много опасни. И за жалост Вещерите далеч не бяха единствените, които можеха да са коварни. След като твърдо заемеше полагащото му се място, благородникът щеше да се отърве от всички Чаросплетници веднъж и завинаги. Народът също копнееше за това. Григи нямаше желание собственият му кораб да потъне под тежестта на плъховете, качили се на борда му.

Той погледна към Авун – малките му очички блестяха сред гънките тлъстина. Спътникът му отвърна невъзмутимо на погледа му. Като по сигнал двамата им Чаросплетници мигом се приближиха до тях – Маската на единия изобразяваше озъбен демон, а на другия – инсектовидна муцуна, изработена от скъпоценен камък.

Авун кимна едва забележимо на Григи. Гласът на пълния баракс

трепереше от вълнение, когато се обърна към Вещерите и рече:

– Започвайте.

* * *

Грохотът на сблъскващите се армии отекна високо в небето, достигайки чак до терасата на Императорската цитадела, където стоеше Мос и наблюдаваше битката. Очите му бяха пусти, а брадата му изглеждаше изтъняла и изтощена; лекият повей на вятъра, надигнал се от града под него, едва раздвижи сплъстените кичури, залепнали за челото му. Някога мускулестото му тяло сега изглеждаше отпуснато, а плътта сякаш висеше по масивните му кости. Той държеше бокал с вино в едната си ръка и го галеше нежно, като че ли това бе детето, което бе убил. Погледът му обаче беше бистър и въпреки скръбта, която го бе жигосала със своя отпечатък, сега той приличаше повече на стария Мос, отколкото през последните дни.

Колко нелепо изглеждаше всичко, помисли си той. Равнините, заобикалящи Аксками, бяха толкова гладки, че не можеше и дума да става за някакво преимущество заради терена. Керестин бе поел към града, Мос бе излязъл да го пресрещне и ето че сега войниците им чакаха да се избият едни други. Ако имаше поне малко страст в цялата работа, вражеските армии щяха да се изпепелят само с поглед, изгаряйки от нетърпение да се разкъсат взаимно; тази война обаче беше безстрастна. Хората се строяваха един срещу друг, подготвяйки се за атаката, която започваше едва когато едната армия бе готова за действия. Направо да си умреш от смях, каза си Мос, само дето почти се чувстваше умрял.

Битката изглеждаше странно сюрреалистична. Първите редици яростно се сблъскаха, когато бе даден сигналът за атака, а грохотът на топовете и мортирите се смеси с писъците на умиращите. Стрелците с пушки стреляха, презареждаха и пак стреляха, конниците се носеха по фланговете, а ездачите на манкстуи газеха безмилостно противниковите бойци. Огромните животни се бяха преобразили от послушни добичета в бесни планини от мускули, а тъжните им муцуни сега бяха хищно озъбени. От тук бе възможно да се види как различните войсковы подразделения се движат в бавен танц, подреждайки се около голямата касапница в центъра, където пешаците се колежа свирепо един друг, изкусно въртейки мечовете си.

– Изобщо не изглеждате загрижен, Императоре мой – каза Какре, пристъпвайки на терасата. Мос сбърчи леко носа си, когато усети противната кучешка миризма на Вещера.

– Може би просто не ме е грижа – вдигна рамене владетелят. – Побеждаваш, губиш, какво значение има това? Покварата продължава да разяжда земята. Керестин може да ме убие, а мога и аз да го убия. Изобщо не му завиждам за проблемите, с които ще се нагърби в допълнение към императорската ми мантия.

Върховният Чаросплетник го изгледа изпод вежди. Не му хареса тона на Мос. Беше прекалено ведър. След смъртта на Лараня Какре престана да изкривява сънищата на Императора, разчитайки на собствената му скръб да го направи податлив на влияние, за да не се налага да рискува, манипулирайки директно съзнанието му. За известно време беше точно така – той веднага се подчини, когато Върховният Чаросплетник го посъветва да изпрати войската си на югоизток, за да пресрещне силите на пустинните баракси и изобщо не се поинтересува за числеността на армията на Керестин. Ала ето че сега, противно на думите му, предишното униние изглежда го беше напуснало. Е, дори и да беше така, фаталистичното му настроение съвсем скоро щеше да се върне, помисли си Какре.

Мислите на Вещера се отплеснаха другаде – към една друга битка, където точно в този момент последният трън в окоето на Чаросплетниците щеше да бъде премахнат. Как само нещата се бяха обърнали в тяхна полза – кой бе очаквал, че Айс Маракса ще се окажат достатъчно глупави, че да се разкрият, вдигайки бунт в Зила. Какре бе обещал на Мос, че ще се справи с причината за метежа и го беше направил. Съвърза се с Фарек, Чаросплетника на рода Винаксис, и всички други в района, давайки им следните прости инструкции: заловете един от водачите жив и разголете съзнанието му. Шансът им предостави Кседжен ту Имоту, ала можеше да е и който и да е друг от ръководната им група. Айс Маракса създаваха проблеми от прекалено дълго време и бяха добре скрити; Какре нямаше никакво време да ги търси, особено след като връзката им с Престононаследничката можеше да се окаже фалшива следа. В края на краищата обаче ревностните им усилия донесоха само смърт – както на тях, така и на божествената им спасителка. Защото дъщерята на бившата Кръвна Императрица Анаис ту Еринима *беше* жива; нещо повече – Фарек бе разбрал къде се крие тя.

Времето бе крайно неудобно. Върховният Чаросплетник искаше да изпрати по-голяма армия от Различни към Лоното, но главните им сили бяха съсредоточени другаде. Въпреки това зверовете бяха повече от достатъчно – достатъчно, за да преодолеят случайните пречки и спънки, които можеха да ги посрещнат в разлома Ксарана.

На Какре не му се искаше да поеме риска просто да убие Престоленаследничката, така че Либер Драмах да я превърнат в мъченица. Вещерът копнееше да разкрие всичко за организацията, да смаже последната съпротива и да плени всичките ѝ лидери, принуждавайки ги да изпеят и майчиното си мляко. Тогава, когато всичко излезеше наяве, можеше да намери и онази чаросплитаща кучка, убила неговия предшественик.

Днес, в промеждутъка между изгрева и залеза, всички проблеми на Чаросплетниците щяха да бъдат решени.

Той едва бе забравил подозренията си, когато почувства докосване то на негов събрат от Чаросплетие. Бърз като змия, Какре се гмурна сред златистите нишки, за да го посрещне, и двете съзнания се сляха, обменяйки информация, след което се оттеглиха едно от друго. След броени секунди Върховният Чаросплетник се върна обратно в тялото си, изгарян от пламъците на гнева. Той отново насочи вниманието си към битката, наблюдавайки съсредоточено малките фигурки, които се биеха и умираха пред стените на града.

На около километър и половина северозападно от сражението внезапно се бе появил някакъв голям алено-сребрист облак, който се движеше бързо към задните редици на рода Керестин. Осем хиляди войници на рода Батик, сякаш излезли от нищото. От императорската цитадела се виждаше всичко в радиус от двадесет километра, а никой не бе успял да забележи пристигането на тази войска.

– Мос! – програчи той. – Какво е това?

Кръвният Император го изгледа невъзмутимо.

– Това е войската, с чиято помощ смятам да побея рода Керестин – отвърна владетелят.

– *Как?* – извика Какре, вкопчил извитите си като нокти на хищна птица пръсти в парапета.

– Нещо ми изглеждаш объркан, Какре – отбеляза Императорът насмешливо. – Съветвам те да не прилагаш гнусните си трикове върху мен, както правеше преди. Възможно е да продължа да бъда Император още доста дълго време, въпреки усилията ти да стане точно обратното, и би било разумно от твоя страна да не ме ядосваш. – Той се усмихна отново, показвайки зъбите си. – Разбрахме ли се?

Какре го слушаше и не можеше да повярва на ушите си.

– Какво сте направили, Мос? – попита накрая, когато успя да възвърне гласа си.

– Осем хиляди наметала, боядисани в цвета на тревата от

равнините – рече владетелят. Изобщо не звучеше като съсипания мъж, на който бе приличал само преди няколко часа. Сега гласът му бе уверен и спокоен. – Изобщо не изпратих хората си на югоизток. Нито пък изпратих потеря след Реки. Накарах ги да се върнат. Имах нещо като предчувствие, че Керестин може да научи за тази възможност и че току-виж решил да се възползва от нея, събирайки по-голяма армия, отколкото предполагаш. Преди разсъмване им наредих да се скрият там под наметалата си и да чакат. Никога не би могъл да ги забележиш, освен ако не се намиращ много близо.

Очите на Чаросплетника проблеснаха от черните дълбини на Маската му.

– Ами пустинните баракси? – просъска той.

– Да дойдат – разпери ръце Мос. – Ще заварят Керестин разгромен, а аз ще продължавам да управлявам в Аксками, без някой да може да ми се противопостави. Естествено, с помощта на верните си Чаросплетници – допълни с обидно язвителен тон. – Понякога е най-добре да не позволяваш на някои хора да знаят всичко, Какре. Един добър управник знае това. Не забравяй, че аз издигнах рода Батик дълго преди да те срещна.

– Ала аз съм вашият Върховен Чаросплетник! – извика Какре. – Аз *трябва* да зная всичко!

– За да го обърнеш срещу мен? Не мисля – каза Кръвният Император с тих, ала същевременно железен глас. Глас на човек, който нямаше какво да изгуби повече и едва ли се боеше от Чаросплетниците. Императорската цитадела хвърляше сянката си над тях, ала яростта на Мос го караше да изглежда още по-мрачен. – Не съм глупак. Зная какво правиш. Заговорничиш с Коли и Керестин, за да се отървеш от мен. – Очите му се изпълниха със сълзи на омраза. – Не трябваше да преставаш, Какре. Не трябваше да спираш сънищата. – Той се наведе още по-близо, вдишвайки вонята на развалена риба, показвайки на врага си, че не го е страх от него.

– *Зная, че си бил ти* – прошепна.

Маската на Какре го зяпаше безизразно.

– Мога да ви убия на мига – каза Вещерът, а от думите му, изтръгнали се от зейналата му черна уста, сякаш капеше отрова.

– Ала няма да посмееш – отвърна му Мос, отдръпвайки се от него. – Защото няма да знаеш кой ще бъде Император след залез слънце. И няма да използваш своята проклета сила върху мен, тъй като няма да си сигурен, че ще подейства. Веднъж вече сбърка, Какре. Не прикри

следите си, когато си тръгна. – Императорът трепереше от възмущение. – *Помня*. Помня гнусните ти пръсти вътре в главата си. Спомените се завръщат; ти не ги зарови достатъчно дълбоко.

Мос обърна поглед към битката, а сълзите продължаваха да проблясват в очите му.

– Ала още си ми нужен, Какре. Боговете да ме пазят, но имам нужда от Чаросплетниците. Без вас няма как да се свържа навреме с Окхамба и Търговския консорциум, за да предотвратя глада. Няма начин да запазим целостта на тази страна, ако хората започнат да умират от глад. Ще настане хаос, ще избухнат бунтове и кланета. – Той си пое дълбоко дъх и сълзите му най-накрая рукохна, стичайки се към брадата му. – Ако ви разоблича, ако призова благородниците да се надигнат и да ви изхвърлят, ще предизвикам смъртта на милиони.

Реакцията на Какре беше непроницаема. Той остана загледан в Императора за известно време, ала вниманието на Мос бе изцяло обсебено от случващото се на бойното поле. Най-накрая Върховният Чаросплетник също погледна нататък.

– Гледай внимателно, Какре – процеди владетелят през зъби. – Още не съм изиграл последната си карта.

* * *

Шумът на битката беше невъобразим – ревовете на войниците се смесваха с пукота на пушките и грохота на артилерията, писъците на умиращите и звъntenето на стоманата. Във въздуха летяха стрели, мечове разкъсваха човешка плът, раздавайки жестока смърт. Чистите обезглавявания и бързата гибел бяха изключение – стоманените остриета се впираха в кости и стави, разкъсваха сухожилия, раздираха нечие лице от лявата буза до дясното ухо или разрязваха артерии, оставяйки ранения боец да умре от загуба на кръв сред мелето. Осколките от снарядите осакатяваха наред, а пламтящата течност от гюлетата превръщаше кожата на жертвите си в съсухрен пергамент. Мъжете надаваха чудовищни писъци, докато езиците им почерняваха, а очните им ябълки изскачаха от кухините, търкулвайки се надолу по бузите им. Въздухът бе наситен с миризма на кръв, пушек и изгорели тела, обаче битката продължаваше да бушува със същата сила.

– Родовете Набичи и Гор ми трябват тук! *Веднага!* – извика Григи на своя Чаросплетник. Тънкият му момичешки глас звучеше, сякаш бе паникьосан, ала изобщо не беше така. Пълният баракс се славеше с изключително самообладание и напълно необяснимата поява на осем

хиляди войници на рода Батик зад гърба му не беше нищо повече от хитър противников ход за него. Той вече бе изпратил един отряд, който да ги забави, докато артилеристите му успееша да обърнат топовете си към нововъзникналата опасност. Просто битката щеше да му струва по-скъпо, ала пак щеше да я спечели с ловкост и маневреност.

– Този глупак Какре ще си плати за това – закани се Григи, докато приближаваше коня си към баракс Авун. Изобщо не го беше грижа, че двамата Чаросплетници – неговият и на рода Коли – язدهха съвсем близко зад него. – Защо не ме предупреди за тези скрити войници? И къде е тази проклетата *намеса*, за която ми обеща? – Той хвърли гневен поглед на баракс Авун, сякаш го обвиняваше за грешките на Какре; в крайна сметка, именно Авун ту Коли се бе свързал с него.

Аскетичният благородник, който наблюдаваше битката със сънливите си очи, се обърна към Григи и го изгледа невъзмутимо.

– Намеса ще има – рече той. – Само че не такава, каквато си очаквал. – След тези думи Авун кимна на Вещера си.

Пронизващата болка в гърдите на Григи изкара дъха му. Тлъстата му брадичка се затресе и устата му зяпна безпомощно, докато се вираше с ням ужас в своя доскорошен съюзник. Изгаряща болка започваше да пълзи от ключицата по лявата му ръка, парализирайки ръката му. Той погледна към собствения си Чаросплетник, а в очите му се четеше безмълвна молба за помощ; ухиленият демон обаче се вираше безжалостно в него. Едва успя да изругае полугласно, преди силата да напусне окончателно крайниците му.

– Историята наистина се повтаря, Григи – рече Авун. – Ала очевидно ти нищо не си научил от нея. Видя ме как предавам рода Амача последния път, когато бяхме тук; трябваше да се досетиш, че не може да ми се има доверие.

Лицето на Григи бе почервеняло, а очите му бяха изпъкнали като на риба, докато се бореше за последни глътки въздух. Сърцето му беше като пламтяща звезда от болка в гръдния му кош и изпращаше изпепеляващите си лъчи по вените му. Шумът на битката беше заглъхнал и гласът на Авун като че ли идваше от нейде много далеч. Той се вкопчи отчаяно в седлото си, когато осъзна, че наистина щеше да умре тук, заобиколен от тези трима невъзмутими ездачи. Богове, не, та той още не беше готов! Имаше да свърши още толкова много неща! Намираше се толкова близко до своя блян, който така подло му бяха откъмнали, а не можеше дори да изрази гласно възмущението си!

Неговият Чаросплетник. Неговият Чаросплетник го беше предал.

Нали трябваше да са винаги предани, *винаги*. Устоите на обществото им зависеха от това. Ако един Вещер не се подчиняваше във всичко на господаря си, значи Чаросплетниците бяха прекалено опасни и на тях не можеше да се разчита. Та те дори се избиваха един друг, служейки на рода, който ги поддържаше. А този тук го бе оставил да умре.

Как Авун бе спечелил Чаросплетника му на своя страна? *Как?*

– Ще видиш, че заповедите, които си дал, изобщо не са достигнали до своите получатели – каза мудро Авун. – Те също ще бъдат изненадани, когато моите хора се нахвърлят върху тях и жалките ти следовници бъдат приклекчени между хората на Коли от запад и армията на Мос от изток. Ще настане истинско клане. – Той повдигна едната си вежда. – Ти, естествено, няма да си жив, за да го видиш. Сърцето ти ще спре по средата на битката. Нищо чудно за такъв дебелак като теб.

Болката в тялото на Григи беше нищо в сравнение с болката в душата му – раздиращото чувство на безсилие, съчетано с гнева и страха, го изпепеляваше отвътре. Той усети как зрението му постепенно се замъглява, сякаш някакъв черен воал се спускаше пред очите му, и колкото и да се бореше срещу това, колкото и да се мъчеше да издаде някакъв звук, всичко бе напразно. Войниците на рода Керестин се намираха само на няколко метра от него, ала въпреки това никой не го забелязваше, никой от тях не виждаше какво правеха Чаросплетниците – как бяха протегнали невидимата си ръка и бяха сграбчили сърцето му. Сигурно на подчинените му им се струваше, че той просто се съвещаваше със своите съюзници, а що се отнася до пребледнялото му лице и зяпнала като на риба на сухо уста, навярно не бяха достатъчно близо, за да обърнат внимание.

Той погледна към Аксами и градът му се стори потънал в мрак. Два пъти се бе опитал да го превземе и два пъти се бе провалил. Булото на забравата, което се спускаше над него, беше проява на милосърдие. Той изобщо не почувства как залитна напред и падна от седлото, а масивното му тяло се строполи на земята; не чу разтревожените викове на Авун и лицемерните му думи към хората на Григи, които веднага се заветекоха да помогнат на господаря си, нито пък видя как коварният му съюзник се отдалечава със своя Чаросплетник далеч от тълпата, за да насочи вниманието си към сражението. Имаше само златиста светлина и безброй нишки, които сякаш изникнаха от нищото, които се полюшваха плавно, докато го носеха към онова, което се намираше отвъд забвениято.

* * *

Качулката на Какре се развяваше на вятъра, докато наблюдаваше развоя на битката. Окото на Нуку се бе издигнало високо в небето и бе станало доста горещо, ала погребаният под тежката си роба Какре не се прибираше на хладина в покоите си. Вестоносците на Императора го уведомяваха периодично за развоя на сражението, а Какре научаваше известията посредством Чаросплетието. Силите на рода Керестин бяха напълно разгромени. Армията на една от най-изтъкнатите фамилии в империята бе направена на пух и прах. Самите Керестин, които бяха инвестирали всичко в тази военна кампания, навярно щяха да се съвземат чак след десетилетия... ако изобщо се съвземеха. След този коварен удар едва ли щяха да продължат да участват в междусобните интриги на благородниците и най-вероятно щяха да бъдат унищожени.

Авун ту Коли беше умен. Каквито и игрички да играеше, бе успял да запази всичко в тайна от Григи. Не само родът Коли се беше обърнал срещу Керестин, а и още неколцина аристократи. Сега разсипаните армии отстъпваха панически, а съюзниците на Григи го изоставяха, виждайки, че каузата им е безнадеждна. Какре забеляза, че отрядите на рода Коли бяха непокътнати; Авун ту Коли ги беше изтеглил от зоната на конфликта, оставяйки други да изнесат тежестта на битката на плещите си – на него му стигаше да гледа отстрани.

– Ти си бил – каза Какре накрая. – Сега си спомням. Докладвах ми за съобщение, изпратено на Авун ту Коли от Цитаделата, ала пропуснах да го проследя. – Вещерът се намръщи под Маската си, ядосан, задето бе забравил за нещо толкова важно.

– Авун ту Коли винаги е бил подла лисица – отвърна Мос. – И това го направи удобен за мен. Той винаги ще избере страната на победителя, без значение с кого е бил в съюз допреди малко. Само трябваше да го убедя, че аз ще победя. Виж го, виж как пази войските си. Родът Коли ще бъде най-могъщото семейство в Сарамир след Батик и той добре знае това. – Владетелят се почеса по изтънялата брада, изпъстрена с множество бели нишки. – Ти нанесе своя удар, Какре, и той беше дяволски добър, ала нито аз мога без теб, нито ти – без мен. Каквото и да си направил, сме необходими един на друг.

Думите едва не заседнаха в гърлото му: „*каквото и да си направил*“. Сякаш можеше да махне с ръка и да забрави толкова лесно за убийството на жената, която бе обичал. Сякаш можеше някога да се влюби отново, или пък да изпитва нещо друго, освен скръб, омраза и

срам. Прикован с Чаросплетниците в една симбиоза на взаимното отвращение, той знаеше, че занапред го чака само зло; ала злото трябваше да се изстрада в името на властта. Беше имал син, после съпруга и накрая – неродено дете. Загубата им би превърнала къде-къде по-силни мъже от него в развалини. Бяха му останали единствено племенници, които да поемат юздите на империята, когато си отидеше от този свят; освен това имаше и дълг към своето семейство – към рода Батик. Нямахте да се откаже от трона, докато още можеше да диша.

– Греша – внезапно рече Какре, а гласът му бе сух и стържещ. – И след малко твоите вестоносци ще ти кажат защо.

В този миг камбанката в стаята зад него зазвъня като обезумяла. Мос потръпна, внезапно обзет от лошо предчувствие. Той се обърна и пристъпи сред приятния хлад на помещението; облицованите с *лач* стени и под не позволяваха на зноя да проникне вътре. Пред завесата на входа се обърна и видя, че прегърбената фигура на Чаросплетника пъпли зад него.

– Какво става тук, Какре? – попита намръщено. В душата му пропълзваше вледеняващ страх. – Какво става тук?

Камбанката зазвъня отново. Съсухрената белезникава ръка на Вещера се показа изпод гънките на робата му и посочи към входа на стаята.

– Кажи ми! – извика Мос на Върховния Чаросплетник.

Вестоносецът изглежда си помисли, че тези думи бяха адресирани към него, ето защо дръпна завесата и пристъпи вътре, пребледнявайки, когато зърна изпепеляващия поглед на своя Император. Тогава осъзна грешката си, ала вече бе твърде късно, и той изстреля съобщението си на един дъх, сякаш с произнасянето на тези думи можеше да се отърве от обхвалялия го ужас.

– Различни! – извика той. – Има Различни навсякъде около доковете. Хиляди! Избиват всичко, което се движи!

– *Различни?* – попита Мос, обръщайки се веднага към Какре.

– Различни – повтори Вещерът със спокоен глас. – Стоварихме ги с десетки баржи в Аксками миналата нощ, след което ти нареди да затворят вратите и така ги заключи в града. Ще видиш, че още повече шлепове в момента акостират на западния бряг на Зан и Различните се насочват към войниците пред Аксками. Ще убият всеки, който не носи цветовете на рода Коли.

– Коли? – Мос почти се задушаваше от чудовищния характер на онова, което казваше Вещерът. Различни? В Аксками? Най-страшният

враг на цивилизацията в самото сърце на империята? И не някой друг, а именно Чаросплетниците ги *бяха докарали тук!*

– Да – потвърди Какре, – Коли. Ужасно подла лисица, нали? Винаги готов да прекрачи трупове на съюзниците си в името на победата, като един истински сарамирец. През цялото това време беше на моя страна.

Мос имаше ужасното усещане, че Върховният Чаросплетник се хили зад Маската си.

– Хайде да не се заблуждаваме, Мос – изграчи той. – Чаросплетниците добре виждат накъде вървят нещата в Сарамир. Скоро ти ще се опиташ да се отгървеш от нас. Народът ще го поиска от теб. Григи ту Керестин възнамеряваше да направи същото. Не можем да си позволим това да се случи.

Вестоносецът бе замръзнал на мястото си, целият разтреперан – младеж на осемнадесет жътви, превърнал се в неволен свидетел на разговор с огромно значение за империята. Дори в най-дръзките си мечти не си бе представял подобно нещо.

– Докато си говорим, Различните излизат от планините, мините и десетките други места, където ги бяхме събрали, скривайки ги от чуждите очи. Ти беше достатъчно добър да ни помогнеш, унищожавайки армиите на другите благородници в този театър пред стените на Аксками. Сега нашите Различни ще се погрижат за останалото.

За миг Мос бе прекалено смаян, за да възприеме онова, което му казваше Върховният Чаросплетник. После, с вик на ярост, той се наведе светкавично и измъкна кинжала си изпод дрехите, където го беше скрил. В следващия миг Какре само вдигна ръката си и тялото на Мос изведнъж се вкочани, мускулите и ставите му се парализираха и той се строполи на пода в зародишна поза – лицето му бе изкривено, челюстта – деформирана, пръстите му стърчаха на всички страни, а вратът му бе извит като на пиле; досущ лист пергамент, смачкан и захвърлен на земята. Очите му се въртяха неистово в орбитите си, ала единственият звук, който можеше да издава, беше неразбираемо гъргорене.

Върховният Чаросплетник се надвеси над Императора – дребен, прегърбен и безкрайно смъртоносен.

– Времето на благородните семейства приключи – каза той. – Твое време изтече. Чаросплетниците ви служеха с векове, ала отсега нататък вече няма да е така. Империята умря днес.

Той махна с длан и Мос се взриви. Кръвта плисна от очите, ушите, носа и устата му, от гениталиите и ануса му. Коремът му се разкъса и

намотаните му черва се изсипаха на земята сред кървава слуз, а гръбнакът му се натроши на парченца от черепа до опашната кост.

Всичко свърши за по-малко от секунда. Обезобразеният труп на Императора лежеше сред локва от собствените му телесни течности върху лъскавия под, облицован със зелени плочи от *лач*.

Какре вдигна глава и погледна към вестоносеца. Изражението на потрес и неверие, изписано на лицето на младежа, бе направо комично. Той се строполи на колене и умря от чудовищен кръвоизлив.

В стаята се възцари тишина, ала навън продължаваха да се чуват изстрели от пушки. Биеха камбани. В града беше вдигната тревога.

На фона на ярките слънчеви лъчи, облели терасата, стаята изглеждаше потънала в полумрак. Вещерът се загледа в труповете на двамата мъже, които бе убил. Император и слуга; а накрая – две купчини отпадъци.

Различните хищници в Аксами щяха да вилнеят из целия град, сломявайки всяка съпротива, докато накрая всички жители не паднеха на колене. Навсякъде из северен Сарамир огромни армии от чудовища потегляха от планините Тчамил и се насочваха покрай речните брегове, опустошавайки всичко по пътя си – кошмарен плод на започнала преди десетилетия подготовка и пет кратки години на свободно движение из империята. Страховити орди, изригващи сякаш от нищото като зловещи тумори, подчиняващи се единствено на Чаросплетниците и Възлите.

Съобщенията за помощ изобщо нямаше да достигнат до получателите си. Из цялата империя изчезваха Чаросплетници, а господарите им биваха намирани убити. Толкова дълго време благородниците на Сарамир бяха разчитали на способностите на Вещерите за далечна комуникация, че сега не знаеха какво да правят без тях. Толкова дълго време бяха смятали Чаросплетниците за свои покорни слуги, че изобщо не можеха да си представят, че те някога ще се разбунтуват. Изведнъж щяха да останат съвсем-сами, изолирани в огромната страна, а гигантски разстояния щяха да ги делят от всеки, който би могъл да им помогне. По времето, когато щяха да се адаптират, вече щеше да е прекалено късно. Благородните семейства щяха да бъдат унищожени.

Играта бе свършила и Чаросплетниците бяха победили.

Какре излезе бавно от стаята. Когато императорските стражи намекнаха тялото на Мос, щяха да си направят очевидните заключения. През това време той вече щеше да се намира в покоите си, зад заключената врата, която бе достатъчно здрава, за да задържи императорските стражи достатъчно дълго време, докато Цитаделата паднеше... ако изобщо

някой се осмелеше да го потърси.

Освен това там го очакваше и вкусната хапка, която си беше поръчал предната нощ специално за този случай. Една млада жена, нежна като коприна, гъвкава, красива и съвършена. А каква кожа имаше само, каква кожа...

* * *

Проходът Джуача прорязваше планините Тчамил между Максачта и Ксаксай, където те се стесняваха, простирайки се от плодородните земи на запад до пустините на Тчом Рин на изток. Като изключим пролома Рири на южното крайбрежие, той беше единственият широк път, свързващ източната и западната половина на империята. Легендите разказваха, че самият Оча бе разделил планините, като стъпил отгоре им, за да открие Тчом Рин и Новоземие за избрания си народ, давайки им разрешение да изтикат аборигените Угати. Учените пък смятаха, че походът Джуача дължеше съществуването си на природен катаклизъм – мащабно разместване на земните пластове, прорязало лъкатушеща просека между възвишенията, дълга над двеста и двадесет километра. Той бе толкова равен, сякаш планините просто се бяха разделили, разпъвайки земята помежду си, докато стане плоска като тепсия.

Най-широката част на походът Джуача беше три километра, макар че той се стесняваше до седемстотин метра в западния си край, където се издигаше град Максачта. Когато сарамирците го бяха открили навремето, устието му бе затрупано от всевъзможни препятствия – големи канари, стъклоподобни вулканични скали, масивни зъбери от черен камък – ала ги бяха разчистили без проблеми с помощта на експлозиви. Походът Джуача бе единственото място, където цяла армия можеше да прекоси планините Тчамил, ако не искаше да пътува над седемстотин километра в южна посока до пролома Рири.

Реки ту Танатсуа достигна билото на планинския гребен малко след разсъмване, когато окоето на Нуку още беше ниско в небето, а лъчите му грееха директно в очите му. Слабото лице на младежа бе покрито от набола брада, която беше изненадващо гъста за толкова млад човек. Черната му коса бе рошава, а бялата нишка бе станала почти незабележима от прахоляка и мръсотията. Скъпата му премяна я нямаше, продадена за здрави селски дрехи, по-подходящи за дългото пътуване, а погледът му бе станал по-твърд и мъдър; вече приличаше по-малко на дете и повече на мъж. Стъпките му хрускаха по тънкия пласт есенен сняг, покрил земята на тази надморска височина, докато изминаваше последните

няколко метра, които го делиха от билото, след което спря и погледна назад.

Асара се движеше малко зад него, загърната в пухкава кожена мантия, а дрехите ѝ бяха също толкова здрави и семпли като неговите. Косата ѝ бе спусната свободно, а по лицето ѝ нямаше никакъв грим, ала въпреки това продължаваше да е неземно красива. Стръмното изкачване изобщо не я беше изморило. В далечината зад нея Максачта се разстиляше върху жълто-зелените равнини, а изящните къщички и кулички блестяха, отразявайки светлината на ранните слънчеви лъчи. Бяха минали покрай града преди два дни, ала не останаха да спят там, гледайки да избягват излишните срещи с хора. Поради същата причина бяха избрали и този тежък планински маршрут пред удобството на прохода Джуача. Пътят бе труден, ала за сметка на това по-безопасен, макар че сега всички пътища бяха станали рисковани.

Реки ѝ подаде ръка и жената я пое с усмивка. Младежът я издърпа нагоре и двамата поеха с уверени крачки по билото.

Планинският гребен, по който вървяха, се издигаше на петнайсетина километра от западния край на прохода. От мястото, където се намираха сега, се откриваше панорамна гледка във всички посоки. Асара бе избрала този път, за да могат да реагират своевременно, ако изникнеше някаква опасност пред или зад тях, и Реки се беше съгласил, без да спори. Отдавна се бе научил да ѝ се доверява за тези неща. Все пак тя бе запазила живота му досега, а и беше изумително опитна за жена на нейната възраст. Тази девойка неустойимо го привличаше и същевременно го изпълваше със страхопочитание.

Ала в избора на Асара имаше и друг мотив. Тя подозираше нещо, което не желаше да сподели с младежа; искаше да се увери дали съмненията ѝ са основателни и едва тогава щеше да реши дали да му каже. Различните ѝ очи бяха изключително остри и мъничките петънца, които бе забелязала в далечината, я бяха накарали да се замисли. Изглежда, подозренията ѝ се потвърждаваха.

Планините се скупчваха на изток, оформяйки тясна, сивееща долина. Тя бе осеяна с трупове на хора и Различни зверове. Лешояди и други птици, хранещи се с мърша, сновяха около тях и късаха плът толкова прясна, че едва бе започнала да се разлага. От мястото, където се намираха, мъртъвците изглеждаха като чудовищно стълпотворение – хиляди трупове, накамарени един върху друг.

Хиляди жители на пустинята. Мъже и жени в традиционните за Тчом Рин одежди.

Асара заслони очите си с ръка и се вгледа по-внимателно. Видя счупени знамена и гербовете на градовете Ксаксай и Муйо, редом с тези на други благородни семейства. Трябваша ѝ само няколко секунди, за да намери това, което търсеше.

Знамената на рода Танатсуа, раздрани и изпочупени, лежаха върху няколко тела като погребален саван. Символите на семейството на Реки. Тя бе запозната достатъчно добре с военните дела и знаеше, че знамето на даден род се вдигаше над някоя армия само ако бараксът лично присъстваше сред редиците ѝ.

Пустинните баракси бяха реагирали незабавно на самоубийството на Лараня. Дали Чаросплетниците на Какре стояха зад това, подлъгвайки семействата, както правеше Върховният Чаросплетник в Аксками? Беше очевидно, че армията е стигнала дотук изключително бързо, дори и ако се приемеше, че новините за смъртта на Императрицата са били предадени незабавно от Какре на злоещите му пустинни събратя. Навярно това беше някакъв авангард... Пустинните баракси не биха обявили война само въз основа на нещо, което бяха чули. За да се вдигнат на поход, им трябваше онова, което Реки носеше. При това положение мисията му беше безпредметна.

Асара погледна към младежа. Зрението му не бе остро като нейното, ала пак бе видял достатъчно. Той се вираше безмълвно в сцената и лицето му беше спокойно, ала съзлите пълнеха очите му.

– Баща ми там ли е? – попита накрая.

– Кой може да каже? – отвърна девойката, ала Реки разбра истината по гласа ѝ. Асара можеше да си представи как бе станало всичко – как тези мъже са били нападнати в засада от Различните, чийто брой е надхвърлял числеността дори на тази голяма бойна единица, как хората буквално са били пометени от чудовищата, извиращи непрекъснато от планините... Как обаче тези зверове бяха толкова организирани, толкова многобройни, толкова целеустремени? Дали това също бе резултат от тайнствените амбиции на Чаросплетниците? На пръв поглед изглеждаше невъзможно, ала другите обяснения бяха още по-невероятни.

Реки изтри очи с опакото на ръката си. Не скърбеше за баща си, за когото вечно беше извор на безкрайно разочарование; бе натрупал достатъчно горчивина в себе си, за да се престори, че не го е грижа. Плачеше за смъртта на хората си. Плачеше, защото за първи път се сблъскваше с цената на войната.

Запалиха огън на билото на гребена, без да ги е грижа за последствията. Реки извади косата, която някога беше на сестра му, и я изгори.

Острата миризма се издигна в лъкатушеща струйка дим в утринното небе, докато космите се запалваха, свиваха се и почерняваха. Младежът бе коленичил над огъня и се взираше в него, докато и последната къдрица не се превърна в пепел. Асара стоеше до рамото му и го наблюдаваше, питайки се как ли щеше да се почувства той, ако някога разбере, че убийцата на сестра му бе жената до него. Чудеше се какво ли щеше да се случи, ако някой ден се озовеше на прицела на възмездието му.

– Сега отговорността минава върху мен – рече той накрая. – Това, което беше кауза на баща ми, сега е мой дълг.

Младата жена го наблюдаваше безмълвно. Той се изправи и срещна очите ѝ. Погледът му бе невъзмутим и излъчваше някаква твърдост, каквато Асара не бе виждала преди.

– Вече си баракс – каза тихо тя.

Той нито примигна, нито отклони взор. Накрая обърна глава на изток, взирайки се над планинските върхове, сякаш можеше да съзре необятната пустиня зад тях, където се намираше домът му. Без да промълви и дума, Реки се отправи натам, спускайки се по далечния склон на гребена. Асара го гледаше как пристъпва, отбелязвайки изправените му рамене и неумолимата извивка на челюстта му; после хвърли един прощален поглед на западните земи, сякаш се сбогуваше с тях, и тръгна след него.

Тридесет и втора глава

Юги тичаше покрай барикадата, а лицето му бе почерняло и изпоцапано, набраздено от засъхнали струйки пот. Във въздуха се стелеше задушлив пушек, а гърмежите на пушките се смесваха с виковете на мъжете и жените. Различните зверове ревяха и виеха, докато ги покосяваха с десетки, ала непрекъснато идваха още и още.

Мъжът праметна пушката си на гръб и извади меча си, прескачайки въргалящия се в прахта мъртъв бранител с обезобразено от шрапнели лице – бяха оставили едно от оръжията да се прегрее и да се взриви – и се втурна към мястото, където един скрендел се бе прехвърлил над барикадата и в момента се биеше с Номору. Тя бе протегнала лъскавата си пушка пред себе си, опитвайки се да избегне ударите на скорпионовата опашка на хищника, отдръпнала назад глава, докато създанието се мъчеше да я захапе с дългите си жълтеникави зъби. То усети приближаването на Юги и понечи да избяга, осъзнавайки, че боят става неравен, ала Номору се оказа по-бърза; тя го сграбчи за глезена и го завъртя така, че Различната твар се строполи в прахта. Мъжът с неизменната кърпа на главата чакаше точно този момент, за да го пронигне с меча си в ребрата. Скренделът изпищя и започна да се мята като обезумял, мъчейки се да ги докопа с ноктите си, но Юги натисна острието надолу и го прикова към земята, а през това време Номору се изправи на крака, прицели се спокойно и пръсна черепа на звяра на малки парченца.

– Ранена ли си? – попита мъжът, останал без дъх.

Тя го изгледа продължително, а очите ѝ бяха непроницаеми.

– Не – каза накрая.

Юги щеше да каже и още нещо, ала в последния момент промени решението си. Той се втурна обратно към барикадата, докато междуременно прибра меча си и презареди пушката си, присъединявайки се към останалите защитници. Другарите му продължаваха да отблъскват неуморно чудовищата, които се нахвърляха върху тях. Миг по-късно и Номору се появи до него и започна да прави същото.

Ала Различните сякаш бяха безброй.

Битката започна на разсъмване. Усилията на Юги и неколцина други привърженици на Либера Драмач, поставили капани и организирали засади на врага, забавиха придвижването на вещерската армия, ала само колкото да си спечелят още една нощ за подготовка. Е, тази нощ бе дала

възможност на няколко други кланове, фракции и оцелели от предишни нападения на Различните твари да се доберат до Лоното и да се присъединят към Либера Драмах за предстоящия сблъсък. Откакто окоето на Нуку се бе появило в небето, Юги се сражаваше редом с неколцина от последователите на култа към Омеча, които се бяха опитали да го убият преди няколко седмици. В редиците на опълчението им влизаха още монаси-бойци, изплашени учени, осакатени и деформирани Различни от близкото селище, където не се допускаха хора, които не бяха Различни, духопоклонници, разбойници, контрабандисти на опиати и още какви ли не представители на многобройните групи, отхвърлени от общество-то било по негово, било по тяхно желание.

Разломът Ксарана, въпреки различията, пъстротата и постоянните борби за територия между обитателите му, бе обединен от един показател – всички те живееха в Разлома, което ги правеше различни. Ала ето че сега отделните фракции бяха загърбили различията си, за да се преборят с враг, който заплашваше всички тях, и Лоното бе мястото, където или щяха да отблъснат вълната, или да умрат в бой.

Бяха примамили Различните в Плетеницата – лабиринтът от смъртоносни пътечки, охраняващ западните граници на Лоното. Там противните създания можеха да се промъкват максимум по две наведнъж, а местата, където пътят се разширяваше достатъчно, за да пропусне повече от две или три накуп, бяха осеяни с всевъзможни капани – експлозиви, режеща тел или запалителни течности. Повече защитници бяха разположени по високите точки на Плетеницата, за да отстрелват гнусовраните, които служеха като разузнавачи на Възлите, и да прикриват подковата от плоски камъни, граничеща със западната част на долината, в случай че Различните решат да пренебрегнат тесните дефилета и се изкачат по горните точки на Разлома. Когато човек водеше бойни действия тук, бе задължително да мисли триизмерно.

Малко след разсъмване пътеките на Плетеницата вече гъмжаха от трупове на Различни твари, ала защитниците постепенно биваха изтиквани назад. До Юги достигнаха известия за сраженията северно и южно от Лоното, където вражеските сили се опитвали да заобиколят Плетеницата, за да нападнат долината от източната страна. Това бе първият тактически ход, който правеха. Юги ни най-малко не беше обезпокоен от това. Чаросплетниците изобщо не знаеха как трябва да се води една война – те просто бяха убедени, че трябва да помитат всичко по пътя си, без да се интересуват от загубите, които можеха да претърпят. Хиляди Различни зверове лежах мъртви като доказателство за бойната им

некадърност.

И въпреки това накрая не бе изключено да излязат прави по отношение на убедеността си, че можеха просто да прегаят всичките си врагове благодарение на численото си превъзходство. Амунициите на защитниците привършваха и засега балансът на загиналите беше в тяхна полза, ала ако се наложеше да захвърлят далекобойните си оръжия и да встъпят в близък бой, нещата щяха да се променят драстично. В добавка не се забелязваше и следа от Възлите и Чаросплетниците, както и – както мрачно отбеляза Юги – от Аления орден. Къде по духовете беше помощта, която Кайлин и нейните Сестри трябваше да осигурят? Дори само с комуникацията между отделните отряди да помагаша, пак щеше да им бъде от полза, ала Сестрите сякаш бяха потънали вдън земя.

„Всеомогъщи богове, ако тази жена е избягала, собственоръчно ще я убия!“, закани се Юги.

Удържаша този проход вече над два часа. Възможните изходи от Плетеницата не бяха много и всеки от тях бе укрепен с един или два топа, както и с набързо издигнати каменни стени и насипи от пръст. Склоновете на дефилето се извисяваха почти отвесно от двете им страни и Различните биваха принудени да се изкачват нагоре по неравната повърхност на хлъзгавите от кръвта камъни, за да се доберат до барикадата на върха. През цялата сутрин слънцето блестеше в очите на врага и го заслепяваше, ала вече бе започнало да се издига над главите им и скоро щеше да започне да прави същото и със защитниците.

До всеки боец имаше човек, който отговаряше за презареждането на оръжията – след всеки гърмеж той подаваше заредена пушка на стрелеца, поемайки използваната, за да я напълни; Юги бе прибегнал до тази тактика, за да съкрати времето между отделните изстрели. Няколко пушки се охлаждаха на сянка в една ниша, за да се избегне прегряването и внезапната експлозия на барута, както бе станало вече веднъж. Трима мъже обслужваха топа с форма на въздушен демон – аеродинамичното му туловище завършваше с огромна паст, зинала, за да бълва огън. Лютив черен дим се стелеше из дефилето, карайки бранителите да присвилят очи. Зловонието на вряща мазнина и изгоряла плът бе накарало част от защитниците да повърнат зад барикадата и малко преди пладне мирзмата на нагретите от слънцето стомашни киселини вече беше станала нетърпима.

– Нямам край – въздъхна Номору, докато вдигаше лакираната си пушка и опираше приклада на рамото си. Тя хвърли бърз поглед на Юги и добави с безизразен вид: – Ще ми се да бях останала с Кайку.

Мъжът се засмя, ала в смеха му се долавяше нещо пресилено и безнадеждно.

Въпреки обстоятелството, че от Възлите продължаваше да няма и следа, тяхното присъствие се усещаше все повече и повече в начина, по който действаша Различните. Те атакуваха, след което се връщаха и се прегрупираха като истинска бойна единица, а нападенията им ставаха все по-организирани с напредването на деня. Юги подозираше, че Възлите се държаха на разстояние, след като стрелците като Номору ги бяха научили колко опасно е да излизат на показ.

След като скренделът успя да се прехвърли над барикадата, атаките като че ли намалиха интензивността си за известно време.

Промъкването на хищника бе резултат от чиста случайност – прекалено много стрелци сменяха оръжията си точно в този момент, което даде възможност на пъргавото същество да пробие защитата им. Сега Различните ги връхлетяха отново – тъмните им силуети се стрелкаха между пламъците и гъстия дим. Пушките загърмяха, запращайки железните куршуми в нападателите с изключителна бързина, разкъсвайки кости и плът.

Ала този път хищниците сякаш бяха неуязвими.

На защитниците им отне доста време, докато разберат, че стрелбата им не води до никакъв резултат. Те бяха прекратили огъня, очаквайки съществата от предните редици да се строполят на земята, за да започнат да стрелят по онези зад тях. По времето, когато Юги закрепва на артилеристите да побързат и поредният залп от куршуми не успя да спре настъплението, Номору изведнъж осъзна какво ставаше.

Зверове използваша телата на загиналите като щитове.

От димната завеса изпъзляха половин дузина гаурегии, всеки от които бе помъкнал трупа на свой събрат пред гърдите си – безжизнени планини от мускули, които се тресяха като кукли, докато куршумите потъваха в мъртвата им плът. Чудовищните хуманоиди бавно, но неотклонно стопяваха разстоянието, делеящо ги от бранителите, а зад тях настъпваше орда други хищници. Номору успя да повали два гаурегии благодарение на отличните си стрелкови умения, и още един се строполи на земята, улучен в крака от находчив защитник, ала в мига, в който туловищата им се сгромолясаха, други зверове ги вдигнаха и продължиха напред. Топът изгърмя, но в бързината си артилеристите не успяха да се прицелят точно – гюлето попадна в средата на вражеския отряд и нанесе сериозни поражения на неприятеля, ала междувремето предните редици успяха да достигнат барикадата и вече започваха да се катерят по нея.

Защитниците захвърлиха пушките и извадиха мечовете си, готови да посрещнат страховитите създания. Юги видя как изгърбен гаурег сграбчва една Различна жена за крака и я запраща към стръмния склон на дефилето; костите ѝ изхрущяха зловещо, когато тя се размаза в скалите. В следващия момент мъжът с кърпата на челото вече беше до чудовището и разряза дясната му китка с меча си, разкъсвайки сухожилия и мускули. Звярът изрева от болка, после се загърчи, когато двама мъже го нападнаха откъм гърба и забиха стоманените си остриета в тялото му. Огромната му челюст увисна и светлината в очите му помръкна, докато се строполяваше на земята с предсмъртен гъгнец хрип.

Юги се огледа за Номору, ала от кльощавата следотърсачка не се виждаше и следа. Гукането на острилия го предупреди тъкмо навреме, за да се обърне и посрещне звяра, скочил от барикадата към него. Мъжът се отдръпна светкавично и хищникът се приземи на земята, ала в следващия миг вече се бе изправил на задните си крака и раздра ризата на Юги със закривения си нокът, пропускайки кожата му на милиметър. Ответният удар на командира на защитата бе изпреварен от гърмежа на пушка от лявата му страна – изстрелът проби черепната броня на чудовището и го повали на прашната земя. Още преди да погледне към спасителя си, вече знаеше кой е той. Номору се бе притаила в една ниша по-нагоре в прохода и поваляше хищниците един след друг. Ръкопашният бой не ѝ се удаваше много, ала за сметка на това в стрелбата бе ненадмината.

След като вече знаеше къде се намираше тя, Юги се хвърли отново в битката. Част от барикадата бе рухнала под тежестта на гаурегите, които се катереха по нея. Земята бе осеяна с паднали тела – както на нападатели, така и на защитници. Макар и Различните да наброяваха по-малко от хората, на всеки загинал звяр умираха по трима души. Юги зърна един мъж, чието гърло бе брутално разкъсано, и се втурна на помощ на боеца, изправил се сам срещу брутална фурия. Командирът на защитата веднага разпозна създанието благодарение на описанието на Кайку. То приличаше на някакъв демоничен глиган – многобройните му бивни бяха огромни и извити, копитата му наподобяваха широки остриета, гърбът му бе покрит с остри шипове, а чудовищната му зурла бе зловещо озъбена. Опитът му да се намеси бе предотвратен от някакво същество, което се появи изневиделица пред него – кошмарна паякообразна твар, надаваща пронизителни писъци, която сякаш се състоеше от гигантска паст, обрамчена от гърчещи се пипала, и слузесто черно туловище без нито един косъм по него. То вече бе ранено и изглеждаше обезумяло от

болка; Юги го довърши за секунди и се насочи към първоначалната си цел, ала мъжът вече бе смачкан под краката на фурията и лежеше окървавен и бездиханен в прахта.

Мъжът с кърпата на главата щеше да се втурне след звяра, движен от някакво нелогично чувство за вина, задето бе оставил мъжа да умре, когато чу свистенето на вятърните аларми зад гърба си – призрачен, жалостив вой, идващ от изток. Наблюдателните постове на Либера Драмач възвестяваха тревога посредством въртенето на кухи дървени тръбички, закачени на дълги нишки – така създаваха шум, който можеше да бъде чут на километри. Бяха откраднали тази идея от Говорителите в императорските съвети, които използваха същите приспособления, само че помалки, за да вдворяват ред сред аудиторията. Юги се боеше да не чуе този сигнал от мига, в който бяха започнали битката.

Врагът бе успял да направи пробив някъде по отбранителната линия. Намираха се в Лоното, зад позициите на Либера Драмач. Това бе сигнал за отстъпление.

Той обаче се втурна след фурията. Битката още не беше свършила, въпреки че Различните не бяха много и защитниците ги покосяваха един след друг, макар и с цената на сериозни загуби от тяхна страна. Ако изобщо щяха да се оттеглят, трябваше да пролеят колкото се може повече Различна кръв. Мислейки си за улиците на своя дом и за краката на зверовете, които ги тъпчат, мъжът се остави да бъде завладян напълно от гнева и яростта, след което се хвърли с удвоени сили в схватката.

* * *

Границите на Лоното бяха защитени от всевъзможни съоръжения, като най-добре укрепена бе западната му част. Враговете, които нападаха града от северните, южните или източните склонове, щяха да се озоват на дъното на долината, предоставяйки на бранителите преимуществото на височината, където можеха да обстрелват неприятеля от околните плата. Не така обаче стояха нещата със западната граница. Всеки, избрал да атакува оттам, щеше да се окаже над града, а Либера Драмач нямаше да може да използва артилерията си от страх да не поразят собствените си сгради. Нашествениците щяха да се излеят от скалите като буйна река, устремяваща се надолу в стръмен водопад, заливащ терасовидната структура на селището. Поради тази причина западният ръб се охраняваше най-строго; ала понеже вещерската армия нахлуваше от изток, най-силният ѝ удар бе концентриран именно там.

Западният ръб бе защитен от тройна ограда от дървени колове,

забити дълбоко в земята. Усилията, изразходвани да се пробие скалата, бяха огромни, ала най-важното нещо в разлома Ксарана беше сигурността. Отвъд стената се издигаше скеле от камаков бамбук, крепящо терасите, стълбите и негодлемите въжени асансьори. Сега то скърцаше под тежестта на десетките мъже и жени, тичащи по дървената конструкция. Грохотът на топовете се смесваше със свистенето на изстреляните от катапулти скали и експлозиви, които описваха високи параболи сред кристалносиньото небе, преди да се стоварят с трясък върху врага. Пукотът на пушките и бръмченето на смъртоносните тетиви допълваше звуковата картина, а въздухът бе пропит с миризма на пот и изгорял барут.

Заелис ту Унтерлин изкачи последното стъпало и достигна върха на стената. Дишането му бе запъхтяно и сърцето му биеше като обезумяло, ала това се дължеше не толкова на болния му крак, колкото на хаоса наоколо. Белобрадият мъж бе изплашен; ужасно изплашен. Той не беше пълководец. Не знаеше нищо за изкуството на войната и никога преди не се бе озовавал толкова близо до подобен сблъсък. Бе поверил защитата на Лоното в ръцете на човек като Юги, който знаеше как трябва да се действа, и изведнъж се бе почувствал понижен и безполезен. Не му беше никак лесно да предаде другиму юздите на организацията, която бе създал, макар и за ограничен период от време. Тези неща, заедно с внезапното решение на дъщеря му да се разбунтува против волята му, го караха да се чувства като ненужен и изхабен старец. Боеше се, че това не му се отразяваше добре.

Последните няколко дни той или се месеше в бойните планове на мъже, които знаеха много добре какво вършат, или се караше с Лусия. И тъй като никога преди не я бе наказвал, сега не знаеше как да постъпи. Тя не беше като другите деца, които бе обучавал през изминалите години. Не смееше да я наказва, защото разчиташе толкова много на нея да бъде обединяващата сила зад организацията му, а ако я отчуждеше от себе си, това можеше да се окаже пагубно за Либерата Драмах.

Дали Лусия и Кайлин бяха прави? Дали Заелис бе загрижен повече за Либерата Драмах, отколкото за собствената си дъщеря? Нима я беше осиновил само за да може да държи най-ценната си придобивка под контрол? Богове, самата мисъл за нещата, в които го обвиняваха, го изпълваше с горчивина, ала същевременно не можеше да пропъди чувството, че до известна степен бяха прави.

Алскайн Мар. Всичко бе започнало в Алскайн Мар, когато бе накарал някогашната Престолонаследничка да използва силите си отново и я

бе спуснал в леговището на създание с невъобразима мощ и неведоми намерения. Беше го направил, защото се боеше от онова, което можеше да се случи с жителите на Лоното... и заради тях бе изложил живота й на риск. Всемогъщи богове, що за демон го беше обладал? Дори когато размишляваше над трудния си избор, той си мислеше не толкова за опасността, на която подлагаше своята *дъщеря*, колкото за заплахата, грозяща Либера Драмач, ако с нейния патрон се случеше нещо. Лусия беше толкова покорна и отстъпчива през всичките тези години, че той почти бе забравил, че зад тези отнесени сини очи стои една личност. Нищо чудно, че тя се чувстваше предадена. Нищо чудно, че се бе обърнала срещу него.

Той виждаше как тя ставаше все по-близка с Кайлин с всеки следващ ден. След Алскайн Мар. Ала не можеше да позволи на Аления орден да спечели сърцето й; те и бездруго бяха доста силни, а и споделяха малко от целите и стремежите на Либера Драмач. Сестрите се интересуваха единствено от своята собствена изгода, единствено от своето собствено оцеляване. И бяха извънредно потайни. Кайлин не беше споделила плановете си относно вражеското нашествие със Заелис, бе отказала да участва в съвместните им действия против врага, а ето че сега бе изчезнала напълно, точно когато имаха най-голяма нужда от нея.

Единственото нещо, което го плашеше повече от това да изгуби Лусия, беше Кайлин да му я отнеме. Въпросът й отново се връза в съзнанието му – *Кого обичаш всъщност? Дъщеря си или хората, които събра, за да я следват?*

Продължаваше да си мисли за това, докато се изкатерваше на стената и поглеждаше над заострените колове към хълмовете на запад, ала кошмарната гледка, което се откри пред очите му, веднага прогони тези мисли. Лицето му изведнъж побеля, а тялото му се разтрепери.

Различните бяха навсякъде – огромно черно море, чиито вълни се плискаха в стената; ужасяващ конгломерат от зъби, мускули, нокти и бронирана кожа. Те бяха изпълзели от дефилетата и клисурите, водещи към Плетеницата, и сега шурмуваха преградата, която ги делеше от убежището на Либера Драмач. Черни стълбове дим се издигаха на местата, където бяха паднали гюлетата от топовете на защитниците, а експлозивите, изстреляни от катапултите, осакатяваха уродливите туловища на пълчищата хищници.

В основите на стената лежах стотици трупове, но върху тях пълзяха десетки други, изкачвайки се по планините от кръв, мускули и хрущяли. Чудовищата бяха концентрирали усилията си на няколко места,

опитвайки се да създадат с трупите си достатъчно голяма могила, по която да се прехвърлят над стената. Самоубийствената им целеустременост беше ужасяваща, ала по-лошото бе, че бранителите бяха безсилни да сторят каквото и да било, за да ги спрат.

Недалеч от Заелис четирима мъже бяха понесли голям казан разтопен метал, който изляха върху чудовищата, ала неистовите им писъци само прибавиха нови попълнения към хлъзгавата купчина, която вече стигаше до средата на стената.

– Изгорете ги! – извика някой. – Донесете масло, за да ги изгорим!
Изпепелете ги!

Заелис погледна към мъжа, който крачеше към него по скърцащите дъски на скелето. Юги. Мръсен и оплескан с кръв, с разрошени коси под неизменната кърпа на челото му. Щом погледите им се срещнаха, той се усмихна и поздрави топло водача на Либерата Драмах, след което изпрати един вестonosец да предаде заповедта, дадена от отговарящия за защитата на западната граница. Едва тогава огледа внимателно Заелис.

– Всемогъщи богове, изглеждаш ужасно! – рече той.

– Не по-зле от теб – отвърна му белобрадият мъж, почесвайки се по брадата, по която се стичаше пот. – Радвам се да видя, че си успял да се върнеш зад тази стена цял и непокътнат.

– Заелис, какво става? Къде е Аления орден? *Нуждаем* се от тях, за да комуникираме по-добре. В момента губим прекалено много време в излишно разтакаване.

– Зная, Юги, зная – въздъхна белобрадият мъж. – Ала ти ги познаваш не по-зле от мен.

Мъжът с кърпата на главата кимна мрачно.

– Къде е Лусия? – попита.

– Скрита е на сигурно място – отвърна Заелис. – Пазят я. Не искаше да тръгне. Това е всичко, което можах да направя.

– Та тя е твоя *дъщеря*! – Юги беше смаян.

– Не мога да я насилвам – вдигна рамене водачът на Либерата Драмах. – Тя не е нормално дете.

– *Точно* такава е! – извика по-младият мъж. – На четиринасет години е и всяко едно от тези същества иска да я разкъса на парчета! Не мислиш ли, че е уплашена? В момента трябва да си при нея, а не тук!

Заелис щеше да каже нещо, но Юги не му даде тази възможност.

– Покажи ми къде е – рече, сграбчвайки белобрадия мъж за ръката.

– Ти трябва да останеш тук! – възпротиви се водачът на Либерата

Драмач.

– Ако някой ще я пази, най-добре да съм аз! – заяви Юги, докато го дърпаше към стълбата. – За това са Чаросплетниците, Заелис. Ако изобщо съм научил нещо от цялата тази бъркотия, то е, че *нищо* не може да остане скрито за тях достатъчно дълго време.

* * *

Мазето на къщата на Флен бе тъмно и задушно. Единствените светлинки идваха от процепите между дъските на тавана – тънки златисти нишки, прорязващи сумрака, където се криеха двете деца.

Както повечето сарамирски мазета, и тук цареше същата чистота и подреденост като в останалата част на къщата, а въздухът беше сух и незастоял. Дървеният под и стените бяха лакирани, сандъците и бъчвите бяха надлежно подредени и овързани с конопени въжета, а по рафтовете бяха наредени бутилки вино, които едва се забелязваха в полумрака.

Малко стълбище се издигаше до отвор в тавана, чийто капак бе захлопнат преди час. Оттогава те седяха на рогозки на пода и си шепнеха тихичко, отпивайки от време на време от каната с плодов сок, без да обръщат никакво внимание на храната, увита във восъчна хартия, с която ги бяха снабдили. Над главите им дъските проскърцаха от тежките стъпки на стражите, които засенчваха от време на време слънчевата светлина, създавайки впечатлението, че над къщата се е спуснала гигантска сянка.

Те стояха в полумрака и чакаха, заслушани в грохота на оръдията в далечината.

– Надявам се, че няма да му се случи нищо – повтори Флен може би за десети път. Потокът на мислите му постоянно се връщаше към тази тема – отново и отново, всеки път, когато между тях се възцареше тишина за достатъчно дълго време.

Лусия не каза нищо. Страхуваше се, че момчето отново ще повдигне тази тема, и се оказа права. Преди няколко минути тя бе получила неприятното предчувствие, че бащата на Флен – обектът на неговите мисли – е бил убит. Не можеше да каже със сигурност дали беше така, ала инстинктите ѝ едва ли щяха да я подведат. Навярно несъзнателно бе изкопчила тази информация от неясното мълене на духовете около нея – все пак си беше мислила доста за бащата на приятеля си, понеже Флен доста се тревожеше за него.

Флен я изгледа, очаквайки тя да го успокои и да каже, че с баща му всичко е наред. Ала Лусия не можеше да направи това. Тя се поколеба

за момент, после се премести до него и го прегърна нежно. Той отвърна на прегръдката ѝ и хвърли поглед през рамо към гъстите сенки, които ги обграждаха. Дватама замряха неподвижно, а оскъдната дневна светлина, проникваща през процеците на тавана, озаряваше лицата им.

– Всички ще умрат – прошепна момичето. – И аз съм виновна за това.

– Не – промълви Флен, преди още да е довършила. – Не си виновна ти. Не може да си виновна за това, което правят Чаросплетниците. *Те* са виновни, задето си се родила със способностите, които притежаваш; *те* са виновни. Ти не си направила нищо.

– Заради мен започна всичко това – рече девойката. – Аз позволих на Пърлок да вземе кичур от косата ми. Оставих го да си тръгне и да отиде при Чаросплетниците с доказателство, че съм Различна. Ако не бях позволила това да се случи... Мама можеше все още да е жива... никой нямаше да умира...

Флен я прегърна по-силно, забравяйки за собствените си проблеми пред желанието да я утеши. Той погали косата ѝ и пръстите му докоснаха изгорялата, набръчкана кожа на врата ѝ, плъзгайки се по безчувствената ѝ повърхност.

– Не си виновна ти – повтори. – Не можеш да промениш това, което си.

– Какво съм аз? – попита тя, отдръпвайки се от него. Ако беше някое друго момиче, Флен би очаквал да зърне сълзи в очите ѝ, ала погледът на Лусия бе пронизващ и особен. Дали изпитваше угризеност или вина като другите хора? Дали някога наистина се натъжаваше? Или това, което той бе взел за самообвинение, бе просто констатация на определен факт? Познаваше я от толкова дълго време, ала никога не я беше разбираал напълно.

– Ти самата ми го каза. Ти си изпратена от боговете.

Девойката го изгледа внимателно, ала не каза нищо, което го подтикна да изясни мисълта си.

– Нали ми разказа – вдигна рамене той. – Боговете не искат Арикарат да се върне обратно, ала не се намесват директно. Ето защо използват хора като теб. Хора, които могат да променят нещата. Спомни си как Лунните деца са спасили живота ти, когато шин-шините са те преследвали. Спомни си как Тейн е отдал живота си за теб, въпреки че е бил жрец на Еню и е трябвало да ненавижда Различните. – Внезапно му хрумна, че сигурно не ѝ беше приятно да ѝ се напомня за саможертвата на Тейн, но тя не винаги реагираше тъй, както се очакваше от нея. –

Навярно е знаел, че богинята му е искала да си жива, въпреки че си била живата противоположност на всичко, в което е вярвал. Защото Арикарат убива природата, а Чаросплетниците служат на него, и въпреки че си Различна – именно *защото* си Различна, – ти си заплаха за Чаросплетниците. Лунните сестри също са искали да останеш жива, за да можеш да се бориш срещу техния брат.

Той улови ръцете ѝ, опитвайки се да я накара да разбере онова, което искаше да ѝ каже.

– Ако не се беше родила такава, каквато си, нямаше да има Либера Драмах. Нямаше да има Саран и никога нямаше да узнаем за Арикарат, докато не станеше прекалено късно. Навярно боговете водят тази война още от момента, в който Чаросплетниците са се появили за първи път, ала ние едва сега разбираме за *какво* се борим.

– Възможно е – промълви тя, усмихвайки се едва забележимо. – Ала аз не съм някаква спасителка, Флен.

– Не казвам, че си спасителка – отвърна момчето. – Просто казвам, че за твоето съществуване си има причина. Дори и да не знаем каква точно е тя.

Лусия възнамеряваше да каже нещо – устните ѝ тъкмо щяха да оформят думите на отговора ѝ, – когато изражението ѝ внезапно се промени. Тя му направи знак да замълчи, а очите ѝ се бяха разширили от ужас; в същия миг отгоре се чу въздишка и нещо изтопурка на пода. Флен погледна към тавана на мазето и примигна, когато нещо капна върху бузата му през процепите между дъските. Той го избърса машинално и изстена уплашено, когато видя, че по пръстите му имаше кръв.

– *Вещери* – прошепна Лусия.

Чу се още едно изтопуркване, после още няколко наведнъж. Стражите бяха рухнали на земята. Флен не можеше да си представи как Чаросплетниците са дошли тук, какви черни изкуства са използвали, за да се промъкнат в сърцето на Лоното, докато Различните зверове нападаха границите му. Дали бяха изкривили възприятията на войниците, за да ги заблудят? Дали бяха способни да бродят безнаказано по уличките на селището, създавайки илюзия за облика си? Кой можеше да каже на какво бяха способни Чаросплетниците, с какво се бяха занимавали в течение на столетия зад непристъпните стени на зловещите си манастири? Кой можеше да каже какви забранени знания им беше дал страховитият бог, когото искаха да пробудят?

Ала точно в този момент всички догадки бяха безсмислени. Бяха тук сега, и бяха дошли за Лусия.

– Не се бой – прошепна ѝ момчето, макар че беше много по-изплашен от нея. Те се сгушиха един в друг, притиснали гърбовете си към стената срещу стълбите.

Нещо над капака се раздвижи. Някой махна килимчето, което го покриваше. Беше безсмислено да се крият; Вещерите знаеха точно къде се намираше тя.

Над стъпалата зейна заслепяващ правоъгълник от светлина, на чийто фон се очертаха силуетите на три фигури. В слънчевите лъчи около тях танцуваха пращинки, ала самите силуети представляваха нащърбени купчини мрак.

– Лусия... – прошепна дрезгав глас.

Тя се изправи на крака. Флен направи същото. Усилието му да заеме войнствена поза бе направо комично; момчето едва можеше да се държи на краката си.

Чаросплетниците започнаха да слизат бавно по стълбите, а проядените им от туморите и артритата тела ги правеха непохватни и тромави. Момичето видя как те постепенно пристъпиха от ярката светлина в сенките на помещението; три Маски, една от оцветени пера, една от дървени трески и една от ковано злато.

– Аз съм Лусия ту Еринима – рече тя, а гласът ѝ бе равен и спокоен.
– Аз съм тази, за която сте дошли.

– Знаем – изсъска единият от Вещерите; беше невъзможно да се определи кой. Вече бяха стигнали до подножието на стълбите. Погледът на Флен трескаво шареше по тъмнината на тавана, сякаш търсеше възможност за бягство. Едва се съдржаше да не се разплаче от страх, докато Лусия беше невъзмутима като статуя.

Чаросплетникът с Маската от оцветени пера вдигна мъртвешки бялата си, осеяна с грозни рани ръка, и посочи с дългия си нокът към момичето.

– Времето ти изтече, Различна – прошепна той.

Ала заплахата така и не беше изпълнена. Вещерите внезапно изкрещяха и се загърчиха бясно, отстъпвайки от Лусия и Флен. Децата гледаха ужасени как създанията се извиваха и стенеха, а крайниците им потръпваха спазматично като пипалата на размазан паяк. Чу се отвратителен пукот, когато ръката на единия Чаросплетник се счупи, а бялата кост щръкна през разкъсаната му роба; миг по-късно коленете му изхрущяха и се извиха навътре и Вещерът се строполи пищящ на пода. Един от другите лежеше на една страна на земята, а гърбът му постепенно се изкривяваше назад, сякаш извиван от неznайна сила, и мъжът зави като

обезумял, когато прешлените му започнаха да се трошат един по един, докато гръбначният му стълб не се превърна в купчина кокалчета. Чаросплетниците се мятаха и гърчеха, костите им се чупеха отново и отново, а от Маските и порите на тялото им шуртеше кръв... ала въпреки това не спираха да надават чудовищните си писъци. Трябваше да минат няколко минути, преди най-сетне да умрат, но тогава вече не приличаха на хора, а на окървавени, безформени торби с кости – все едно някой бе захвърлил Маските и робите им върху купчина съчки за огрев.

Флен се беше присвил в ъгъла, целият разтреперан, притиснал длани до ушите си; Лусия наблюдаваше безстрастно сцената.

Кайлин ту Моритат пристъпи напред в осветения правоъгълник. Ирисите ѝ бяха тъмночервени на фона на изрисуваното ѝ лице. Другите Сестри също излязоха от местата, където се бяха притаили – общо десет на брой, всички с червени и черни триъгълници на устните и алени полумесеци по скулите. Всичките носеха черните одежди на Аления орден.

Кайлин сведе поглед към момичето – лицето на жената бе полускрито от сенките и то не можеше да види изражението ѝ.

– Справи се много добре, Лусия – рече тя.

Дъщерята на Анаис не каза нищо.

Вещерите бяха попаднали в капан, следвайки отпечатъка на Лусия в Чаросплетнието. Те не знаеха онова, което предишният Върховен Чаросплетник Вирч бе научил – че някогашната Престолонаследничка не можеше да бъде проследена и че дарбата ѝ бе неуловима за мрежите, с които пресяваха златистите нишки. Ала с помощта на Сестрите Лусия бе станала видима за тях и това се оказа изкушение, на което Вещерите не можаха да устоят.

Представителките на Аления орден се чувстваха въодушевени от победата – те си отправяха безмълвни погледи една на друга, поздравявайки се взаимно за победата. Никоя от тях не се беше изправяла срещу Чаросплетник преди – никоя, с изключение на Кайлин. Вече бяха изцапани с кръв. Краткият миг, в който бяха овладели телата на Вещерите и натрошиха костите им като съчки, всъщност представляваше продължителна и изнурителна битка в царството на златистите нишки. Това, което изглеждаше като секунда за Флен и Лусия, бе цяла вечност за тях. Въпреки че имаха голямо числено превъзходство над враговете си, задачата им изобщо не беше лесна, но за щастие се разминаха без наранявания, а трите обезобразени трупа в краката им бяха неоспоримо доказателство за способностите им, че могат да се изправят смело срещу тези

същества и да победят.

Лусия се заслушала в дрезгавите и обезпокоени мисли на гарваните – те бяха изпратени надалеч, за да не издадат присъствието ѝ, както и да не разубедят Чаросплетниците, втурнали се след стръвта. В момента птиците бяха полудели от страх какво би могло да се случи с момичето. Кайлин я бе накарала да ги отпрати надалеч – нещо, което девойката рядко правеше. След като Лусия ги увери, че всичко е наред, разтревожените им мисли заглъхнаха начаса – досущ като кипяща вода, свалена от огъня.

– *Всички се справихте чудесно* – каза Кайлин, повишавайки глас, за да покаже, че думите ѝ се отнасяха и за Сестрите. – Ала това не беше истинското ви изпитание. Попречихме им да предупредят събратята си; това означава, че все още разполагаме с елемента на изненадата, макар и за кратко. Да не го пропиляваме на вятъра. Истинската битка едва сега започва!

Сестрите кимнаха и започнаха да се изкачват по стълбите. В този момент до слуха на Лусия достигна тропотът на бягащи нозе, съпроводен от нечии гласове.

– Заелис и Юги са тук – рече Кайлин. Тя погледна към Флен, който продължаваше да трепери в ъгъла – ужасната смърт на Чаросплетниците изглежда му бе дошла в повече.

– Изказвам ти най-дълбоката си благодарност, Кайлин – каза Лусия. Звучеше много по-възрастна от своите четиринадесет жътви. – Не си длъжна да оставаш тук и да се биеш за Либерата Драмах.

Предводителката на Аления орден поклати бавно глава, след което се наведе към лицето на девойката.

– Аз се бия за теб, дете – рече тя и целуна момичето по бузата. Едва ли някой бе подозирал, че строгата жена е способна на подобна нежност. После се изправи, изкачи се по стълбите и се изгуби в яркия четириъгълник на тавана.

Лусия чу как тя разменя няколко думи с Юги и Заелис, след което двамата мъже се спуснаха бързо по стълбите, потръпвайки при вида на осакатените тела на Вещерите.

– Закъсня, татко – каза хладно Лусия.

Заелис не можа да каже нищо, защото в този момент скръбният вой на вятърните аларми прозвуча за втори път през този ден. Думите, с които белобрадият мъж щеше да ѝ отговори, бяха заменени от проклятие.

Стената не беше успяла да задържи врага. Различните твари вече бяха в Лоното.

Тридесет и трета глава

Кайку и Тсата се скитаха изгубени от часове, когато откриха развѣдника за червеи.

Мината под тревистата равнина се оказа по-голяма, отколкото първоначално си бяха представяли – истински лабиринт от тунели и пещери, зейнали в гигантската централна шахта, които се извиваха, разделяха и съединяваха отново в чудовищен хаос. Някои участъци бяха напълно изоставени или пък никога не бяха използвани, докато други бяха наблъскани с всевъзможни сечива, материали и инструменти, прилагани в минното дело, макар че наблизко не се забелязваха никакви следи от копаене. Дватама натрапници откраднаха експлозивни от тези складове, очаквайки да ги използват впоследствие – това бе единственият начин, с който разполагаха, за да унищожат вещерския камък. Количеството взривни вещества в тези помещения беше достатъчно, за да срути половината мина – една искрица и Кайку и Тсата щяха да останат затворени завинаги в тези подземни лабиринти – и то в най-добрия случай. Те увиha експлозивите, които им трябваша, в кърпи, и ги сложиха в раницата на ткиуратеца.

От време на време се натъкваша на голнерите, ала дребосъците винаги гледаха да ги отбягват, забързани да свършат работата, която имаха. Откриха и неколцина, които бяха мъртви – брутално обезобразени жертви на зловещите нужди на Чаросплетниците. Колкото по-надълбоко проникваша в дълбините на мината, толкова повече признаци за присъствието на Вещерите забелязваха. Причудливи скулптури бяха изваяни от скалата – свидетелства за изкривени душевни състояния, чиято природа бе напълно неразгадаема за Кайку. По стените на проходите бяха изобразени пиктограми на всички езици, ала имаше и такива, чиито неведоми йероглифи, изпъстрени с по някой познат символ тук и там, внушаваха чудовищни мисли. В една пещера видяха десетки женски голнери, които се поклащаха надолу с главата, закачени за глезените за цяла система от въжета и макари. Гърлата им бяха прерязани и изтеклата кръв се бе съсирила на земята в грозни тъмнокафяви петна. Кайку се замисли, че голнерите не само бяха принудени да гледат това зверство всеки път, когато минаваха оттук, но и сигурно самите те бяха нагласили въжетата и макарите. Все едно да накараш затворниците да затегнат сами клуповете си. Младата жена се замисли какви ли са били някога

тези дребни същества и как ли достойнството им е било пречупено до такава степен, че да приемат изстъпленията на Чаросплетниците като нещо напълно нормално.

Натъкнаха се на Вещера малко след това.

Кайку го усети преди още да го зърнат. Той чаросплиташе; съзнанието му се носеше из златистите нишки подобно на корабен флаг, плющящ под напора на вятъра на попятния вятър. По-късно го чуха да нарежда

нещо и да крещи – тънък, писклив звук, чието ехо достигна до тях през лабиринта от тунели. Върнаха се назад, за да го заобиколят, макар че Кайку не смяташе това за крайно наложително – тя бе виждала чаросплитащи Вещери в манастира Лакмар и знаеше, че проядените им от Маските съзнания бяха потънали изцяло в омайния свят на блещукащите нишки, изгубвайки всякаква връзка с действителността.

Младата жена бе сигурна, че навън беше ден, ала вече се намираха толкова дълбоко под земята, че нямаше начин да разберат със сигурност. Колкото по-надълбоко слизаха, с толкова повече мистерии се сблъскваха. Огромни зали със загадъчни съоръжения, които изпускаха гъсти облаци дим, докато гигантските им бутала се въртяха и проскърцаваха. Масивни черни пещи озаряваха пещерите с аленото си сияние, докато суетящите се покрай тях голнери с почернели от саждите лица хвърляха въглища в ненаситните им гърла. Шумът, който издаваха, беше толкова силен, че Кайку и Тсата запушиха ушите си и побързаха да се отдалечат от тях. Задвижвани от незначителна сила асансьори издигаха и спускаха кофи с вода от непроницаеми дълбини. Причудливите железни светилници бумтяха заплашително, а от горния им край се виеха черни кълбета дим. От време на време се натъкнаха на изкопна дейност – стъпили на метални скелета голнери забиваха усърдно сечивата си в твърдата земя, а скърцащите асансьори изнасяха нагоре пръстта, доставяйки им в замяна въглища за пещите. Ала за какво ли служеха самите пещи?

Кайку се запита защо ли място с колосални размери като това беше толкова пусто, но после си каза, че най-вероятно обяснението се коренеше в самото предназначение на мястото – то все пак беше мина, а не манастир или крепост. Най-вероятно Чаросплетниците искаха само едно от тази геена – вещерски камък. А той се намираше дълбоко, много дълбоко под земята. Навярно пещерите нямаша друго предназначение, освен да им служат като складове за хранителните припаси за многобройната им армия и места, където да държат пещите и другите си загадъчни съоръжения; това обаче бе съвсем малка част на фона на

невъобразимата плетеница от проходи и зали, която изглеждаше още по-пуста след заминаването на армията от Различни зверове.

Една от мистериите, която успяха да разбулят, беше откъде произлизаха слузестите същества, чрез които Възлите контролираха Различните хищници. Откриха отговора в развъдника за червеи.

Стигнаха до него по метален мост, простиращ се над бездната, който свързваше входовете на два тунела. Оттам се гмурнаха в прохода, който ги отведе до развъдника. Таванът му беше нисък и широк, а самото помещение се осветяваше от причудливите метални фенери, които бяха съединени посредством метални въжета помежду си. Кайку и Тсата пролазиха вътре и се вцепениха, когато зърнаха сцената, разкрила се пред погледа им.

Намираха се на ръба на скална тераска, под която се простираше пещера с колосални размери. Тя буквално гъмжеше от червеи – истинско море от слузести черни гърбове, прорязвано от пътечки, по които вървяха десетки голнери. Те нагазваха от време на време между гърчещите се гадина, разпръсквайки някаква прахообразна храна сред тях, или изливаха ведра с вода върху им. Ала дребните човечета не бяха единствените, които се движеха из отвратителната гмеж; виждаха се и Възли, придружени от гъвкави острилии, които гукаха тихичко, докато следваха господарите си по петите като послушни кутрета.

– Бонове... – промълви Кайку, неспособна да отклони взор от кошмарната гледка.

Постепенно различиха, че червеите не бяха единствените същества в гъмжилото. От наблюденията си над Различните, които бяха убили, Тсата и Кайку знаеха, че телата на червеите бяха гладки и лишени от каквито и да е характерни черти, с изключение на кръглата, беззъба уста, осяяна с малки брадавици, посредством които се прикрепяха към гостоприемниците си, и отворите в задната част на туловищата им, откъдето изхвърляха екскрементите си. Гадините отделяха някаква киселинна слюнка, с която разяждаха кожата на жертвите си, след което забиваха в плътта им стотици тънки нишки, излизаци от брадавиците около устата им. Тсата бе открил, че когато се бе опитал да изтръгне един мъртъв червей от гостоприемника му, той се бе оказал вкопчен в хищника с такава сила, че ткиуратецът едва бе успял да го отдели оттам. Те подчиняваха Различните зверове на своята воля, която пък от своя страна се подчиняваше на заповедите на Възлите.

Ала ето че сега забелязваха и други създания. Виждаха се няколко плоски, тесни гадина с къси опашки. Тънки пипалца потрепваха във

въздуха над тях и от време на време се спускаха, за да погаят червеите, скупчени около тях. Бяха дълги колкото предмишницата на възрастен мъж и червеите се извиваха един върху друг в усилията си да се докопат до тях; държаха се досущ като прасенца-сукалчета, търсеци вимето на майка си.

Пътешествениците различаха и трети вид същества – подобни на плужещи организми, високи между шестдесет и деветдесет сантиметра, чиито лигави гърбове бяха нашарени с отровнооранжеви ивици. Те сякаш се състояха само от огромни зинали челости, заобиколени от гъвкави мускули, и напомняха разтворени чували. Някои бяха неестествено издути, докато други изглеждаха прегладнели и спаружени. Тсата забеляза, че плоските, тесни създания се пъхаха в устите на дебелите, след което биваха повръщани оттам, докато червеобразните никога не правеха това. Кайку забеляза и нещо друго; една от подобните на плужещи гадина избълва гърчеща се гмеж миниатюрни червейчета, подобни на черни личинки, които веднага запълзяха в търсене на прахообразната храна, разпръсквана от голнерите.

Прекараха известно време, притаени в полумрака, преди Тсата да й прошепне:

– Разбрах – каза той. – Три пола.

Кайку му хвърли въпросителен поглед.

– Имаме нещо подобно и в Окхамба – каза татуираният мъж. – Наблюдавай какво се случва. Червеите са мъжките. Те се опитват да осеменят женските, които са онези плоските гадина. Третият пол всъщност играе ролята на утроба – женските пропълзяват вътре и оставят там оплодените яйца. Тези същества изхранват ембрионите – в началото са дебели, ала с течение на времето се спаружват, понеже инкубаторните функции изчерпват запасите им. Когато личинките се излюпят, всяка от тях израства в един от трите пола и така цикълът се затваря.

Кайку примигна. Никога през живота си не беше чувала за триполова система в Сарамир. Въпреки че, напомни си тя, тези твари навярно произлизаха от Сарамир. Може би спадаха към непроучен животински вид, деформиран от въздействието на вешерския камък? А може би винаги са били тук – скрити в непроходимите пространства на планините, открити и използвани от Чаросплетниците още преди десетилетия... или столетия?

– Предполагам, че между мъжките и женските съществуват отношения, наподобяващи тези в един пчелен кошер, само че с много царици – започна да теоретизира Тсата. – Мъжките са като търтеите.

На Кайку не й трябваше повече. Можеше да си представи как протичаше процесът – мъжките пропълзяваха върху спящи животни или Различни твари, прилепяха се към тях и ги превръщаха в роби. Мъжките екземпляри и инкубаторите изглеждаха движени единствено от инстинктите си, ала женските показваха признаци на интелигентност. Целта на самците беше да създадат връзка, посредством която *самките* контролираха подчиненото животно. Какъв по-добър начин за защита на гнездото от това, да използваш масивни и напълно заменими хищници като стражи? Или какъв по-добър начин да се снабдяваш с храна, след като червеите бяха напълно безпомощни? Младата жена изпита неволно възхищение от зловещата находчивост на тези паразити.

Ала ето че сега мъжките бяха контролирани от Възлите. Как беше възможно това? Определено не ставаше посредством Чаросплетието. Отговорът на този въпрос беше от жизненоважно значение – узнаеха ли го, щяха да имат някаква надежда да ги унищожат.

Мислите на Кайку бяха прекъснати от пронизителен писък, надигнал се от дъното на пещерата. След миг към него се присъединиха и други. Всички острилии бяха вперили очи в тераската, където се бяха притаили Кайку и Тсата; а сега и Възлите погледнаха натам.

– Забелязаха ни! – изсъска младата жена, след което си припомни, че острилиите нямаха никаква нужда да *виждат*, че тъмнината не представляваше никаква пречка за звуковата им навигационна система.

– Значи е време да се махаме! – измърмори Тсата и те побягнаха.

И двамата избраха да продължат напред по прохода, по който бяха дошли, вместо да се върнат назад – това навярно се дължеше на тяхната непоколебимост и решителност да проучат нови територии от гигантската мина. След малко гукането на острилиите започна да се чува от всички страни – явно сигналът за тревога бе стигнал доста далеч.

– Дръж това – извика запъхтяно Тсата, пъхайки връзка експлозивни в ръката на Кайку.

Тунелът, по който се движеха, бе обгърнат в сенки, разпръсквани тук-там от металните светилници, разположени на доста голямо разстояние един от друг. Ткиуратецът бягаше пред девойката и Кайку забеляза, че той бе извадил своите куки за изкормване, стиснал по една във всяка от ръцете си. Тя стисна по-силно експлозивите. Богове, как й се искаше пушката да беше до нея! Като изключим взривните материали, в момента разполагаше само с меч си, а фехтоваческите й умения бяха плачевни. А ако прибегнеше до употребата на своята *кана*, щеше да привлече вниманието на всички Вещери от мината.

Острилията сякаш изскочи от нищото и се нахвърли върху Тсата, когато тунелът рязко зави надясно, закривайки гледката по-нататък. Ала рефлексите на татуирания мъж, изострени в течение на стотици години живот в джунглата, бяха светкавични – той се хвърли на земята и се завъртя, изплъзвайки се от хищника, след което закривените остриета се връзаха в незащитената от костна броня плът на корема му, разпорвайки го от гърлото до опашката. Създанието се строполи точно пред краката на Кайку и се загърчи безпомощно, докато вътрешностите му се изсипаха на прашната земя.

Ала острилията не бе сама. Още две страшилища се приближаваха към тях, придружавани от Възел. Кайку усети как кожата ѝ настръхва, докато наблюдаваше тайнственото създание с безличната маска – то беше слабо като върлина и бе загърнато в черната си роба, а височината му надхвърляше два метра. Младата жена остави връзката експлозивни на земята и измъкна мечата си.

– Отдръпни се назад! – рече ѝ Тсата, без да отделя очи от враговете им. Ткиуратецът се бе привел заплашително напред. – Не можеш да помогнеш с нищо тук.

Спътникът ѝ беше прав; ала въпреки това тя се почувства ужасно, оставяйки го да се бие срещу трима противници, без да може да му помогне. Подсъзнателно вече се готвеше да използва своята *кана*. Каквото и да ѝ струваше, не би го оставила да умре в ръцете на тези създания.

Двете острилии се нахвърлиха изведнъж върху Тсата, бързи като ягуари. Едната от тях се изправи на задните си крака, за да го поразии с ужасните си закривени нокти; ткиуратецът използва този момент, за да отскочи от обсега ѝ и да се изправи срещу втория хищник, който се опита да разкъса корема му с остриетата си зъби. Мъжът едва успя да избегне това и костният гребен на съществото го удари в бедрото; той замахна, ала острието му се плъзна по дебелия люспи, вместо да засегне мястото, където вратът на звяра се свързваше с продълговатия череп. Първата острилия се нахвърли отгоре му, нанасяйки удар с другия си нокът, и успя да засегне ръката му; Тсата изпъшка, ала в същото време се извъртя и разпори гърдите на изправилия се хищник. Той нададе оглушителен писък, който очевидно смути другото създание, защото то внезапно се вцепени, когато чувствителните му към звука органи бяха претоварени. Ткиуратецът използва момента и заби куките си в тила му, прерязвайки плътта на червея, прикрепен там. Различната твар потрепери конвулсивно и се строполи безжизнена на земята.

Кайку беше виждала татуирания мъж да се бие доста пъти през

последните няколко седмици, ала смъртоносната му грация не спираше да я очарова. Сега той погледна към Възела над трупове на убитите острилии, докато от лявата му ръка струеше кръв и капеше на земята.

Тсата сякаш се колебаеше. Никога досега не се бяха изправяли срещу Възел. Нямаха никаква представа за възможностите му. После дясната му ръка изведнъж се изстреля напред, запращайки куката към съществото с черното наметало. Възелът или не беше достатъчно бърз, или просто не поиска да се отдръпне; острието потъна дълбоко в тялото му с отвратителен звук, а коленете му се подкосиха. Той се строполи безмълвно на пода.

Татуираният мъж не губеше напразно времето си. Крясъците и гуканията на другите острилии се чуваха все по-близо; той се хвърли към Възела и извади своята *кнтха* от гърдите му, докато Кайку тичаше към него.

– Кървиш – каза му тя.

Тсата я дари с една от неочакваните си усмивки.

– Забелязах – отвърна. После се наведе и разкъса маската на Възела, а дъхът на младата жена застина в гърдите ѝ при гледката.

Лицето му беше мъртвешки бледо и осеяно с тънички пурпурни капилляри, а изражението му бе безизразно като маската, която Тсата бе захвърлил настрана. Устата представляваше тънък процеп, а долната му челюст висеше отпуснато – създанието нямаше нито един зъб. Очите му бяха големи и изцяло черни и Кайку зърна, отразена в тях, собствената си изкривена от ужас физиономия.

Това беше лице на дете.

Под осеяната с кръвоносни съдове кожа – по челото, скулите и брадичката – се виждаха множество тънки нишки, които следваха контурите на черепа.

Ткиуратецът повдигна главата на Възела и свали качулката му. Погребана в плътта на скалпа му, потънала в кожата, се виждаше една от самките на подобните на червеи гадини; слузест черен ромбоид. Опашката ѝ стигаше до основата на врата му и изчезваше между лопатките, потъвайки в гръбначния стълб.

– Сега вече знаем – каза Тсата.

Кайку прибра меча си в ножницата и коленичи до загърнатия в черната роба труп, отворена до дъното на душата си. Възлите се намираха в симбиоза с женските червеи, които живееха в тялото им, и се подчиняваха на волята им, на свой ред контролирайки мъжките, които управляваха Различните. Навярно Чаросплетниците от години хващаха

хищници в планините, подчинявайки ги на волята си с помощта на Маските, преди да им имплантират червеите, и така бяха изградили своята армия. Тъй като никой цивилизован човек не би се сражавал за Вещерите, те бяха създали отряд от смъртоносни зверове, чудовища, пръкнали се благодарение на покварата, която самите те бяха предизвикали. И ги контролираха с помощта на Възлите.

Ала деца? Да прикрепят женските червеи на деца? Това ли беше единственият начин да постигнат необходимата интеграция – като ги имплантират рано? Затова ли изглеждаха по този отвратителен начин?

Кайку стисна зъби от ярост, усещайки как очите ѝ се пълнят със сълзи.

Падналото същество нямаше език.

Те правеха това на деца.

Партньорът ѝ я сграбчи за ръката.

– Сега не му е времето да скърбиш за тях, Кайку – рече ѝ той, изпращайки я на крака, след което ѝ подаде връзката експлозивни.

Те се затичаха отново. Письците на острилите се чуваха отпред и отзад. Тунелът завърши в някакво тройно разклонение, където земята бе осеяна с всевъзможни метални части от някакво незнайно съоръжение. Тсата не се колеба и за миг и веднага се гмурна в единия от проходите, напълно безразличен към раната на лявата му ръка, която продължаваше да кърви. От тази посока не се чуваше толкова много шум, а самият тунел бе неравен и изглеждаше рядко използван. Факлите се срещаха все по-нарядко, ето защо Тсата сграбчи една и я понесе със себе си. Кайку гледаше да се движи на известно разстояние зад него заради експлозивите, които носеше.

Младата жена изведнъж почувства внезапно изпукване в Чаросплетие – тъмно и злонамерено присъствие, което оглеждаше тунелите с хищен интерес. Някой ги търсеше. Кайку внимателно ги направи невидими, сливайки отпечатъците им с тъканта на Чаросплетие. Това бе едно от първите неща, на които Кайлин я беше научила, след като овладя своята *кана*, и колкото и лоша ученичка да беше, пет години на упражнения бяха оказали своето влияние. Вещерът ги отмина, без да забележи нищо, и продължи напред, претърсвайки пещерите и тунелите, ала младата жена не сваля гарда си. Вече знаеше, че тук имаше поне един Чаросплетник, достатъчно здравомислещ, за да представлява опасност за тях.

Кайку погледна назад. Письците на острилите се чуваха зад гръбовете им, и въпреки че тя не смяташе тези хищници за кой знае колко

добри в проследяването, в тунелите нямаше много места, където да се скрият, а и трябваше да спрат, за да се погрижат за раната на Тсата. Оттам вече бе изтекло сериозно количество кръв, което оставяше тъмно-червена дيريا след тях.

Започваше да се страхува. Сблъсъкът с демоните в блатата, изцеляването на Юги, седмиците на лов и прокрадване, прекарани с Тсата – съчетанието на всичко това я бе накарало да се чувства неуязвима, много по-уверена в уменията и способностите си, както и в самата себе си. Ала ето че сега изведнъж осъзна сериозността на ситуацията, в която се намираха – в леговището на Чаросплетниците, заобиколени от врагове; беше напълно възможно никога да не успеят да се измъкнат оттук. Нейната *кана* бе напълно безполезна, при положение че не се осмеляваше да се изправи срещу Вещер, а и въпреки безспорните си бойни умения, Тсата разчиташе предимно на изненадата, за да побеждава в схватките. Може и да беше убил три острилии и един Възел, но се беше разминал на косъм, и макар че не се оплакваше, раната му бе доста сериозна.

„В какво се забърках, Оча? Дали не трябваше да отида при Кайлин, когато имах тази възможност?“

Тази мисъл само ѝ припомни какво се случваше в момента в Лоното и в главата ѝ изплуваха кошмарни картини на зверства и кланета.

Тя прогони колебанията си. Беше прекалено късно както за съжаления, така и за безплодни догадки.

Внезапно Тсата се закова на място. Кайку го настигна, а постепенно почервяващите ѝ очи блестяха на трептящата светлина на факлата в ръката му.

– Тук долу – каза той, сочейки към една пукнатина в скалата, през която се виждаше как нещо се движеше, а по повърхността му пробягваха алени отблясъци. След миг Кайку осъзна, че това беше вода.

Теснината на процепа я накара да се поколебае и тя изпита внезапен пристъп на клаустрофобия; после обаче гукането на преследвачите им прозвуча отново – по-близо от всякога – и това предопредели решението ѝ. Младата жена остави връзката експлозивни и се плъзна с краката напред в процепа. Беше твърде тъмно, за да види какво имаше отдолу, ала водата ѝ подсказваше къде се намира земята. Тя се промуши в пукнатината, докато краката ѝ не увиснаха във въздуха, след което се пусна.

Изведнъж долната част на гърба ѝ бе прорязана от остра болка, когато се удари в нещо, след което се приземи толкова рязко, че коленете

й се подкосиха. Водата бе дълбока само два-три сантиметра.

– Кайку? – долетя до нея гласът на Тсата изотгоре.

Тя докосна гърба си и почувства, че е мокър.

– Безопасно е – рече. – Изгаси факлата. И внимавай със скалите – много са остри.

Ткиуратецът й подхвърли внимателно вързопа експлозивни и се плъзна през процепа. След като се приземи, той изгаси факлата във водата, потапяйки ги в мрак. Гукането на острилиците и тропотът на бягащи нозе изведнъж стана все по-силен.

– Можеш ли да виждаш? – прошепна Тсата.

– Не – отвърна девойката, чудейки се дали очите й ще се адаптират, както бе станало последния път. – Води ме.

Тя почувства дланта му, която обгърна нейната – докосването му беше топло и мокро. Кръвта се стичаше по китката му, мокреше дланта й и капеше между изиящните й пръсти – мъжът използваше здравата си ръка, за да носи експлозивите. Усещането обаче не я отблъсна, а точно обратното – даже й се стори приятно. Имаше нещо интимно в споделянето на телесните му течности, което скрепяваше още повече връзката им.

Тсата я поведе в тъмнината, опитвайки се да върви колкото се можеше по-безшумно във водата. Въздухът тук долу бе студен и влажен, дъхът на дълбоката земя, и след миг Кайку осъзна, че отнякъде подуваше лек ветрец и спътникът й се бе насочил точно натам. За нейна изненада неспособността й да вижда ни най-малко не я смути; не бе сама и се доверяваше абсолютно на ткиуратеца. Някога идеята да повери живота си в ръцете на този човек – на този чужденец с неговите чуждоземски странности – изобщо не би й се сторила забавна; та нали именно той я бе използвал като стръв за страховит ловец, без въобще да се замисли. Младата жена се запита дали и сега би направил същото. Дали близостта, която бе възникнала между тях, щеше да му попречи да пожертва живота й отново? Не знаеше. Ала сега Кайку разбираше много по-добре своя спътник и принципите, които го ръководеха, бе наясно с неговата жертвоготовност в името на общото благо и знаеше, че той никога нямаше да я изостави тук долу и винаги би отдал живота си за нея, ако така щеше да е по-добре за двама им. Имаше нещо трогателно в това.

Неусетно очите й започнаха да различават очертанията на стените на прохода, както и вълничките на водата, която течеше покрай краката им. В началото зрението й се адаптираше толкова постепенно, че Кайку

не можеше да каже дали не се дължеше на някаква игра на сетивата ѝ, ала после изведнъж стана прекалено очебийно, за да го пренебрегне. Светът изплува пред нея и тя откри, че виждаше толкова ясно, сякаш Аурус изпълваше небето над главите им.

След известно време, когато писъците на острилиците зад тях загълъгнаха и на пътешествениците им се стори, че отново са сами в мината, Тсата се спря. Подът на тунела се изкачваше под лек наклон, издигайки се над нивото на водата. Девойката усещаше, че Чаросплетникът продължаваше да ги търси, но поне за момента бе далеч от тях.

– Тук има сух участък – рече спътникът ѝ.

– Виждам – отвърна младата жена.

Тсата погледна към нея, след което хвърли мигновен поглед на сплетените им ръце. Кайку със закъснение осъзна, че от известно време насам той я водеше, докато тя бе напълно способна да се ориентира и сама. Просто не ѝ се искаше да се разделя с това докосване, което ѝ вдъхваше такова спокойствие и кураж.

– Трябва да се погрижа за раната си – каза татуираният мъж. – Не се затваря.

Следващите няколко минути ѝ показаха за пореден път колко различни бяха техните две култури; суровата околна среда на Окхамба бе създала жилави и издръжливи хора, докато луксът и разкошът бяха изнежили благородниците в Сарамир. Кайку гледаше как спътникът ѝ се подлага на собственоръчно извършвана хирургическа операция в тъмнината – тя прехапа ужасено долната си устна, когато ткиуратецът използва върха на едната от смъртоносните си куки, за да извади парчето от нокътя на острилията, заседнало в плътта му, след което използва тънка игла от гладко дърво, за да зашие ръбовете на раната. Той отказа помощта ѝ – младата жена бе предложила да му помогне, без да има никаква представа *как* изобщо би могла да направи това – и се справи перфектно с шевовете, а каменното му изражение не загатваше за никаква болка, като изключим съскащия звук, с който издишваше въздуха си от време на време.

Когато привърши, Тсата извади малко гърненце с мехлем от торбичката на кръста си и намаза с него раната, която продължаваше да кърви. Тялото му внезапно се стегна и Кайку подскочи от изненада. Чертите на лицето му се изкривиха от неизмерима болка, а вените на ръцете и гърлото му изпъкнаха отчетливо под кожата му. Тънка струйка зловонен дим се надигна от раната.

Кайку изведнъж си спомни думите на Асара, изречени с устните на

Саран Иктис Марул – „в *Окхамба повечето методи на лечение са доста грубички*.“ Мехлемът сякаш буквално изгаряше раната, за да спре кръвотечението.

Тя го наблюдаваше безпомощно, заслушана в тежкото дишане на спътника си, раздиран от агонията на лечебния процес. Когато дишането му се поуспокои, той изплакна мехлема с вода от поточето. Раната бе спряла да кърви и сега на мястото ѝ се виждаше грозен, набръчкан белег.

Кайку тъкмо търсеше подходящите думи, с които да го утеши, когато пронизителните писъци на острилите отекнаха в пространството на тунела. Възлите не се бяха отказали от преследването и отново се носеха по дирите на натрапниците.

Младата жена помогна на ткиуратеца да се изправи на крака, грабна връзката експлозивни и те побягнаха за пореден път.

Сега проходът се спускаше надолу и водата го правеше хлъзгав под стъпките им. Гукането на острилите сякаш се бе умножило. Очевидно бяха проследили кървавата диря от раната на Тсата до процепа, откъдето тя и татуирианият мъж се бяха промъкнали, и бяха предположили къде се намираха нашествениците. Изведнъж вниманието на Вещера отново се насочи към тях, подобно на свиреп и страховит взор; това бе толкова неочаквано, че Кайку едва можа да реагира навреме, ала все пак успя да ги скрие от Чаросплетника. Младата жена се бе съсредоточила до такава степен върху усилията си да слее отпечатъците им със златистите нишки, че изобщо не забеляза светлинката, която се бе появила в края на тунела; едва когато съзнанието на Вещера се насочи другаде, тя се върна на себе си и осъзна, че спътникът ѝ бе забавил ход.

Проходът завършваше с решетка, почерняла от ръждата – непроходима редица от дебели четвъртити пръчки, през които водата се изливаше в бездната отдолу, – отвъд която се процеждаше противно сияние, обливащо ги в някаква зловеща светлина с неопределен цвят. Тук тракането на вешерските съоръжения се чуваше много по-силно. Кайку се огледа и забеляза, че двете страни на тунела бяха прорязани от вертикални процеци и пукнатини, които също бяха снабдени с решетки, ала отвъд тях цареше непрогледен мрак.

Тсата се обърна назад и впери поглед в мрака, откъдето се чуваше пискливото гукане на преследвачите им, а през това време Кайку пристъпи напред, приближавайки се до решетката. Това противно сияние ѝ бе познато. То бе гравирано дълбоко в паметта ѝ; кошмар, който отказваше да избледнее.

Девојката надзърна през решетката и видя вешерският камък.

Най-накрая бяха успели да се доберат до дъното на шахтата, до центъра на лабиринта от подземни коридори, които Чаросплетниците бяха присвоили за себе си. Тунелът свършваше високо в скалата, над огромно подземно езеро, чиято повърхност бе неподвижна и черна. Тънките струи на два водопада се изливаха в него, вдигайки ефирна мъгла, която правеше сцената още по-призрачна. От водата стърчаха острите и назъбени върхове на варовикови скали, сочещи към главозамайващите височини, а далечното сияние на металните светилници, монтирани по стените на шахтата, пръскаше едва забележими алени отблясъци.

Шумът на машините беше оглушителен. Огромни зъбчати колела се въртяха бавно, издигайки големи ведра с вода, за да ги излеят в големите резервоари, намиращи се някъде отгоре. По склоновете на шахтата бяха прикрепени дебели вертикални тръби, които потъваха под повърхността на езерото; после стволите им се съединяваха с четвъртити съоръжения от черно желязо, които бумтяха и изпускаха пара, за да продължат още по-нагоре в тъмнината. В стените на мината се виждаха шлюзови врати, а над повърхността на езерото се издигаха островчета, на които бяха построени неголеми бараки. Островите и машините бяха свързани помежду си посредством метални мостчета, по които се суетяха множество голнери, забързани да изпълнят неразбираемите си задачи.

В средата на езерото, върху един скалист остров, се намираше вешерският камък. Той имаше сферична форма и изглеждала около шест метра в диаметър, а неравната му повърхност, прорязана от хиляди улеи, бе изпъстрена с брадавичести образувания и вдлъбнатини. Също като онзи, който бе видяла преди в манастира във Фо, и този изглеждала *покълнал* по начин, невъзможен за която и да е скала. Десетки тънки, закривени каменни пипала излизаха от едната му страна и изчезваха във водата, или пък потъваха в заобикалящата го скала; още повече се протягаха във въздуха към стените на шахтата, а някои бяха толкова дълги, че стигаха чак до близките островчета. Изглеждала гротескно като кошмарен паяк, а морбидното му сияние хвърляше противни отблясъци по стените на мината.

Младата жена изведнъж разбра. Големите ведра, които се издигаха и спускаха, тръбите, които се изпразваха във водата, всички тези машини, пещи и ужасния мазен пушек. Номеру несъзнателно бе уцелила отговора преди няколко седмици, ала Кайку осъзна това едва сега – когато съзря подземното езеро.

„Как можеш да построиш мина на такова място? Та тя ще се наводни!“

Тази мина нямаше за цел разкопаването на земята – това съоръжение бе издигнато заради водата. Зан периодично се процеждаше в шахтата през тънката стена, която я отделяше от реката; когато водите му се надигаха, наводняването ставаше още по-сериозно. Цялото това място навярно се е намирало под водата в продължение на хиляди години – още откакто се е образувало. Машините представляваха масивна отводнителна система, посредством която Чаросплетниците се опитваха да пресушат шахтата, за да могат да се доберат до вечерския камък, който ги бе чакал тук през всичките тези години. Това бе една непрекъсната борба да изпомпват водата от мината по-бързо, отколкото тя се наводняваше, така че вечерският камък да се покаже над повърхността, където можеха да го нахранят с кървави жертвоприношения. Очевидно процесът се осъществяваше благодарение на пещите и тракащите машинарии, задвижвани от някакво дяволско изкуство, чиято същност бе неведома за Кайку.

Богове, при самата мисъл за грандиозните *машаби* на вечерското дело коленете й се разтрепериха.

– Кайку... – промълви Тсата.

Тя се завъртя към него и проследи посоката на погледа му.

В страничните тунели, зад решетките, се движеха някакви силуети. В далечината се чуваха стонове и вой, придружени от някакви особени шумове, наподобяващи крякане и гъргорене. От посоката, откъдето бяха дошли, пискливите писъци на острилите се чуваха по-силно от всякога. А зад гърба им се намираще решетката.

– Кайку – каза спокойно спътникът й, – мисля, че сме капан.

Тридесет и четвърта глава

Бранителите губеха битката за Лоното.

Въпреки че западната граница продължаваше да се държи, укрепленията в северната част на долината бяха превзети. Всички шансове да отблъснат противниковата армия бяха изгубени, когато Чаросплетниците се намесиха на бойното поле. Те протегнаха пипалата на коварното си влияние сред мъжете и жените от Лоното, изкривявайки възприятията им така, че навсякъде да виждат врагове. Защитниците започнаха да се бият помежду си – братя се колежа един друг, а между членовете на различните кланове и фракции избухнаха кървави схватки. Някои побягнаха в страх, мислейки си, че Различните са успели да се прехвърлят през стената. Не мина много време и погрешното им заключение се превърна в жестока истина.

Когато редиците на бранителите бяха пометени от хаоса, пъргавите скрендели се прехвърлиха през стената и започнаха да убиват и осакатяват с дългите си закривени пръсти и остри зъби. Някои от тях успяха да се промъкнат до малката порта, където не бе останал и един жив страж, намериха ключовете и я отвориха. Първите хищници, които се втурнаха оттам, бяха гаурегите – надаващите гръмогласен рев планини от мускули пометоха малкото оцелели бранители и разкъсаха телата им на парчета, движени от нечовешката си жажда за кръв.

Различните зверове заляха долината като жив порой от мускули, нокти и зъби, ала в този момент *истинската* артилерия на Лоното влезе в действие.

Преимуществото на селище като Лоното, което бе построено на тесен склон, осеян с плата и тераси, се изразяваше в това, че три от четирите му страни бяха доста добре защитени. Самият пейзаж принуди нашествениците да се придвижват по дъното на долината, която се намираще източно от най-близките постройки. Това се оказа тактическа грешка, тъй като ги откриваше идеално за артилерийските батареи на Либера Драмач.

Касапницата беше невъобразима.

Няколко десетки оръдия стреляха едновременно по вражеската орда, възпламенявайки маслото, което предварително бе разлято там. Обширен участък от долината изригна като чудовищен вулкан, превръщайки всичко наоколо в пламтящи факли. Въздухът бе прорязан от

какофонията на неистовите писъци на Различните зверове, чиито горящи тела се гърчеха и извиваха, докато плътта им се опичаше, а кръвта вреше. В следващия миг двадесет катапулта запратиха смъртоносния си товар от експлозивни в чудовищната гмеж и във всички посоки се разлетяха кървави късове.

Различните се изправиха срещу източната страна на града, където най-долните стъпала на терасовидния склон оформяха естествена и непревземаема стена, прорязвана единствено от тесни стълбища, защитени от масивни порти. Подемните съоръжения, които жителите на Лоното използваша при транспортирането на прекалено тежки и големи за стълбищата товари, бяха разглобени и прибрани по горните тераси, далеч от обсега на хищниците. Двеста стрелци с пушки се бяха разположили по ръбовете на масивните полукръгли тераси и покосяваха Различните като житни класове. Хищниците се хвърляха към стената и портите, ала стената бе прекалено висока, а портите – достатъчно солидни, за да издържат на пристъпите. От долината се издигнаха стълбове черен дим, докато гюлетата и експлозивите от катапултите прорязваха изгарящи дупки в гъмжилото Различна плът. Наоколо кръжаха гнусоврани и надаваха изплашени крясъци. По някое време защитата на южната страна също рухна и още повече чудовища се изсипаха в долината, за да се присъединят към умиращите си събратя.

Ала Лоното вече бе обкръжено, а хищниците не спираха да идват.

Чаросплетниците отново протегнаха гнусните си пипала, разпростирайки влиянието си. Те изобщо не се интересуваха от загубите, които търпеше армията им. Създанията бяха толкова много, че жертвите не се отразяваха по никакъв начин на числеността им; а и Вещерите бяха уверени, че могат да сломят всяка защита – единственото, което трябваше да сторят, бе да проникнат в мозъците на бранителите.

Ала те не знаеха, че този път щяха да се срещнат със Сестрите от Аления орден.

Първият контакт си беше истинско нападение от засада. Чаросплетниците настъпваха самоуверено сред златистите нишки, свикнали да се движат напълно необезпокоявани из пространството на Чаросплетнието. Същност, ако не бяха тайнствените, далечни левиатани, които се рееха на ръба на възприятията, винаги извън обсега им, те щяха да си мислят, че царството на полюшващите се нишки е изцяло тяхно владение. Ала Вещерите бяха арогантни. Тяхното въздействие върху Чаросплетнието беше грубо и непохватно в сравнение с уменията на Сестрите; те изкривяваха природата, подчинявайки я на волята си чрез своите Маски, като

оставяха пречупени и разкъсани нишки след себе си. За разлика от тях, жените се плъзгаха с неповторима грация сред златистите фибри, ефирни и нежни като коприна.

Кайлин и Сестрите бяха проследили следите на настъпващите Вещери до техните източници и сега разплитаха бродерията от защиты, преди Чаросплетниците дори да се усетят какво ставаше. Те се изтеглиха изплашени, прегрупирайки силите си, за да посрещнат новия враг, ала Сестрите ги връхлетяха с цялата си мощ като гладни пирани, разкъсващи нишките им от всички страни, дърпайки и раздирайки, търсейки начин да проникнат в сърцевината на Вещерите, където можеха да им нанесат сериозни физически поражения. Кайлин се стрелкаше от влакно на влакно с мълниеносна скорост, докато нанасяше ударите си по защитите на Вещерите, създавайки фантомни отражения на самата себе си, за да заблуди враговете. Тя прекъсваше нишки, срязваше възли и отваряше проходи, които сестрите ѝ трябваше да разработят.

Чаросплетниците отчаяно се мъчеха да поправят щетите, които Сестрите им нанасяха, отблъсквайки атаките им, ала положението беше безнадеждно. Жените от Аления орден работеха в пълен синхрон; между тях съществуваше безмълвна комуникация, която им позволяваше да координират перфектно действията си. Те знаеха къде се намира и какво прави всяка от тях във всеки един момент. Някои от тях нарочно нападаха Вещерите на такива места, където всяка атака беше безсмислена, само за да отвлекат вниманието на врага и да прикрият действията на своите сестри, които през това време дълбаеха в някои не толкова охранявани участъци. Други примамваха Чаросплетниците чрез фантомни образи и изплитаха капани, в които да ги впримчат.

Кайлин избягваше фибрите на вещерските контраатаки с надменна лекота, гъвкава и неуловима като змиорка. Тя ги нападнаше без никакъв страх; веднъж вече бе убила един Чаросплетник, а тези изобщо не можеха да се сравняват с него. Същевременно изпитваше загриженост към Сестрите, тъй като опитът им беше по-малък от нейния. Тя ги защитаваше от атаките на Вещерите, създавайки прегради и възли, които ги объркваха и забавяха, давайки време на жените да съберат силите си.

Поражението на Чаросплетниците бе тотално. Кайлин бе разнищила толкова фино цели участъци от фибрите, че врагът изобщо не бе забелязал това. Сега, по неин сигнал, всички Сестри изведнъж нанесоха удари по тези места – едновременно, в пълен синхрон. Тъканта на Чаросплетнието поддаде и в защитата на Вещерите зейнаха големи дупки, а жените само това и чакаха. Те се втурнаха напред в бродерията на

телата им, разкъсвайки връзките, които ги съединяваха в едно. Чаросплетниците изкрещяха, когато избухнаха в пламъци – половин дужина нови огньовете, лумнали изведнъж на бойното поле, за да се съединят с пламъците, които поглъщаха бойното поле.

Ала така Сестрите сами се лишиха от предимството на изненадата. Най-малко двама от загиналите Вещери бяха успели да изпратят предупреждения на събратята си през Чаросплетнието, изстрелвайки нишки, които бяха прекалено разпръснати, че да бъдат пропуснати. Безмълвна молба за помощ към онези, които се сражаваха на други места из Разлома, както и предупреждение.

Вълната на възмущение и ярост от страна на останалите Чаросплетници бе почти осезаема. Те не можеха да повярват, че изобщо съществуваше *нещо*, дръзнало да оспори едноличната им власт в кралството на златистите нишки. Ярост, ала и страх. Те си спомниха предсмъртния вопъл на Върховния Чаросплетник Вирч от преди пет години, а може би и повече:

„Пазете се! Пазете се! Жени се намесват в Чаросплетнието!“

Хиляди нишки се изстреляха из невидимото кралство, търсеци, опипващи. И докато мъже, жени и Различни – и хора, и зверове – се сражаваха и умираха из долината, битката се прехвърли и в света, недосегаем за сетивата на обикновените хора. Аления орден най-накрая бе разкрит.

* * *

В западната част на Лоното стената от дървени колове скърцаше и се огъваше под тежестта на трупове, натрупани срещу нея.

Защитниците едва можеха да дишат заради вонята на изгорена и голяща плът. Очите на Номору съзяха, докато се прицелваше с пушката си; тя примигна веднъж-дваж, след което се отказа. Въздухът представляваше черна мъгла от задушлив пушек и люспи овъглена кожа. Усилията на Различните да изградят обсадни стълби от трупове на мъртвите си събратя, по които да се прехвърлят през стената, бяха осуетени, когато бранителите започнаха да изливат врящо масло върху главите им и да ги изгарят живи, ала това се оказа мимолетна победа; нови и нови създания прииждаха непрекъснато, въпреки че намираха смъртта си. Някои от планините от трупове вече бяха достатъчно високи, за да могат нашествениците да прехвърлят без особени трудности стената; хищниците там лумваха в пламъци и се строполяваха на земята, или пък биваха пронизвани от мечовете на Либера Драмах. Непрекъснатите им

атаки обаче поглъщаха всички сили на бранителите и маслото не достигаше до огньовете, както трябваше да става. Пламъците затихваха и част от зверовете вече се катереха спокойно по купчините, без да изгарят.

По-надолу по стената няколко десетки чудовища бяха успели да сломят съпротивата на защитниците и се бяха втурнали по улиците на Лоното, преди да пристигнат още бойци, които да запълнят зейналата празнина в отбраната. Подобни пробиви ставаха все по-често и по-често. Армията от чудовища сякаш изобщо не се интересуваха от мъжете и жените, които се сражаваха на стената; единственото, което искаха, бе да се доберат до сърцето на града.

Защитата нямаше да издържи дълго. Номору знаеше това със смразяваща сигурност.

Единственият ключ към победата им бяха Възлите. Тя си спомни какъв безпорядък бе настанал между хищниците в Плетеницата, когато бе застреляла неколцина от звероукротителите. Ала Възлите бяха научили урока си и затова сега се спотайваха някъде, ръководейки битката отдалеч. Стрелбата по Различните зверове беше прахосване на амуниции. Трябваше да се добере до генералите.

Някакъв Различен мъж с изпъкнало напред чело и мигателни щипи на очите си прелетя забързано покрай нея, ала внезапно се закова на място и се върна обратно. Номору го изгледа учудено.

– Защо не се биеш? Нямах амуниции? Ето, вземи си – рече и ѝ подаде шеп куршуми, след което хукна отново, без да изчака жената да му благодари. Тя и бездруго нямаше такива намерения.

Номору се загледа след него, без да обръща внимание на ужасната какофония около нея – гърмежите на пушките, писъците на ранените и умиращите и прашенето на пламъците. Различни се сражаваха срещу други Различни. Ако хората от градовете и селата можеха да видят това, сигурно щяха да се замислят хубавичко за дълбоко вкоренените предразсъдъци, които хранеха към жертвите на вешерската поквара. Самите Чаросплетници, които бяха засели тази омраза в сърцата им, сега използваха собствените си създания, за да избиват други Различни. Разграничителната линия вече не беше между хората и Различните, а между хората и зверовете. Единствените, които не се вписваха в която и да е от тези страни, бяха Вешерите. Някога може и да са били хора, ала в мига, в който бяха сложили Маските си, бяха смъкнали от себе си всичко човешко.

Номору не изпитваше кой знае какви симпатии към Различните, ала не ги и мразеше. Тя мразеше Чаросплетниците. Заради тази омраза не

вярваше на нито дума от гнусните им проповеди и това направи от Различните и Либера Драмах нейни естествени съюзници. Това я сродяваше с Кайку и много други мъже и жени из Лоното, които също търсеха отмъщение.

Тялото ѝ бе нашарено с множество татуировки, отбелязващи моменти от детството ѝ, което беше мръсно и дрипаво като самата нея. Бебе, родено в Бедняшкия квартал в Аксками, с пристрастена към корена от амакса майка и неизвестен баща. Бе отгледана от хората в бандата, към която принадлежеше майка ѝ – една общност на насилието, в която всеки ден се появяваха нови хора, а други умираха. Стабилността не беше част от живота ѝ и тя се научи да не разчита на никого. Всички, към които се бе привързвала, бяха измрели – първата ѝ любов, приятелите ѝ, дори и майка ѝ, към която бе развила някаква странна преданост. Това беше един порочен, изолиран свят и единствено талантът ѝ да се промъква незабелязано и изключителните ѝ умения в стрелбата ѝ бяха попречили да се превърне в поредната жертва на опиатите, войните между отделните банди, болестите и глада, които отвеждаха хората към пресъпленията и тъмниците.

Татуировките ѝ отбелязваха сделките, които беше сключила, дълговете, които бе изпълнила, както и свидетелстваха за солидарността на хората от собствената ѝ банда. Те се разпростираха в щедро разточителство по ръцете, раменете, прасците и пищялите ѝ. Най-голямата от всички обаче се намираще на гърба ѝ – тя бе по-важна за нея от всичко на света. Тази татуировка изобразяваше толкова чиста и бездънна ненавист, че шарките ѝ сякаш я изгаряха всеки ден; обет за възмездие, по силна и обвързваща и от най-святата любовна клетва.

Една Истинска Маска, недовършена, като едната ѝ половина само беше очертана и щеше да бъде запълнена едва след като Номору изпълнеше своята вендета срещу Вещерите. Бронзовият лик на обезумял древен бог. Маската на Върховния Чаросплетник Вирч.

Тя не го знаеше, ала това беше лицето на Арикарат – отдавна забравеният брат на лунните сестри.

Тя бе малко по-голяма от Лусия, когато бе отвлечена. Подобни изчезвания се случваха често в Бедняшкия квартал. Бяха част от тамошния живот и обикновено оставаха незабелязани от никого, с изключение на близките на похитения. Благородниците трябваше да хранят чудовищата, които живееха в техните домове, за да задоволяват прищевките им, ето защо избираха бедните и бездомните – хората, които смятаха за безполезни. Номору вярваше, че е била достатъчно бдителна, за да стои

надалеч от ловците, ала тази нощ бе прекалила с корена от амакса – хич не й пукаше, че е тръгнала по пътя на майка си – и бе продадена на ловците от човек, на когото си мислеше, че можеше да се довери. Когато се събуди, откри, че се намира в покоите на Върховния Чаросплетник Вирч, дълбоко в Императорската цитадела.

Нямаше никаква представа каква съдба я очакваше. Въжетата обаче не бяха завързани много здраво и тя успя да се измъкне. Ден след ден момичето живееше в постоянен страх, мъчеше се да стои далеч от Чаросплетника и търсеше изход от покоите му. Надпреварваше се за огризките от храна с гладния чакал, който скиташе из стаите, водейки животинско съществуване, само и само да не умре от глад или жажда в жегата. През цялото време държеше ушите си наострени за звука от прещракването на ключа в ключалката – ключалката на *единствената* врата – съзнавайки, че ако Върховният Чаросплетник я спипаше, щеше да я подложи на невъобразими мъчения. Никога досега не се бе сблъсквала с толкова продължителен и неотслабващ ужас.

Кошмарът свърши едва когато Вещерът се строполи мъртъв на земята, докато експлозиите разтърсваха Императорската цитадела. Покъсно откри, че смъртта му бе заслуга на Кайлин ту Моритат, ала тогава това изобщо не я интересуваше. Номору взе ключа от трупа му и избяга от Цитаделата сред настаналия хаос, докато Лусия беше спасена от Кайку и нейните спътници.

Момичето веднага се върна в Бедняшкия квартал, ала не успя да намери човека, който я бе предал. Тогава отиде при един Рисувач, който татуира Маската на гърба ѝ, както и малък символ на единия ѝ бицепс за човека, който я бе продал на Чаросплетниците.

Тя напусна Аксками, отделяйки се от хората, които някога бе познавала. Предаването ѝ на ловците бе капката, с която чашата преля. Отсега нататък нямаше да се доверява на никого. Тя започна да се скита насам-натам, а когато до ушите ѝ достигнаха слуховете за Лоното, където живееха хора, които ненавиждаха Чаросплетниците, реши да ги проследи до първоизточника. С тях поне щеше да споделя обща кауза.

Тя примигна, когато задушлив облак дим премина покрай лицето ѝ. Съзнанието ѝ трескаво пресмяташе възможностите, които стояха пред нея, отхвърляйки ги една по една. Боговете да я прокълнат, ала нямаше никакво намерение да умре тук, в Лоното, с толкова много недовършени неща пред себе си. Трябваше да има някакъв отговор, някакъв начин да се добере до Възлите и да разкъса връзката между тях и армията, която командваха. Едва ли се намираха много далеч, ала за сметка на това

бяха скрити доста добре.

Внезапен порив на горещия вятър издуха гъстите вълма пушек и лъчите на окоето на Нуку озариха баталната сцена. Номору заслони очите си с длан и погледна нагоре. В небето над Лоното се рееха гнусовраните и надаваха продраните си кръсъци. Младата жена остана загледана в тях за известно време.

Гнусовраните. Те бяха ключът.

Премятайки пушката си на рамо, тя се затича към най-близката стълба и се спусна на земята. Западната стена нямаше да издържи дълго. Номору се надяваше само да издържи достатъчно дълго, за да може да се добере до нея.

* * *

Юги крачеше енергично из Лоното, стиснал пушката в ръцете си, готов за стрелба. Всяка крива уличка, всеки завой на утъпканите пращни пътища сега криеше опасност. Зад него вървяха Лусия, Флен и Ирилия, една от Сестрите от Аления орден – дълголика, светлокоса жена, оставена от Кайлин като ескорт. Най-отзад беше Заелис, който понакуцваше с болния си крак, а в ръцете му също се поклащаше пушка.

Хищниците тичаха на свобода по улиците. Вече бяха срещнали и убили един, а по улиците се въргаляха разкъсани и обезобразени жертви на зверовете. Въпреки че западната стена още се държеше, съданията бяха успели да се промъкнат по някакъв начин в града, което означаваше, че платата и терасите на Лоното вече не бяха сигурно място.

Мерките за извънредно положение влязоха в сила прекалено късно. Децата бяха отведени в пещерите на върха на Лоното, които служеха за склад за амуниции и провизии. Юги бе настоявал децата да бъдат заведени там още преди започването на атаката, ала Заелис не искаше и да чуе за това. Плетеницата от тунели имаше прекалено много входи и бе твърде голяма; бе невъзможно да я охраняват и веднъж влезли вътре, децата щяха да се озоват в капан. Водачът на Либера Драмах смяташе, че в краен случай децата трябваше да бъдат отведени на изток от селището, където да се разпръснат из разлома Ксарана – според него армията щеше да концентрира усилията си върху града и нямаше да преследва отделни хора, още по-малко пък деца. Това само по себе си беше доста рисковано, защото Разломът не беше място за деца, но пак бе по-добре от сигурната им смърт. Сломената защита на север и на юг бе направила невъзможно осъществяването на този план, защото Лоното бе обкръжено. Изпращането на децата в пещерите само отлагаше невъзможното,

ала нали трябваше да сторят *нещо*, за да предпазят малките. Постъпката на Заелис бе красноречиво свидетелство както за отчаянието му, така и за безнадеждния характер на ситуацията.

Юги ги поведе по един дървен мост, простиращ се над скупчените покриви на няколко къщи, чиято архитектура напомняше тази от Ново-земие. Разминаха се с едно Различно семейство, което незнайно защо бързаше в противоположната посока. Иначе ясното небе бе почти изцяло скрито от гъстите облаци тъмен пушек. Лусия кашляше непрекъснато, прикрила устата си с ръце, докато Флен тичаше покрай нея и ѝ хвърляше угрижени погледи. Сестрата ги следваше неотлъчно, ала вниманието ѝ бе насочено другаде; въздухът около нея трептеше от битката, която водеха представителките на Ордена ѝ, и тя едновременно се страхуваше и копнееше да се присъедини към тях. Кайлин искаше да пази собственоръчно бившата Престолонаследничка, ала се налагаше да води битката срещу Чаросплетниците, ето защо бе оставила една от не толкова опитните си Сестри да отговаря за защитата на момичето. Ирилия съвсем наскоро бе завършила обучението си, но имаше талант и щеше да се справи с лекота с Различните хищници, които можеха да се изпречат на пътя им.

По широко каменно стълбище се изкачиха до следващата от терасите на Лоното, а оттам поеха по тясна лъкатушеща уличка. Светилищата, покрай които минаваха, бяха отрупани с дарове на боговете и тамян, чиято упойваща миризма изпълваше въздуха. Около тях се бяха стекли доста хора, които се молеха, надявайки се на някакво чудо, което да ги спаси от неизбежното.

Изведнъж от една странична уличка пред тях изскочи кошмарно създание, наподобяващо гигантски паяк – с шест дълги крайника и муцуна, която изглеждаше едновременно човешка и маймунска. Юги се прицели и стреля на мига, ала изстрелът му отиде нахалост и чудовището изчезна толкова бързо, колкото се беше появило. Хората около светилищата се разпръснаха, обзети от паника, търсейки място, където да се скрият от Различната твар.

Заелис наблюдаваше онова, което се случваше наоколо, със свито сърце. За първи път се сблъскваше с тоталната разруха на всичко, на което бе посветил своето съществуване. Всички тези години, които бе отдал на това да събира, организира и обединява хората; всички тези години, които самите хора бяха отделили, за да облагородят това диво място, да си построят домове и да съградят наново живота си... Преследвани от Чаросплетниците същества се трудеха рамо до рамо с хора, които би

трябвало да ги мразят, ала различията бяха преодолени, а предразсъдъците – захвърлени; в крайна сметка Лоното оцеля, като с всяка следваща година укрепваше все повече и повече. Обитателите му се гордееха с това, което бяха създали, и с общността, която бяха изградили; Заелис също се гордееше с постигнатото. Това място бе красноречивото доказателство, че в Сарамир съществуваше и *друг* начин на живот – извън палата на Чаросплетниците и властта на благородниците.

Ала ето че всичко това сега рухваше пред очите му. Дори и да преживееха този ден, с Лоното бе свършено. След като Вещерите знаеха къде е, нямаше да се успокоят, докато не го унищожат. При мисълта за това той усети как в гърлото му засяда голяма буца – прекалено болезнена, за да бъде преглътната.

Да не забравяме и Лусия. Заелис възприемаше действията ѝ като предателство. Как можеше да съзаклятничи с Кайлин и да използва самата себе си като стръв, за да подмами Чаросплетниците в капан? Значи слушаше Аления орден, а не слушаше човека, който я бе отгледал и възпитал през всичките тези години... Та тя можеше да умре тук – само защото бе отказала да я заведат на сигурно място. Дали правеше това само за да го тормози? Дали това бе просто характерният за всяко подрастващо момиче бунт срещу родителския авторитет? Едва ли някой можеше да каже със сигурност, когато ставаше въпрос за Лусия. Белобрадият мъж обаче бе сигурен в едно – девойката го наказваше, задето я бе изпратил в Алскайн Мар, наказваше го, задето бе поставил Либера Драмач над нея, задето я възприемаше като средство за постигане на определена цел, а не като дъщеря.

Заслужаваше ли го? Може би. Ала, всемогъщи духове, не си бе представял, че ще боли толкова много.

Изкачиха се на поредната тераса, приближавайки се все повече до върха на скалата, където се намираха пещерите. По пътя срещаша жени, които бързаха като обезумели натам, задърпали децата си след себе си. Като че ли тунелите щяха да ги защитят, когато рухнеха стените...

Сестрата спря толкова внезапно по средата на улицата, че Заелис едва не се блъсна в гърба ѝ. Юги също се закова на място, давайки знак на двете деца да сторят същото. Лицата им бяха почернели от саждите и всички, с изключение на мъжа с кърпата на челото, дишаха тежко от бързото изкачване.

– Какво е? – попита Юги, усетил нещо в поведението на Сестрата, което го изпълваше с тревога.

Жената не му отговори; тя оглеждаше балконите на къщите от

двете страни на уличката. Въздухът сякаш застина и се възцари зловеща тишина – шумът от битката сякаш долиташе от много, много далеч.

– Какво е? – попита Юги отново. В гърдите му се надигаше ужасно предчувствие.

Погледът на Сестрата попадна върху дрипава жена с дете, които вървяха по улицата срещу тях, и ирисите ѝ внезапно почервенияха.

Заелис дори не видя фуриите. Те изригнаха от един вход и буквално минаха през него, поваляйки го на земята. Юги моментално насочи оръжието си към тях. Масивните, подобни на глигани същества вече се носеха към него; той натисна спусъка и уцели единия хищник точно между очите. Различната твар се строполи в прахта и се затъркала бясно към убица си, който не успя да реагира навреме и бе съборен на земята от тежкото мускулесто тяло.

Вторият звяр обаче не се насочи към Юги, а към Флен. Момчето беше парализирано от страх – беше твърде слабо, за да се бие, а и вече бе прекалено късно, за да избяга. Чудовището бе десетки пъти по-тежко от него и стигаше до раменете му. Фурията връхлетя върху момчето – препускаща грамада от мускули, завършваща с дълги и закривени като ятагани бивни. Тялото на Флен бе изстреляно напред с такава сила, че прелетя няколко метра във въздуха, преди да се приземи на прашната улица, след което се претъркули няколко пъти и се блъсна в отсрещната стена. Чак тогава застина неподвижно, а разрошената му кестенява коса падна като погребален саван пред лицето му.

Фурията завъртя малките си черни очички към Лусия. Момичето отвърна невъзмутимо на погледа ѝ.

Въздухът изведнъж избухна в същински ураган от пера, клюнове и нокти. Гарваните се нахвърлиха върху Различната твар, бомбардирайки я с човките си и забивайки ноктите си в тялото ѝ. Фурията имаше дебела кожа, ала очите ѝ бяха извадени за секунди, а зурлата ѝ бе накълцана на кървави ленти. Тя се мяташе и квичеше, погребана под многобройните пърхащи криле, и най-накрая се сгромоляса на земята, където остана да лежи, дишайки хриптящо.

Тогава изведнъж всички гарвани се строполиха на земята. Бяха мъртви.

Юги бе смаян. Не можеше да повярва на очите си, дори и когато последната птица падна в прахта. Бяха умрели едновременно, още докато се намираха във въздуха. Когато успя да си поеме дъх и да се надигне, успя да види цялата сцена – Заелис, който се изправяше на краката си, двете фурии – едната мъртва, а другата – накълвана до смърт; Лусия,

на чието лице бе изписано такова спокойствие, че изглеждаше пострашно, отколкото ако на лицето ѝ бе изписан ужас; и десетките мъртви птици, въргалящи се по улицата.

Тогава погледът му попадна на Ирилия и мъжът разбра, че кошмарът изобщо не беше свършил.

Тя лежеше наблизко, разперила ръце и крака, а главата ѝ бе завъртяна на сто и осемдесет градуса. До нея се виждаше дрипавото дете, от чиито очи и нос шуртеше кръв. А към Юги бавно пристъпваше жената, с която се бяха разминали преди броени секунди – прегърбена, тътреща се просякиня.

Докато я наблюдаваше, нещо явно се случи със зрението му, защото изведнъж на мястото ѝ се появи Чаросплетник; той носеше Маска от лъскави люспи като на гущер, която блестеше във всички цветове на дъгата под слънчевите лъчи. Мъртвото дете също се бе превърнало във Вещер. Тя бяха убили Ирилия, ала тя все пак бе успяла да завлече със себе си единия от тях. Обаче оставаше още един Вещер, а Лусия вече нямаше дори гарваните, за да ѝ помогнат. Хората на улицата – които се бяха вкаменили от ужас при нападението на фуриите – сега се разбягаха, щом видяха зловещия прегърбен силует.

Кръвта на Юги се смрази. Както изглеждаше, Сестрите от Аления орден не бяха непогрешими, а и Вещерите се бяха оказали по-изобретателни, отколкото смятаха. По някакъв начин тези двамата бяха успели да се промъкнат през защитата на Сестрите.

Той чу как Заелис си поема дъх. Лусия, застанала сред всички тези трупове, наблюдаваше Чаросплетника.

Вещерът отвърна на погледа ѝ – Юги можеше да почувства как злокобният му взор сякаш я изпепеляваше.

С периферното си зрение Юги видя как белобрядият мъж се размърдва и надига пушката си.

– Заелис, *недей!* – извика той, ала вече беше твърде късно. Маската на Чаросплетника се бе обърнала към водача на Либера Драмах и едната му ръка се изстреля напред, разпервайки мъртвешки белите си пръсти като ноктите на хищна птица. Усилията на белобрядия мъж да се прицели внезапно бяха осуетени, сякаш някой бе сграбчил цевта на оръжието му. В същото време Юги почувства как собствените му мускули се вцепеняват, схващайки се болезнено; мъжът се строполи отново на земята. Очите му бяха широко отворени от ужас и попиваха кошмарната сцена, ала останалата част от тялото му престана да му се подчинява. Не можеше дори да изкрещи.

Белобрадият мъж започна бавно да насочва пушката към себе си. От изкривеното му от ужас лице ставаше ясно, че това изобщо не ставаше по негово желание, ала дулото на оръжието продължаваше неумолимо да се движи към главата му. Парализираният Юги не можеше да стори нищо, освен да гледа безмълвно. Лусия също стоеше неподвижно, наблюдавайки сцената със зарения си взор.

Вените по врата на Заелис бяха изпъкнали като въжета от усилията му да се съпротивлява, ала всичко бе безсмислено. Вече бе извил пушката така, че дулото бе притиснато до гърлото му, точно под брадичката.

„Не може да достигне спусъка, помисли си Юги, а в сърцето му припламна огниво на надеждата. Пушката е твърде дълга.“

Тогава спусъкът започна да се движи сам. Пръстите на Вещера се сгърчиха в юмрук.

– Боговете да ви прокълнат, нечовешки копелета! – успя да изграчи Заелис, преди пушката да гръмне и да пръсне мозъка му.

Изстрелът отекна по улицата, изгубвайки се сред далечния тътен на битката. Яростният вик, надигнал се в гърлото на Юги, бе задушен в гръкляна му. Лусия бе неподвижна и безмълвна. Капки от кръвта на настойника й блестяха по лицето й. Тялото й трепереше, очите й се пълнеха със сълзи, а устните й се разтвориха едва забележимо.

Заелис падна на колене, след което се наклони настрани и се строполи на земята. От миглите на момичето се отрони сълза и потече по изцапаната й буза.

Без да обръща никакво внимание на Юги, Чаросплетникът завъртя люспестото си лице към Лусия.

– Плачеш, Лусия? – изсъска той. – Няма смисъл. Няма никакъв смисъл.

Мъжът с кърпата на челото напрегна всичките си сили, опитвайки се да изкрещи: *„Не нея! Вземете мен! Мен!“*, ала нямаше човешка воля, която да пречупи силата на Вещер. Прииска му се да заплаче от безсилие, ала не му бе позволено дори това.

Чаросплетникът направи крачка към момичето и Маската му изведнъж се пръсна на парчета.

Отзвукът от изстрела достигна до тях секунда по-късно. Вещерът остана неподвижен на мястото си за няколко секунди, а тъничка струйка кръв потече по съсухреното му лице, след което политна назад и се сгромоляса тежко на земята.

Мускулите на Юги изведнъж се освободиха и той скочи на крака.

Вягърът запрати гъст облак дим в лицето му и той се закашля, ала радостта от освобождаването му от гнусната хватка на Чаросплетника докара сълзи в очите му, които нямаха нищо общо с парливия пушек. Той изхълца, когато ужасът, потресът и скръбта от последните мигове го връхлетяха, после преглътна, пое си дълбоко дъх и избърса очи с крайчеца на кърпата, завързана около челото му.

Лусия.

Вягърът внезапно смени посоката си и пушекът се издигна към небето, сякаш засмукан от окоето на Нуку. Тогава Юги забеляза как Номору тича към тях, а изящната ѝ пушка се поклаща в дясната ѝ ръка. Лусия наблюдаваше безстрастно сцената – стоеше напълно неподвижно, като изключим ръката, която прокара през косата си.

Юги се приближи бавно към нея; имаше чувството, че цялото му тяло е изтръпнало, а мускулите му започваха да го болят зверски. Очите му срещнаха тези на Номору, когато тя дотича запъхтяна при тях.

– Последваха гарваните – каза младата жена.

Юги остана загледан в нея, неспособен да намери думите, с които да изрази огромната си благодарност; после се наведе и сложи ръце на раменете на Лусия. Момичето трепереше като лист, а сълзите се стичаха по страните му.

– Това Заелис ли е? – попита Номору.

Юги потръпна при нечувствителността ѝ.

– Момчето – прошепна. – Отиди да видиш как е.

Жената се подчини. На улицата започнаха да се появяват други хора – отначало надничаха боязливо, после се втурнаха да помагат, когато видяха прострените тела на мъртвите Чаросплетници, ала вече беше твърде късно. „Къде бяха, когато се нуждаехме от тях?“, запита се горчиво Юги.

– Лусия? – попита той. Момичето нито погледна към него, нито даде никакъв знак, че го е чула. – Лусия? – повтори той.

Номору се върна. Мъжът с кърпата ѝ хвърли въпросителен поглед и тя поклати глава в отговор. Флен беше мъртъв.

Юги прехапа долната си устна; скръбта беше прекалено много, за да я задържи в себе си. Той се изправи и се обърна с гръб към момичето, понеже се боеше да не изгуби самообладание пред нея. Пред очите му бяха ставали множество убийства; в миналото му имаше доста неща, които искаше да забрави. Ала, всемогъщи богове, толкова много *смърт*...

Той чу гласа на Номору зад себе си.

– Лусия? Лусия, чуваш ли ме? Има ли още птици? Има ли още

гарвани?

Тъкмо щеше да се завърти и да ѝ каже да остави бедното дете на мира – Лусия бе страдала достатъчно – ала в същия момент чу отговора на момичето.

– Има – промълви бившата Престолонаследничка.

Мъжът се обърна и видя следотърсачката, коленичила пред стройната, красива девойка, която я гледаше с такава мъка в очите си, че изведнъж му се прииска да заплаче.

– Ще имаме нужда от тях.

– Номору... – започна Юги, ала кокалестата жена му направи знак да мълчи и той се подчини.

Лусия бутна лекичко Номору и се приближи до мястото, където лежеше Заелис. Тогава сведе очи към настойника си и остана така известно време, след което прекрачи през телата на мъртвите птици и се приближи до Флен. Обезобразеното тяло на момчето лежеше с лице, обърнато нагоре, и се взираше незрящо в отвъдния живот. Тя се загледа в него, сякаш очакваше момчето да се надигне, да си поеме дъх, да се засмее...

Лусия погледна през рамо към тях, а окъпаното ѝ в сълзи лице изглеждаше необичайно спокойно, сякаш не беше лицето ѝ, а някаква маска.

– Гарваните са твои – рече момичето, а гласът ѝ режеше като нож. – Какво искаш да направя?

Тридесет и пета глава

((Измъкни ни оттук!))

Кайку се озърна автоматично в търсене на източника на звука, преди да осъзнае, че всъщност *нямаше* никакъв звук. Гласът идваше от дълбините на съзнанието ѝ – някаква разновидност на общуване посредством Чаросплетието, като онова, което използваша Сестрите от Аления орден, ала много по-недодялано.

Тсата бе застанал в готовност да посрещне прииждащите острилии, които се носеха към тях, а пронизителните им писъци огласяха тунелите. Той виждаше само тъмна, каменна бездна; нощното му зрение бе замъглено от отровното сияние на вечерския камък, процеждащо се през решетките зад гърба им.

– Кайку, ако имаш някакви идеи, сега му е времето да ги споделиш – рече той, демонстрирайки чувството си за черен хумор.

((измъкни ни оттук!))

Гласът беше настоятелен шепот, дрезгав и съскащ. Идваше от създанията, които се движеха зад решетките в страничните тунели. Те стояха на ръба на светлината, позволявайки ѝ единствено да очертае грубо силуетите им и нищо повече. Ала дори и малкото, което можеше да различи Кайку, бе достатъчно страховито. Изобщо нямаха правилна форма; телата им бяха асиметрични, изкривени, като някои имаха множество крайници, други – пипала или нокти, а трети – шипове и рудиментарни перки. Имаше и такива, чиито израстъци младата жена бе абсолютно неспособна да определи.

„Аз ги познавам, каза си тя. Виждала съм ги и преди.“

В манастира на Чаросплетниците във Фо, дълбоко в планините Лакмар, тя се бе натъкнала на създания, подобни на тези, затворени в килии. Те се бяха опитали да я нападнат, мислейки я за Вечер, защото тогава се бе дегизирала като такъв. В Лоното се бе наслушала на какви ли не обяснения за същността на тези същества, ала никой не можеше да предложи нещо повече от теории и хипотези.

Тя отстъпи инстинктивно от създанието, което я бе заговорило. Чувството ѝ за чаросплитане ѝ бе позволило да определи местоположението му. То се приближаваше.

Но като се отдалечаваше от едната стена на прохода, девойката се доближаваше до другата, а тунелът не беше много широк. Нещо

студено и слузесто се обви около ръката ѝ, стягайки хватката си.

Кайку извика и се завъртя; пръстенът се разхлаби и едно тънко пипало се прибра между решетките. Тсата се обърна, когато чу вика ѝ, и я видя как стои загледана в мястото, където бе изчезнало. Нещо се приближаваше към решетките от другата страна – някакво неголямо, прокълнатото създание.

Когато отровното сияние на вещерския камък го обля, Кайку пребледня като мъртвец.

Това бе някаква чудовищна твар – изродена гмеж от ръце и крака, прикрепени към централно туловище, чиято жълтеникава кожа бе опъната върху жестоко осакатен скелет. То потрепваше конвулсивно и се гърчеше, а многобройните му крайници трептяха. Неиде по средата се виждаше някаква лишена от врат глава, подобна на изпъкнала безформена буца, прорязана от някакви подобия на черти.

Ала лицето, което се виждаше там, бе на Кайку.

Младата жена бе потресена. Коленете ѝ се разтрепериха; беше все едно да гледаш в криво огледало или някаква скулптура, разтопена наполовина. Плътта провисваше от очните кухини, устата бе изкривена на една страна, сякаш опъната от невидима кука, зъбите ѝ се простираха в множество редове... ала това беше самата тя.

((измъкни ни оттук!)), дочу се гласът отново.

((Какви сте вие?)), попита Кайку; отвращението я бе накарало да забрави за опасностите, съпровождащи използването на нейната *кана*.

Чудовището, което бе копирало лицето ѝ, се отдръпна обратно в сенките, и младата жена се обърна към съществуването, което я бе заговорило първоначално. То се бе приближило до решетките – жалка, дребна твар с увиснали перки и крайници с различна големина. От уродливото, асиметрично лице я погледнаха две сълзящи очи със странен цвят.

((Какви сте вие?)), попита Кайку отново.

((Майсторите)), отвърна то и в същия миг девойката бе залята от образи, представи и усещания, които проблясваха за частици от секундата в съзнанието ѝ.

Майсторите. Онези, които бяха създали Маските, които Чаросплетниците носеха. В главата ѝ припламнаха картини на ковачници и работилници, разположени дълбоко под земята в манастирите, построени според безумните архитектурни идеи на Вещерите; после, още по-отдавна, спомени за семейство – *богове*, *тази изродена твар някога е била човек*, *била е занаятчия* – и те го бяха отвлекли, Чаросплетниците бяха дошли през нощта като зли духове, бяха го похитили от малкото му

селце в планините и сега той работеше, работеше, изработвайки Маски заедно с другите мъже – никога жени – художници, дърводелци, резбари и ковачи; трудеше се заедно с тях, а прахът, прахът, прахът от вешерския камък, който втъкаваха в Маските, защото така искаха Вешерите, бе ужасен; бе достатъчно да се огледаш около него и да видиш какво бе *причинил* прахът на всички тези хора, какво причиняваше на *него*, как всичко бе започнало от мъничката люспица на дланта му, след което люспите бяха прораснали и на гърба му и с него бяха започнали да се случват кошмарни неща; ужасната поквара, която струеше от суровия, необработен вешерски камък, ден след ден, година след година; и когато се бяха преобразили прекалено много, за да могат да си вършат работата, бяха отведени далеч и не бяха убити – *всемогъщи богове, защо не ги бяха убили?* – ами ги бяха затворили тук, докато телата им продължаваха да се преобразяват, въпреки че се намираха далеч от праха; понякога тъмниците им се пренаселваха и те биваха отвеждани другаде, защото бе опасно прекалено много от тях да бъдат заедно на едно място, тъй като някои *като ей онзи* можели да правят разни неща, разни странни неща под влияние на неумолимата и безкрайна мутация, а други, *като ей онзи там*, можеха да крадат части от други и да ги копират, и този процес изобщо не можеше да се контролира, и...

((ИЗМЪКНИ НИ ОТТУК!!!))

Психическата сила на този зов накара Кайку да се олюлее. Безграничните страдания, които тези хора бяха изпитали, я обливаха като гигантска вълна.

– Кайку! – извика Тсата. Острилиите почти ги бяха достигнали.

Решението вече се бе оформило в главата ѝ. Ирисите ѝ помръкнаха до пурпурно и нейната *кана* се развихри с пълната си мощ, а косата ѝ се разпери около лицето ѝ, сякаш раздвижена от някакъв призрачен вятър. Силата изригна от нея, съединявайки се със златистите нишки във въздуха, и се връза в металната решетка, която ги отделяше от вешерския камък. Два от стълбовете се изкривиха, изтръгвайки се с грозен звук от камъка, и полетяха към езерото, разкривайки достатъчно голяма празнина, за да може оттам да се провре човек. Майсторите започнаха да вият.

((НЕ! НЕ! ИЗМЪКНИ НИ ОТТУК!!!))

– Тсата! Оттук!

Ткиуратецът се беше обърнал още щом чу стърженето на разкъсания метал; сега, видял спасителния изход, той се втурна натам, спирайки се за момент пред Кайку. Очите им се срещнаха; неговите – бледозелени, а нейните – демонично червени. Тя пхна връзката експлозивни в

ръцете му.

– Първо ти – каза.

Татуираният мъж не възрази. Просто скочи във въздуха, надявайки се, че водата отдолу ще е достатъчно дълбока, за да го поеме.

Младата жена чу плясъка, с който тялото на ткиуратеца се вряза в езерото, ала остана загледана в дъното на тунела; първите острилии вече бяха завили зад ъгъла и се носеха към нея с котешката си походка. Тя махна с ръка и изведнъж решетките на страничните проходи се изтръгнаха от дупките си, издрънчавайки с трясък на земята. Майсторите завиха от възторг и започнаха да излизат от тъмниците си; едва тогава Кайку се отгласна от каменния ръб и полетя към езерото. Острилиите се врязаха в осакатените създания, които изобщо не ги посрещнаха с отворени обятия. Точно обратното – натрупаната през годините болка и ярост се изля върху хищниците с неизмерима агресия, която, като се прибави и численото им превъзходство, доведе до бясно и безумно клане. Когато пристигнаха и останалите острилии, придружени от Възлите, завариха десетки мутирала чудовища, жадни за кръв.

Гибелта им бе ужасна... също като живота, който Майсторите бяха принудени да водят.

Победителите поеха по тунела, като не пропуснаха нито една пещера или ниша по пътя си. Търсещи възмездие, те сееха навсякъде опустошение и смърт, а след себе си оставяха единствено руини.

Температурата на водата изкара въздуха от дробовете на Кайку. Виковете на Майсторите внезапно заглъхваха в ушите ѝ, заменени от бълбукането на мехурчетата, и когато инерцията от движението ѝ замря, тя се насочи нагоре към повърхността – към зловещото сияние на вешерския камък. Младата жена изскочи рязко над водата и си пое дълбоко дъх; косата ѝ беше отметната на една страна, а какофонията отново бе станала оглушителна.

Тя се озърна и видя Тсата, който плуваше далеч от нея, придържайки експлозивите в едната си ръка. Девојката го извика, ала мъжът не спря и тя заплува след него. Някъде зад себе си чуваше скимтенето на острилиите, които пищяха, докато освободените от нея създания ги разкъсваха на парчета. Някои от чудовищата бяха паднали в езерото и сега плуваха или лежаха на дъното като потънали кораби, в зависимост от степента на мутацията и формата на телата им. Две от тях бяха успели да се изкачат на сушата и пълзяха по стените на шахтата като паяци. Голнерите се бяха разбягали във всички посоки, ужасени от гледката на Майсторите, а ботушите им чаткаха по металните мостчета,

съединяващи отделните острови. Каквито и Възли и Различни да бе имало тук преди, сега всички бяха изчезнали, призовани от тревогата, която Кайку и Тсата бяха вдигнали в развѣдника за червеи; дребничките създания бяха оставени на произвола на съдбата, нямаше кой да ги защити и те бяха обзети от неистова паника. Мината се бе превърнала в истински ад.

Кайку беше по-добър плувец от Тсата и го настигна тъкмо когато ткиуратецът се изкачваше на някаква неголяма скалиста могилка, свързана посредством метален мост с централния остров, където се намираще вечерският камък. Големите ведра продължаваха да се спускат в езерото, а масивните трѣби не спираха да засмукват вода. Тя го сграбчи за здравата ръка в мига, в който той щеше да се затича, и спътникът ѝ светкавично се обърна към нея – татуираното му лице изглеждаше страховито на призрачната светлина.

– Трябва да... – започна тя, ала Тсата поклати глава. Той знаеше прекрасно какво щеше да му каже девойката – трябва да се скрием, да се махнем оттук, преди Чаросплетниците да пристигнат, привлечени от нейната *кана*. Той обаче нямаше никакво намерение да се крие.

Ткиуратецът облиза устните си и посочи нагоре. По едно мостче високо над главите им се тътреше забулена фигура с Маска и парцалива роба.

– Задръж го! – каза ѝ Тсата, след което побягна по моста към вечерския камък, носейки със себе си мокрия вързоп експлозиви.

Кайку нямаше време да възрази, нито пък дори да се замисли дали осакатените Майстори, плуващи във водата, представляваха такава заплаха за нея и Тсата, каквато бяха за Чаросплетниците. Вечерът очевидно забеляза ткиуратеца, който се приближаваше към страховитата скала, защото изпрати облак влакѣнца през Чаросплетието, които да го разкъсат на парчета. Кайку реагира, без да се замисли, и нейната *кана* се понесе главоломно напред. Съзнанията им се сблъскаха и всичко се обагри в златисто.

Тя представляваше кълбо от нишки, които се сблъскаха и преплитаха с тези на Чаросплетника, използвайки предимството на изненадата, за да проникнат колкото се може по-дълбоко, преди врагът ѝ да се изпълзне и да се свие като юмрук, погребвайки и двамата под желязната си хватка. Около нея се появиха възли, докато тя се опитваше да се освободи и втурне напред, невъобразими плетеници, които ѝ се струваха невъзможни за разплитане. Разсъдъкът ѝ се бе разделил на безброй съзнания, истинска армия от мисли, всяка от които водеше своя лична битка

сред бродерията от светлина. Яростта на Чаросплетника я обливаше – тя не беше толкова силна като бездънната омраза на рику-шая, ала за сметка на това пък имаше личен характер – жена бе дръзнала да нахлуе в едно изцяло мъжко владение и наказанието ѝ трябваше да бъде подобаващо.

Тогава внезапно зрението ѝ се обърна навътре и светът потъмня. Намираще се в някакъв коридор – дълъг, потънал в сумрак коридор. Пурпурни светкавици хвърляха ярките си, внезапни отблясъци през капациите на прозорците, рисувайки причудливи картини по стените. Светкавици от лунна буря, както през онази нощ, когато бе видяла за последно това място. Изящните цветчета гайа, поставени във вази по масите, се поклащаха под поривите на силния вятър. Валеше проливен дъжд, макар че тя разбра това не от барабаненето на капките, а от влажността на въздуха. Тишината отекваше болезнено в ушите ѝ; единственият звук, който чуваше, бе пулсирането на собствената ѝ кръв.

Това бе къщата на баща ѝ в Гората на Юна. Къщата, където бяха умрели всичките ѝ близки и където я дебнеха демоните шин-шини. Навярно никога нямаше да се избави от кошмарите, в които се будеше плувнала в пот, докато в съзнанието ѝ още горяха картините на тъмни коридори и невиджани, паякообразни същества, криещи се зад ъглите и сводовете.

Ала това не беше сън; това бе невъзможно истинско.

Кайку погледна надолу към тялото си и това само потвърди онова, което вече знаеше; тя отново бе дете, облечено в нощничка, сам-самичко в празната къща. И нещо идваше – идваше за нея.

Тя почувства тъмното му присъствие, което се приближаваше все повече и повече, сякаш изтъкано от ярост и гняв. То щеше да се нахвърли отгоре ѝ само след миг – чудовище толкова огромно, че направо щеше да я погълне цялата.

Тя беше дете – ето защо нямаше нищо чудно в това, че реши да избяга.

Ала нощта бе като катран – гъста и лепкава, – а крайниците ѝ тежаха. Не можеше да побегне, без да обърне гръб на приближаващото се същество, пък и едва ли щеше да го надтича. Въпреки това обаче побягна – побягна, защото ужасът от невидимата заплаха беше невъобразим и я караше да заплаче и да се замоли смразяващото създание да я отмине... докато същевременно съзнаваше с болезнена яснота, че каквото и да стореше, кошмарното създание нямаше да се смили.

Босите ѝ нозе се движеха мъчително бавно. Цветчетата гайа бяха

обърнали забулените си под венчелистчетата лица към нея, наблюдавайки я със зловещо любопитство. Краят на коридора сякаш се отдалечаваше с по една стъпка на всеки две крачки, които правеше. Зад нея създаването идваше все по-близо и по-близо, носейки се по изкривените от съня ѝ коридори на къщата, и през цялото време ѝ се струваше, че то ей сегичка ще я сграбчи, докато сълзите се стичаха по лицето ѝ, а тя пиеше, без да издаде и звук. Ала въпреки това момичето продължаваше да тича, а краят на коридора се приближаваше толкова бавно, че тя започваше да се съмнява, че някога изобщо ще го достигне.

Вещерът! Това е Вещерът!

Мислите ѝ се освободиха от детинското съзнание, където бяха впримчени. Кайку си напомни, че се намиреше в Чаросплетието, че мокрото ѝ тяло стоеше на един остров, разположен сред подземно езеро, на дъното на огромна шахта под земята. Къде обаче беше златистият свят, който познаваше, пейзажът, по който се ориентираше нейната *кана*? Къде бяха нишките?

Прозрението внезапно я осени. Чаросплетникът бе променил правилата на играта. Кайлин ѝ беше разказала, че Вещерите винаги визуализираха по определен начин Чаросплетието, адаптирайки го към конкретна зрима форма, която разбираха и с която можеха да работят, защото, за разлика от Сестрите, не можеха да се гмурнат в първичната стихия, без да изгубят разсъдъка си сред опасното, омайващо блаженство. Противникът ѝ я бе затворил в света на собствения ѝ кошмар, изваждайки подсъзнателните ѝ страхове, която тя не можеше да обуздае, обръщайки ги в своя полза; в резултат на това сега тя бе впримчена в капан – слабо и безпомощно дете, изправено срещу чудовище с невъобразим потенциал.

Как можеше да се сражава с него в това състояние? Как изобщо можеше да победи Чаросплетник? Та това бе равносилно на самоубийство! Вещерите бяха пълноправните господари на владението на златистите нишки, докато Кайку владееше само няколко елементарни техники, както и инстинкта си, който да я направлява. Как можеше да разгроми врага си, когато той бе този, който бе определил играта и създал правилата?

Тя бе обзета от отчаяние – отчаяние, задето бе малко момиченце, впримчено в ужасяващ кошмар, зряла жена, въввлечена в безнадеждна битка. Вещерът щеше да я спипа и да я убие... или да ѝ направи нещо още по-лошо. А след това щеше да убие и Тсата.

Ала следващата мисъл, която я осени, изведнъж спря главоломното ѝ спускане към бездната на поражението.

„Не мога да избягам. Не само моят живот е заложен на карта тук.“

Осъзнаването на това ѝ вдъхна неподозирани сили. Не ставаше въпрос за някакъв опит да се самоубеди и да си вдъхне кураж – а за нещо, което просто бе *дължна* да стори. По някое време през изминалите дни тя преставаше да мисли за себе си и Тсата като за екип, спътници или дори приятели; всъщност девойката дори не беше сигурна, че думата *приятелство* бе подходяща, за да опише цялата сложност на връзката, която бе възникнала между тях, начина, по който се разбираха и без думи, както и пълното доверие, което имаха един към друг, без което едва ли щяха да оцелеят сред Различните хищници, които преследваха и които *ги* преследваха. Някаква невероятна осмоза от думи и действия протичаше от него към нея и обратно, и Кайку бе започнала да възприема отношенията им като странна симбиоза, като състояние, в което единият не би могъл да се справи без другия – едно същество, съставено от два независими индивида. Ако тя умреше тук, Тсата също щеше да загине. Той бе оставил живота си в ръцете ѝ, когато се бе втурнал към вещерския камък. Кайку нямаше никаква представа как течеше времето в света на Тсата – беше потънала прекалено дълбоко във владенията на златистите нишки – ала всеки миг, който успееше да откъсне, можеше да се окаже жизненоважен за прокарването на границата между живота и смъртта, между изпълнението на мисията им и техния провал.

Това беше *паш* – окхамбската концепция за сплотеността и самоотверженото загърбване на личните интереси пред общото благо. Сега Кайку го осъзна в пълна степен и това вля неподозирана енергия в тялото ѝ.

Тя забави крачка и спря. Краят на коридора я примамваше, тласкайки я напред. Вешерът забави крачка и тя почувства присъствието му точно зад себе си, достатъчно близо, за да го докосне, а косъмчетата по врата ѝ настръхнаха от силата на неговия глад. Трябваше да направи само няколко крачки, за да свърне зад ъгъла и да се скрие от изпълнения му с ненавист взор... ала не постъпи така.

Вместо това се завъртя и докато се обръщаше, изведнъж порасна – двадесет години прелетяха като един миг – и зрялата Кайку впери червените си като артериална кръв ириси в създаването, в което се беше превърнал Чаросплетникът.

То изпълваше целия коридор – огромен шесторък зверочовек, който се издигаше над нея, а горещият му, загнил дъх вонеше на мърша. Ръцете и краката му завършваха със страховити ноктести лапи, ала останалата част от тялото му беше хуманоидна, отрупана с мускули и

покрита с гъсто черно окосмяване по гърдите и слабините. Кожата му бе червена и лъщеше от пот, а лицето му представляваше зловеща муцуна, от която стърчаха закривени рога и зъби. Зловонният му дъх излизаше като дим измежду зъбите му, а малките му очички блестяха свирепо.

Това бе демонично възплъщение на един от най-силните ѝ детски страхове, основаващо се на изображението на Джурани, което баща ѝ държеше в кабинета си. Шесторъкият бог имаше две проявления и статуетките му винаги вървяха в комплект по две – едната го представяше като благосклонен дарител на живот, източник на светлина и топлина, а другата – като бясно олицетворение на разрушението. Като малка Кайку се боеше много от втората статуя, особено след като майка ѝ ѝ каза, че Джурани обитавал връх Макара и вечната струйка дим, която се издигаше от върха, всъщност излизала от ноздрите на божеството.

Ала Чаросплетникът бе допуснал грешка. Страхът от тъмнината, от пустите коридори, изпълнени с безименни кошмари, беше нещо, което винаги щеше да я съпровожда – първичен инстинкт, който едва ли щеше да изчезне с настъпването на зрялата възраст. Кайку обаче отдавна бе преодоляла страха си от Джурани и появата му тук бе нелепа и даже дразнеща. Вещерът се опитваше да манипулира страховете ѝ, ровейки се из далечните ѝ спомени, ала тук бе ударил на камък.

Тя се хвърли към звяра, вкопчвайки се в него, и светът отново избухна в златисто. Илюзията на Чаросплетника бе унищожена.

Сега разбра с какво всъщност се беше занимавал врагът ѝ, докато я бе заблуждавал с хитрата си тактика. Той бе използвал времето, което Кайку бе пропиляла в бягство от страшилището, за да проникне през защитите ѝ, разкъсвайки възлите, докато преградата, която го делеше от физическото тяло на девойката, бе станала съвсем протритата и можеше да бъде разкъсана всеки момент. Тя започна трескаво да възстановява защитите си, танцувайки от възел на възел по бойното поле. Вещерът я притискаше неумолимо – в момента я засипваше с удари, мушкания и финтове, целящи да отклонят вниманието ѝ от истинската вреда, която ѝ нанасяше; обаче Кайку отгатна триковете му и пренебрегна мнимите атаки, концентрирайки се върху възстановяването на щетите, докато същевременно успяваше да създаде възли и капани, в които да впримчи своя враг, обърквайки действията му.

Светът отново се промени – този път се превърна в дълъг и тъмен тунел, в края на който нещо се носеше към нея. Този път обаче тя знаеше какво представлява то и насочи цялото си внимание към Чаросплетнето, пренебрегвайки тази сцена. За разлика от Вещера, тя нямаше

нужда да визуализира по определен начин света на златистите нишки; спокойно можеше да се справи и с естествения му вид. Това ѝ осигуряваше предимство и я правеше по-бърза от противника ѝ.

Ала Кайку продължаваше да е все така неопитна в това изкуство, а Чаросплетникът беше хитър. Засега се отбраняваше успешно, ала колкото ѝ да беше бърза, нямаше да може да отблъсква вечно подстъпите му. А идеята за контраатака бе неприложима, при положение че врагът ѝ я бе притиснал така.

„Трябва ти само да спечелиш време“, помисли си младата жена.

Тогавя внезапно го съзря – отвор, зейнал в отбраната на Вещера, появил се най-вероятно в резултат на недоглеждане, а впоследствие разширен заради обтягането на фибрите около него. Чаросплетникът бе концентрирал цялото си внимание върху нея, без да следи собствената си защита. В момента се провираше из объркания лабиринт, който Кайку бе създала специално за него. Това щеше да го забави достатъчно дълго, за да може девойката да...

Нямаше време за размишления. Насочвайки съзнанието си в определена точка, тя се стрелна покрай шаващите пипала на вещерското въздействие и се гмурна в отверстието.

По времето, когато осъзна, че това е капан, вече беше прекалено късно. Дупката се затвори зад нея, спускайки тежка завеса от преплетени влакна, за да ѝ попречи да излезе оттам. Заобикалящите я фибри се впиха в нея като мрежа, заплашвайки да я задушат. Тя започна да се съпротивлява отчаяно, ала докато размотаваше едни възли, Чаросплетникът бързо изплиташе други, подобно на паяк, омотаващ муха в паяжината си. В някаква друга част от съзнанието си Кайку забеляза, че Вещерът се измъква от капана, който му беше поставила; девойката си даде сметка, че той през цялото време е знаел за него, и се бе напъхал вътре само за да я заблуди и да я накара да влезе в собствената му клопка. Той започна отново да разпаря отбраната ѝ, а младата жена бе неспособна да направи каквото и да било, за да му попречи. Беше се хванала на елементарен трик и нямаше никакъв начин да се освободи навреме, за да спре врага си. Това бе грешка, която щеше да ѝ струва живота.

Кайку се мятеше и крещеше безмълвно, мъчейки се да се освободи, докато Чаросплетникът се промушваше през последните препятствия, които бе поставила, а гнусните му пипала вече се впиваха в нейното тяло, в нейната *плът*.

В този момент фибрите на Чаросплетнието внезапно се огънаха, като че ли разтърсени от незначайно цунами, а някакъв безсловесен, идиотски

вик помете Кайку и Вещера, запращайки ги надалеч сред побеснялото море от нишки. Младата жена почувства как пипалата на противника ѝ се откъсват от нея и тя се освободи от пашкула, изплетен от Чаросплетника. Замаяна и неразбираща, Кайку се рееше сред златистите влакна, докато инстинктите ѝ асимилираха случилото се.

Вещерският камък. *Вещерският камък!*

Чаросплетникът беше парализиран, сломен от силата на чудовищния вик и същевременно привлечен от него. Най-важната му задача беше – и винаги е била – опазването на вещерския камък, намиращ се във владенията му. Това не беше някаква мисия – това бе смисълът на самото му съществуване. Той не знаеше какъв бе източникът на принудата, която го ръководеше, нито пък знаеше, че онова, което трябваше да пази, беше не само изворът на силата на Чаросплетниците, ами и фрагмент от лунния бог Арикарат. Вопълът на вещерския камък го накара да се почувства като майка, чието дете бе застрашено от опасност, и изведнъж всичко друго, освен съхранението му, изгуби значение. Дори и собствената му защита.

Той дори не осъзна, че Кайку го атакува, докато тя не проряза защитите му, носейки се стремглаво към сърцевината му. Тя бе като пламтяща стрела, която го изпепеляваше отвътре; най-накрая достигна целта си и се заби в ядрото му.

Още от самото начало Кайку бе способна да използва силата си за едно основно нещо – да разрушава. Тя разкъса Вещера на парчета.

Зрението ѝ се възвърна към действителността тъкмо навреме, за да види как забулената фигура експлодира сред дъжд от пламтяща кожа, кости и плът, а горящи парчета от робата и Маската му се понесоха във въздуха, за да цопнат със съскане в тъмните води на езерото. Изведнъж Кайку бе връхлетяна от ужасна умора и тя се строполи на четири крака на земята под бремето ѝ; подгизналата ѝ коса бе паднала пред очите ѝ, а гърбът ѝ се издигаше и спускаше рязко от нахъсаното ѝ дишане. Усещаше нещо счупено в себе си – спомен от удара, който Чаросплетникът бе успял да ѝ нанесе. Противното му докосване я накара да повърне и оскъдното съдържание на стомаха ѝ се изля по хлъзгавата скала, където стоеше. Постепенно до слуха ѝ достигна ревът на високите водопади, ревовете и воя на Майсторите, трополенето на ботуши по металните мостчета, свидетелстващи за отчаяните усилия на голнерите да избягат от шахтата.

Тогава прозрението най-накрая я осени, отеквайки с триумф и неверие в душата ѝ. Бе се изправила срещу Чаросплетник и го беше

победила.

Ала мигът на радост беше мимолетен. Младата жена се чувстваше толкова изтощена, както в случаите преди Кайлин да я научи да обуздава своята *кана*. Всичките ѝ сили бяха изцедени и в момента тя беше ужасно уязвима, а опасността далеч не бе отминала. Едва можа да надигне глава, за да погледне към централния остров, където се намираше вечерският камък – проклетата скала, която неволно бе спасила живота ѝ.

Той бе целият покрит от Майстори – те дълбаеха повърхността му с остри камъни и инструменти, а някои дори го лющеа с лапите си. Обезобразените създания забиваха зъби и нокти в плътта му, а окървавените челюсти и крайници свидетелстваха за дълбочината на неистовата им омраза. Щетите, които нанасяха, бяха по-големи за тях самите, отколкото за зловещата скала, ала девойката усещаше нейния вопъл за помощ, който отекваше из Чаросплетието. Ако наблизо имаше и други Вещери, то те незабавно щяха да се втурнат насам, а Кайку едва ли щеше да издържи на втора подобна схватка.

Тогава забеляза Тсата. Ткиуратецът се беше привел в основата на вечерския камък, пъхаше експлозивите под него и ги уплътняваше с кал от езерото. Майсторите не му обръщаха никакво внимание, а и той изглеждаше изцяло погълнат от задачата си. Дали изобщо бе забелязал през какво бе преминала спътничката му, за да спаси живота му? Кайку се почувства засегната от това, ала силата на възмущението ѝ послужи като патерица, с чиято помощ успя да се изправи на крака.

Нейде отгоре Майсторите, Възлите и острилите продължаваха да се бият сред лабиринта от тунели. Младата жена бе твърде изтощена, за да може да мисли за каквото и да било, освен за това дали ще съумее да се затътри по моста до централния остров, където се намираше спътникът ѝ. Машините наоколо не бяха преустановили обичайната си работа – ведрата се издигаха и спускаха в езерото, тръбите изсмукваха водата, а пещите бумтяха и съскаха, без да ги е грижа за обета, който бе дала пред Оча. Вещерският камък разпръскваше отровното си сияние и самият въздух сякаш започна да вибрира, когато наближи масивната скала, а стомахът ѝ се сви и загъркори. Тя се заклатушка към Тсата, надявайки се Майсторите да не ѝ попречат, и коленичи до него. Той бе пребледнял като мъртвец; беше очевидно, че близостта на вечерския камък се отразяваше и на ткиуратеца. Той обърна глава и я погледна за секунда, след което отново се върна към работата си.

Тя напълно го разбираше. Най-важната им задача беше да

унищожат вещерския камък – всичко останало бе на второ място за Тсата. Ала, всемогъщи духове, дали той изобщо си даваше сметка какво бе сторила преди малко? Можеше да ѝ каже поне една добра дума, да изрази благодарността си по някакъв начин, да даде израз на облекчението си, че я вижда жива и здрава... това щеше да е напълно достатъчно. Ала той бе прекалено концентриран, прекалено отдаден на собствената си задача.

– Фитилите са мокри – каза, когато и последният експлозив бе поставен под масивната скала. – Няма да се запалят.

На Кайку ѝ трябваша няколко секунди, за да осъзнае смисъла на думите му. Изведнъж цялото ѝ раздражение от невъзмутимото му държание бе пометено под въздействието на нова емоция.

– Не, Тсата! – беше категорична тя. Знаеше какво възнамеряваше да направи той. Знаеше как би постъпил един истински ткиуратец.

– Трябва да се махнеш отук – каза спътникът ѝ, загледан в нея. – Аз ще остана и ще се погрижа експлозивите да се задействат.

– Искаш да кажеш, че ще останеш и ще *умреш* тук! – извика тя.

– Няма друг начин – отвърна спокойно татуираният мъж.

Тя го прегърна през раменете и го завъртя към себе си. Оранжеворусата му коса падаше на сплъстени кичури върху челото му, а татуираното му лице изглеждаше странно спокойно. Естествено, че беше *спокоен*, помисли си вбесено тя. Той бе направил своя избор. Същата проклета философия на себеотрицанието, заради която бе спасил живота ѝ, сега щеше да го накара да пожертва своя, защото беше *в името на общото благо*.

– Няма да те оставя да умреш така – изсъска му тя. – Преди пет години умря един човек, защото избра да ме последва в нещо, в което не трябваше да се намесва, и аз продължавам да изпитвам угризения за смъртта му. Няма да позволя и с теб да стане така!

– Не можеш да ме разубедиш, Кайку – каза той. – Много е просто. Ако си тръгна, няма да можем да унищожим вещерския камък и всичките ни усилия ще отидат на вятъра. Не правя това заради нас, а заради милионите хора в Сарамир. Сега имаме шанса да нанесем страхотен удар и животът ми не означава нищо в сравнение с тези, които можем да спасим.

– За *мен* обаче означава! – извика тя и почти веднага съжали, задето го бе направила. Обаче не можеше да върне думите си назад.

Кайку замлъкна изведнъж. Нещо в нея искаше тя да продължи, да му обясни защо се чувстваше така, да му сподели, че в негово лице

виждаше човек, на когото можеше да се довери напълно, човек, който бе неспособен да я предаде като Асара, човек, с когото нямаше да се страхува да легне гола. Ала раните в сърцето ѝ не можеха да заздравеят за един миг, и, също както знаеше, че няма да може да понесе болката от неговата саможертва, тя съзнаваше, че не би се осмелила да му каже всички тези неща.

Той я гледаше нежно.

– Няма време – каза, а в гласа му се усещаше нещо като съжаление.
– Тръгвай!

– Не мога да го направя! – отвърна му тя, преглъщайки буцата, която се бе надигнала в гърлото ѝ. – Прекалено отпаднала съм. Ще трябва да ми помогнеш.

Сянка на съмнение премина през бледозелените очи на ткиуратеца, след което изчезна, когато решението се избистри в главата му.

– Тогава и ти ще трябва да останеш.

– Не! – изкрещя младата жена. – Духове, понякога направо ми се повръща от самоотвержеността ти! Няма да се пожертвам заради това, нито пък ти ще направиш този избор заради мен! Ти си единственият, който може да отнесе съобщението за заплахата, която представляват Вещерите, на твоите сънародници; те никога няма да повярват на един сарамирец. Да пожертваш живота си тук е *егоистично*! Мислиш за моя *паш*, а забравяш своя, забравяш своите хора! Ако те не бъдат предупредени, ще се превърнат в следващите жертви на Чаросплетниците, когато Сарамир рухне, а ти си единственият жив човек на този свят, който може да ги предпази. Не знаем до какво ще доведе унищожаването на този вещерски камък, ала *знаем* какво ще сторят Вещерите с твоята земя, когато се доберат там, и ако ткиуратците са неподготвени, те всички ще измрат! Светът *не е* толкова черно-бял, Тсата. Имам много начини да направиш това, което смяташ за правилно.

Изражението на татуирания мъж свидетелстваше, че се колебае, ала когато проговори, думите му извикаха сълзи на безсилие в очите на Кайку.

– Трябва да остана – настоя той. – Фитилите са мокри.

– *Аз мога да го направя!* – изкрещя му Кайку. – Аз съм прокълнатата от боговете Различна! Мога да ги възпламеня от разстояние!

Тсата я изгледа съсредоточено, сякаш я преценяваше. Той съзнаваше, че тя би казала всичко, само и само да го накара да се махне оттук.

– Можеш ли?

– Да! – отвърна веднага тя. Ала можеше ли наистина? Нямаше

представа. Не познаваше пълния диапазон на възможностите си, нито пък знаеше дали в нея е останало достатъчно *кана*. Никога преди не беше опитвала подобно нещо, а силите ѝ бяха изцедени до капка. Обаче погледът ѝ смело срещна неговия и тя го излъга, без да ѝ мигне окото.

„Няма да те изгубя. Не и като Тейн.“

– Тогава трябва да тръгваме – рече Тсата, скочи на крака и помогна на Кайку да се изправи. Тя въздъхна от облекчение и болка – мястото, което бе засегнал Чаросплетникът, я прониза при движението – и му позволи да я съпроводи до водата, след което нагазиха вътре. Тя едва можеше да плува, но ткиуратецът я подкрепяше с едната си ръка, докато загребваше с другата. Тя се остави изцяло на волята му, без да се интересува накъде се движеха; знаеше само, че се отдалечаваха от вещерския камък и Тсата ѝ бе повярвал. А дали щеше да направи онова, което беше обещала, бе съвсем друг въпрос и тя не искаше да се тревожи за това сега. Младата жена се притисна към него; беше ѝ приятно да усеща как ръката му я обгръща.

Острилиите надаваха пронизителни писъци, докато се биеха с побеснелите Майстори по мостчетата. Някои се бяха доближили съвсем близо до централния остров. Грохотът на машините изпълни ушите ѝ, тя надигна глава и изведнъж прозря безумния план на спътника си.

На няколко метра пред тях масивните ведра се издигаха от езерото и изчезваха в тъмнината на мината. Тсата плуваше точно към тях.

– Не се страхувай – прошепна ѝ той, като видя изражението на лицето ѝ; в следващия момент едно от ведрата се надигна от водата точно пред тях, а с няколко мощни загребвания ткиуратецът веднага доплува до току-що овакантеното място.

Кайку се бе отпуснала в ръцете му; доверяваше му се напълно. Нямаше какво друго да стори.

Младата жена усети как водата сякаш ги засмука надолу, след което нещо твърдо се докосна до глезена ѝ изведнъж стените на металното ведро се издигнаха около тях. Тя потъна под водата и удари главата си в дъното на ведрото, ала после успя да се изправи на крака, хващайки се за ръба му. Издигаха се – езерото се отдалечаваше под тях, а долу се виждаха и други ведра, които ги последваха. Девојката усети как ѝ прилошава – намираше се на границата на паниката, – ала успя да се вземе в ръце, застивайки неподвижно до стената на металната кошница.

Минаха покрай плетеница от метални мостове, където Майсторите се биеха с острилите, покрай бумтящи пещи, скърцащи зъбчати колела и всякакви други съоръжения. Някакъв Възел полетя безмълвно надолу,

за да се вреже в железен парапет, който пречупи гръбнака му, запращайки го в дълбините на езерото. Острилията, която бе контролирал, веднага се втурна след групичка голнери след смъртта на усмирителя си; те се разбягаха панически, а тропотът на ботушите им отекваше по металните коридори. Навсякъде цареше такъв хаос, че никои не обръщаше внимание на ведрото и двамата му пътници, издигащи се бавно към обгърнатата в гъст дим горна част на шахтата.

Младата жена почувства ръката на Тсата върху рамото си.

– Сега, Кайку – каза ѝ той.

Тя затвори очи, търсейки енергията, която ѝ бе останала. Нуждаеше се само от една искра – от нищо повече. Тя напрегна всичките си усилия, изцеждайки резервите си, опитвайки се да събере остатъците от своята кана.

„Само този път!“, замоли се девойката, осъзнавайки, че се обръща към Оча, Императора на Боговете, пред когото бе положила обет; именно този обет я бе накарал да се отправи на настоящата мисия. „Просто имам нужда от малко помощ.“

И тя се оказа там. Кайку я откри, почувства огненото ѝ дихание в утробата и стомаха си, и я накара да се издигне в гърдите ѝ и да се излее от тялото ѝ – последните трохи от силата ѝ, които я изпепелиха отвътре, докато се изтръгваха от нея. Очите ѝ се отвориха, тя си пое дълбоко дъх и златистите нишки отново проблеснаха пред нея. Тя съзря плавния танц на фибрите в езерото, въртенето на фибрите на мостовите, къдравите облаци пара, излизащи от машините. Кайку избра една нишка и я проследи – надолу към езерото и оттам към вешерския камък.

Той представляваше черен, кипящ възел; истинско възплъщение на покварата; толкова отвратително, че едва издържаше да го гледа. Сякаш се гърчеше в несекваща ярост, а тревожните му вопли прорязваха Чаросплетието като ураган. Той беше *жив* – злонамерено жив – и омразата струеше от него като гнева на осакатен бог.

Ала бе напълно безпомощен да я спре. Събрала последните си остатъци смелост, Кайку се стрелна напред, откри калта, натъпкана под основата на проклетата фосфоресцираща скала, и премина през нея, озовавайки се пред здраво запечатаните пръчки експлозивни. Намотаните им нишки, в чиято вътрешност бе стаена смърт, пулсираха от нагнетената разрушителна енергия.

Кайку намери искрата, от която се нуждаеше, и я запрати към тях.

Тридесет и шеста глава

Битката за Лоното се беше пренесла и в небето. Гарваните се бяха изстреляли от покривите на къщите и бяха долетели от далечните дървета и закътаните си сред скалите гнезда, издигайки се в гъст облак, по-черен от кълбетата дим, стелещи се в небето. За птичите им съзнания призивът на Лусия беше като боен зов, на който просто не можеха да не откликнат. Тя се отнасяше към тях като към приятели и до този момент не бе правила нищо, което да ги изложи на опасност; ала нещата се бяха променили и сега тя изпращаше своите пазители на война с една-единствена, простичка заповед – да избият гнусовраните.

Черните силуети се виеха и грачеха в помръкналото следобедно небе, предизвиквайки по-големите и по-силни Различни птици. Гарваните бяха безброй – числеността им превъзхождаше многократно тази на гнусовраните. Те се опитваха да парират атаките на пазителите на Лусия, махайки неповратливо с парцаливите си криле, ала гарваните бяха много по-пъргави и нанасяха мълниеносни удари с клюнове и нокти, след което се отдалечаваха светкавично. Това обаче не означаваше, че от тяхна страна нямаше жертви – на всеки три мъртви гарвана се падаше по една гнусоврана, която се понасяше като камък към земята. Касапницата бе жестока, а кървавите пера, които се стелеха бавно над Лоното, напомняха някакъв зловещ звездопад.

Кайлин ту Моритат следеше с периферното си зрение какво се случваше във въздуха, ала вниманието ѝ бе насочено другаде. Тя бе засанала на една от най-високите тераси, обградена от две Сестри от Аления орден, а двадесетина мъже ги охраняваха от евентуални хищници. Под тях терасите и платата на града се спускаха към източната долина, която продължаваше да гъмжи от Различни зверове, мятаци се безполезно към укрепленията, докато топовете и пушките на защитниците ги покосяваха със стотици. Черните вълма дим, стелещи се наоколо, бяха спуснали непрогледната си завеса над кривите улички на Лоното, където тичаха все повече и повече чудовища – отбраната на западната стена се бе пропукала и хищниците се промъкваха оттам, нападайки онези жени и деца, които не бяха успели да се скрият в пещерите.

Битката в небето намери своето отражение в Чаросплетиеето. Сестрите пикираха и връхлитаха като комети, избягвайки непохватните усилия на Вещерите да отвърнат на удара. Те заплитаха цели гроздове от

възли, а действията им бяха координирани до такава степен, че Чаросплетниците изглеждаха като орда диваци пред перфектно организирани жени. Освен това Сестрите имаха и числено превъзходство пред противниците си, ето защо нямаше нищо чудно в обстоятелството, че бяха наклонили везните на битката в своя полза.

По-опитните Чаросплетници се сражаваха дръзко, ала изведнъж бяха разтърсени от силна тревога. Кайлин прекрасно знаеше на какво се дължеше това – вещерският камък надаваше своите вопли за помощ. От този момент нататък противниците ѝ започнаха да правят множество елементарни грешки, което бе добре дошло за Аления орден. Двама вещици загинаха почти едновременно, а телата им изригнаха в пламъци, докато Сестрите разкъсаха нишките им.

Друг Чаросплетник се намираше на границата на поражението, когато Кайлин внезапно бе обляна от ледена вълна, сякаш я връхлетя предчувствието за собствената ѝ смърт. Жената реагира в мига, преди ударната вълна да ги помете; силата ѝ беше толкова голяма, че засенчваше воплите за помощ на вещерския камък. Самата тъкан на реалността се огъна и изкриви, а когато чудовищното цунами отмина, Кайлин веднага се втурна да разгледа деформираните нишки, за да установи местоположението на първоизточника му.

Запад. Бе дошло от запад – там, където се намираше Кайку.

Прозрението я осени на часа. Вещерският камък в разлома Ксарана бе унищожен. Тя изпрати триумфиращ вик на своите Сестри и те се хвърлиха с нови сили в схватката.

Чаросплетниците бяха сломени. Борбеността им се беше изпарила. Подобно на бледи призраци, съзнанията им се рееха сред златистите нишки, зашеметени и изплашени от чудовищния характер на бедствието, което ги беше връхлетяло. Те още не можеха да повярват, че това е истина, а Сестрите се поколебаха, опасявайки се от някакъв трик. Нерешителността им обаче продължи само секунда – в следващия миг те се втурнаха напред, подобно на вълци след ранен заек, и разкъсаха враговете си на парчета.

Изведнъж всичко свърши. Представителките на Аления орден се рееха сами из Чаросплетнието, безтелесни сред грациозно полюшващите се фибри. Сами, с изключение на левиатаните, които се носеха бавно на ръба на възприятията им, а движенията им изглеждаха странно оживени. Огромните китоподобни същества бяха почувствали ударната вълна и очевидно бяха смутени от нея.

Постепенно Кайлин взе да долавя странни вибрации, които

пронизваха света на златистите нишки. Отне ѝ известно време, докато разбере природата на този феномен. Това бяха отгласите от непонятния език на тайнствените същества – приглушени басови припуквания и похлопвания, които я накараха да се вслуша с изумление. Никога преди левиатаните не бяха давали признаци, че забелязват хората, дръзващи да проникнат в Чаросплетието, като изключим непрекъснатите им усилия да стоят извън обсега на натрапниците; ала ето че сега бяха реагирали на гибелта на вещерския камък.

Кайлин избухна в мощен смях, когато се завърна в тялото си. Искане ѝ се да остане там и да се заслуша в гласовете на мистериозните обитатели на Чаросплетието, обаче трябваше да свърши и други неща. Въпреки че бяха разгромили Вещерите в Лоното, победата им можеше да се окаже закъсняла, за да обърне баланса на битката.

Тя погледна към Сестрите от двете ѝ страни, видя едва прикритите усмивки, разцъфнали на изрисуваните им устни, както и пламъчетата в алените им очи, и изведнъж се почувства невероятно горда. Това бе само малка част от сестринското ѝ войнство – високата жена беше разпръснала повереничките си, загрижена за безопасността на Ордена – ала ето че бяха успели да надвият Чаросплетниците в собствената им игра. Кайлин изпитваше дълбока привързаност към всички Сестри от Аления орден – към всяко дете, родено с *кана*, което бе спасено от смъртта. Тя винаги бе вярвала, че повереничките ѝ представляваха нещо повече от хората, че бяха нещо като по-висши индивиди, стояща на по-високо стъпало от расата, от която бяха произлезли; а сега вече го *знаеше*.

Кайку, безценната Кайку. Най-вероятно тя бе спасила всички тях. Вярата, която питаеше Кайлин към нея, се бе оказала напълно оправдана.

Високата жена разпрати букет заповеди из Чаросплетието, разполагайки Сестрите си там, където нуждата от помощта им беше най-голяма, след което внезапно помръкна. Докато се бе сражавала сред златистите нишки, нямаше време да го забележи, ала сега разбра, че Сестра Ирилия, на която бе поверила закрилата на Лусия, не отговаря на повикванията ѝ.

* * *

Когато и последните гнусоврани бяха разръфани от гарваните, Лусия се обърна към Номору и попита:

– А сега какво?

Юги я изглежда загрижено. Някогашната Престолонаследничка

изобщо не се държеше като дете на четиринадесет жътви. Баша ѝ и най-добрият ѝ приятел току-що бяха умрели пред очите ѝ – по нея още блестяха капките от кръвта на Заелис, които тя изобщо не си бе направила труда да избърше, – ала сълзите ѝ вече бяха изсъхнали и изцапаното ѝ със сажди лице изглеждаше като ледена маска. Очите ѝ, които обикновено гледаха замечтано и отнесено, сега бяха като кристални отломки – пронизващи и остри.

Мъжът се озърна наоколо. Продължаваха да стоят на мястото, където ги бяха нападнали Чаросплетниците. Трупове на Флен и Заелис лежаха недокоснати до мъртвите фурии, Вещерите, Сестра Ирилия и десетки гарвани. Лусия се намираше в центъра на тази костница. Тя не бе обърнала никакво внимание на предложението на Юги да се преместят на някое по-безопасно място – тази негова идея бе продиктувана едновременно от съчувствие към загубата ѝ и от непоносимото страдание, което му причиняваше гледката на неговия приятел и водач Заелис, въргальщ се в прахта. Впоследствие бяха пристигнали други войници и Юги ги бе разпределил наоколо; щом Лусия не искаше да се премести, той трябваше да се погрижи за защитата ѝ.

Той знаеше какво се опитваше да направи Номору, въпреки че изобщо не го показва, когато я попита. До този момент гнусовраните не бяха взели никакво участие в битката, като гледаха винаги да остават извън обсега на оръжията, реейки се високо в небето. За опитен воин като Юги целта им бе повече от ясна. Те бяха очите на Възлите – и планът на Номору бе концентриран именно върху тях. Да ослепим Възлите, като извадим очите им. Да ги поставим в неизгодна позиция. А после...

– Трябва да ги намерим – рече Номору с безизразен тон.

Лусия не каза нищо, ала гарваните над главите им веднага се разпръснаха, насочвайки се във всички посоки. Търсенето на Възлите започна.

Момичето се заслуша в мислите на птиците, затворило очи. Номору я наблюдаваше изпитателно. В този момент пристигна един вестоносец от западната стена, който каза, че големи участъци от нея щели да рухнат всеки момент под влияние на огъня и тежестта на трупове, накамарени срещу нея.

Юги смръщи чело. Паднеше ли западната стена, бяха обречени. Дори и да успееш да разберат къде се криеха Възлите, мъжът с кърпата на челото не хранеше особени надежди, че щяха да успеят да се доберат до тях. Навярно една последна, концентрирана атака щеше да успее да ги провре през редиците на Различните, ала той не вярваше много на това.

Обаче при всички положения щеше да е по-добре, отколкото да стоят тук и да чакат смъртта си, сгушени зад сгромоляващите се стени, криейки се в тъмнината, докато вражеският прилив ги удавеше под вълната от зъби и нокти.

Мъжете около Лусия веднага надигнаха пушките си, когато една черна фигура се появи в края на улицата, ала после ги смъкнаха обратно, когато се оказа, че това е Кайлин. Високата жена крачеше гордо и невъзмутимо както винаги. Тя премина покрай стражите, без изобщо да ги удостои с поглед, и веднага се ориентира в ситуацията. Понеже не искаше да безпокои Лусия, Кайлин реши да се обърне към Юги.

– Ранена ли е? – попита тихо.

– Не – отвърна мъжът.

В този миг очите на Лусия се отвориха.

– Кайлин – започна тя, а в гласа ѝ се усещаше някаква безапелационност, каквато нямаше преди. – Трябва ми помощта ти.

Високата жена се приближи към нея.

– Разбира се – отвърна тя и за миг на Юги му се стори, че изглеждаха като майка и дъщеря – дотолкова си приличаха по гласа и маниерите. – Как мога да ти помогна?

– Открих нещо.

– Възлите ли? – попита нетърпеливо Номуру.

– Тях ги открих преди известно време – рече момичето, а на устните му изплува злобна усмивка, която изглеждаше направо шокиращо на фона на изящните ѝ черти. – Става въпрос за нещо по-добро.

* * *

Възлите, за разлика от Сестрите от Аления орден, не се страхуваха да се скупчват на едно място. Бяха се разположили на юг от Лоното, далеч от бойните полета, а охраната им бе поверена на стотина гаурегата. Чудовищата бяха изградили жива стена около тях – това ги правеше недосегаеми за който и да е отряд, който изпратеше Лоното срещу тях. Случайните атаки на неголеми формации биваха отблъсквани с лекота, а единствената армия с достатъчна численост, за да ги застраши, бе затворена в Лоното. Въпреки това Възлите бяха научили урока си и се криеха на границата на телепатичните си възможности, с които контролираха Различните хищници, управлявайки битката отдалеч.

Гибелта на Чаросплетниците ни най-малко не ги интересуваше; те бяха лишени от емоцията, необходима, за да откликнат на смъртта на своите господари. Това, което ги безпокоеше, беше смъртта на

гнусовраните, защото тези птици изпълняваха перфектно ролята на наблюдателни постове. Възлите не бяха директно свързани със зрението на всички хищници, които им бяха поверени, ала можеха да гледат през очите на *някои* от тях. Те не използваха всички възможности; все пак количеството информация, което можеха да обработват за определено време, не беше неограничено.

Сега се бяха пренасочили към скренделите – бяха избрали няколко екземпляра, нареждайки им да се изкачат колкото бе възможно по-нависоко, за да могат да им осигурят панорамна гледка към бойното поле. Резултатът обаче изобщо не можеше да се сравнява с работата, която вършеха гнусовраните.

Скривалището, което си бяха избрали, представляваше тревиста долина във формата на полумесец, заобиколена от хълмисти възвишения от запад, изток и юг. Никой не можеше да ги забележи от тези посоки и ако не позволяваха на гаурегите да се катерят по хълмовете, защитниците на Лоното никога нямаше да ги открият. Събралите се тук Възли бяха почти двеста на брой – призрачно стълпотворение от същества, облечени с идентични черни роби, забулили с качулки безизразните си бели лица, които бяха обърнали на север. Когато армията от хищници обграда Лоното, Възлите се оказаха на предела на възможностите си, понеже броят Различни, който можеше да контролира всеки от тях, бе ограничен. Обаче с разгръщането на сражението задачата им се улесни, тъй като числеността на зверовете намаля, достигайки оптималния брой, с който можеха да оперират Възлите. Гаурегите обикаляха неспокойно покрай притихналите фигури, прегърбили косматите си туловища, а огромните им предни крайници се поклащаха лениво пред тях.

Гаурегите не бяха от най-чувствителните създания; Възлите също. Ето защо никой не обърна внимание на постоянно засилващия се тътен от юг, докато не стана прекалено късно. По времето, когато гаурегите започнаха да поглеждат към заобикалящите ги възвишения и да ръмжат въпросително един на друг, звукът вече бе станал ясно различим, и миг преди новият и неочакван враг да се покаже пред погледа им, те осъзнаха какъв бе този шум.

Копита.

Кавалерията на рода Икати преваля хребета на възвишението, а първите ездачи нададоха бойните си викове. Баракс Зан яздеше в средата на сиво-зелената маса, вдигнал високо своя меч, а гласът му се извишаваше над възгласите на хората му. Непохватните опити на гаурегите да се организират в някаква защита се оказаха трагично бавни. Ездачите

се връзаха в противниковите редици, стреляйки почти от упор в Различните хищници; залпът им унищожи почти цялата предна линия на врага. Тогава нападателите извадиха мечовете си и двете формации се сблъскаха – косматите юмруци поваляха конниците от седлата им, остриетата се връзаха в твърдата кожа и разпаряха мускулите отдолу, конете чупеха краката си, все едно бяха съчки, гърмяха пушки, хора биваха премазвани. Гаурегите бяха страховити противници и нападението се превърна в истинско клане; кръвав и жесток ръкопашен бой между хора и зверове.

Зан маневрираше умело с коня си, гледайки да го държи далеч от зверовете, като съсичаше всеки крайник, който се протегнеше към него. В очите му горяха ярки пламъци, каквито никой от хората около него не беше виждал от години, а изпитите му, покрити с бяла брада страни бяха осеяни с капки кръв. Хората му превъзхождаха гаурегите в съотношение три към едно, а зверовете все още се държаха, защитавайки обличените си в черно господари, които продължаваха да гледат на север, сякаш изобщо не забелязваха какво се случваше около тях.

Тогава втората група прехвърли западния хребет и седемстотин мъже нападнаха фланга на гаурегите. Сега страховитите хищници просто нямаше как да попречат на нашествениците да ги обградят и да се доберат до Възлите. Ездачите поваляха безмълвните забулени фигури от конете си, като или ги обезглавяваха, или ги разсичаха през ключиците или гърдите, а съществата с безизразните маски стояха неми и изобщо не се съпротивляваха. За войниците на рода Икати това бе добре дошло; те колежа своите несъпротивляващи се жертви, газейки сред гъстите им редици.

Ефектът върху гаурегите беше мигновен. Предишната съгласуваност на действията им се изпари яко дим. Когато и последният от Възлите бе съсечен, те се превърнаха в обезумели животни, копнеещи да избягат в гората, за да се спасят от свистящите мечове и агресивните бойци. Единственото, което ги интересуваше, бе тяхното собствено оцеляване. Това имаше изцяло обратен ефект върху хищниците – те станаха много по-уязвими и за минути бяха накълцани на парчета.

Най-накрая падна и последният звяр – клането беше свършило. Баракс Зан се отпусна на седлото си, дишайки тежко, и огледа отрупания с трупове пейзаж. После се усмихна, вдигна високо меча си и нададе ликуващ вик, който хората му веднага подеха; долината заехтя от могъщия им рев, израз на триумфа от току-що спечелената победа.

Мишани ту Коли ги гледаше от върха на хълма, възседнала коня си;

дългата ѝ до глезените коса се развяваше на вятъра, а лицето ѝ беше безстрастно както винаги.

* * *

След като Възлите вече ги нямаше, сред редиците на Различните хищници настана истинско безредие. Каквито животни бяха преди, в такива се превърнаха сега. Пред западната стена на Лоното, където оградата от дървени колове се бе наклонила опасно навътре под тежестта на накамарените трупове, зверовете преустановиха организираните си атаки и се нахвърлиха един върху друг, побеснели от дима и миризмата на кръв. Част от тях побягнаха далеч от пламъците, нападайки всичко, което се движеше наоколо. Изтощените бранители не можеха да повярват на очите си и гледаха изумено как враговете им, които се намираха на косъм от това да се прехвърлят през стената, внезапно отстъпиха, превръщайки се от дисциплинирана армия в най-неконтролируемата сбирщина, която хората от Лоното бяха виждали през живота си. Някой взе истерично да благодари на боговете и скоро по-голямата част от бранителите подеха вика му; защото само боговете, както изглеждаше, бяха способни да отблъснат враг като този в последната минута. Хората стояха на стената, отпуснали ръцете, в които държаха пушките и мечовете си, и не правеха нищо друго, освен да дишат – дишаха, живееха и се наслаждаваха на простотата на това.

Сцената в източната част на града бе почти същата, само дето Различните там бяха приклекчени между стените на долината и издигащите се склонове на Лоното. Лишени от възможност за бягство, хищниците биваха покосявани от катапултите, топовете и пушките. Без направляващото напътствие на Възлите, те не можеха да намерят пътя, по който бяха дошли, за да се измъкнат оттук; те полудяваха от страх при звука на експлозиите, като някои от тях започваха да гризат собствените си крайници, други се заравяха под купчините мъртви хищници, а трети падаха вцепенени на земята, където останалите ги стъпкваха или ги разкъсваха на парчета. Е, в крайна сметка малка част успяха да избягат от долината, ала всички други останаха в смъртоносния капан до мига, в който настъпи смъртта им – било то от куршум, гуле или нокът.

* * *

По здрач над Лоното отново се възцари тишина. Димът бавно се разсейваше в пламналото небе, а окоето на Нуку надзърташе ядосано над

западните възвишения от разлома Ксарана. Никой от защитниците вече не обръщаше внимание на отвратителното зловоние, носещо се във въздуха, понеже бяха свикнали с него. Мъже, жени и деца вървяха по кривите улички на града, оглеждайки последиците от битката с широко отворени очи; жени ридяха при известията, че съпрузите им никога няма да се върнат от боя, деца пиляха за родителите си, лежащи разчленени нейде в прахта. Различни родители взимаха под крилото си не-различни деца, опитвайки се да ги утешат, както и не-различни възрастни прибираха

Различни хлапета, без да осъзнават, че отговорността им ставаше постоянна в мига, в който телата биваха идентифицирани.

Повечето хищници или бяха избити, или бяха избягали надалеч, а ловни групи преследваха онези зверове, които скитаха в околностите на селището или се криеха в някои от къщите в града. Обитателите на Лоното бяха победили, ала вместо да бъдат изпълнени с чувство на триумф, в сърцата им се бяха загнездили умората и примирението. Долината бе удавена в кръв и се задушаваше сред морето от трупове. Броят на жертвите беше огромен, а степента на разрушенията – неизмерима. Никой от оцелелите не се заблуждаваше, че това беше пирова победа. Те бяха запазили живота си, ала с Лоното беше свършено веднъж и завинаги. Чаросплетниците вече знаеха къде се намират и щяха да дойдат отново, но следващия път едва ли щяха да са толкова безразсъдни. Следващия път дори всичкият късмет на света нямаше да може да спаси града.

Десетки конници на рода Икати влязоха бавно в Лоното, с баракс Зан и Мишани ту Коли начело на колоната им. И те бяха изтощени като жителите на Лоното, ала по съвсем други причини. Изнурителната им езда от Зила бе продължила в течение на дни, и те пришпорваха конете си до предела на възможностите им. Когато Кседжен ту Имоту издаде местоположението на Лусия пред Чаросплетника Фарек, Зан най-накрая се убеди в истинността на думите на Мишани. Той взе хилядата конници, с които бе дошъл в Зила, и препусна стремглаво към Разлома, следвайки указанията на Мишани. Бяха минали източно от Бараск, заобикаляйки опасната Гора на Ксу от север, и навлязоха в разлома Ксарана южно от Лоното, където дъщерята на Авун ги прекара по пътеки, удобни за конете. Обикновено подобен маршрут беше съпроводен от множество опасности, обаче враждуващите фракции в Разлома бяха забравили за дразгите помежду си пред лицето на голямата опасност, поради което отрядът на Зан успя да поддържа добро темпо и пристигна точно

навреме.

Ала никой от обитателите на Лоното не ги приветства като спасители. Малцина бяха тези, които съзнаваха, че заслугата за поражението на врага се дължеше именно на новодошлите конници. Те яздеха из улиците на града, а бранителите им отправяха любопитни и дори обвинителни погледи, сякаш искаха да кажат: *Защо идвате чак сега?* Къде бяхте, когато имахме нужда от вас?

Мишани трябваше да мобилизира всичките си сили, за да запази присъствие на духа. След всеки следващ труп тя очакваше да види бездиханното тяло на Кайку, Лусия или някой друг, когото познаваше. Тя познаваше неколцина от загиналите и опечалените, ала все още не се осмеляваше да изрази съчувствието си, понеже не знаеше колко дълбока щеше да е нейната собствена рана. Гледката на разрушения ѝ град беше достатъчно угнетяваща, но за Мишани местата си оставаха просто места, а и тя не бе твърде сантиментална. Въпреки това обаче се боеше да попита хората за съдбата на приятелите си – страхуваше се от онова, което можеше да чуе в отговор. Доколкото познаваше Кайку, бе сигурна, че девойката щеше да се навре в разгара на битката. Приятелката ѝ се славеше с непреклонния си и опърничав нрав; тя едва ли щеше да отстъпи от опасността, дори и да ѝ заповядаха да го стори. Мишани не искаше дори да си помисля как ли би се почувствала, ако Кайку беше мъртва.

Дългокосата жена нямаше представа накъде точно води хората на Зан; знаеше само, че някакво чувство вътре в нея ѝ нашепваше къде трябваше да отиде – инструкция, поставена в главата ѝ от Кайлин. Още не се беше отърсила от шока, когато Сестрата проговори директно в съзнанието ѝ – дори и сега, след като бяха минали часове. Тя разбираше как се бе завъртяла веригата от събития – как гарваните на Лусия ги бяха забелязали от високо, как Кайлин бе използвала своята *кана*, за да се свърже с Мишани, казвайки ѝ къде се намираха Възлите и какво трябваше да сторят, – ала чудовищните рискове, които бяха поели, я ужасяваха. Богове, ами ако Чаросплетниците бяха изпратили армията си по-бързо в Лоното или ако Зан бе изгубил още повече време в съмнения и скептицизъм... ако Фарек бе предусетил намеренията на Зан и беше запазил сведенията на Кседжен за Лусия в тайна, ако Мишани не бе „спасена“ от Баккара, когато хората на баща ѝ щяха да я убият... ако Чиен не бе настоял тя да остане в градската му къща в Ханзеан...

Тя потрепери при тези възможности.

Мисълта за Чиен извика спомена за широкото му лице и бръснатия

скалп. Тя не изпитваше нищо повече от мимолетно съжаление за неговата смърт. Търговецът беше добър човек, ала животът я бе научил, че добрите хора умираха със същата лекота, с която умираха и лошите. Подозираше, че баща ѝ имаше пръст в тази работа, ала сега наемните му убийци бяха далеч зад тях, понеже баракс Зан я бе измъкнал от Зила по възможно най-тайния начин. В крайна сметка, Чиен не беше успял да изпълни мисията, с която Мишани го беше натоварила, ето защо тя не смяташе, че трябва да изпълни обещанието си и да освободи семейството му от обвързаността с рода Коли. В друго време навярно би била пощедра, ала сега трябваше да мисли за безопасността на майка си, поради което беше най-добре съзаклятието ѝ да потъне в забвение заедно с търговеца. Светът бе жесток, но Мишани също можеше да е жестока.

Те поеха по една прашна уличка и едва тогава дългочосата жена разбра какво ги очакваше в края на пътя им. Войниците спряха, тя слезе от коня и запристъпва напред по килима от мъртви гарвани, минавайки покрай трупите на Чаросплетниците, фуриите и мъртвата Сестра. Там бе застанала Кайлин, подобна на висока тъмна кула, а до нея беше Лусия – приведена над тялото на Заелис, навела надолу обгореното си вратле, заровила лице в ръцете си.

Мишани спря пред Кайлин и вдигна поглед към нея, при което черните ѝ коси се отдръпнаха назад, разкривайки нежните черти на лицето ѝ. Ирисите на високата жена бяха възвърнали обичайния си зелен цвят.

– Мишани ту Коли – рече Сестрата, докато ѝ се покланяше, – имаш дълбоката ми благодарност.

Благодарничката беше прекалено развълнувана, за да отвърне с по-добавашите любезности. Вместо това попита:

– Къде е Кайку?

Кайлин не отговори веднага и сърцето на Мишани се сви от ужас.

– Не съм сигурна – рече високата жена накрая. – Беше от другата страна на Разлома. Унищожила е вещерския камък, който открихме там. Благодарение на нея, както и на теб, съумяхме да обърнем битката в наша полза. Ако Вещерите продължаваха да се бият с нас, нямаше да мога да се свържа с теб и да те насоча към Възлите.

„Вещерски камък ли?“, помисли си Мишани, ала не каза нищо. По време на отсъствието ѝ се бяха случили доста неща.

– Не мога да я достигна – продължи Кайлин след минутка. – Не отговаря на опитите ми да се свържа с нея. Какво означава това, не зная.

Мишани се замисли над думите ѝ и стигна до същото заключение.

Кайлин погледна към Лусия.

– Не е помръдвала от часове. Не ни разреши да отнесем трупове. Боя се, че ѝ нанесоха такава рана, от която може никога да не се възстанови.

Благородничката тъкмо щеше да каже нещо, ала чу някакви стъпки зад гърба си, обърна се и видя Зан, който крачеше между мъртъвците, а очите му бяха вперени в един-единствен човек – в...

– Лусия?

Момичето надигна глава, когато чу името си, след което отново се надвеси над Заелис.

– Лусия? – рече той отново и този път тя се обърна към него; лице-то и косата ѝ бяха изпръскани с кръв. Благородникът си пое разтрепера-но дъх, а дъщеря му се изправи бавно на крака и очите ѝ го зърнаха.

Погледите им се срещнаха.

Тогава тя вдигна ръце и протегна дланите си, изцапани с кръвта на Заелис, към Зан. Долната устна на мъжа започна да трепери и по лицето му рухнаха сълзи. Той стопи светкавично разстоянието между тях и я вдигна във въздуха, а тя го прегърна силно, докато крехкото ѝ тяло се разтърсваше от ридания. Те стояха там, сред пушека, мъката и смъртта – баща и дъщеря, слети в прегръдка, за която бяха чакали от години.

За момента това бе всичко, от което се нуждаеха.

Тридесет и седма глава

Кайку се размърда и отвори очи, присвивайки клепачи заради ярката дневна светлина. Цялото тяло я болеше, а дрехите сякаш дращеха кожата ѝ. Наблизо се чуваше приятният шепот на запален огън и ухаеше на готвено месо. Тя лежеше върху каменистата почва на плитка долчинка, заобиколена от три страни от скали, а раницата ѝ бе намотана на руло под главата ѝ като възглавница. Въздухът беше необичайно безмълвен; не се чуваха нито насекоми, нито птици. Това означаваше, че все още се намираха близо до вещерския камък, че все още бяха в обсега на покварата.

Тя се надигна рязко, а мускулите ѝ изстреляха залп огненочервена болка, който я накара да изстене тихичко. Тсата беше там, приведен край огъня. Той погледна към нея.

– Не се напърай – каза спътникът ѝ. – Все още си слаба.

– Къде сме? – попита младата жена, откривайки, че гърлото ѝ е пресъхнало и че гласът ѝ наподобяваше тънко грачене. Ткиуратецът ѝ подаде кожен мях с вода и тя отпи от него, след което повтори въпроса си, изговаряйки по-ясно думите.

– На няколко километра на запад от мината – каза той. – Мисля, че тук сме в безопасност... поне за известно време.

– Как стигнахме дотук?

– Носих те – рече ткиуратецът.

Кайку потърка челото си, сякаш се опитваше да върне съзнанието си обратно към живот. Имаше чувството, че може да си спомни определени мигове, моментни проблясъци на полу-сън, полу-бдение, в които бе захвърлена в чернотата, а после спътникът ѝ я носеше на раменете си като убит елен.

– Как излязохме? По същия път, от който влязохме ли?

Тсата кимна.

– Изкачихме се с ведрото докъдето можехме, след което пробягах с теб остатъка от пътя. До входа на мината нямаше никакви Различни. – Той ѝ се усмихна топло, а татуировките на лицето му се изкривиха леко. – Ала не мисля, че забеляза. Онова последно усилие просто ти дойде малко в повече.

Кайку се засмя.

– Гладна ли си? – попита мъжът, посочвайки мършавото телце,

набучено на шиш над огъня.

Тя кимна усмихнато и ткиуратецът поднесе шиша към нея, разполагайки се наблизко. И двамата бяха разчорлени и мръсни, а дрехите им бяха подгизвали и изсъхвали на гърбовете им няколко пъти през последните дванайсет часа. Тсата откъсна къс месо с пръстите си; Кайку отметна непослушния си перчем от очите си и пое дажбата си. Започнаха да се хранят и за известно време никой не продума нищо, всеки потънал в собствените си мисли. Младата жена се наслаждаваше на простичката радост от това, че беше жива, на топлите слънчеви лъчи, които галеха кожата ѝ, и на вкуса на месото.

Чувстваше се разтоварена; освободена от някакво вътрешно напрежение, за което дори не знаеше, че я гризе отвътре. Бяха успели да унищожат вещерския камък; бяха нанесли на Чаросплетниците такъв удар, какъвто никой в Сарамир не беше успявал да им нанесе преди. Имаше още много, докато изпълни обета си за възмездие, положен пред Оча, ала засега се бяха справили отлично. Толкова дълго се беше измъчвала от бездействието си, така ѝ се искаше да *направи* нещо, вместо да играе тази безкрайна игра на изчакване, към която Заелис и Кайлин се придържаха. Беше се справила перфектно. Отново се чувстваше полезна и необходима.

Ала имаше и нещо друго. Тя не беше онази Кайку, която преди всички тези седмици бе потеглила от Лоното с разбито сърце. Онази Кайку бе изключително наивна и изобщо не съзнаваше потенциала на силата, която носеше вътре в себе си. Тя беше доволна да я размахва като тояга и да я контролира дотолкова, доколкото да не си причини вреда сама на себе си. Ала ето че обстоятелствата я бяха принудили да използва своята *кана* по напълно нови и непознати за нея начини. Без адекватно обучение и без какъвто и да е опит, тя се бе изправила срещу демони, бе прочистила тялото на един човек от отрова и беше спасила живота му, и – най-невероятното от всичко – бе сразила Чаросплетник. Вярно че бе успяла да го победи на косъм, ала победата си беше победа.

Често се беше чудила защо Кайлин настояваше толкова упорито да се занимава с нея и защо толерираше по такъв начин една толкова несериозна ученичка, от която всички други учители биха се отказали. Сега знаеше отговора на този въпрос. Високата жена ѝ го бе повтаряла хиляди пъти, ала Кайку беше прекалено опърничава, за да се вслуша в думите ѝ; едва сега, след като вече бе преминала през всичко това, се беше убедила, че Сестрата от Аления орден беше права. Талантът ѝ беше необикновен, нейната *кана* – изключително мощна, а потенциалът ѝ –

почти безграничен. Духове, нещата, които можеше да прави с нея...

Тя бе прекалено нетърпелива, за да се посвети напълно на обучението и на Аления орден, ето защо прахосваше таланта си по дребни задачи, които можеха да бъдат свършени и от други хора. Изминалите седмици я накараха да осъзнае, че нейната *кана* представляваше нещо повече от оръжие. Младата жена разбра и че да притежаваш определена сила и да не знаеш как да я използваш оптимално, беше по-зле от това да не притежаваш нищо. Ами ако не бе успяла да спаси живота на Юги? Ако не бе съумяла да унищожи вешерския камък? Какво ли щеше да бъде тогава бремето на вината, стоварило се върху плещите ѝ? Как ли щеше да се чувства, ако неумението ѝ да борави със скритата си дарба доведе до смъртта на мнозина?

Сега разбираше, че най-бързият начин да изпълни обета си към Оча не беше този, за който си беше мислила. Кайлин винаги ѝ казваше, че трябва да върви бавно, ако иска да стигне по-бързо до целта си – че трябва да опознае себе си, за да стане още по-ефективен участник в играта. Навремето това ѝ беше прозвучало като поредния философски шаблон, ала сега се беше убедила в истинността на тези думи. Тя се проклрнаше, задето бе толкова твърдоглава и не бе прозряла по-рано смисъла на казаното от Кайлин.

В този момент решението се оформи в главата ѝ. Щеше да *позволи* на Кайлин да я обучава. Когато се завърнеше, щеше да ѝ се извини и да я помоли да стане отново нейна ученичка; като този път щеше да се посвети напълно на Аления орден. Колкото и странно да изглеждаше, желанието ѝ запламтя с неподозирана сила именно сега, когато жаждата ѝ за отмъщение бе временно задоволена. Щеше да се присъедини към Аления орден. Щеше да стане Сестра. Така, с тяхна помощ, щеше да се изправи срещу Чаросплетниците, използвайки уменията, които някога бе сметнала за проклятие; които я бяха превърнали в изгнаница.

Ако, разбира се, Аления орден изобщо съществуваше, когато се завърнеше. Подсъзнателно обаче тя не се тревожеше за това, нито пък за съдбата на Лоното, Мишани или Лусия. Имаше причудливи, изплъзващи се спомени за времето, прекарано в безсъзнание, ала смътно си спомняше някакъв глас, чиито думи успокоиха свитото ѝ сърце. Без да разполага с конкретни доказателства, Кайку знаеше, че не всичко беше изгубено, че Вешерите не бяха смазали последните им надежди, че и Мишани, и Лусия са живи и са добре. Повече не ѝ трябваше.

– Какво ще правиш сега? – обърна се младата жена към Тсата.

– Ще се върна в Лоното, след което ще се отправя към Окхамба –

рече спътникът ѝ. – Трябва да разкажа на сънародниците си за онова, което се е случило тук. – Той се поколеба за момент, след което я погледна. – Можеш да дойдеш с мен, ако искаш.

За миг Кайку си помисли колко лесно щеше да е да направи така, колко чудесно щеше да е – по този начин можеха да удължат времето, което бяха прекарвали заедно, а и тя нямаше да се връща към света, който познаваше. Нямаше ли да е прекрасно да бъде заедно с него – с този мъж, на когото се доверяваше напълно и който едва ли бе способен на измама, подлост или коварство. За един миг всичко това прелетя през съзнанието ѝ... ала само за миг.

– Бих искала това повече от всичко на света – каза тя, усмихвайки се тъжно. – Но и двамата знаем, че не мога. Както и двамата знаем, че и ти не можеш да останеш тук.

Той кимна по обичая на сарамирците.

– Искане ми се нещата да стояха другояче – рече и младата жена почувства как думите му я пронизаха болезнено в гърдите.

След това вече нямаше какво повече да си кажат. Те довършиха обяда си, починаха си малко и когато Кайку бе достатъчно силна, за да върви, ткиуратецът ѝ помогна да се изправи. Двамата нарамиха раниците и пушките си и поеха на изток, обратно към Лоното и към онова, което ги чакаше занапред.

* * *

Храмът на Оча, разположен на върха на Императорската цитадела в Аксками, беше най-високото място в престолния град, като изключим върховете на кулите, които се извисяваха в четирите му ъгъла. Украсата му надхвърляше всякакви граници – той представляваше кръгла сграда, поддържаща изумителен купол, отрупан с всевъзможни мозайки, гравюри и филигранни инкрустации от скъпоценни метали и камъни, които поразяваха окото с невиджания блясък и разточителство. Осем изключителни статуи от бял мрамор се издигаха над самия купол, обозначавайки посоките на компаса, като всяка представяше по едно от главните божества; едновременно в човешкия им облик и в животинските им превъплъщения, разположени покрай нозете им. Това бяха Асантуа, Риека, Джурани, Омеча, Еню, Шинту, Исисия и самият Оча, чиято величествена фигура се издигаше над входа на храма, а пред нозете му се бе надигнал огромен глиган. Ала върхът на купола бе най-великолепният от всичко – той бе увенчан с грозд диаманти, които сияеха във всички цветове на дъгата и се виждаше единствено от най-горните точки на Кулите

на Четирите вятъра. Диамантите изобразяваха Абинакис – звездата, която бе създала вселената и родила всички богове и богини. Когато лъчите на окоето на Нуку попаднеха върху нея, тя се превръщаше в неземна по своята прелест гледка; тя бе предназначена за самите богове като компенсация за човешката дързост, довела до унищожаването на Гобинда преди толкова столетия.

Интериорът на храма беше не по-малко бляскав, въпреки че с течение на времето той бе губил по мъничко от пищността си, за да се впише по-добре в елегантните архитектурни традиции на Сарамир. В големи ниши покрай стените се виждаха големи статуи, изработени от *лач*, а долната част на купола бе украсена с барелефи от слонова кост. Въздухът бе прохладен и влажен въпреки жегата отвън. От входа започваше широка пътека, която водеше до огромния олтар в центъра на помещението, а останалата част от покрития с мозайки и полирани камъни под бе покрита с вода, оформяйки кристалночисто плитко езеро.

Авун ту Коли бе коленичил пред олтара от слонова кост, разположен на кръглия остров в центъра на залата – той държеше димящи тамянови пръчици в едната си ръка, а плешивата му глава беше приведена. Устните му оформяха безмълвна мантра – отново и отново, без да спира – и той вече бе започнал да се поклаща несъзнателно в унисон с ритъма на звуците. Това бе ритуал на благодарността, адресиран към Оча, който, освен че беше господар на Златните владения, беше и бог на войната, възмездието, откритията и упоритостта. Авун благодареше на бога, който бе запазил семейството му живо и здраво, докато империята се сгромоляваше около тях.

Аскетичният мъж отново бе въвлякъл рода Коли в най-страшната опасност, измъквайки го оттам много по-силен и могъщ от преди. Родът Батик щеше да бъде заличен без никаква милост – в Аксками вече не бе останал нито един жив човек, носещ това име. Армията му вече я нямаше, богатствата и земите му съвсем скоро щяха да бъдат конфискувани, а останалите членове на фамилията – изклани до последното пеленаче. Те бяха управляваща династия в продължение на пет кратки години, по време на които родът Авун беше в немилост; ала накрая Авун беше този, който се кланяше в храма на Оча, а Мос бе мъртъв.

В следващите седмици щеше да има множество промени. Какре му бе обяснил всичко. Чаросплетниците бяха прекалено ненавиждани от хората, за да управляват, а уродливите им хищници бяха твърде ужасяващи, за да поддържат реда по някакъв начин, различен от вдъхването на страх. А ужасеното население не беше продуктивно. Ето защо се

нуждаеха от него; защото им трябваше предводител. Той щеше да бъде човешкото лице на вещерския режим – неговите бойци щяха да заменят императорските стражи, които вече бяха поголовно избити. След като редът в Аксами бе възстановен, присъствието на Различни хищници щеше да бъде редуцирано и те щяха да бъдат изпратени там, където имаше по-належаща нужда от тях. С течение на времето хората постепенно щяха да разберат, че това беше новият начин, че светът, който познаваха – този на приемите, благородниците и традициите – вече го нямаше, че думите *род* и *семейство* вече не означаваха нищо. Авун щеше да е Император единствено на думи, а всъщност щеше да е подчинен на Чаросплетниците. Те щяха да го наричат Лорд Протектор, а войниците му щяха да носят наименованието Черната стража.

За да получи това, Авун се бе разделил единствено с честта си. Честта му обаче не беше нещо кой знае какво в сравнение с победата. Именно честта бе отблъснала дъщеря му от него.

Той се замисли за Мишани. Сега тя представляваше за него само едно лице и нищо друго; той не изпитваше никаква родителска любов към изчезналото си дете. Предполагаше, че бе успяла да се изплъзне от опитите за посегателство върху живота ѝ, защото не бе получил никакви известия за успех от наемниците си. Тази мисъл го накара да се усмихне едва забележимо. Мишани бе достойна дъщеря на баща си – не беше лесно да я затриеш. Е, нека правеше, каквото си иска – действията ѝ вече не можеха да го засрамят. Сега, след като натруфената политика на сарамирските благороднически кръгове не означаваше нищо, тя не можеше да направи нищо, с което да му навреди. Мълвата за едно непокорно дете можеше да му причини неприятности, когато беше баракс, ала бе неспособна да го засегне по какъвто и да е начин, след като бе станал Лорд Протектор, който нямаше никакви съперници, с които да се съревновава. Нямаше да си губи времето, опитвайки се да се отърве от нея. Просто щеше да забрави, че някога изобщо е имал дъщеря.

Колко му се искаше и жена му Мураки да можеше да постъпи така... но, в края на краищата, това не беше кой знае какъв проблем.

Стъпките зад гърба му прогласиха появата на Върховния Чаросплетник Какре. Авун приключи с мантрата си и се изправи, покланяйки се дълбоко пред олтара. Когато свърши и с това, се обърна, за да погледне към новия си господар.

– Молите се, Лорд Протекторе? – изграчи Вещерът. – Колко старомодно.

– Боговете ми помогнаха – отвърна Авун. – Те заслужават моята

благодарност.

– Боговете изоставиха тази земя – рече Какре. – Ако изобщо някога са съществували.

Лорд Протекторът повдигна въпросително вежди.

– Значи Чаросплетниците не се кланят на никакви богове, така ли?

– От този ден нататък ние сме вашите богове – заяви Върховният Чаросплетник.

Авун наблюдаваше внимателно създаването с мъртвешки лик пред себе си, без да каже нищо в отговор.

– Елате – подкани го Вещерът. – Има много неща, за които трябва да поговорим.

Мъжът кимна. Предстояха им толкова много задачи. Дори Чаросплетниците не можеха да завладеят обширна земя като Сарамир за един ден или година. Бяха отсекли главата на империята и бяха превзели столицата и част от големите градове, ала благородниците и народът бяха прекалено разпръснати нашир и дълж из огромната държава, за да бъдат подчинени лесно – въпреки чудовищните армии на Вещерите и унищожените войски на повечето от аристократите. Северозападната част на континента щеше да бъде изцяло под контрола на Чаросплетниците в рамките на един месец. След това щяха да се заемат с ликвидирането на остатъците от благородниците, които щяха да са абсолютно безпомощни без своите Вещери, слепи и сакати; а после да настъпят и на юг, докато цялата страна не станеше тяхна и не останеше никой, който да им се противопостави.

Дали това щеше да стане лесно, или не, Авун нямаше представа; той обаче имаше дарбата винаги да избира печелившата страна, а в този случай беше по-добре да е на страната на Чаросплетниците, отколкото да е срещу тях.

Що се отнася до Какре, неговите тревоги не се изчерпваха с армиите, войната и окупацията. Вещерът си мислеше за онова, което се бе случило в разлома Ксарана, за загубата на толкова много Чаросплетници, и – най-вече – за разрушаването на вещерския камък. Той усещаше смъртта му като физическа рана, която го беше състаряла неимоверно, нанасяйки му жесток удар. Какво да кажем тогава за Лусия и за Лоното?

Ами съществата, които бяха разгромили неговите Вещери – жените, дръзнали не само да проникнат в царството отвъд сетивата, но и да се противопоставят на Чаросплетниците му? Това бе опасност, надхвърляща всичко, с което се бяха срещали досега, най-голямата заплаха, която можеше да си представи за момента. Ако можеше да отдели

достатъчно от своите сили, би ги изпратил незабавно към разлома Ксарана; ала дори и да направеше така, подозираше, че мишените му отдавна щяха да са избягали оттам, намирайки си друго скривалище. Откога ли се криеха в Разлома? Колко време бяха изграждали своята общност, увеличавайки своята численост? Всички тези години, през които Чаросплетниците бяха избивали Различни деца, имаха точно тази цел – да предотвратят възникването на подобна опасност, и въпреки всичко, въпреки усилията им, това се бе случило. С какви сили разполагаха хората в Лоното? Каква беше тяхната численост?

Той си помисли за Сестрите и съсухрените му черти под Маската се сгърчиха; боеше се от тях.

Авун и Какре поеха бавно по пътеката към входа на храма, където заслепяващите слънчеви лъчи проникваха през портала. Докато пристъпваха, не спряха да говорят за предстоящите си победи и пораженията на враговете си, а гласовете им отекваха сред безмълвието около тях, за да заглъхнат окончателно, когато домът на Императора на боговете опустя.

* * *

Кайлин стоеше на високия хребет, обрасъл с трева, и гледаше как слънцето бавно залязваше – подпухнала червена сфера, забулена от дима, който продължаваше да се издига от долината на Лоното. Високата жена бе потънала в мислите си – тепърва трябваше да се обмислят стратегии и планове.

Останалите Сестри бяха разпръснати из околностите на селището, помагайки на доскорошните му жители да се разпръснат. Привържениците на Либер Драмах се бяха разделили, превръщайки организацията в невъзможна мишена; щяха да се обединят отново след няколко седмици. Хората от Лоното сами избираха по-нататъшната си съдба – някои се доверяваха на досегашните си лидери и оставаха верни на каузата си, докато други се присъединяваха към различни племена и фракции от Разлома или пък се изнасяха завинаги оттук. Единството на Лоното бе разрушено и едва ли някога щеше да бъде възстановено отново.

През целия ден пристигаха най-различни известия чрез Чаросплетнието от местата, където Аления орден имаше свои агенти под прикритие. Сестрите от Аксами ги уведомиха за касапницата в северните градове и за непобедимото настъпление на Вещерите; за рухването на Императора и на самата империя. Сестрите бяха наясно, че Чаросплетниците вече знаеха за тях и това сложи край на дългогодишното им

мълчание.

Внезапно Кайлин усети някакво раздвижване в Чаросплетие. Нямаше нужда да се обръща, за да разбере, че това беше Фаека. Червенокосата Сестра се приближи до ръба на възвишението и застана до нея. Бе облечена в черно, както всички представителки на Ордена, и носеше страховития грим, специфичен за организацията, ала одеждите ѝ имаха различна кройка от тези на Кайлин и косата ѝ бе сплетена на плитки, характерни за Речния район в Аксками, където бе израснала. Трябваше да се досети, че Фаека щеше да дойде при нея. Тя винаги бе тази, която се бунтуваше, която се интересуваше от нравствената страна на даден проблем, която непрестанно задаваше въпроси.

За известно време никой от тях не продума. Окото на Нуку потъваше зад хоризонта, облагряйки небето в кораловорозово и лилаво, въпреки дима, нашарил лицето му.

– Толкова много хора умряха – промълви накрая Фаека. – Това планирано ли беше?

– Не бих казала – рече чернокосата жена. – Чаросплетниците разбраха за Лоното поради едно нещастно стечение на обстоятелствата, провокирано от група глупави и самонадеяни фанатици.

Мълчанието на Фаека бе достатъчно красноречив отговор. Кайлин зачака следващия въпрос.

– Ние ли предизвикахме всичко това? – гласеше той. – Не беше ли това цената, която трябваше да платим, задето толкова дълго време се спотайвахме и бягахме от решителни действия, когато трябваше да се намесим...

Когато заговори, в гласа на Кайлин се усещаше раздражение.

– Фаека, най-добре да спреш да се занимаваш с това. Знаеш не ползла от мен защо „бездействахме“ през тези години. Според мен прекрасно съзнаваш, че хората, погубени тук, ще са нищо в сравнение с тези, които ще намерят смъртта си в предстоящите месеци.

– Можем да ги спрем – възрази ѝ червенокосата жена. – Можем да попречим на Вещерите да завземат властта. Ако се бяхме опитали.

– Навярно си права – рече несигурно Кайлин, завъртайки глава, за да погледне събеседничката си. Тя търсеше балсам, с който да успокои разранената си съвест, ала чернокосата жена нямаше какво да ѝ предложи. – Защо обаче да правим това? В подобна саможертва нямаше да има никакъв смисъл, Фаека. Не позволявай съвестта ти да те измъчва сега; вече е твърде късно за угризения. Това е само началото. Сестрите се събудиха. Войната за Сарамир започна. – Горещ порив на вятъра

раздвижи гарвановите пера по яката ѝ. – Ние *искахме* Чаросплетниците да завземат властта. Именно поради тази причина не позволявахме на съюзниците си да се намесят, поради тази причина държахме толкова много на секретността, поради тази причина отказахме да използваме способностите си, за да им помогнем. Ала никога не трябва да им позволяваме да научат това, защото ще го нарекат предателство.

Фаека кимна неохотно, а погледът ѝ бе вперен в далечината.

– Това е само началото – промълви. – Страхувам се от онова, което тепърва ще се случва.

– Съвсем правилно, Сестро – рече Кайлин. – Съвсем правилно.

Въпреки че не продумаха нищо повече, никоя от двете не си тръгна. Сестрите стояха заедно на високия хребет под чезнешката светлина на последните слънчеви лъчи и гледаха как димът продължаваше да се издига от долината, докато цветовете постепенно гаснеха от небето и мракът спускаше своя покров над земята.

КРАЙ

© 2004 Крис Удинг
© Адриан Лазаровски, превод от английски

Chris Wooding
The Skein of Lament, 2004

Това е преводът на романа преди редактирането и издаването му на български от ИК
„Ера“.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1704>]